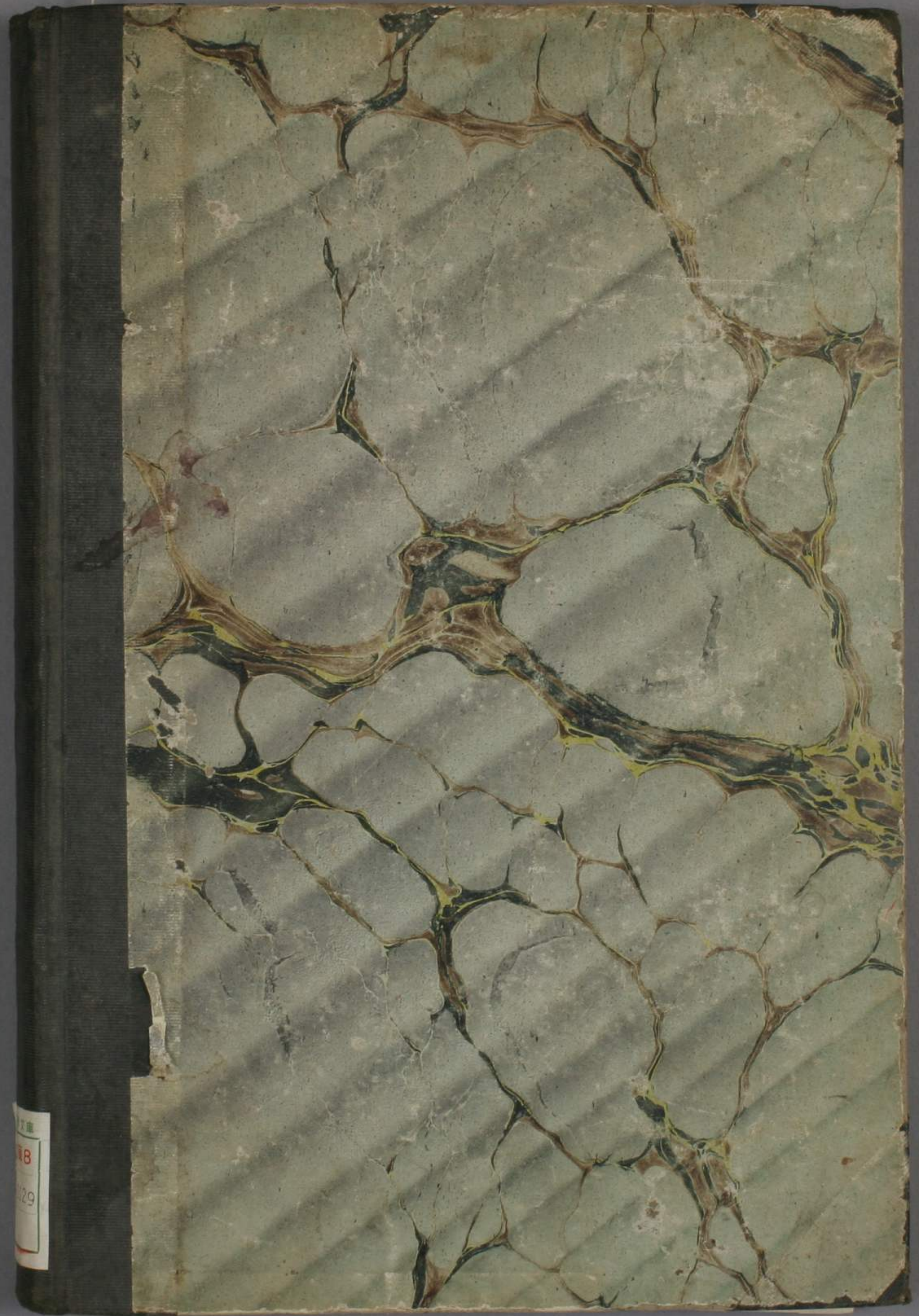

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8
Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

KODAK Color Control Patches © The Tiffen Company, 2000
LICENSED PRODUCT

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black								
A 1	2	3	4	5	6	M 8	9	10	11	12	13	14	15	B 17	18	19

Mr. J. Mitcurey

from Mr. Murrain,
on board the "Imperatrice,"

DE HUMORIST.

MAGAZIJN VAN LUIMIGE VERHALEN, NOVELLEN,
ANECDOTEN, GEESTIGE GEZEGDEN, ENZ.

VOOR VROLIJKE EN ZWAARMOEDIGE NEDERLANDERS.

DERDE JAARGANG.

1856.

Cerburgh,

H. P. DAARST.

DE HUMORIST.

文庫8
C 1129

聯
保
民
回
義
書

65- 1152

INHOUD.

	Bladz.		Bladz.
Brief aan de Redactie	1	Proeven uit een nieuw woordenboek der	
De verzegelde geneesheer	2	Nederduitse taal	22
Nieuwe wijze van Boekhouden	—	Goed gevonden	25
Teergevoeligheid	3	De raadgever	—
De spaarpot in het knieluis	—	Ziel, ligchaam en aardsch goed.	—
Docter Alwetend	—	Een dokter die bang was voor innemen	—
De boer en de advokaat	4	Curieus Allerlei	24
Munchhausen's Reis-avonturen	3	Over de koffij; fragment eener voorlezing.	23
Een merkwaardige zucht om nuttig te zijn.	—	Hoe een smid in den hemel kwam	28
Het Tooneel der wereld	6	Het altijddurend vertrek	29
Een goede knecht	7	Proeve van een woordenboek naar Ra-	
Een schrandere boer	—	bener	50
Meiden worsten	—	Curieus Allerlei	52
De snuggere knecht	—	Munchhausen's Reis-avonturen, 2	55
Gesprek in een logement	—	Schoone zedeles van een dief	54
Curieus Allerlei	8	Berigt voor aannemers	—
De verwoesting van Troje	9	Noodlottig besluit	53
Munchhausen's Reis-avonturen	15	Eene publicatie	—
Zwakheden en zotheden van beroemde		Adolf! Adolf!	—
mensen	—	De claqueur	—
Uit Amerika	14	Een tweegesprek	56
De voorzigtige Tandmeester	13	Eene bijdrage tot de kennis van het kost-	
Een groote maaltijd met weinig onkosten.	—	schoolleven	57
De verwijfde pronker	—	Eene Fransche methode	59
Curieus Allerlei	16	Curieus Allerlei	40
Lentemijmering	17	Een uitstapje naar buiten	41
Paschen	18	Verskil van gevoelen	47
Het uithangbord	20	Eene les voor jonge dokters	—
Een boerenstreek	21	De familie een concert	—
De beschaving der negentiende eeuw	—	Homöopatische soep	—
Dat was een geluk	22	Curieus Allerlei	48
Goede voorzorg	—	Belangeloosheid	49
Zoo veel te beter	—	Een dom gelaat	50
De barometer	—	Munchhausen's Reis-avonturen, 5	—
Originele keukenceel	—	Ook een compliment	52

	Bladz.		Bladz.
Wat men hoort en wat men niet hoort	52	Een goed antwoord	87
Dokter Biefstuk	53	Curieus Allerlei	88
Komische brieven	54	Brief van een echtgenoot aan zijne vrouw	89
Diplomaten-wraak	53	De Echo	91
Snedige aanmerking	—	Dat was een geograph	—
De Raap	—	De Pommersche Boer	92
Curieus Allerlei	56	De Pantoffelman	94
De gelaarsde Tenorzanger	57	Een vaste regel	93
Munchhausen's Reis-avonturen, 4	58	Curieus Allerlei	96
Het eenige geneesmiddel	60	Een plezierige nacht	97
De geestige eigenschappen der dieren	—	Met dieven moet men dieven vangen	99
De opwekking van den dood	61	De wolf en de mensch	100
De sprakeloze vrouw	62	Eene beschouwing over de verkeerde wereld	—
Een bezemsteel als scheidsregter in huwelijks-aangelegenheden	—	Een hartelijk vaarwel	102
Hartstogtelijke liefde tot een Kontrebas	—	De Eik	—
Een Turksch antwoord	65	Curieus Allerlei	104
De Tabaksdoos	—	Iedereen zorgt voor zich zelven	103
Curieus Allerlei	64	Een sluwe inval	107
Over het liegen	63	Met olie! met olie!	—
Goede voorzorg	70	Nieuwe wijze van betalen	—
De gevaarlijke ratten	71	Grafschrift	—
Vertalingproeven	—	Merkwaardig nieuws	107
Logica	—	Een leepe boer	—
Advertentie!!	—	Bed-sermoen van een burgerman, die het Costers-feest had bijgewoond	108
Curieus Allerlei	72	Eene gegronde vrees	109
Eene snijders-historie	75	Gedenkschriften	—
Het krachtig werkend vergift	—	Het horologie	110
Alleenspraak van eene dienstmaagd	74	Blaauw-kousen	111
De juiste tijd van slapen	73	De oorsprong der ronde dames-hoeden	—
Antiquiteiten	—	Wonderbare redding	—
Liefdesverklaring	—	Curieus Allerlei	112
Huis en bed	—	Een studentenstreek	115
Munchhausen's Reis-avonturen, 6	76	De haren groeijen naar binnen	117
Schetsen uit het leven	77	Eene aangename verrassing	119
Wat de liefde uitwerkt	78	Moderne Gelukwensching	—
Dat is erg en dat is goed	79	Huwelijks-aanvraag	—
Harder	—	Curieus Allerlei	120
Middel om volksoploopen te verstrooijen	—	Potverteren	121
Het was geen Demosthenes	—	Eene uit den goeden ouden tijd	122
Een probaat geneesmiddel	—	Een leepe Jood	—
Een gepast antwoord	—	Ook een slimmerik	125
Curieus Allerlei	80	Hij had »de regte» voor	—
Lotgevallen van baas Knebbels op zijn uitstapje naar België	81	Afgetrokkenheid	—
Munchhausen's Reis-avonturen, 7	83	Zoo zijn er	—
Eene hazenjagt op het water	86	Ook eene verrassing	124
De baard van den Poët	87	De Filozooft en de Schipper	—

	Bladz.		Bladz.
Hoe mijn oom met een schelm handelde	123	De Huisbaas, I	161
Geeft mijnheer een kussentje	126	Stephanus voorzeggingen voor (1837)	164
Overpeinzing van eene twintigjarige maagd na het huwelijks-aanzoek van een zestigjarig heer	—	Onverwacht bezoek	166
Wijn uit de tweede eeuw	—	De slimme pelgrim	—
Signalement	127	De nuttelooze operatie	167
Goed gevat	—	De verkorte weg	—
Zou het ook kunnen helpen	—	Een vermaard eter	—
Naif gezegde	—	Twee domme streken	—
Goed gevat	—	Curieus Allerlei	168
Eene kostelijke inrigting	—	Het nieuwjaar wenschen	169
Curieus Allerlei	128	De doove Tante	171
Een kermis-avond	129	Er worden te veel standbeelden opgerigt	174
Het glas water	131	Geschiedenis van een hoed	173
Antwoord op de advertentie van mijnheer M. M. C., voorkomende in »de Humorist» N°. 9	133	Een zwak schepsel	—
De slimme tractant	134	Kleine vergissing en vaderlands-liefde	176
Napoleon, Cuvier en de Beetwortelsuiker	133	Curieus Allerlei	—
Wat was hij zwak	—	Ik wil of kan niet meer reizen	177
Nieuws voor mama	—	De Huisbaas, II	179
Curieus Allerlei	136	De vulkanen verdwijnen	185
De lotgevallen van vader Block	137	Jan Jordaan	—
De sluimerende valei	143	Ontoereikend	184
Zijn er zoo	133	Curieus Allerlei	—
Herinneringen	137	De Huisbaas, III	183
Curieus Allerlei	160	Hans in den Spoorwagen	189
		De Nieuwjaarsgeschenken van Gendrouillet	191
		Openbare verkooping	192
		Curieus Allerlei	—

DE HUMORIST.

Brief aan de Redactie.

Mijnheer de Redacteur!

Bij het verschijnen van het eerste blad van van den derden jaargang van »de Humorist» kan ik niet nalaten u geluk te wenschen.

Dat deze derde jaargang het licht ziet, bewijst, dat ge u in eene ruime deelneming moogt verheugen, anders had uw tijdschrift sinds lang op de chais geweest, even als zoo vele andere papieren kinderen, die in den laatsten tijd voor een oogenblik het levenslicht aanschouwden en daarna van het wereldtooneel weder even spoedig verdwenen. Maar uwe Humorist zal blijven bestaan, want tegenwoordig kan een mensch zoo weinig uit zich zelven lagchen door de tijdsomstandigheden, dat er een middel moet zijn om dit tegen wil en dank eens te doen. En daartoe is de Humorist bijzonder geschikt. Gaarne wensch ik, dat gij van uwe lezers ondersteuning moogt vinden door het inzenden van anecdoten, die geestig en vrij van lafheid zijn, om op de wijze, waarop gij u tot hiertoe van uwe taak gekwetent hebt, voort te blijven gaan.

Maar er ligt mij een andere wensch op het harte. Wij zijn een nieuwen jaarkring ingetreden. Er kan in een jaar zoo veel gebeuren, dat ons droefgeestig maakt en in eene onaangename stemming brengt, en wijl wij allen daarvoor bloot staan, zoo wensch ik, dat gij dit mijn schrijven opnaamt, opdat mijne medelezers deelgenooten zouden zijn van de wenschen, die ik u toebrenge. Van harte wensch ik

u een mand vol geluk, en zoo gij daaraan onverhoopt niet genoeg mogt hebben, dan nog een bokwagen vol er bij. Maar gij zult er wellicht tegen op zien om die mand te ontpakken. Eilieve! ik zal voor u beginnen, dan kunt gij verder uw gang gaan.

Dat ge nimmer krak moogt zitten, wat geldzaken aangaat, wensch ik van harte, want geld is de ziel van alles, en zonder geld komt men tegenwoordig niet door de wereld. Geniet voortdurend de volmaaktste gezondheid. Zijt vrij van podagra, aambeijen, verstoppingen, kiespijn, eksteroogen, hartpijn, hoofdpijn en alle andere ziekten, die u zouden kunnen treffen, want niettegenstaande de revalenta, volgens de annonces in het Handelsblad en in al de andere couranten, een *probatum* is voor alle ziekten, is en blijft zij toch voortdurend een zeer kostbaar geneesmiddel, en bij de duurte van het vleesch en door de belasting op den wijn kan men tegenwoordig zijn geld wel beter gebruiken.

Daar de winter zich in het begin reeds vrij hevig deed gevoelen, zoo hoop ik, dat uwe winterprovisie vrij is gebleven van bevroren te zijn; want zoete aardappelen is nog slimmer dan een glaasje slappe grog.

Blijf in uw huishouden vrij van brutale en snoeperige dienstboden, want het meidengeslacht is een noodzakelijk kwaad, dat een mensch dikwijls in de onaangenaamste stemming kan brengen. (Mogt de revalenta een geneesmiddel zijn, om de dienstboden van die kwalen te genezen, dan zou het debiet onberekenbaar groot zijn.) Blijf met de uwen gespaard voor kwade tongen; voor dieven in uw

huis; voor kippen in uw bloemhof; voor muizen in uwe kamer; voor ratten in uw kelder; voor deuren, die tochten; voor laarzen, die knellen; voor cigaren, die stinken; voor eten, dat aangebrand is; voor haren in de groenten; voor aardappelen zonder zout; voor bezoeken, terwijl ge pas even in uw middagslaapje zijt; voor pennen, die sprikkelen; voor haartjes in uw inkt; voor papier, dat vloeit; en op uw verjaardag of op nieuwjaar van wenschen, waarvan ge denkt, dat geen einde aan komt. En nu, mijnheer de Redacteur, laat ik aan u over om de mand verder te ontpakken.

Nog een wensch: dat ge u voortdurend in zulk een groot aantal abonnés moogt verheugen, dat ge na verloop van eenige jaren, zoo veel aan uw Humorist verdient hebt, dat ge uwe koetjes op het drooge hebt.

Leef steeds gelukkig en vaarwel!

Uw getrouwe lezer,
Leyden 1 Jan. 1856. M. M. C.

De verzegelde geneesheer.

Doctor Richard, die als geneesheer te Parijs, eene uitgebreide praktijk bezat, kwam op zekeren avond vrij laat en vermoeid van het bezoeken zijner patienten te huis.

Op het oogenblik, dat hij zich te bed wilde begeven, werd er gescheld en een bediende buiten adem geloopen, verzocht dringend met hem mede te gaan, om een ouden heer te bezoeken, die plotseling door een zwaar toeval bevangen was.

De doctor vertrok met den bediende en vond den zieke in een hoogst gevaarlijken toestand. Na alles naauwkeurig onderzocht te hebben, verlangde de doctor het noodige om een recept te schrijven. Men wees hem een zijvertrek aan, waarin hij het verlangde vinden zoude. Hij begaafte zich derwaarts, zet zich neer om te schrijven, doch valt door vermoeidheid in slaap.

Kort hierop wordt de kranke van stuiprekingen overvallen en sterft.

De ontsteltenis en beweging, die dit in het huis veroorzaakte, was zoo groot, dat men den geneesheer geheel vergat, terwijl de talrijke bloedverwanten des overledenen, die erfgenaam waren van zijn niet onaanzienlijk vermogen,

alleen daarop bedacht waren, dat hun niets afhandig gemaakt werd. Met den meesten spoed werd een bevoegd overheids-persoon ontboden om de verzegeling te bewerkstelligen, en voornamelijk van de kamer, waarin de papieren van den overledene berustend waren, om welke reden de erfgenamen reeds bij voorraad zorgvuldig de deuren gesloten hadden.

De geregte verzegeling, bijzonder van de gezegde kamer, waarin zich de doctor bevond, was naar behooren verrigt, zonder dat een der aanwezigen vermoedde, dat zich nog een levend wezen in dit vertrek bevond.

Omtrent middernacht ontwaakte de slapende doctor; hij herinnerde zich, waar hij zich bevond en wilde de kamer verlaten, doch de deur was gesloten. Hij klopte en riep, doch niemand hoorde hem; daar het lijk naar de andere zijde van het huis overgebracht was en de aanwezigen zich mede derwaarts begeven hadden.

Na ruim een uur geklopt en geroepen te hebben, werd hij eindelijk gehoord. Het duurde echter nog een geruimen tijd, alvorens hij zijne vrijheid herkreeg, naardien de magistraats-persoon, die de verzegeling verrigt had, eerst geroepen en hem verzocht moest worden om de kamer te ontzegelen, hetwelk in het holle van den nacht niet zoo spoedig geschiedde als de doctor wel verlangde.

G.

Fr.

Nieuwe wijze van Boekhouden.

Eene winkeliers-weduwe te F., die met eene meid huis hield, moest voor een halven dag van huis, en gaf derhalve aan de dienstbode eenige orders, waaraan zij zich bij hare afwezigheid te houden had.

„A. B. en C.,” zeide de vrouw, „moogt gij zonder geld niets geven; maar als K. L. of M. komt, die kunt gij gerust borgen, doch dan moet gij alles naauwkeurig op de lei aantekenen.”

De vrouw vertrok en de meid hield zich stipt aan de haar gegeven bevelen. Eenigen, welke zij op de pof niet mogt bedienen, zond zij weg; doch aan Lijsje, eene weduwe, die achter den molen woonde, gaf zij zonder geld een half

pond stroop, en teekende dit aldus op de lei aan: M. O. H.

Toen nu de vrouw vervolgens te huis kwam, vertelde de meid haar wedervaren en overhandigde haar tevens de lei, opdat de vrouw zelve zou zien, wat zij had opgeteekend. „Maar, Jans! dat kan ik niet lezen,” zeide de vrouw, nadat zij de lei eenige minuten bekeken had.

„Kunt gij dat niet lezen vrouw? Nu, dat verwondert me, dan hoeft je mij niet te laten opschrijven, want dan ben je waarachtig nog slechter geleerd dan ik.”

„Neen, wezenlijk, ik kan het niet lezen, Jans! Lees jij het zelve maar eens.”

„Nu, luister dan maar: M. Lijsje, O. half pond stroop, H. achter den molen. Het is immers duidelijk genoeg, vrouw.”

De vrouw lachte en bekende, dat zulk boekhouden haar te geleerd was.

G.

Fr.

Teergevoeligheid.

„Ik weet niet, wat er in mijn laars zit, maar het hindert mij toch eenigzins,” zeide Versan tegen Derba, die met hem naar Breda ging.

„Kom, kom,” zeide deze, „laten wij maar doorzetten; het zal wel overgaan.”

Onze wandelaars gingen door, tot dat zij, na een marsch van vijf uren, in Breda arriveerden. Na alhier hunne zaken verrigt te hebben, namen zij den terugtogt aan, en hadden reeds ruim vier uren afgelegd, toen het Versan eindelijk onverdragelijk begon te kwellen, waarop hij den laars uittrok, om te zien wat er in zat. En wat was het nu? — de poot van een ijzeren pot! Men zegt, dat diezelfde Mijnheer zich eens zijn knie aan den kruiwagen vastspijkerde, bij gelegenheid, dat hij dit voertuig repareerde.

G.

Fr.

De spaarpot in het knekelhuis.

Iemand, die nog al gaarne een *slokje* gebruikte, waarmede zijne wederhelft echter niet best tevreden was, werd door de laatstgenoemde, bij zijne tehuiskomst, telkens de zakken nagezien, en geledigd, als de laatste cent

niet in de kroeg was gebleven. Onze drinkebroër dit gewaar wordende, wilde zijn geld op eene veilige plaats bezorgen, en eens dronken over het kerkhof *zeilende*, stak hij zijne overgehouden penningen, in een der doodshoofden, welke in het geopende knekelhuisje lagen.

's Anderendaags in de herberg goed *gepinpeld* hebbende, had hij geen geld genoeg bij zich om zijn gelag te betalen, waarop de kastelein verlangde, dat hij zijn jas *als pand* zoude achterlaten. Onze sinjeur, hiermede niet in zijn schik, eischte, dat de kastelein zoude medegaan, ten einde zijn geld in ontvangst te nemen. Deze was dadelijk hiertoe bereid en beide gingen op weg. Op het kerkhof komende, trad onze dronkaard het knekelhuisje binnen, terwijl de zwaarbuikige en dunbeenige kastelein met langzame schreden deze geheimzinnige plaats naderde, om te zien wat zijn schuldenaar uitvoerde. Deze vatte een der doodshoofden, schudde het en wierp het weg, onder den uitroep: „dit is hij niet;” vatte een ander, schudde op nieuw, wierp het weder weg onder denzelfden uitroep, en greep een derde, waaruit hem de klank van geld tegenklonk, maakte het ledig en reikte zijn spaarpot over aan den kastelein. Deze, die niet wist, wat hij van dit alles denken moest, liep zoo spoedig als hij kon naar huis, terwijl hij zoo luid mogelijk uitriep: „Ik wil geen betooverd geld? Houd uwe centen maar! Ik schenk u alles!” enz.

G.

Fr.

Docter Alwetend.

Er was eens een arme boer Kreeft genaamd, die met 2 ossen een voer hout naar de stad bragt, en het voor 2 daalders aan een dokter verkocht. Terwijl het geld hem uitbetaald werd, zat de dokter juist aan tafel; de boer, ziende hoe lekker hij at en dronk, kreeg er ook grooten lust in, en zou ook gaarne een dokter geweest zijn. Daarom bleef hij nog een poosje staan en vroeg eindelijk, of hij ook geen dokter zou kunnen worden. „O! ja, zeide de dokter, dat gaat gemakkelijk genoeg; koop u eerst een A. B. C. boek, zoo een, waar voorin een haan staat; verkoop uw wagen en

uwe twee ossen, en schaf u daarmede kleederen aan, en wat er verder tot het dokterschap behoort; laat u ten derde een uithangbord schilderen met de woorden: »Ik ben dokter Alwetend,» en dat boven uwe huisdeur vastspijkeren. De boer deed alles, zoo als het hem geraden was. Toen hij nu een weinig gedokterd had, werd er aan een rijken heer geld ontstolen. Dezen werd van dokter Alwetend gesproken, die in dat en dat dorp woonde en ook weten moest waar het geld gebleven was. De heer liet zijn wagen inspannen, reed naar het dorp, en vroeg den boer of hij Dr. Alwetend was? »Ja, om u te dienen.» »Dan moet gij meêgaan, om het gestolene terug te doen krijgen.» »O! ja, maar dan moet Griet, mijne vrouw ook meê.» De heer was daarmee te vreden, liet ze beide in zijn rijtuig gaan en zij reden te zamen weg. Toen zij op de adellijke plaats aankwamen, was de tafel gedekt, en hij moest maar eerst meêeten. »Ja, maar Griet mijne vrouw ook,» zeide hij en plaatste zich met haar aan tafel. Wanneer nu de eerste bediende met een schotel heerlijk eten kwam, stiet hij zijne vrouw aan en zeide: »Griet, dat is de eerste,» en meende dat het diegene was die het eerste eten bragt. De bediende echter dacht, dat hij daarmee had willen zeggen: »dat is de eerste dief,» en daar hij het ook werkelijk was, werd hij bang, en zeide daarom buiten tot zijne kameraden: de dokter weet alles, wij zullen er leelijk afkomen; hij heeft gezegd, dat ik de eerste ben. De tweede wilde in het geheel niet naar binnen, maar moest toch. Toen deze nu met zijn schotel binnenkam, stiet de boer zijne vrouw weer aan en zeide: »Griet, dat is de tweede.» De bediende werd niet minder bang, en maakte dat hij buiten kwam. Met den derden ging het niet beter, de boer zeide weêr: »Griet, dat is de derde.» De vierde moest een overdekten schotel met kreeften binnendragen, en de heer zeide tot den dokter, dat hij zijne kunst nu eens moest toonen en raden wat er onder lag. De boer zag den schotel aan en wist niet hoe hij er zich uitredde en zeide: »ach, ik arme Kreeft!» Toen de heer dat hoorde, riep hij uit: »Ziedaar, hij weet het; nu weet hij ook, wie het geld heeft.»

De bediende echter werd geweldig bang; hij knipoogde tegen den dokter, dat hij eens buiten de kamer zou komen. Toen hij buiten kwam, bekenden zij hem alle vier, dat zij het geld gestolen hadden; zij wilden het gaarne teruggeven, en hem nog eene groote som daarboven, wanneer hij hen niet zou verraden; anders was het om hun hals te doen. Ook bragten zij hem naar de plaats waar het geld verborgen was. Daarmede was de docter tevreden, ging weder naar binnen en zeide: Mijnheer, nu zal ik in mijn boek opzoeken, waar het geld is. De vijfde bediende echter kroop in den oven en wilde hooren, of de dokter nog meer wist. De dokter sloeg zijn A.B.C. boek open, bladerde heen en en weêr en zocht den haan. Maar daar hij hem niet terstond vinden kon zeide hij: Gij zijt er in en moet er ook uit! Toen meende hij, die in den oven zat, dat hij daarmee bedoeld werd sprong er vol schrik uit en riep: die kerel weet alles! Nu toonde Dr. Alwetend aan den Heer, waar het geld lag, zeide echter niet, wie het gestolen had, kreeg van beide zijden veel geld tot belooning en werd een beroemd man.

v. d. B.

De boer en de advocaat.

Een boer kwam eens bij een advocaat en drukte zijne groote verlegenheid uit over iets, dat volgens zijn zeggen, zoo even gebeurd was. »Een uwer ossen,» zeide hij, »is zoo even door eene ellendige os van mij doodgestoten en nu zoude ik gaarne willen weten, welke schadevergoeding ik u zou moeten geven.» Gij zijt een eerlijk man, zeide de advocaat, en zult het niet onbillijk achten, dat ik een van uwe ossen daarvoor in de plaats eisch.» »Dat is niet meer dan billijk,» zeide de boer, — Maar, wat zeide ik? Ik verspreek mij; het is uw os, die een der mijnen doodde. »Inderdaad,» zeide de advocaat, »dat verandert de zaak. Dan moet ik de zaak eerst onderzoeken en als'... »En als,» viel de boer hem in de reden, »de zaak kan wel afgedaan worden zonder en als; gij zult even bereidvaardig zijn anderen regt te doen als het van anderen te vorderen. N.

Munchhausen's Reis-avonturen

1.

Ontegenzeggelijk is er in het menschelijke leven geen hooger genot dan de jagt, ja zij mag bijna het *eenige* genoemd worden, en ik begrijp niet hoe een mensch zonder jagt leven kan. Zij is voor het leven even zoo noodzakelijk als de lucht; gelijk men echter niet van lucht *alleen* bestaan kan, zoo kan men ook het jagtvermaak niet *uitsluitend* genieten, ja, het verkrijgt zelfs door afwisseling eene grootere waarde. Naast de jagt oefent het reizen op mij de grootste aantrekkelijkheid uit, en daar ik ook op reis menig wonderbaar en merkwaardig avontuur beleefde, wil ik u eenige daarvan verhalen. Dat er hier en daar nog veel van de jagt zal tusschen door komen, spreekt wel van zelf; want in welke hemelstreek, in welk werelddeel ik mij ook bevond, overal leefde ik in voortdurenden oorlog met de dieren des wouds en der lucht, terwijl ik met de menschen een vreedzaam en vriendschappelijk verkeer zocht.

Alvorens ik u op mijne reis in verafgelegene landen voer, wil ik u eenige voorvallen uit mijn dierbaar vaderland mededeelen.

In het jaar 18... bragt ik, met het doel om de bank te doen springen, den zomer in de badplaats Kissingen door. Nadat mij dit zoowel bij het *roulet* als bij het *pharo*, voortreffelijk gelukt was, maakte ik met eenige heeren uit Frankfort de afspraak, om een uitstapje naar Brückenau te doen. Ik liet hen derwaarts eerst afrijden, daar ik nog een bezoek in de stad wilde afleggen, na alvorens bepaald te hebben, dat ik hen aan de table d' hôte in de koerzaal zoude aantreffen. Toen ik het reusachtige gebouw bereikt had, stond ik voor de monstreuse trap, die tot het portaal leidt. Niettegenstaande mijne haast en de krachtsinspanning, had ik nog bijna een half uur noodig, eer ik de bovenste trap bereikte. De breedte dezer majestueuze trap van een half kwartier breed staat met hare hoogte in eene juiste verhouding en het merkwaardigste daarbij is, dat de steenen, waaruit zij bestaat, alle uit één stuk zijn. Nadat ik door de torenhooge deuren in de zaal gekomen was, stond ik zoowel door hare onmete-

lijke ruimte, als over hare kolossale frescoschilderijen geheel verbaasd. Om u van de laatsten een denkbeeld te geven, zij het voldoende te bemerken, dat de lijfgesp eener Juno 19 el hoog was.

Van deze verbazing weder tot mij zelven gekomen, begon ik naar de besproken table d' hôte om te zien, doch kon er zelfs met behulp van een goeden verrekijker in de gansche zaal er gene ontdekken, tot dat mij eindelijk een kelner voorbijliep, die mij zeide: »ga daar geheel aan het einde der zaal tusschen de gigantesche zuilenrijen, daar zult gij de tafel vinden; haast u echter, zoo gij nog warme soep wilt eten, want zij wordt zoo aanstonds opgedragen.» Na verloop van een kwartier bragt de welriekende geur der spijzen en het gerammel der borden mij eindelijk teregt, en nu stond ik niet voor een klein, maar voor een tafelgezelschap van 5 à 6000 personen. Echt koninklijke vrijgevigheid had voor de grootste delicatessen uit hofkeuken en hofkelder gezorgd, uit welken laatsten mij een waarlijk nieuwe krachten schenkende wijn uit de 15e eeuw, bijzonder wel smaakte. Zóó ver ging hier de grootmoedige gastvrijheid, dat het couvert met inbegrip van den wijn slechts 5 stuivers kostte, en dit enkel en alleen om ons den dank te besparen. Aan tafel verzekerde ons een architect, dat dit reuzengebonw een souterrain onder zich had, waarin alle zalen, galerijen en zuilengangen juist in dezelfde afmetingen zich bevinden als boven den grond.

Wanneer na duizende van jaren Duitschland eens, gelijk thans Griekenland, in puinhoopen ligt, dan zullen de ruïnen van de koerzaal te Brückenau, waartegen die van het slot te Heidelberg slechts een bijenkorf is, die der Acropolis van Athena nog den rang betwisten!

Een merkwaardige zucht om nuttig te zijn.

De wereld heeft juist geen overvloed aan menschen die hun dierbaar *ik* aan het welzijn der natuurgenoeten opofferen. Het moet derhalve des te meer in het oog vallen, wanneer een mensch de begeerte, om zich der wereld

en der menschheid dienstbaar te maken, tot het belagchelijke, ja tot het waanzinnige drijft.

In de ....straat te .... woont een rentenier. Hij is ongehuwd en hondt zich met scheikundige onderzoekingen bezig, want hij zoude der wereld gaarne de eene of andere gewigtige ontdekking nalaten. Aan dit streven heeft hij reeds meer dan de helft van zijn vermogen opgeofferd. Daarbij leeft hij matig en beschouwt het weldoen aan de armen als de schoonste zaak, die zijn menschlievend hart kan bevredigen. Van zijne spaarzaamheid kan men zich een denkbeeld maken, wanneer wij zeggen dat zijne rotting 50 jaar oud is en er toch zeer goed onderhouden uitziet, en van zijne liefdadigheid heeft men een voorbeeld, als men weet, dat hij voor 40 kinderen het schoolgeld betaalt en aan meer dan 20 familiën een klein kapitaal geschonken heeft, om zich een bestaan te verschaffen.

Toen voor eenigen tijd in de stad, die zoo gelukkig is onzen vriend den hare te noemen, de cholera uitbrak, spoedde hij zich naar een notaris ten einde zijn gansche vermogen aan liefdadige gestichten te vermaken.

Daarbij kwelde hem echter nog de gedachte dat zijn ligchaam te nutteloos onder de aarde zoude bedolven worden. Terwijl hij nadacht, hoe hij ook als doode nog een voorwerp van nuttigheid worden konde, viel hem in, dat de arme lieden zich dikwijls aan de anatomie verkoopen. Hij bedacht zich geen oogenblik, ging tot den directeur der gezegde inrigting en teekende met ware zelf-tevredenheid het formulier, waarbij hij zijn ontzield ligchaam aan de akademie schonk.

Hij kwam te huis en zag reeds in den geest zijn ligchaam in eene menigte stukken gesneden, terwijl de studenten bezig zijn het vaatzenuw- en spierstelsel, tot heil der menschheid na te gaan. Maar toen hij zich aldus in zijn nieuwen toestand beschouwde, kwam bij hem de vraag op, wat er wel met het vleesch en de beenderen gebeurt, als de studenten hunne nasporingen geëindigd hebben. Nogmaals spoedde hij zich naar den directeur der anatomie, en verzocht om opheldering hierover. Toen deze hem zeide, dat de beenderen tot een geraamte vereenigd en het vleesch be-

graven zoude worden, werd de rentenier geheel ontroostbaar. Als geraamte zoo onwerkzaam daar te staan, zoo zonder nut aanwezig te blijven — dat was toch te treurig! — Eindelijk deed hij aan den directeur den voorslag, zijne beenderen aan eene fabriek van beenderen-meel af te leveren. De directeur willigde zijn verzoek in, om van den zweeper maar ontslagen te worden. Deze ging thans gerust en welgemoed naar huis, want hij had ten minste de hoop, dat zijne beenderen eens de landerijen vruchtbaar maken en aan het koren tot voeding verstrekken zouden.

Het Tooneel der wereld.

De wereld is de onmetelijke schouwburg; de menschen zijn de spelers; de verschillende voorvallen des tijds maken het stuk uit, en vrouw Fortuna, een regisseur in lange kleeren en vol luimen en capricien, deelt de rollen uit.

De godgeleerde regeren de machine; de filosofen zijn werkeloze toeschouwers en maken hunne bemerkingen.

De rijken nemen de loges in; de magtigen de beste plaatsen, en de ongelukkigen het parterre.

De vrouwen dienen de ververschingen toe, en diegenen welke het geluk niet wil meeloopen, snuiten de kaarsen.

De dwaasheden maken de muziek, en de tijd eindelijk het slot.

Hoe luidt echter de titel van dit reusachtig treur-, schouw- en blijspel?

Die is zeer eenvoudig: *Mundus vult decipi, ergo decipiatur*, dat heet: »de wereld wil bedrogen zijn, derhalve worde zij bedrogen.»

De opening van het stuk begint met tranen en zuchten.

In het eerste bedrijf worden alle belagchelijkheden en zotte projecten der menschen vertoond. De narren klappen in de handen, om hun bijval aan den dag te leggen; de verstandigen fluiten het stuk uit.

Bij het binnentreden van den schouwburg betaalt men eene overal geldige munt, die men *zorg* noemt, en ontvangt daarentegen eene kaart, waarop *onrust* staat.

De verscheidenheid der stof maakt de toe-

schouwers een tijd lang vrolijk en de ontknopping, zij moge goed of slecht zijn, geeft aan de filosofen iets te lagchen.

In een oogenblik worden reuzen dwergen en dwergen reuzen, die zich op hunne duizelingwekkende hoogte nauwelijks staande weten te houden.

Zoo gaat het op het tooneel der wereld.

Een goede knecht.

»Albert!» — »Mijnheer?» — Zorg vooral mij morgen ochtend ten 4 ure te wekken, want ik moet om 5 ure op reis.» — »Mijnheer zal dan wel zoo goed willen zijn mij te schellen, niet waar?» *M. C. C.*

Een schrandere boer.

In Munchen ging een boer het akademiegebouw voorbij, toen juist de professoren en studenten bijeen kwamen tot eene disputatione (redestrifd). Op zijne vraag, wat hier te doen ware, vernam hij, dat er heden gedisputeerd werd; en daar hij juist uit de herberg kwam, en eene bijzondere neiging gevoelde, om dit aan te hooren, zoo ging hij zonder verder te vragen, in de zaal, en verlangde mede te disputeren. Dewijl het nog niet begonnen was, zoo wilden de professoren en studenten eene grap met den goeden boer hebben en gaven hem te verstaan, dat hij mede disputeren konde, maar dat het tien gulden kostte; men rigtte vragen aan elkander, en wie die niet beantwoorden kon, die had verloren. De boer was er mede tevreden, en telde uit zijn beursje de verlangde som op de tafel, doch verlangde, dat de heeren er ook even zoo veel bij zouden leggen. Dit geschied zijnde, vroeg een der professoren aan den boer: »Hoe heeft de moeder Gods geheeten?» — »Maria,» was zijn antwoord. Als men hem nu te kennen gaf, dat het thans zijne beurt was om te vragen, zoo zeide hij: »Mijne heeren, hoe heeft mijne moeder geheeten?» Geen der aanwezigen wist daarop te antwoorden; zij zagen elkander verlegen aan, en eindelijk barstte

een algemeen gelach uit. De boer nam nu zijn hoed af, streek het geld van de tafel er in, ging daarmede zonder meer te zeggen, de deur uit, terwijl hij zich nog eens omkeerde en zeide: »Adieu, mijne heeren! als gij eens weder dispueteert, dan wil ik wel weer meëdoen.»

Meiden worsten.

Dame. Geef mij eenige meidenworsten?

De koopman. Meidenworsten? die ken ik niet, ik maak ze ten minste niet.

Dame. Hoe! moeten dan de rijken altijd dezelfde worsten eten als hunne dienstboden?

De snuggere knecht.

Een heer welke van de jagt terug kwam, riep zijn knecht en zeide: »Jan, breng deze vette gans eens bij jufvrouw Leeuw in de stad en dan moet je zeggen: »hier, jufvrouw Leeuw, zendt mijnheer, welke eene goede jagt gehad heeft, u eene vette gans en wenscht u verder eene goede gezondheid.» Maar haast je wat.» »Ja mijnheer,» zeide de knecht en liep wat hij loopen kon. In de stad gekomen, was hij zijne boodschap vergeten, maar dacht, het zal wel gaan. Hij kwam bij het huis waar die oude jonge jufvrouw woonde en vroeg om de jufvrouw te spreken. Deze kwam en de knecht zeide: »Hier jufvrouw gans, zendt mijn Leeuw u een gezonden heer en wenscht u verder eene vette jagt, maar je moet je wat haasten hoor.» *N.*

Gesprek in een logement

De kastelein. Nu ontbreekt er nog 12 stuivers aan de rekening.

De vreemdeling. Dat is een footje voor den knecht. *M. M. C.*

CURIEUS ALLERLEI.

Een jongen met een lantaarn vroeg aan dokter H... op eenen zeer donkeren avond, of hij hem lichten zoude? „Neen,” antwoordde deze, „ik ben zelf een licht der wereld!”

— „Nu, dan wenschte ik wel,” hernam de knaap, „dat gij aan het einde van onze straat opgehangen werd, want daar is het altijd stikdonker.”

Op de vraag, van waar het komen mogt, dat zoo vele geleende boeken niet teruggegeven werden, werd geantwoord: „omdat het gemakkelijker is, de boeken te behouden, dan dat, wat er in staat.”

Onlangs klaagde een schoolmeester bij de weduwe van een vetweider, dat er geen leven, geen vuur in haar zoon zat. „O, ja,” hernam zij, „vuur zit er genoeg in; maar de deugniet is een echte vuursteen: wanneer men hem niet slaat, komen er geene vonken uit.”

M. M. C.

Op eene Oesterpartij zeide iemand: „ik kan mij met Simson er op beroemen, zoo niet duizenden, dan toch honderden verslagen te hebben.”

„En dat wel met hetzelfde wapen,” voegde een schalk er bij.

De advokaat van W... zat op een zomeravond in een der prielen van zijn fraaijen nieuw aangelegden tuin, toen er eenige boeren voorbijgingen, van welke er een aan zijne confraters vroeg: „waar of de advokaat toch al het geld van daan haalt, dat hij aan huis en hoflaar verwerken?” „Van de koppige boeren!” antwoordde eene stem uit den tuin.

Fr.

Ga zitten, vriend! zeide dezelfde advokaat tegen een boer, die om een advies kwam. Deze bleef evenwel staan en altijd staan ofschoon hem wel viermaal een stoel werd aangeboden. „Maar waarom gaat gij niet zitten?” vroeg eindelijk de advokaat. „Men heeft mij gezegd,” antwoordde de boer angstig, „dat ik dubbel geld zou moeten geven, als ik ging zitten.” „Kom, kom,” hernam de rechtsgeleerde, ga maar gerust zitten, het enkele zal wel voldoende zijn.”

Fr.

De Heer *Schaap*, een totaal blinde, was burgemeester van Z., terwijl terzelfder tijd, de éénoogige van *Engelen* assessor was. Beide droegen een bril. Nu schreef eens iemand op de deur van het raadhuis:

De *Engel* en het *Schaap*,
Dat zijn twee zachte dieren;
Twee brillen en één oog,
Die moeten 't dorp bestieren!

Alle pogingen om den dader te ontdekken bleven vruchteloos. Fr.

Een horologiemaker, welke aan een heer een horologie verkocht, werd gevraagd, of het goed ging. „Perfect, Mijnheer!” antwoordde hij, „alleen des zondags moet het wat rusten, want het loopt op de zes dagen één dag voor. N.

Een boer, welke bij zijn heer de huur van zijne woning kwam betalen, werd door den heer gevraagd: „hoor je bij jelui niet van stelen?” „Och neen,” antwoordde de boer, „dat gaat nog al, want weetje, wij hebben bij ons vijf cavalieristen, die te paard rijden.” N.

Een windrig heertje, welke veel wind maar weinig verstand had, kwam eens in een koffijhuis en riep: „Jan, een glas eau sucrée met water en suiker.” N.

Een dief, welke onder de galg stond om opgehangen te worden, vroeg een glas rum, want zeide hij, daarboven zal het koud genoeg zijn: ik heb ten minste wel eens hooren zeggen, hoe hooger in de lucht, hoe kouder. N.

Een comédiant, welke zich dood houden moest, had het ongeluk te moeten hoesten en riep: „ach, lieve hemel, mijn moeder had wel gelijk, want zij zeide: „jongen je zult nog moeten hoesten, als je dood bent.” N.

Op een partijtje liep het gesprek over iemand, die opgehangen moest worden. Eene dame zeide: „'t Is toch wel ongelukkig voor zulke menschen.” „Och!” zeide een heer, die naast haar zat: „die menschen zijn er aange- woon.” N.

De verwoesting van Troje. 1184 v. Chr.

(travestie van de Aeneïs van Virgilius.)

lib: II.

door J. SASSE.

't Was op een overschoonen dag,
Toen met een vrees'lijk gapen
Aeneas in zijn leunstoel lag
Om — kon het zijn — te slapen;
Doch hoe hij ook zijn voorhoofd wreef
— Men ziet dit meer gebeuren —
Geen oogje dat gesloten bleef,
Zoo zat de prins te treuren.

Maar eensklaps tast hij in zijn zak,
En neemt zijn kurkentrekker,
En slobbert toen op 't grootst gemak
Drie glazen Port, 't was lekker!
Strijkt toen zijn handen door zijn kuif,
Zoo stijf en hard als biezen,
En neemt tot slot wat roosjessnuif,
Om eens geducht te niezen.

En driemaal niest hij — 't klonk zoo schel —
Vrouw Dido hoorde 't even
En zegt: „Mijnheer, 't become u wel.”
Dit deed Aeneas beven!
Hij maakt terstond zijn compliment,
Doorspekt met fransche woorden,
Coiffeert zijn knevel zeer attent
En schikt zijn staande boorden.

„Mevrouw! gij doet mij zeer veel eer,”
Herneemt nu de arme stakker;
„Ik bid u, zet u naast mij neer,
Want op mijn woord 'k ben wakker;
Ik vraag u nederig pardon,
Dat ik vermoeid van 't rijden,
Het gapen niet weerhouden kon
En me aan den slaap ging wijden.

Maar zijt ge er welligt op gezet
Uit vrees, dat me' ons komt storen,
Volg mij dan naar mijn kabinet,
Dáár zal ik u doen hooren,
Hoe 't met de Grieken is gegaan
En de edele Trojanen;
Hoe ik mijn pligten heb gedaan
Ten spijt van bede en tranen.”

En naauw ontvlood dit woord zijn mond
Of zie! hij schelt de wachten,
Die Dido op den eigen stond
Naar 't kabinetje bragten.
Toen volgde Aeneas wel te vree
— Hem krenkte 't feit geen haartje —
En drinkt met haar een kopje thee
En rookt een fijn cigartje.

„De Grieken,” zegt hij, „Edle vrouw!
Dat zijn waarachtig schelmen;
Ze sloegen ieder bond en blaauw
En deden mij bedwelmen.
Doch ja, Mevrouw! 't gemeenste nog
— 'k Voel hoe mijn' haren rijzen —
Is hunne list, is hun bedrog,
Dat wil ik u bewijzen.

Ze bouwden dan een houten paard,
Mijn hart klopt bang en banger,
Het beest, ik zweer het bij mijn baard,
Ging van *Odysseus* zwanger,
Van *Meneluis*, *Machaon*
En o! ontelbaar velen,
'k Weet niet hoe men 't verzinnen kon
Die zaten kaart te spelen.

En de and'ren van dat lastig volk,
Geplaagd door bange zorgen,
Die hadden zich als in een wolk
Op *Tenedos* verborgen.
De *Trojers* bleven staan. Maar o!
Toen al die muiters weken,
Toen lieten ze ons een lief cadeau,
Maar niemand dacht aan streken.

Ik zette zelf van vreugd ten top,
Door zulk een hond bedrogen,
Mijn rijk-vergulden knijpbril op,
Want 'k ben wat zwak van oogen.
Toen zei Cassandra, woest van zin:
„Met fakkels aangestoven,
Dat paard heeft officiertjes in,
Maar niemand wou 't gelooven.”

Laëcoön 't is opgelet,
Kwam met zijn wak'kre benden
En stiet een scherpe bajonet
Dat paardje in zijn lenden;
Doch schande en jammer 't baatte niets,
Want *Simon* kreeg vertrouwen

En maakte den Trojanen diets,
Dat *Calchas* 't beest liet bouwen.

De dappre Trojers, ja 't is waar,
Die 't gingen inspecteren,
Besloten allen met elkaar
't Cadeau te respecteren:
De een zeide dit en de andre dat,
Want niemand kon vermoeden,
Dat men voor dien geveinsden schat
Nog zoo geducht zou bloeden.

Ik ging op 't uur aan rust gewijd,
't Werd al mooi koel daar buiten,
Met velen naar de societeit
Om nader te besluiten;
En toen men vast besloten had
— Ligt had men het van nooden —
Trok men dat monster naar de stad
Als een geschenk der Goden.

De kostschool-houder ging vooruit
Met honderd jongeheeren,
Die braakten mooie liedjes uit
Om 't paardje te vereeren
En bij de schoone meisjesschaar,
Die hare dienst vervulden,
Daar stond de koek met koffij klaar,
Waar velen goed van smulden.

Een korporaal, men zei 't was kloek,
Die ging het paard behangen
Met strikken en met vlaggedoek,
Op algemeen verlangen;
En in des paardjes monsterbuik
Daar zat een officiertje,
Dat tusschen beide, doch ter sluik,
Eens heenkeek door een kiertje.

Geen mensch van al dat Grieksch gebroed
Scheen zich aan ons te storen:
Ze lachten nog ten overvloed,
Hoewel men 't niet kon hooren;
Ze speelden met de kaarten door
En haalden hooge troeven;
Odysseus, die geen cent verloor,
Bleef op zijn spelen snoeven.

Toen dook de zon in de Oceaan,
En schoot heur laatste stralen,
Maar 't spelen was nog niet gedaan,
Men wou revenge halen.

Ik heb premières, matador
Met basta en spadille!
En ik, ik zweer het bij mijn snor,
Zei de andre, 'k heb manille!

En zie! bij d'allerlaatsten slag
Was 't paard in Troje's wallen,
En zoo men het gelooven mag,
Ging juist het paard bevallen
Van lanzen, spiesen, 'k weet niet wat,
't Was of het monster braakte,
Waarvan bereids het handelsblad
Zoo'n grooten ophef maakte.

Ik soesde een weinig, 't was niet kwaad,
'k Had nog al stout gedronken,
Want in den edlen achtbren raad
Werd er veel wijn geschonken.
Toen kwam mij Hector in den geest,
Die mij in 't oor deed schallen:
»Sta op, mijn vriend, want 't Grieksche beest
Is zoo met een bevallen.»

Mevrouw, ik wist niet, wat ik deed
En wat mijn' oogen zagen;
Want o! de strijd was bang en heet,
Ik hoorde niets dan klagen.
Ik streek mijn baard, ik streek mijn kin,
'k Dacht, dat men met mij speelde,
Nam gaauw wat Hoffman's droppels in,
Want 'k wist niet wat mij scheelde.

Toen ja, toen heb ik het gezien,
'k Had reeds mijn plan genomen,
En om aan Troje hulp te biën
Was ik uit huis gekomen.
Maar o, Mevrouw, wat ik verschrok!
Mij had de vrees vermeersterd,
'k Stond buiten in mijn kamerrok,
Ik was zoo waar begeesterd.

Maar 'k kreunde me om dat feit geen zier,
Daarbij de nacht was donker;
Ik sloeg de Grieken als een pier
En menig kalen pronker.
In 't leest, mijn woede steeg ten top:
Een vent dorst mij bespotten;
'k Joeg hem een kogel door zijn kop,
Ligt leit hij nu te rotten.

Zóó hadden wij reeds menig Griek
De hersenpan gekloven,

En spoedig was een heele kliek
Gebonden net als schoven;
We deden bunne wapens aan
En schoten dat het kraakte,
En geen der Grieken kon verstaan,
Wie toch zoo'n bloedbad maakte.

Dat deed Aeneas, dat deed ik,
Terwijl die kerels vloden,
Ik was toen razend in mijn schik
En maakte braaf wat dooden;
Twee muiters, nog al laf van aard,
Die kropen bij Sint Maarten,
Perdoes weër in den buik van 't paard
En gingen toen aan 't kaarten.

Doch ik, die slechts één wenk behoef,
Liet mij toen niet verbidden
Ik greep ze vast en riep »'k heb troef!»
En stak ze flink doormidden.
De Grieken, o, dat helsch gebroed!
Toen de oploop ging bedaren,
Begrepen eindelijk duivelsch goed
Dat wij Trojanen waren.

Ik sloeg in allerijl een kruis
En ging mij absenteren
Om — nergens beter dan in huis —
Met beafsteak te souperen;
'k Dacht: is de strijd ook nog zoo groot,
'k Waag liever mijn' soldaten;
Veel honden zijn des hazen dood,
Dat had ik in de gaten!

Met die gedachte ging ik voort
En 'k stapte fiks en stevig;
Doch bij de koninklijke poort
Daar was het bloedbad hevig,
Dáár zag ik menige Trojaan
Door die gevloekte smousen,
Geheel tot fricassé verslaan,
Het bloed sprong op mijn' koussen.

Maar ik als David zelf zoo vlug,
Ge zult dit aanstonds hooren,
Kroop door een gaatje als een mug,
En klom tot op den toren;
Dáár zag ik, ja daar zag ik zat,
Hoe fel er was gestreden,
En 'k gooide op menig Goliath
Den toren naar beneden.

Maar toen brak Neoptolemus,
In Priam's tabernakel
En lieve God! dat werd er dus
Een liederlijk spektakel;
Want, o, ik zag de waarheid ras,
Toen ik was ingekomen
Dat Priam op zijn springmatras
Nog rustig lei te droomen.

En de een liep hier en de andre daar,
Men zag de staatsie-vrouwen
Met papillotten in het haar
Woest door elkander sjouwen;
Toen was de Koning opgestaan,
Sloeg dekens om zich henen
En trok zijn vilt-pantoffels aan,
Want hij had dikke beenen.

Hij leed verschrikk'lijk aan de jicht
Met rheumatieke pijnen,
Geen middel had hem nog verligt
Of deed zijn smart verdwijnen;
Doch eindelijk — 't was met tegenzin —
Hoe kon hij toch zoo wezen!!
Nam hij de Revalenta in
En was op slag genezen!

Hij stond dus op en greep te vree
Zijn Damascener sabel,
Maar wist in 't eerst niet, wat hij deë,
Hij droomde zich in Babel;
Want vorens hij de deur ontsloot
— 't Scheen dat hij zich verveelde —
Stak hij zijn Cypersch katje dood,
Dat met zijn broekband speelde.

En naauwlijks ziet hem Hecuba,
Of, o, zij roept zoo teeder:
Man! denk toch om uw podagra
Gij krijgt uw pijn ligt weder,
Ik raad, als ge op mijn woorden let,
Waar ge altijd aan bleeft hechten,
Ga dan, ik bid u, weer naar bed,
Dat 's beter dan te vechten.

Maar neen! de grijze Priamus,
Die zich er niets aan stoorde,
Ontmoette Neoptolemus,
Dien hij geheel doorboorde.
Ik dacht: verduiveld, dat is raak!
Hij zal er goed van lusten!

't Beste is dus, dat 'k beenen maak
Om nog wat uit te rusten.

Ik kreeg congestie naar mijn wang
En kon van spijt niet spreken;

In 't allerlaatste werd ik bang,
Dat nog mijn kop zou breken;

'k Liep haastig naar een chirurgijn,
Die zei, met hooge woorden:

„Daar moet een aderlating zijn,
Maar 'k zal je niet vermoorden.”

Dat had mij spoedig opgeknapt,
En vlugger dan de Koning,

Was ik een end al doorgestapt
En stond toen voor mijn woning.

Ik zag — ik bid u denk eens na —
Ik zal het nooit vergeten:

Ik zag Anchises en Mama
Van angst en kommer zweeten.

Ik riep: wel menschen, houdt je goed
Wat zit je lui te beven?

't Is of je naar de strafplaats moet,
Hoe maak je toch zoo'n leven?

Is 't om dat kleine bagatel,
Dat Troje zal verbranden?

Och lieve tijd, ik weet nog wel,
Waar 'k eenmaal zal belanden.

Zoo'n brandje, och, dat is niet met al
't Is wel eens goed voor de armen,

Die kunnen zich in dit geval
Nu eens terdege warmen;

Straks gaan we met het huisgezin,
Je kunt je voorbereiden!

Zoo eensklaps maar de wereld in
De Goden mogen 't lijden.

Ja dat is fiks, dat 's goed Papa,
Zoo riep mijn oudste jongen,

Ik doe zoo'n reisje graag ja, ja,
En maakte kromme sprongen.

Creüza had ik aangezet,
Dat zij niet lang zou plakken,

Maar met het minste tijd-verlet
De koffers moest gaan pakken.

Den boden gaf ik het bevel
Dat zij ons kwart vóór achten

— Dit vond Creüza goed en wel —
In »'t Zwaantje" zouden wachten;

En 't wijfje nam heur parasol,
De voile en de mantille

Daarbij — de koffers waren vol —
Haar armband van cantille.

Ik sloeg mijn alma-viva om,
Die stond mij wel en waardig,

En spoedig was de gansche drom
Naar 't nieuwe land reisvaardig;

Maar, dacht ik, daar ik nu vertrek
Moet ook mijn vader mede,

En 'k nam hem eensklaps op mijn nek
Op mijn herhaalde bede.

Arcanius geef Ma uw hand
En wees nu stil en zedig,

We trekken naar een ander land,
Daar zijn we wel en vredig.

Zóó ging ik spottend met mijn last
Gelukkig afmarcheren,

Hij hield zich aan mijn stropdas vast
En scheen zich te amuseren.

Maar 'k was niet ver nog voortgevoón,
Geen drie kwartier geloopten,

Of vader riep: »O zie, mijn zoon!
Daar komen ze bij hoopen.”

En ja, die hoopen groeiden staag
En vielen op mijn vrienden;

Fluks nam 'k mijn jongen bij zijn kraag,
Maar kon mijn vrouw niet vinden.

Ik riep, 'k was raadloos in 't begin,
Waar zijt ge toch gebleven

Creüza — lievert — engelijn?
Mij werd geen woord gegeven.

Ik dacht geen zuchten helpen hier,
Ik zal ze dus maar smoren,

Hoewel ik ze anders met plezier,
Ja met plezier liet hooren.

Toen, 't is de waarheid, wat ik zeg,
Ik keek naar alle hoeken

En gooide gaauw mijn vader weg,
Om vrouwtjelief te zoeken.

Doch, ach! het werd mij groen en geel,
Ik kon niet zien, niet slikken,

Zoo kneep men mij in strot en keel,
Waardoor ik dacht te stikken.

'k Ontroerde hevig, 'k werd bevreesd,
Mijn kind ging zich verschuilen,

Ik zag... ja 'k zag Creüza's geest
Die zei: »schei uit met huilen.”

En daarop nam ik mijn foulard
En droogde in haast mijn' tranen

En zóó, zóó werd ik weduwnaar
Bij lijken der Trojanen.

Ik had Creüza teér bemind,
Maar 'k dacht: »o puik der vrouwen!

'k Wed, dat ik wel een ander vind,
Die graag met mij zou trouwen.”

Dus suffend mijn'rend, 't was nog vroeg,
Mevrouw, dat kunt ge denken,

Ging ik met vader in de kroeg
En liet wat bitter schenken.

Hoe staat, Mevrouw, 't verhaal u aan
Van al die Grieksche horden?

Me dunkt, ik heb mijn pligt gedaan,
Ik zou er schor van worden!

En Dido, vlug gelijk een hind',
Ligt moest ze er eens voor boeten,

Vertrekt nog sneller dan de wind
En maakt zich uit de voeten.

Munchhausen's Reis-avonturen

2.

Op eene reis naar Kissingen, maakte ik van den Thuringer spoorweg gebruik, en bij die gelegenheid beleefde ik een avontuur, dat ik u verhalen moet, wijl het ligtelijk mijn geheele reisplan had kunnen verijdelen.

Wij voeren voormiddags van Naumburg af. Ten einde eene langdurige en harde gevangenschap te ontgaan, was kort daarna een Pruisische kanonnier aldaar op het idee gekomen, om zich in een in de nabijheid der stad gelegen toren, gevuld met 60 centaars buskruid te begeven, en zich met dezen in compagnie in de lucht te doen springen. De ontploffing was zoo hevig, dat de drie dom-torens, wier klokken gezamenlijk aansloegen, dermate wankelden, als wilden zij zich wederkeerig een compliment maken. De groote voorraad van vensterglas, die zich te Leipzig bevond, was niet voldoende om de daar en in den omtrek verbrijzelden glasruiten te herstellen! men moest nog een daarmee beladen goederentrein

uit Bohemen afwachten. Van den toren te Lützen was een Leijendekker door de ontploffing naar beneden gevallen, doch kwam er nog heelhuids af. Wat ons betreft, wij waren toen de vreesselijke ontploffing in Naumburg plaats had, met onzen trein in de nabijheid van Apolda. Ofschoon de afstand 8 uren bedroeg, was de drukking van de lucht nog zóó hevig, dat de vooruit ijlende locomotief driemaal om tuimelde en daardoor zoo schuw werd, dat zij met de gezamenlijke passagiers- en goederenwagens met zulk een buitengewone rapiditeit op hol ging, dat wij in weinige minuten, op een enkele passagier na, behouden te Kassel aankwamen. Deze passagier was er uitgevallen en een scherp rad scheidde hem, juist toen wij het station bereikten, het hoofd van den romp. Daar de thermometer 12 graden teekende, zoo zette een menschenvriend hem het hoofd weder op, en dit vóór oogenblikkelijk vast. Het scheen werkelijk, dat deze operatie gelukken en de gescheidene deelen weder aan elkander groeijen zouden, want de geblesseerde rigtte zich overend, ging heel bedaard de koffijkamer binnen en plaatste zich naast de warme kagchel. Na eenigen tijd overviel hem een niezen, ten gevolge waarvan hij proesten moest; waarbij hij echter, daar de wond door de warmte eenigzins ontdooid was, het ongeluk had: het hoofd midden in de kamer te werpen; en nu bleven, helaas, alle pogingen, om de gescheidene deelen op nieuw te vereenigen, vruchteloos.

Dit ontijdige niezen was des te meer te betreuren, omdat zonder dit de operatie gelukt zoude zijn; want, wat ook de dokters daarover zeggen mogen, zij is geenszins onmogelijk; gelijk ik mij in mijn leven meermalen en ook aan mij zelven daarvan overtuigd heb. Later zal ik u welligt eenige voorbeelden daarvan mededeelen.

Zwakheden en zotheden van beroemde menschen.

De man van genie is in zijne geestige spher geheel anders dan in zijn privaat leven, en ter wijl hij dáár der wereld bewondering afdwingt, verrassen wij hem hier niet zelden bij zulke

zwakheden, die het meest in het oog vallen, en die wij ons zelven naauwelijks zouden kunnen vergeven. Maar is het niet natuurlijk, dat hij, bij wien de werkdadigheid des geestes buitengewoon groot is, ook in zijne categorie als mensch van den gewonen regel afwijkt? Het moet ons derhalve niet verwonderen, dat wij bij meerdere der beroemdste mannen de gebreken onzer natuur in een zeldzamen graad waarnemen.

De navolgende staaltjes strekken hiervan ten bewijze, en zullen gewis welkom zijn aan een geslacht, voor hetwelk de trotsche titelatuur: »heer der schepping» steeds een gevoelige doorn in het oog is.

De groote Newton, de held der astrologie, vergat zich zoo ver, dat hij meer dan eens de sterren over zijne eigene toekomst ondervroeg. In zijne verstrooidheid nam hij eens den vinger eener dame, in plaats van den zijnen, om — zijne tabakspijp te stoppen.

De theoloog Clarke, welke zich door zijne bewijsgronden voor het bestaan der Godheid een grooten naam verworven heeft, kon voortreffelijk voltigeren, en het behoorde onder de meest geliefkoosde van zijne weinige uitspanningen, over stoelen en tafels te springen.

De geniale staatsman, kardinaal Richelieu, plagt, om zich beweging te verschaffen, tegen den muur zijner kamer omhoog te springen en de hoogte van den sprong door eene streep aan te teekenen; gelukte het hem somwijlen om hooger dan deze streep te springen, dan was hij den geheelen dag goed gehumeurd. De abt Boisrobert verraste hem eens bij deze gymnastiek; maar, als een schrander hoveling, zeide hij terstond, om zijn heer de verlegenheid te besparen: »Eminentie! ik wed, dat ik nog hooger springen kan. De abt ontdeed zich van zijn mantel, en sprong met den kardinaal om het best.

Toen de groote veldheer Marlborough op den vooravond van een gewigtigen veldslag een bezoek van prins Eugenius ontving, om met hem over de te nemen maatregelen te spreken, bemerkte hij, dat zijn kamerdienaar bij deze gelegenheid vier kaarssen opgestoken had, en kijk, deze Engelsche hertog, generalissimus der Britsche armée en heer van zoo vele bezit-

tingen in Engeland, beknorde zijn bediende hevig over deze enorme verkwisting, en dit wel eenige uren vóór een beslissenden slag!

Baylen, een diep denker, zag men dikwijls met de straatjongens der stad een straatmuzikant achterna loopen, of te midden van het gepeupel naar een koorddanser of marionettenspeler staan kijken.

De geleerde Hobbes was bang om zonder licht alleen in de kamer te zijn en geloofde aan heksen en spookten.

De wijze Baco van Verulam werd misselijk en viel in flauwte gedurende eene maansverduistering.

(En ons, dus hoor ik eene oude jonge jufvrouw na de lezing van dit een en ander uitroepen, ons lacht men uit, wanneer wij aan het kaartleggen of het waarzeggen uit koffijdik gelooven; ons neemt men het kwalijk, wanneer wij voor eene spin uit den weg gaan of als eene rups, die om onzen hals kruipt, ons met schrik en ontsteltenis vervult!)

A. C.

Geheel anders is het gelegen met de schoone menschelijke zwakheden (wanneer die uitdrukking niet te onedel is) van eene Agesilaus, die op een hobbelpaard met zijne kinderen rondhuppelde; of van een Hendrik IV, welke op handen en voeten rondliep, terwijl zijn zoontje hem op den rug zat en zich vrolijk maakte; zulke trekken kunnen slechts onze liefde en achting opwekken. Hoe waar is overigens het spreekwoord, *dat voor zijn kamerdienaar niemand een held is*; hoe juist dat, wat in deze betrekking Schiller over de belangrijkheid van gedenkschriften zegt: »zij geven het coloriet aan de naakte omtrekken des geschiedschrijvers, en maken zijn held weder tot een mensch, terwijl zij hem bij zijne zwakheden verrassen.»

Uit Amerika.

Het navolgende in de geheele unie bekende voorval kon gewis slechts in Amerika plaats hebben.

Een bekend redenaar wilde in een distrikt van Virginië als kandidaat voor de verkiezingen optreden, en om geheel zeker te gaan, besloot hij zich aan zijne kiezers voor te stellen, in het distrikt rond te reizen en redevoeringen te hou-

den. Zijne vrienden voorspelden hem overal eene schitterende ontvangst, maar reeds bij zijn eerste optreden zag hij zich bedrogen; want hij hield zijne rede voor een zeer klein publiek. Zoo ging het hem op meerdere plaatsen. Hij verwonderde zich natuurlijk daarover en zocht de oorzaak op te sporen. Nu bleek het, dat tegelijk met hem een man rondreisde, die een uitmuntend gedresseerden — beer liet zien, en dat de menschen overal liever naar den beer dan naar den kandidaat gingen. Terstond begaf hij zich naar den beerenleider en zeide: »beste vriend, uw beer doet mij buitengewoon veel afbreuk. Mijne vrienden, mijne vijanden, allen willen liever het beest zien dan mijne politieke geloofsbelijdenis aanhooren. Wilt gij elken avond tien dollars verdienen, dan hebt gij niets anders te doen, dan mij uw publiek over te laten. Telkens nadat uwe voorstellingen geëindigd zijn, vóór dat nog iemand zich verwijderd heeft, treed ik op en houd eene rede. De dagbladen zullen wel is waar zeggen, dat gij thans twee rariteiten, eene vier- en eene tweebeenige, vertoont, maar dat's niemandal, integendeel het zal nog een grooter publiek uitlokken.»

De overeenkomst werd natuurlijk gesloten en de kandidaat reisde nu met den beer en diens leider. Overal waar de beer zijne kunsten vertoond had, trad de redenaar op en sprak met nationale geestdrift. De Amerikanen, die aan allerlei soorten van »humbug» reeds gewoon zijn, verwonderden zich in het geheel niet; integendeel, zij vonden den inval zeer praktisch; overal sprak men van den »berenkandidaat» en hij werd dan ook werkelijk met eene groote meerderheid gekozen.

Eene slaapmuts tot nieuwaars-geschenk.

De bekende Dr Veron zond zijn tafelgebuur, welke, terwijl de overige gasten zich onderhielden, dagelijks insluimerde, tot nieuwaars-geschenk eene slaapmuts, doch vergat er zijne kaart bij te voegen. Toen gene dit cadeau zag,

vroeg hij aan zijn bediende, van wien het kwam. Deze kon hem echter hierover geene verklaring geven.

Denzelfden dag, na het middagslaapje, kwam den bezitter van bovengenoemd geschenk toevallig een deel van Veron's »*memoires d'un bourgeois de Paris*» in handen; hij las eenige bladzijden daarin, doch begon zich te vervelen en kwam op de boosaardige gedachte, den schrijver de slaapmuts, die hij van eene onbekende hand had ontvangen, benevens het genoemde boekdeel, en wel eveneens anoniem, te zenden.

Op deze wijze ontving Dr Veron zijne slaapmuts met renten terug.

De voorzigtige Tandmeester.

Tandmeester. Maar, mijnheer Scheurbot, vóór dat ik u aetheriseer, moet gij mij eerst twee gulden betalen.

Scheurbot. Wat?! ben ik er niet goed voor? Ik kan immers straks betalen, of denk je, dat ik er meê door zal gaan?

Tandmeester. Dat niet, mijnheer Scheurbot, maar als gij eens niet meer bijkwaamt, waar krijg ik dan mijn geld?

Een groote maaltijd met weinig onkosten.

Een burger, lid van eene vereeniging zijnde, die een grooten maaltijd gaf, zonder hem daarbij te noodigen, zeide, over deze minachting beleedigd:

Ik zal mij wreken, en een grooten maaltijd voor mijn persoon alleen aanrigten.

M. M. C.

De verwijfde pronker.

Een verwijfde pronker zeide tot eene geestige jonge dame: »Ik bemin u als mijne ziel.» — »Als gij nu nog gezegd haddet, als mijn lichaam dan ware het nog iets,» gaf zij hem ten antwoord.

M. M. C.

CURIEUS ALLERLEI.

MEESTER. Wie denk je wel dat de oudste man zou geweest zijn?

JONGEN. Adam meester, als hij nog leefde.

Vr. Welke stad is het gemakkelijkst door hongerige soldaten in te nemen?

Antw. Hamburg.

„Jongen. hoe komt het toch, dat de melk weêr zoo geel is?”

„Och, wat hagel! dan heeft mijne zuster er gewis weêr gootwater onder gedaan; moeder zegt haar toch altijd, dat zij pompwater moet nemen.”

Een dichtertje zeide onlangs tot een zijner kennissen: „alleen den narren bevallen mijne versen niet.” — „Maar,” antwoordde deze, „dan zijt gij er erg aan toe, want de wereld is immers vol narren.”

Op menige universiteit is het de gewoonte, dat bij eene promotie de kandidaat bij den deken zijner faculteit genoodigd wordt, om daar, onder het gebruik van een glas wijn en een koud souper, bewijzen van zijne kennis af te leggen. Bij zulk eene gelegenheid werd op zekeren dag aan een student in de medicijnen, dien men een tamelijk ordinairen wijn voorgezet had, door den professor der chemie gevraagd: „Zeg mij eens, mijnheer, welke zijn wel de bestanddeelen van den rooden wijn, die daar voor u staat?”

De kandidaat nam zijn glas, proefde en antwoordde toen schielijk: „in de eerste plaats bevat hij eene groote hoeveelheid zuur en waterstof.” —

Van dien tijd af is, naar men zegt, de wijn van den heer deken beter geworden.

Eene dame te Parijs zeide tot een geleerde, om zich het voorkomen eener scherpzinnige denkster te geven: „veel en goed spreken is het talent van een man van geest; weinig en goed spreken is het karakter van een wijzen; veel en slecht spreken is de manie van een laffe zot; weinig en slecht spreken is het ongelukkige lot van den onnoozele.”

„En redeneren zoo als — zoo als gij, mevrouw,” antwoordde de geleerde, „heet: als een boek spreken.”

Als een staaltje van Spaansche trots wordt het volgende verhaald:

Een arme schoenmaker in Spanje was de laatste oogeblikken zijns levens nabij. Zijn eenige zoon, de erfgenaam zijner behoefte, vroeg hem, welke nuttige lessen hij hem op zijn sterfbed nog had mede te deelen. Met gebroken stem zeide de stervende: „vergeet niet, mijn zoon, u tot die hoogte te verheffen, die onze familie waardig is.”

Het slot van het verhaal eens reizigers, welke schipbreuk geleden had, luidde aldus: „nadat ik twaalf uren rondgedwaald had, zonder het spoor van een menscheijk wezen ontdekt te hebben, ontwaarde ik, tot mijne groote vrengde, eindelijk eene menschengedaante, die aan eene galg hing. Deze vertroostende aanblik bragt mij tot eene hooge mate van verrukking; want ik was nu volkomen overtuigd, dat ik mij in een *beschaafd* land bevond.

Het staatsie-rijtuig van den Keizer der Franschen stond onlangs geruimen tijd voor een handschoenen-magazijn in eene der straten van Parijs. „Wat zou de Keizer daar toch zoo lang doen?” vroeg iemand die buiten de deur stond en den Keizer gaarne zien wilde, doch dien de tijd wat lang viel, aan zijn buurman.

„Wel,” antwoordde deze, „hij zoekt de handschoenen, die zijn groote oom aanbevolen heeft.”

„Welke handschoenen dan?”

„Herinnert gij u niet, dat Keizer Napoleon I eens gezegd heeft: men moet de Franschen regeren met eene ijzeren hand, waarover men een fluweelen handschoen aantrekt?”

Onlangs schreef de student A. den onderstaanden gewigtigen brief aan zijn vader:

Geliefde Vader!

Ik zit dringend verleggen om het geld, dat Gij mij elke drie maanden zendt. Het is reeds twee dagen later dan gewoonlijk en ik durf niet langer wachten, want men overlaadt mij met brieven.

Zendt het mij dus per eerste gelegenheid en gij zult er een groot genoegen mede doen aan

Uw Zoon

ADOLF.

PS. Zoo even ontvang ik het geld waarvoor ik u dankzeg, en gelieve dus dezen brief als niet geschreven te beschouwen.

M. M. C.

Lentemijmering.

Als de lentezon mij met hare lang ontbeerde stralen koestert, al hindert ook soms de gure oostewind, dan ben ik toch altijd vrolijk gestemd, vooral als ik een goed plaatsje gevonden heb, waar ik alleen met de zon te doen heb. 't Is dan alsof de nevels van mijn geest verdwijnen, die zijne vrije werking even als bij de Lappen en Exquimos, den geheelen winter hebben belemmerd. Daarom zoek ik dan ook altijd de zon op; 't is misschien wel wat kat- of krokodil-achtig, maar ik ben nu eenmaal zoo en dit instinkt is niet gemakkelijk te overwinnen. Ik zie er de behoefte ook niet van in. Maar dit wilde ik eigenlijk ook niet zeggen. 't Dient maar alleen om mijne lezers op een goed standpunt te plaatsen bij hetgeen ik mij voorstel te beschrijven.

Als er onder hen zijn, die met deze kat- of krokodil-achtige kwaal behebt zijn, en als dit op hen dezelfde uitwerking heeft als op mij, dan zullen die het best begrijpen hoe ik zoo dwaas kan zijn, hen met zulke dwaasheden bezig te willen houden.

„Om kort te gaan” (zoo als sommige tweeslachtige wezens zeggen, als ze den tijd verbabbelen en de soep hebben laten aanbranden, of de aardappels stuk laten koken) zoo stond ik even als Diogenes in zijne ton lag, op den 5^{en} April jl. op gemelde wijze, en hoewel het eerst voor de tweede maal in deze lente plaats had (dat staan namelijk), was ik boven verwachting buitengewoon opgewekt. Of het alleen door de zon kwam, durf ik niet verzekeren, 't was haast onmogelijk, naar vroegere jaren gerekend. Het bericht van het sluiten van den vrede te Parijs was mij den vorigen dag bekend geworden en had een goeden indruk op mij te weeg gebracht. En na ik de zon liet werken, liep dit te zamen om mij eens in eene vrolijke stemming te brengen, waarnaar ik zoo lang en vurig gewenscht had. Op zulk een oogenblik ben ik op niemand boos, 't is alsof de zon alle kwade vochten, die zoo nadeelig op ons lichaam en door dit laatste op ons hart werken ('t is me voor waarheid medegedeeld door een dokter), optrekt en naar boven voert. ('t Was

welligt een onderzoek der geleerden waardig, of die dampen niet als stofregen nedervallen en de grooteboonen zwart maken.) Daarom verheugde ik mij innig, dat die arme kerels in de Krim nu ook eens weer een frisch luchtje kunnen gaan scheppen, daar ze wel naar zullen verlangen. De Franschman kan zich nu eens weer te goed gaan doen aan zijn potage en de Engelschen aan het malsche *beaf* van onze lekkere Hollandsche ossen. (Tusschen twee haakjes gezegd: ik wensch ieder Engelschman in Siberië, als ik in Rotterdam die stoombooten vol zie afreizen.) En de Sardiniër dan..... ik weet niet waar hij veel van houdt; 't zullen wel vijgen wezen of rijst met krenten of zoo iets. Ook dacht ik aan die lieve zusters van barmhartigheid, die miss. Nachtegaal en andere van die vogels; zij zullen nu wel niet de blijdste wezen; want waar ze het meest te doen hebben in haar vak, daar zijn ze zeker het liefst, dat is natuurlijk. Ik zie ze al prijken met een of ander ridderorde in 't haar of op den hoed. Die hebben ze wel verdiend. Jammer zou het zijn, als zulk een mannelijk versiersel die zachte vrouwelijke deugden verjoeg en ze te veel van oorlog en halfdood slaan gingen houden. 't Kon dan gevaarlijk worden: 't is meer gebeurd, dat vrouwen niet alleen eene huishouding; maar ook een geheel land in de war stuurden.

Wonderlijk werkte de zon op mijne verbeeldingskracht. Ik haalde me allerhande dingen in het hoofd. Ik zag altijd nog in de Krim, een stevigen Rus in druk gesprek met een springende Franschman, die zich volstrekt niet konden begrijpen, dat zij elkander, nog niet lang geleden, wel hadden willen verslinden en ook al wel eens de noodige voorbereidselen daartoe hadden gemaakt, voor welke onbeleefdheid de galante Franschman beleefd excuus verzocht. En om niet achter te blijven dronk een oude Kozak op de gezondheid van een Franschman, die hem vroeger zoo dapper had aangestast, dat hij er de sporen nog van kon toonen. Vandaar verplaatste ik mij in eens aan de wieg van een kind, en zag met verbazing eene geheele armée senatoren, met ridderorden versierd, in alle deftigheid er langs heen defileren; zij wisten niet, waarover zij zich het meest

moesten verbazen, of over de mooie wieg, of over het bijzonder groote hoofd van het jongentje. De laatste was nauwelijks verdwenen, en de min, of eene der minnen had het mannetje pas een droogen doek voorgedaan, of een „hooggeplaatst persoon” komt op zijne toonen binnen en brengt het jongentje, met de groete van zijne mevrouw de ridderorde van het Gulden Vlies, natuurlijk uit bewondering voor den jongen heer, door de menigvuldige den lande etc. bewezen diensten, en misschien ook wel, zou iemand zeggen, die niet in de zon stond, en dat ik volstrekt niet geloof, om zijn ouden heer te believen of uit pure galanterie. Maar dat is nu ook hetzelfde. In alle geval mag ik dat wel eens zien; 't gebeurt elken dag niet. Ik herhaal het; menigeen zal er wel anders over denken; maar, als hij even als ik, de weldadige uitwerking der lenteson ondervindt, 's morgens voor het ontbijt, dan ben ik overtuigd, dat hij er eveneens over zal denken. En dan zal het hem evenmin hinderen, als een oude heer zich kinderlijk verheugt, dat het zijn meester, dien hij zoo lang eerlijk en trouw gediend heeft, behaagd heeft, hem tot *Baron* te maken. Ik ben blijde in mijn hart uit medegevoel voor den ouden heer. Ik vind het even aardig, als dat jongentje in langen kleeren, met een luur voor, tot *Ridder* geslagen is. 't Is misschien om geheel andere redenen, maar dat is alweer hetzelfde voor mij; aardig blijft het in ieder geval.

Op deze wijze stond ik te mijmeren, en over nog vele onderwerpen meer. Geheel helder is alles nog niet; maar bedenk toch, bid ik u, dat het eerst voor de tweede maal in deze lente is, dat ik mijn hoekje in de zon heb opgezocht. Als de lucht zoo helder blijft als van daag en wij geen regen krijgen (dat ik echter wel verlang, al is het maar alleen om versche boter te krijgen, want de oude wordt fameus sterk) dan zal het wel beter worden, en zeker gaat dan ook nog die ligte sombere waas weg, die de meesten mijner lezers niet zullen opmerken, die ik alleen daaraan toeschrijf, dat de zon nog niet met succes gewerkt heeft. Ik was ook van plan geheel iets anders mede te deelen; maar dat zal ik uitstellen tot morgen, als dan de zon maar schijnt

Tot mijn leedwezen kan ik mijne belofte van gisteren niet vervullen; de wind is zuidwest geworden en de lucht met wolken bedekt. Onze schipper zegt, dat het gaat regenen. Ik ben dus verplicht het uit te stellen tot gunstiger gelegenheid. Maar ik mag de Redactie van „de Humorist” niet langer te leur stellen, om iets te zenden, dat ik al zoo lang verschoven heb. Het laat zich ook niet aanzien, dat mijn gunstige tijd daartoe zal komen. Z. E. kent nu de reden, waarom ik dezen winter zoo lui ben geweest, en neemt het mij daarom volstrekt niet kwalijk, veeleer zal medelijden zijn hart vervullen. Maar de eerste keer dat ik mijn zonnetje 's morgens kan snappen, zal ik het niet nalaten, en dan zal ik volbrengen, waarin ik nu verhinderd ben. 't Is een allerinteressantst onderwerp, dat kan ik u bij voorraad verzekeren.

W.

v. d. B.

Paschen.

Met Palmzondag begint in alle christelijke landen de goede week, en te gelijktijd neemt ook een zonderlinge strijd tusschen beide geslachten een aanvang; daar er voor de mannen een tijd van zware beproeving en lijden aanbreekt. Naar overleveringen, wier oorsprong wel niet zal worden onderzocht, en in weerwil der tegenstrijdigste demonstratiën, die door wind, regen en sneeuw worden daargesteld, beschouwen de dames den zondag *palmarum* als den *terminus a quo* tot herstelling van meerdere gedurende den winter verloren gegane regten. Daar echter de mannen eenige der door deze restauratie bedreigde weldadige inrigtingen, als daar zijn: warme kagehels, ruime slaaprokken, gemakkelijke pantoffels, enz. niet vermeenen te kunnen ontberen en zich in de verwarmde kamers verschansen, zoo doen de schoonen haar echtgenooten, vaders, zoons of broeders een verschrikkelijken belegeringsoorlog aan. Zij leggen de teekenen des vredes af. De liefelijk golvende cachemir- en de zachtglanzende fluweelen mantille verdwijnen voor den als krijgsvlag ontrolden zeemleeren lap. Parapluie en parasol worden ter zijde geworpen en de teedere handen grijpen naar hand-

stoffers en ragebol. Waarheen men zijne blikken wendt, overal ziet men naakte, roode armen en onafzetbaar geworden nachtmutsen. Voor ieder venster staat een tot den strijd toegerust, waschhoudend exemplaar van het vrouwelijk geslacht. Alle kamers worden met emmers en bezems gevuld en in tot hiertoe zorgvuldig gesloten ruimten wordt bres geschoten.

Tegenstand bieden is vruchteloos. Of men den groenen mamelon der visite-kamer door de contre-mine eener uitnoodiging aan een vriend tracht te verdedigen; of men zich achter de foliantenmuren van den Malakoff van het studeervertrek terugtrekt; uit de batterij van het kantoor met het zwaar geschut der kalandisie bombardeert of uit de kasematten van het atelier een uitval doet — het baat niets: het vrouwelijk leger kiest voor hare operatiën als zekerst punt de keuken; veroverd van daar uit alle loopgraven, wallen en verschansingen; het verderf komt steeds nader, onverbiddeijk en zonder kans om te ontvlugten!

De huisselijke vrede verdrinkt in den zeepwaterfloed; der broederlijke teederheid worden, gelijk inktvlakken uit den vloer, de oogen uitgekrabt, en niets is in staat de dorst der vrouwen naar vuil water te stillen; geen witte donderdag, geen goede vrijdag, geen verkoudheid, geen tandpijn, geen rheumatismus!

Van alle zijden hoort men met bewogen stem: „O, hoe bevallig zijt gij in uwe schoonheid en hoe schoon in uwe bevalligheid, vrouw, moeder, dochter, zuster en vrolijk dienstmeisje! — Maar waarom rigt gij zulk eene verwarving in uwe kleeding aan en laat gij de punten uwer haarvlechten zoo ordeloos onder uwe muts heen kijken? Waarom brengt gij, die geschapen schijnt te zijn om de hoofden uwer vereerders op hol te brengen, thans alles wat zich in boven- en benedenvertrekken, op zolder en in den kelder bevindt op eene andere plaats, zoodat er voor den verstandige schier geene verstandige plaats meer overblijft, waar hij zijn hoofd kan nederleggen? Roodarmige, waar is de witte atlas uwer huid? — Waarom jaagt gij in uw ijver het weefsel van onschuldige spinnen na, en om welke reden bluscht gij het zachte vuur, dat uit uwe oogen schitterde, met een stroom van verachtelijk spoelwater uit?”

Te vergeefs! Zelfs dit gevoelvol klaaglied treft de belegeraars niet. Voortdurend veront-rusten zij hare vijanden. De mannelijke bezetting kan zich niet meer staande houden, zij moet aftrekken en haar Sebastopel overgeven. Na hunne verdrijving worden de lang onderdrukte schuur-, wasch-, wrijf- en afstoffs-regten op eene schitterende wijze hersteld en hooge tropheën uit blinkende keukenwapenen en meubelen opgerigt. Dan wandelen allengskens de strijd-instrumenten in de voor hen bestemde hoeken; de stormmutsen verdwijnen, de krijgsbanier wordt ingetrokken en er begint zich hier en daar eene neiging tot vrede te openbaren.

Middelerwijl hebben echter de verslagenen zich in het sterkste buitenfort, in koffijkamer of societeit, bevestigd; daar zingen zij vrolijke krijgsliederen, en van daar uit bestoken zij den vijand. De veroveraars, daardoor verschrikt en plotseling in eene moeilijke stelling gebragt, besluiten om alle middelen, die onder haar bereik liggen, aan te wenden ten einde de zege te behalen. De volharding, waarmede de verslagenen tegenstand blijven bieden, doet hen eindelijk den moed verliezen, een geest van verzoening begint in hun te ontwaaken, weldra komt men tot een vergelijk, dat beide partijen in hunne regten hersteld, en de vrolijke zon doet op den paasch-ochtend haar schitterend licht over verzoende echtgenooten, vaders, moeders, broeders en zusters nederdalen.

Het begrip *paschen*, in zooverre men daardoor de vernieuwing en herleving der natuur verstaat, wordt wel door niets meer volkomen uitgedrukt dan door het ei.

Tusschen beiden bestaat eene zoo innige verwantschap, dat zich het eene zonder het andere nauwelijks denken laat. En inderdaad, welk ander symbool zou meer aan het ontluiken der natuur beantwoorden? In alles, wat de natuur ons ter beschouwing aanbiedt, vinden wij die elliptische of spherische gedaante min of meer duidelijk uitgedrukt, van den schoonen omtrek van het menschelijk gelaat tot de boombladen toe. Ja, is de vorm der aarde of ten minste van den wereldbol zelve, als ook die der overige hemelligehamen, wanneer wij

namelijk iedere ster als een reuzenei mogen beschouwen.

Uit deze weinige voorbeelden is reeds te besluiten, hoe hoog het ei moet geschat worden en hoever de kennis zijner waarde is doorgedrongen. Onder het volk in het algemeen gaat zij de grenzen eenen instinctive vereering niet te buiten, en deze instinctmatige vereering zal natuurlijk haar hoogsten triumph steeds daar in vinden, door zich geheel met het voorwerp der vereering te vereenigen, dat is: het op te eten, zoo het genietbaar is. Dit is met de eijeren het geval, en met paschen toont zich die vereering in zulke mate, dat, om aan de navraag te voldoen, reeds veertien dagen vóór het feest een ware oceaen van die miniatuurwerelden de steden overstroomt. Overal worden in groote manden enorme hoeveelheden van die zindelijke waar te koop aangeboden. Waarheen men zijne blikken wendt, overal ziet men eijeren; wat men hoort is ei! en wat men spreekt is: ei, ei!

Wordt er ergens een lied gezongen, dan is dit het bij minnen en kindermeisjes beroemde: *ei a pop ei a!* Zoekt men een boek, dan komt er eene geschiedenis van den schrijver der paascheijeren in handen, en bij elliptische droomen komt den slapende het ei, waarmede Columbus de wilde bewoners van Amerika overtuigde voor den geest.

Bij het ontbijt krijgt men gekookte eijeren, 's middags eijersoep en 's avonds eijerkoek. De banketbakkers vervaardigen suikereijeren en de nijvere marktkraamsters associëren zich met verwersleerlingen, om gekleurde eijeren tot feestgeschenken daar te stellen. Voor ieder wat: voor ouders, welke hoopvolle spruiten bezitten, fabriceert men meigroene, voor langneuzige tantes koffijbruine, voor zomersproetige nichten gespikkelde, voor roodneuzige voogden kersroode, en voor lieden, die anderen gaarne een blaauwtje laten loopen, zijn hemelsblaauwe en korenbloemkleurige voorhanden.

Welk eene imposante massa van veelkleurige eiheid! welk een beeld van algemeene gesukkerde ovaliteit!

Een arts die zeker van zijne zaak was.

In eene kleine stad stierf onlangs een knaap-

je, dat door een chirurgijn behandeld geworden was. Daar het kind, na gestorven te zijn, er nog rood en frisch uitzag, deed iemand den heekundige opmerken, dat hij wel mogt toezien, of het kind niet schijndood ware, waarop deze antwoordde: »Wees verzekerd, dat, wanneer ik iemand behandeld heb, hij wel ter dege dood is.»

Het uithangbord.

Te droes! riep kastelein »Cris Vos»,
De herbergier uit »de ouden os»,
't Kan ligt d' affaire hindren!
Het uithangbord met de oude koe
Zond 'k gisteren naar den schilder toe,
Zou 't mijn crediet vermind'ren?
Nu vindt de reiz'ger als weleer
De herberg »de ouden os» niet meer!

Och! hemel, 't is met mij gedaan!
Al mijn crediet is naar de maan!
Wat moet ik nu beginnen?
't Geeft hem, die reist, en mij verdriet,
De reiz'ger vindt de herberg niet.
Maar... daar schiet wat te binnen!
En dra, want Vos was vlug ter heen,
IJlt hij ras naar den zolder heen.

Hij steekt het hoofd uit 't vensterraam,
En buur en maagden schuilen zaan
En lagchen om den ouden.
Maar Vos blijft, ondanks al 't gewoel,
Al viel hem de exercitie koel!
Het hoofd uit 't venster houden.
»Wat men ook zeggen moog», dacht Cris,
»'k hou 't vol, tot dat weer 't bord er is!»

En 's avonds laat, 't was juist elf uur,
Passeren eensklaps langs den muur
Van 't logement twee vrienden;
Zij kijken beurtlings — »Weerlichts!» zegt
Er een, »wij zijn hier niet teregt,
'k Kan 't uithangbord niet vinden!
Hier woonde 't laatste jaar nog Vos
In 't logement »de ouden os.»

Hei! heeren! schreeuwde de herbergier,
't Bedoelde logement is hier!
Ei! wil er niet van schrikken:
'k Zond 't uithangbord, nu kort geleen,

Naar onzen ouden verwer heen,
Om 't weer wat op te flikken,
Nu leg 'k hier, opdat man en vrouw
»De ouden os» herkennen zou.
Amst. D. H.

Een boerenstreek.

De heer B., een photographist, hield zich onlangs eenigen tijd te L. op, ten einde in die stad zijn vak uit te oefenen, toen op zekeren morgen een boer hem kwam vragen, of hij ook kans zag, om hem met zijne vrouw, terwijl zij te bed lagen, te photographeren. De heer B. gaf een toestemmend antwoord, en kwam daarop met den boer overeen, dat hij met zijn toestel op de boerderij zou komen, hetgeen ook gebeurde. De heer B. kweet zich zeer goed van zijne taak, en het was waarlijk een aardig schilderijtje, hoe de boer daar naast zijne vrouw te bed lag. Hij zelf, de boer, vond het ook alleraardigst; doch toen hij het een paar dagen bezat, vond hij het toch wel wat vrij, dat hij met zijne vrouw, daar zoo voor het oog van het publiek te bed lag, en ging daarop naar den photographist, met verzoek om er een gordijn voor te maken. De photographist legde hem uit, dat hij dan niet zichtbaar was. O! zeide de boer, dat moet juist niet, daarom wil ik er een gordijn voor hebben, als ik met mijne vrouw maar weten dat wij er achter liggen.

De photographist maakte er een gordijn voor en het schilderijtje vertoonde niet meer dan een gesloten ledikant. M. M. C.

De beschaving der negentiende eeuw.

Onze eeuw is eene eeuw van beschaving en verlichting, zoowel op het gebied der wetenschappen, als op dat der uitvindingen en ontdekkingen! En geen wonder! Alles streeft naar vooruitgang — en alles gaat vooruit. De geleerde ontdekt dagelijks nieuwe bronnen tot opscherping van het verstand, en de beschaafde mensch tracht, zoo veel mogelijk, zijne minkundige medebroeders gelijken tred met hem te doen houden. Getuigen de veelkleurige werkjes, uitgegeven tot BESCHAVING DES VOLKS. Leve derhalve de 19de eeuw! En wie weet, wat eene vol-

gende ons nog zal vertoonen? *Ons?* Wel ja, lezers! Hebt gij dan niet van dien wonderdocter gehoord, die de menschen honderd jaar oud laat worden? Niet? Nu haast u dan wat! Gaat, rijdt of stoomt naar Breda, waar het lang leven te koop is, of liever te krijgen, want de man behandelt u *gratis*, uitgezonderd de medicamenten, die zoo wat plus minus vier gulden de flesch kosten. Nu, dat is immers eene kleinigheid voor iemand wien het leven zoet is. Op dus, mannen en vrouwen! die nog niet gaarne in *Charons* bootje stapt; op, naar Breda! Koopt eenige flesschen van dit levenrekend vocht, en gij wordt allen zoo oud als Methusalem. — En gij, wien het leven tot last strekt, uithoofde van uw ziekelijken toestand, o! wordt niet moedeloos! Ook voor u is een middel uitgevonden, dat u van uwe kwalen zal verlossen. Leve de 19de eeuw! Mogelijk zijn er onder de lezers van »de Humorist», die het middel al beproefd hebben, en voor dezulken is mijn schrijven overbodig. Doch er zullen er nog wel gevonden worden, wien de kuur onbekend is, en die misschien reikhalzend naar hulp uitzien, die zij te vergeefs gezocht hebben bij de *pillen van Holloway* of *du Barry's Revalenta Arabica*, en wie weet hoe die rommelzoô van moderne geneesmiddelen genoemd wordt. Zulke ongelukkigen roep ik toe: *Gaat, rijdt of stoomt naar de Kaert*, een gehucht van het belgische dorp *Brasschaet*, want dáár is redding en uitkomst te verkrijgen. Geen gebrek, hoe groot ook; geene wonde, hoe verouderd; geen ongemak, hoe lastig; geene pijn, hoe ondragelijk; geene smart, hoe onduldbaar; geen lijden, hoe zwaar: alles, alles wordt er genezen! Alles wordt er hersteld, gratis en zonder medicamenten, enkel en alleen door het opleggen der handen — van een ouden slagtersknecht. Hoe of de man achter dit geheim gekomen is, weet ik niet; maar de toevloed van menschen, die zich aan zijne *strikgeneeswijze* onderwerpen is buitengewoon. Ik heb echter nog niemand ontmoet, die hersteld was. Lezer! wat dunkt u, moeten wij ons over de beschaving onzer eeuw verheugen of bedroeven? Ik ben geneigd tot het laatste.

G.

Fr.

Dat was een geluk.

Een timmerman viel met de bijl in de hand van een steiger en bleef op de plaats des onheils dood liggen.

Iemand daarbij komende, bezag hem en zeide: God dank, dat hij zich met de bijl niet bezeerd heeft; dat was een gelukkige val.

M. M. C.

Goede voorzorg.

Een regiment infanterie trok door eene kleine stad en moest op korten afstand daarvan een bosch passeren. De opmerkelijke burgemeester zeide tot den officier: In het bosch, dat gij doortrekken moet, is het zeer onveilig, er zijn vele roovers in; doch als ik u genoeg kan doen, dan wil ik wel vier dienders mede geven.

M. M. C.

Zoo veel te beter.

Zeker meisje zeide tot een minnaar, die zich alle mogelijke moeite gaf hare hand te bekomen, gij zijt de laatste, die ik zou beminnen of verkiezen. Zoo veel te beter antwoordde deze, ik verlang ook niet, dat gij na mij nog iemand beminnen zult.

M. M. C.

De barometer.

Eene dame beval haar dienstmeisje, om eens in het voorhuis te gaan zien, of de barometer gezakt was.

Het meisje kwam spoedig terug met het antwoord: neen, mevrouw, hij hangt nog aan den spijker.

M. M. C.

Originele Keukenceel.

of: de smaak is verschillend.

In Saksen geldt een hoen met potage als lievelings-geregt, in Hamburg palingsoep met peulen, in Oostenrijk een gebraden haan, in Engeland plumpudding en in Italië macaroni. Terwijl de Spanjaard zonder cigarette en knoflook niet leven kan, ontbreekt den Groenlanders het beste, wanneer zij de vischtraan als drank moeten missen. De Chinees houdt een-

portie vette spinnen met hetzelfde regt voor eene delicatessen, als wij forellen, patrijzen, zalm en ganzenleverpasteijen. Gelijk de Turk eene dosis opiumpillen met welbehagen verteert, houdt de Kalmuk jonge ratten en smeerkarsen voor een feestmaaltijd. Ja, even zoo gaarne als de Parijzenaar bij *Veri* of *Vefour* soupeert en met kreeften en champagne zijn maaltijd besluit, nuttigt de IJslander tot dessert als eene lekkernij verrotte visch met stroop, die in vaten bewaard, en niet eerder mag gebruikt worden, vóór dat er volkomen verrotting is ingetreden. Doch ook bij de als menscheneters bekende bewoners van Nieuw Zeeland, zoo mede bij de in de binnenlanden van Sumatra levende stammen der Daaijakkers is de smaak verschillend. Zoo beweren b. v. de Nieuw Zeelanders, dat een Duitscher fijner smaakt dan een Amerikaan, dat een Engelschman sappiger is dan een Spanjaard, terwijl de Daaijakkers verzekeren, dat een Hollander en vooral een missionaris tot hunne feestspijs behoort.

De stoutmoedige reizigster Ida Pfeiffer is de eerste welke het gelukt is de wouden van Sumatra te doorwandelen, en zonder geslagt te worden uit de Utta's (dorpen) der wilden terug te keeren; maar alle Rajah's dezer volksstammen, welke haar te vergeefs gewaarschuwd hadden, zich niet verder in de binnenlanden te begeven, hebben haar met begeerigen blik verzekerd, dat het vleesch der witten bijzonder goed smaakt, en de malschte deelen, het inwendige van de hand, de voetzolen, het hart en de lever, steeds aan den hoofdman overgelaten worden.

Proeven uit een nieuw woordenboek der Nederduitsche taal.

1.

Aardig. Dit woord wordt in den regel slechts door jonge lieden van beiderlei geslacht gebruikt. Een *aardig meisje* is een bakvischje, dat een paar romans gelezen heeft, wat Fransch babbelt, een beetje op de piano rinkelt en daarbij een paar duizend gulden te erven heeft.

Een *aardig jongmensch* is een winkelbediende of student, die jonge en oude dames fijne

vleijerijen weet toe te voegen, bij uitzondering geene cigar rookt en juist niet bijzonder liederlijk is.

Aandachtig. Dit is een bijwoord, dat door velen misbruikt wordt, die het hoofd laten hangen, de oogen verdraaijen en over de booze tijden zuchten.

Een *aandachtig gebed* verrigten heet bij sommige mannen den hoed, bij sommige vrouwen in den zomer de waaier, in den winter de mof voor het gezicht houden en gedurende een paar minuten niets denken.

Brood. Dit woord krijgt met den dag eene ruimere beteekenis. Bij menschen uit den voornamen stand beduidt het ten minste vier fiksche schotels met toebehooren, saus en gebak, eene flesch goeden wijn en wat verder, behalve koffij, thee, chocolade, tabak en cigaren, nog tot gemak en veraangenaming des levens behoort. *De man heeft zijn brood*, dat wil zeggen, dat zijne vrouw naar alle modes kan meedoen. Wie geen *brood* heeft, mag niet trouwen.

Barmhartig zijn heet: een arm mensch alle Zaterdag-avonden eene oude duit of een stuk beschimmeld brood in de hand stoppen.

Concert. Eene verzameling van menschen die zich vervelen, terwijl een aantal muzikanten zich bovenmatig inspinnen om hun den tijd te verdrijven.

Goed gevonden.

De heer G., zich onlangs te Utrecht bevindende, deed met zijn vriend A. eene wandeling, toen zij in de verte een jood zagen aankomen, aan wien A. eene onplezierige kennis had namelijk: dat hij een aardig sommetje van den jood had te pretenderen. Hé, zeide A. tot zijn vriend G., daar komt die jood aan, van wien ik nog geld moet hebben; weet ge wat, ge moest eens voor deurwaarder spelen, en zien of ge het geld niet in handen kunt krijgen. Zoo gezegd zoo gedaan.

G. begaf zich naar den jood, en kweet zich zeer goed van zijne deurwaarderstaak.

Nadat hij den jood goed in het naauw had gebracht, zoo als hij meende, zeide de jood: »Nah, meheir, ikke wou zoo ghaarne betha-

len, maar zhiet, ikke hebbe niks, alleen hene ghroote pedule zhonder stholp, wille die Heeren dhie hebben, in Gods naam.»

A. wenkte zijn vriend om dit maar aan te nemen, en G. gaf dan ook zijne goedkeuring er aan, mits dadelijk de pendule te gaan halen.

De jood bragt de Heeren straat in straat uit, en liet hen een half uur lang door straten en stegen loopen, tot hij hen eindelijk bij den dom bragt en zeide: »nah, dha is de pedule, zhonder stholp, als de Heeren hem nhu maar whillen whegnemen, whant om hem nou nhog thuis te brenghen, zou te veel gevorderd zijn.

Beide gingen beschaamd hun weg en spraken af, om den jood het geld en de pendule maar te laten behouden.

M. M. C.

De raadgever.

Een tooneelspeler had plan te gaan trouwen. Zijne makkers spoorden hem hiertoe aan, alleen de souffleur, een goed oud man, trachtte hem dit uit het hoofd te praten. O! zeide hij, blijf liever vrijgezel en behoud uwe vrijheid. Ik heb u altijd op den goeden weg gebracht, laat u nu ook door mij daarop brengen, luister naar mij, gelijk gij altijd naar mij geluisterd hebt.

M. M. C.

Ziel, ligchaam en aardsch goed.

De mensch bezit slechts drie dingen: Ziel, ligchaam en aardsch goed, welke ieder aan de aanvallen van eene bijzondere soort van menschen blootgesteld zijn, immers, op de ziel hebben het de godgeleerden, op het ligchaam de artsen en op het aardsche goed de advokaten gemunt.

M. M. C.

Een dokter die bang was voor innemen.

Te W. zat bij het ziekbed eener bejaarde freule een jong en knap dokter, die met alle zachtmoedigheid en geduld aan hare klagten een geopend oor leende. Toen zij eindelijk ophield, zeide de dokter, »Hetgeen ik uit uw verhaal omtrent uwe ziekte opmaak, is dit, dat uwe ongesteldheid uit een toestand voortspruit,

die voor u nadeelig, maar in de natuur haar oorsprong heeft; medicijnen kunnen u niet helpen, trouw slechts, en hoofdpijn, vapeurs enz. zullen gelijk een nevel voor de zon, verdwijnen." De freule was, naar het scheen, door dezen raad verrast en zeide: »Ik geloof waarlijk, dat gij gelijk hebt, dokter! Ik wil uw raad volgen. Welaan, trouw gij mij, dokter!

De schrandere dokter schudde het hoofd en gaf haar ten antwoord: Mijne lieve freule, wij dokters schrijven wel de recepten voor, doch wij nemen ze niet in: dit laatste behoort niet tot onze praktijk. M. M. C.

CURIEUS ALLERLEI.

Een eenoogige, die gaarne toonde dat hij geestig was, ontmoette een fikschen bogchel op zijne morgenwandeling. »Wel vriend!" zeide hij, je hebt je vracht al vroeg geladen."

»Daar kunt gij niet over oordeelen, man! want ge hebt de beide luiken nog niet open," liet de andere er op volgen. v. d. B.

Een boer huwde eene zeer leelijke dame, maar die er warmpjes inzat. Toen men hem vroeg, hoe hij toch zulk een uil tot vrouw kon hebben, gaf hij ten antwoord: »Ik heb ze bij 't gewigt gekocht, en behoeft de fatsoen niet te betalen. v. d. B.

Taags na den slag bij Abukir, werd lord Howe plotseling gewekt door een officier met de alles behalve vrolijke tijding, dat het schip in brand stond, digt bij de kruidkamer. Hij antwoordde heel kalm: »Als dat zoo is, Mijnheer, dan zullen wij het spoedig vernemen." Eenige minuten daarna keerde de officier terug en zeide den Lord, dat hij niet bang behoefde te zijn, wijl de brand gebluscht was.

»Bang!" antwoordde hij: »Mijnheer ik ben, Goddank, nog nooit bang geweest." v. d. B.

»Hebt gij nu alles beleeden?" zeide een abt tot een zondaar. »Neen," antwoordde deze, ik heb nog ééne zonde op mijn geweten; ik heb een horologie gestolen, daar neem het maar."

»Ik?" zeide de priester, »welk eene belediging! Geef het terstond aan den eigenaar weder."

»Dat heb ik al gedaan, en hij heeft het geweigerd, daarom bid ik u het aan te nemen."

»Hond op man! gij hadt het nogmaals moeten aanbieden."

»Dat heb ik gedaan," antwoordde de dief, »maar hij wil het niet terug hebben,"

»Dan hebt gij uw plicht gedaan," zeide de abt; »maar pleeg nooit zulk een diefstal weer."

De dief vertrok en de abt zag dat zijn horologie van het spijkertje, waaraan het altoos hing, verdwenen was. v. d. B.

Een Engelsch Edelman, had eene aanzienlijke som aan de speeltafel verloren. Hij nam de juweelen zijner vrouw, die hem 4000 pond gekost hadden, en ging naar een juwelier, met het doel om er valsche voor in te ruilen: »mijne vrouw zal het niet bespeuren," zeide hij. »Gij komt te laat Mylord!" zeide de juwelier, »dat zijn al valsche diamanten; de echte heb ik reeds voor een jaar van uwe vrouw gekocht." v. d. B.

Bij een heer die buiten woonde, kregen de koetsier en de keukenmeid ruzie over het halen der melk voor 't ontbijt. De heer liet beiden voor zich komen. De meid zeide, dat de koetsier den geheelen morgen door de keuken slenterde, en dan nog te lui was om de melk voor haar te halen, daar zij het dan zoo druk had.

De koetsier was van meening dat dit zijn werk toch niet was.

»Goed!" zeide de heer, »maar wat is dan uw werk?"

»Wel de paarden oppassen en schoonhouden, het rijtuig in orde houden en rijden."

»Dat is waar," antwoordde de heer; en ik verlang niet meer van u, dan waarvoor ik u gehuurd heb; maar nu eisch ik, dat gij elken morgen vóór het ontbijt de koets klaar maakt en de meid naar den boer brengt om melk te halen; ik twijfel niet of dit zal wel tot uw departement hooren. v. d. B.

Een zeer schraal mager mannetje ontmoette iemand, die den geheelen weg laverende besloeg.

»Wel vriend!" zeide hij, »ik geloof, dat gij een beetje te veel gedronken hebt."

»En ik geloof," zeide de zoon van Bachus, »dat gij een beetje te weinig gegeten hebt. v. d. B.

Over de Koffij;

fragment eener voorlezing.

door J. SASSE.

Geachte Hoorders en Hoorderessen!

Mij is de taak opgedragen dezen avond voor U op te treden, dat mij in de gelegenheid zal stellen mijn licht voor deze vergadering te laten schijnen en het niet onder een koornmaat te plaatsen. Terwijl ik zoo nadacht over dat zinnebeeld van die koornmaat, dacht ik eens over koornmaten te spreken, over groote en kleine, geijkte en ongeijkte koornmaten, en dit zou mij van zelf gebragt hebben op koorn, rogge, gerst, tarwe en dan eindelijk met een keurige toepassing op de broodfabrieken. Ik begon, doch vorderde niets, en het weinige, wat ik er van gemaakt had, was zóó geleerd, dat het geheel boven uwe bevattning ging, trouwens ik begreep er zelf ook niets van. Wat nu te doen? ik moest toch iets leveren, en wel iets goeds ook, daarbij was ik het met mij-zelfen nog niet eens, of ik u door mijne verhandeling tranen, heete tranen zou afpersen, of wel u een bogchel doen lagchen. Ik geloof, dat het op tranen zal uitkomen n. l. tranen van medelijden omtrent den armen spreker: want als mij de noodige stof mogt ontbreken, zal ik genoodzaakt zijn u een of ander sprookje op te dissen; doch daar schoot mij plotseling een allerbevalligst idee in. Men had mij eens gezegd, dat men gemakkelijk een geschikt onderwerp voor eene voorlezing kon vinden, wanneer men allerlei onderwerpen op papiertjes liet schrijven, die in een hoed of pet dooreen schudde en daaruit den candidaat-redenaar liet trekken. Om de eigenaardigheid daarvan besloot ik dit middelje eens toe te passen. Nadat ik den geheelen nacht, die deze voorlezing voorafging, onrustig had doorgebracht en in mijne droomen werd lastig gevallen door vizioenen van katheders en geesten van Jan Nieuwenhuysen, stond ik op, maakte 15 papiertjes en liet er door mijne vrouw, die ik hare rust misgunde, 15 onderwerpen opschrijven, die 15 waren e volgende: boter, kaas, brood, uijen, aardappelen, mispelen, jenever, zuurkool, beste maag-elixer, koffij, li-

monade, bloemkool, varkenskarbonade, kikkerbilletjes en molslà. Ik rommelde ze allen goed dooreen, wierp ze in een blikken bus, in de manier van een stembus, deed er een zwaar slot op, ging toen weder te bed en liet ze trekken tot den volgenden morgen 9 ure, als wanneer bij stemopneming bliken zou, wie tot lid van de verhandeling zou gekozen worden. Precies met klokslag 9 ure opende ik de bus, terwijl mijne vrouw als stemopnemer fungeerde, stak er met zeer veel waardigheid en met eene houding als een kat, die op een warme stoof zit, mijne regterhand in en nam er blindelings één papiertje uit. Ach P. H. wat is het toch een rampzalig iets, als men gedwongen wordt eene voorlezing te houden! uwe nachtrust en halve gezondheid moet je er waarachtig aan opofferen en ik verbeeld mij, dat ik verschrikkelijk ben afgevallen van al dat nachtbraken; de verantwoording rust geheel op u, wanneer ik soms door te veel inspanning de koorts mogt krijgen! Doch, welk N° denkt gij, dat ik getrokken heb? N° 14 de kikkerbilletjes? Goddank niet! Neen! N° 10 het onderwerp *koffij*. O wat een prozaïsch onderwerp, *koffij*! Had ik maar aardappelen getrokken, dan had ik over de zieke aardappelen kunnen spreken; maar enfin, er is niets aan te veranderen, wil ik mij niet aan verduistering en vervalsching dier stembiljetten schuldig maken, dan zal ik dientengevolge verplicht zijn met u over de koffij te spreken, of een koffijpraatje te houden, hetzij á costy of in een koffijhuis. Van koffijhuizen gesproken! Zijt gij wel eens in een koffijhuis geweest? »Wel foei! dat is me ook eene vraag," hoor ik u zeggen, welk fatsoenlijk man is niet eens in een koffijhuis geweest, al zou het ook maar alleen 's Zondags zijn, in een netjes afgeschuierd pak dat moeder de vrouw uit de welgesloten kast heeft gehaald, gelijk we zooveel in de steden ontwaren, die hunne schreden naar de depôts der koffij rigten, waar echter ook sterke drank wordt verkocht en getapt. Doch laat ons ernstig zijn.

De werkeloze Turken zijn een tijd lang in dubio geweest, om te beslissen of de koffij tot de verbodene dranken moest behooren of niet. De koffijheester, die even als de tabak zooveel godgeleerde tweedragt heeft gestrooid, van

welke laatste nog 24 preken tegen het helsche tabakrooken bestaan, is uit Gelukkig-Arabië afkomstig. De ontdekking van hare hoedanigheid moet, als zoo vele ontdekkingen, al weder aan het toeval worden toegeschreven, zoo als u bekend zal zijn, uit het geval met dien veehoeder, wiens kudde door het afeten der heesters 's nachts rusteloos waren. De Prior van het klooster, die van deze werking onderrigt werd, paste het middel toep op de onderhoorige monniken, om ze 's nachts wakker te houden. Jammer maar, dat de koffij hier te lande en hier ter plaatse zoo exact niet werkt tot het verdrijven der zoo lastige slaperigheid en droomerigheid; ware dit het geval, men zou door haar gebruik zooveel domkoppen, stommerikken en botterikken niet ontmoeten, en zoo vele gemeenteraden zouden zoo vele slaapmutsen niet tellen als nu het geval is, terwijl de predikanten zich niet zouden behoeven te ergeren, wanneer deze of gene in de kerk zijn onmisbaar tukje doet; maar hoe het ook zij, alle klassen der maatschappij vinden in de koffij een onwaardebaar genoegen, en deze, vereenigd met den tabak, voltooid de voorstelling van het zinnelijk welvaren der Turken alias Mosseleemannen. De benaming van *koffij* is tevens bij hen de algemeene, om alle soorten van drank aan te duiden. Deze worden bij hen in drie soorten verdeeld, n. l. in de eigenlijk gezegde koffij, den wijn en de geestrijke dranken, hetgeen bij ons zoowat eender geworden is; want het woord *«koude koffij»* is geen ongebruikelijk woord voor verhittende dranken, ja zelfs hoort men algemeen: *«hij is boven zijn koffijwater»*, beteekenende, dat men alles behalve nuchteren is, en hetgeen bewijst, dat wij hierin de Turken hebben nagevolgd.

De wijze waarop en waaruit men de koffij drinkt, maakt hier en daar een groot verschil. De gemeene man of daggelder drinkt doorgaans zijne geïmproviseerde koffij uit groene aarden keteltjes, die gedurende een halven dag staat te pruttelen; de aanzienlijke burger drinkt gewoonlijk gefiltreerde koffij, en in de koffijhuizen ziet men dikwijls groote verlake blikken kannen, soms ook wel van koper en in den vorm van een vaatje met twee, drie zelfs vier kranen, die men den respectieven naam van

«kraantjelek» geeft, en bij sommige burgers bemerkt men wel eens blikken kannetjes met klep-deksels of ook steenen Jacoba-kannetjes, die nog dagteekenen van den tijd van Jacoba van Beijeren; ook zijn er nog koffijkannen, die den naam van *konkelpot* dragen, waarschijnlijk daarom, omdat sommige oude wijven, bij elkander komende, de gewoonte hadden bij dat edel vocht te babbelen — konkelen; terwijl de benaming van *lollepot* daarmede overeenkomt.

De koffij oefent verder zeer veel invloed uit bij menschen van allerlei rang en stand; heeft men iets met zijn buur te praten, men gaat op de koffij of wordt er op verzocht, en even als dit bij de oude wijven het geval is, is het bij jongejuvrouwen-bijeenkomsten, of zoogenaamde soireetjes, in de kraamkamer der lagere standen, waarbij dan tevens suikerstukken vergezeld gaan, en bij het vastelavenden; (vastenavond) deze 4 verschillende wijzen van het gebruik der koffij wil ik eens even met u nagaan.

«Het «om de koffij gaan» bij oude wijven dagteekent reeds van zeer lang, men onderstelt even lang als de laster bestaan heeft: wat er op zulke konkelavonden al niet bekonkeld wordt is grof en groot, meestal loopt het gesprek over de duurte der levensmiddelen, de gemeene handelingen van den burgemeester, den bakker, den slager, den groenman, enz.; ieder krijgt een lik uit de pan, de werkbazen inzonderheid worden verguisd en vertrap en de diaconie naar de maan gewenscht, omdat ze te weinig geven om er lekkertjes van te eten, de raadsbesluiten, voornamelijk het afschaffen der kermis, worden danig afgekeurd en zij, die vóór de afschaffing zijn, worden bedreigd en vervloekt en sommige vrome, gemoedelijke personen naar het land waar de peper groeit, gewenscht. Op dergelijke leest zijn ook de koffijvisieten der oude dames en oude Mevrouwen geschoeid, die daarenboven nog een belangrijk iets over hunne meiden en dienstboden in het midden brengen, met de algemeene klagt, dat de meiden vroeger veel beter waren en dat er nu geen enkele deugd. De jongejuvrouwen-bijeenkomsten of soireetjes worden voor nog erger gehouden. Plegtstatig en volgens de orde van de wet wordt men daags te voren door eene dienstmeid uitgenoodigd, om te zoo

veel uur bij jufvr. die of die op de koffij te komen en den avond genoegelijk doortebrengen. Goddank, denkt menige bij toeval beleedigde juffer, eindelijk eens gelegenheid om mijn hart lucht te geven. Mijnheer die of die zal er van lusten. De avond valt en het uur van op de koffijvisite te komen is dáár; men kleedt zich bij uitstek netjes, zoek een voor zulke gelegenheden bestemd werk, meestal haak- of tapisseriewerk uit en het hart dat zich zal uitstorten, snakt naar lucht. «Hebt gij het gehoord, dat het engagement van Mico af is, Annemie?» zegt de eene. «Nu, 't was ook niet veel bijzonders!» «Hebt gij wel gezien, hoe pikant Charlotte tegen Bertha was, toen zij met Mijnheer N. danste?» zegt de andere, en dergelijke uitingen meer. — In de kraamkamer, waar men alleen de zoogenaamde suikerstukken zonder jongens- of meisjes muisjes aantreft, speelt de koffij eene niet minder onbelangrijke rol; onder het regt en pligtmatige daarvan, hoort men de geburen, met de respectievs dikke baker aan het hoofd, naar den eisch vreeselijk bluffen op het kind; men heeft nog zelden zoo'n voorbeeld van den vader en men gelooft stellig, dat het spoedig tandjes zal krijgen; verder wordt ook dáár over den duren tijd gesproken en menigeen beklagd, die zoo zuur zijn brood verdient, hoewel deze beschaafde langtongige spreeksters volstrekt geen medelijden gevoelen met den vader geworden man, die het onder vinden zal, dat bij het spreekwoord «de kinderen zijn een zegen des Heeren» gevoegd moet worden «maar ze houden je de noppen van de kleeren.» — Bij het zoogenaamde vastelavenden en het zitten van het Oude in het Nieuwe Jaar is de koffij datgene, wat de rij der meer of minder voorziene tafelen, voornamelijk als dat onder knechts en meiden plaats heeft. Een groote dikbuikige kan, soms expresselijk voor dien avond bij den eene of andere geleend, neemt het middenste gedeelte van de tafel in en bewijst onophoudelijk zijne diensten; daarbij loopt het gesprek, zoo als te vermoeden is, eerst over den baas of heer door de mannelijke, over de vrouw, jufvr. of mevrouw door de vrouwelijke wezens, die ze dan alle danig hun smeer geven; daarop wordt de drank, het van de Turken

door ons overgenomen gelijkkluidend nat, spoedig de plaatsvervanger van de koffij, en doet deze zijne uitwerking gevoelen, dan mag toch menschelijker wijze gesproken eenigzins verondersteld worden, dat de koffij met koek er toch ook een klein beetje debet aan is, om die arme drommels toch niet te beschuldigen, dat zij «aan den drank zijn.» Wat er verder bij die zamenkomsten gebeurt, past ons niet te begluren, ieder blijve voor zich zelve aansprakelijk!

De namen, die men zoo al aan de koffij gegeven heeft naarmate de kwaliteit, zijn nog al tamelijk vele; zoo spreekt men b. v. van: *«slopkousen-water»*, *«lang nat»*, *«oudewijventroost»*, *«grondsop»*, *«tweede opgietsel»*, *«joggel»*, *«cichoreinat»*, *«begt»*, en *«lawaaï»*, welke alle meestal benamingen zijn voor niet al te sterke aftreksels van koffij, waarschijnlijk omdat ook de menschen begrijpen, dat sterke koffij het bloed te veel aanzet en de zenuwen ontsteld maakt; men ziet deze soort van koffij veelal door vrouwen of kinderen van daggelders naar het land dragen in een reeds beschreven groen aarden keteltje, met een kopje in plaats van deksel gesloten. Ook aan de wijze van drinken heeft men verschillende benamingen gegeven; zoo zegt men: *«koffij slobberen»*, *«koffij slurpen»*, *«koffij leppen»*, *«een sterk bakje drinken»*, *«een lokje koffij»*; — het koffij drinken voor den middag heet: *«half elfje»*, en na den middag *«half zesje»*; iemand, die veel koffij drinkt, is een *«koffijtoet»*, *«een nat-hals»*, *«een oud wijf»*. Afgetrokken koffij geeft men den naam van *koffijdik* of dik, en soms hoort men spottender wijze zeggen: *«'t dik heeft het meeste geld gekost.»* Eenige menschen beschouwen het nog als een voorregt om, na waarde genoten, den dikpot, dat is te zeggen den pot met koffijdik te mogen halen, welk nat dan den naam van *«opkooksel»* krijgt; denk evenwel niet dat het koffijdik hier voor het laatst in functie treedt, neen! het kan nu nog gebezigd worden om er het geluk of ongeluk van iemand uit te voorspellen. Voor de benamingen van sterke koffij heeft men weinige andere dan *«echt kopje»*, *«geurige Mocca»*, enz. In het *Café Restaurant* op den Dam te Amsterdam heeft men de gewoonte een weinig rum onder de koffij te mengen, dat haar een bij-

zonder aangename geur geeft, en welligt ook om het Turksche idee te volgen, dat koffij en sterke drank woorden van een en dezelfde beteekenis zijn. Met een enkel woord zou ik ook nog kunnen spreken over de »*Poolsche koffij*», zijnde koffij met kaneel; maar zoo ik over al de surrogaten der koffij, als cichorei, koffijstroop of gebrande stroop, en hoe al dit ontuig meer heet, die de koffij wel zwart en bitter, maar niet sterker en geuriger maken, tot u wilde spreken, zou ik u stellig vermoeyen en vervelen, vooral als ik verder over de eikelkoffij, hare geneeskracht en werking of over de chemische formules van Caffeine en Theine begon. We zullen het er dus maar voor houden, dat dit overbodig is. »*Uit om een duit en het sprookje is uit*,» zou ik nu kunnen zeggen of gezegd hebben, ingeval ik mijn toevlugt tot een »Roodkapje» of »Klein Duimpje» had genomen; doch nu, nu ik met u »op de koffij» geweest ben, zou ik eerder kunnen zeggen: »*op om een pop en de koffij is op*.» Mogt het zijn dat er wat veel dik in geweest is of dat ik ze u wat slap heb toegediend, welligt dat een ander ze u wat sterker en gefiltereerd schenke; aan mij ligt slechts gedeeltelijk de schuld, omdat mijn onderwerp geen vrije keuze maar bij het lot is aangewezen geweest. Aan u staat het echter te beoordeelen, of deze wijze van het maken eener verhandeling de ware is of niet!

Nieuweveen, 1836.

Dixi.

Hoe een smid in den hemel kwam.

(Een zoogenaamde *fabula paschalis*.)

Christus de Heer ging eens met St. Petrus over het land en doorkruiste vele streken. Toen hij nu in een dorp kwam, waar geen herberg was, nam hij zijn intrek bij een grofsmid. Deze had eene oude vrouw, welke den vreemdelingen alle eer bewees en hen zeer gul onthaalde. Wanneer zij nu vertrekken wilden, wenschte de Heer en St. Petrus hun alles goeds en den hemel bovendien.

»Als ik maar in den hemel kom, wil ik al het andere gaarne laten varen,» zeide de vrouw. »Toen sprak St. Petrus: »twijfel daar niet aan, vrouwtje! want het zoude tegen de Schrift zijn, als gij niet in den hemel kwaamt. Het ga, hoe

het wil, gij moet er in. Doe uw mond open. Kijk, gij kunt niet in den hel komen, waar geuil en geknars der tanden zal zijn, want — gij hebt geen tanden meer! Zijt dus getroost.» Wie was vrolijker dan de oude vrouw! Zonder twijfel bragt zij nog een wittebrood te voorschijn, om dit den vreemdelingen mede op reis te geven.

Onze Heer wilde zich echter jegens den man ook dankbaar toonen en zeide, dat hij vier wenschen doen zou, wier vervulling Hij hem beloofde.

»Welaan,» zeide de smid; »ik dank u daar hartelijk voor, en wensch, dat, wanneer iemand in den perenboom klimt, die achter mijn huis staat, zonder mijn wil er niet weër uit komen kan.» Dit verdroot St. Petrus niet weinig, want hij meende, de smid moest liever het hemelrijk gewenscht hebben. De Heer echter, in zijne zachtmoedigheid, zeide hem de vervulling zijner bede toe. De smid wenschte verder, dat hij, die zich op het aanbeeld nederzette, buiten zijn wil niet weër behoefde op te staan, en ten derde, wanneer iemand in zijn oud schietgeweer kroop, hij er zonder zijn wil niet weër uit kon.

Daarop zeide St. Petrus: »Vriend smid! zie toe wat gij doet. Dat zijn louter wenschen, die u geen nut aanbrengen. Zijt verstandig en wensch liever ten laatste nog het eeuwige leven in het rijk der hemelsche vreugde.»

De smid stoorde zich echter daaraan niet, maar vervolgde: »ten vierde wensch ik, dat ik mijne groene pet steeds in eigendom mag blijven bezitten, en dat, wanneer ik er mij op nederzet, geen magt of geweld mij daarvan verwijderen kan.» Dit was ook *fiat!*

Daarop ging onze Heer met St. Petrus verder en de smid huisde nog eenige jaren met zijne gade.

Toen kwam echter de beenderenman, de dood, en vorderde den smid op, om met hem te gaan in het andere leven. »Hola!» zeide de smid, »dat kan terstond geschieden, ik wil even een schoon hemd aantrekken, ga gij intusschen heen en pluk u eenige peren van mijn perenboom.»

De dood klom in den boom, doch kon er niet weër af, moest zich met den smid verstaan en

gaf hem nog 20 jaar tijd. Toen klom hij er af.

Als nu die twintig jaar verlopen waren, kwam hij terug en beval hem, op het gezag van St. Petrus, met hem te gaan. De smid antwoordde: »St. Petrus ken ik ook. Zet u een oogenblik op het aanbeeld, gij zult wel moede zijn, ik wil even afscheid van mijne vrouw nemen en kom dan terstond.» Maar de dood kon niet weër opstaan en moest den smid andermaal 20 jaar leeftijd beloven. Toen deze vervlogen waren, kwam de duivel en wilde de smid met geweld wegvoeren. »Hou, een beetje!» zeide de smid, »dat gaat nog zoo niet; ik heb wel andere brieven en betere dan gij met uwe zwarte *carta bianca*. Zijt gij echter zulk een duizendkunstenaar, dat gij werkelijk meent iets op mij te vermogen, zoo laat zien, of gij in dit geweer, zoo zonder complimenten, in kunt kruipen, als in eene laars.» De duivel voer terstond in het geweer, en de smid met zijne knechts fluks met het geweer in het vuur en hamerden den duivel naar hartelust. Deze schreeuwde, bad, en beloofde, dat hij in eeuwigheid niets met den smid wilde te doen hebben, zoo hij hem thans liet loopen. Dit gebeurde.

Eindelijk kwam de beschermengel van den smid. Nu was het ernst; hij moest meê. Zij kwamen voor de deur van de hel. De duivel, dien hij zoo jammerlijk gehamerd had, was juist portier, keek even door een venstertje naar buiten, doch sloeg het spoedig weër dicht en wilde niets van den smid weten. Toen bragt de engel hem voor de poort des hemels, St. Petrus wilde hem niet binnenlaten. De smid zeide: »laat er mij dan maar eens even inkijken, om te zien hoe het er toegaat!» Naauwelijks was echter de poort even geopend of de smid wierp zijn pet naar binnen en sprak: gij weet, zij is mijn eigendom, ik moet ze halen;» hij sloop naar binnen, zette zich op de pet neer en zeide: »nu zit ik op mijn goed en wil wel eens zien, wie mij daarvan verdrijven zal.» Zoo kwam de smid in den hemel.

Het altijddurend vertrek.

(*Uit den vreemde.*)

»John! ik vertrek morgen.» »Vóór het ontbijt, Milord?» »Met het aanbreken van den

dag.» »Best, Milord!» en John gaat met het waslicht in de hand heen. Gij denkt mogelijk, dat John ten minste een deel van den nacht met pakken door zal brengen? Welneen! John gaat naar bed. — Den volgenden morgen treedt John de kamer van zijn heer binnen. — »Hoe laat is het, John?» — »Acht uur, Milord!» — »Welk weër is het?» — »Heerlijk weër, Milord! de zon schijnt helder.» — »Gij moet *Ourika* zadelen, ik zal het bosch eens inrijden.» — »Goed, Milord!» — 's Avonds betaalde *sir Henry R...* zijne vertering van dien dag als naar gewoonte, en zeide zijne hospita vaarwel, omdat hij den volgenden dag op reis wilde gaan. — »Vóór het ontbijt, Milord!» — »Met het aanbreken van den dag.» — »Zeer wel! ik zal maken, dat ik bij de hand ben, Milord! om Uwe Edelheid goede reis te wenschen.» — Daarop gaat Milord, door John gevolgd, naar zijne kamer, terwijl de waardin haar hofmeester roept, en het ontbijt voor Milord tegen 's anderendaags tien uur bestelt, en voorts als naar gewoonte zich ter rust begeeft. Den volgenden morgen komt John ook weder tegen acht uren bij zijn Heer binnen, die om tien uren ontbijt, en zijne gewone wandelingen gaat doen. — Dit vond aldus, sedert twaalf jaren, te Montmorency in de herberg *au lion d'or* plaats. *Sir Henry* had aldaar zijn intrek genomen, met oogmerk om er eene week te vertoeven; en sedert twaalf jaren betaalde hij regelmatig elken avond zijne vertering, omdat hij den volgenden morgen wilde vertrekken, doch elken morgen bleef hij, zijn vertrek nog één dag verschuivende. Montmorency is ook zulk een verrukkelijk verblijf! Ter regter zijde ligt het fraaije dorpje Saint-Prix met zijn nederigen kerktoren; aan den linkerkant de hoofdkerk van St Denis met hare rijk versierde vensters en hooge torenspits; in de verte het gebergte van Sannois en van Corneilles, met zijne lusthuizen, tuinen en bloemen; de oude berg Valeriaan; voorts nog dat schoone bosch met zijne onafgebroken lanen, waar men stilte en frischheid, zonder eentoonigheid, onder een onafgebroken groen verwulsel vindt; in het midden de vijver van *Enghien*, met zijne digte populieren, fraaije tenten en veelkleurige gondels — dit alles in zulk eene gelukkige overeenstem-

ming, als 't ware zoo juist ineengezet, dat onze Engelschman niet moede werd het te bewonderen. Iederen avond dacht hij het genoegzaam beschouwd te hebben, doch elken morgen gevoelde hij behoefte om het nog eens te bezien, en zeide hij bij zich zelve: »Ik zal morgen eerst vertrekken." Gedurende de eerste maanden had John, getrouw aan de orders van zijn meester, den nacht met inpakken doorgebracht; de logementhoudster was elken morgen op de been geweest, om haar vertrekkenden gast eene voorspoedige reis te wenschen; doch allengskens week men hiervan af. John ging gerust te bed en sliep onbezorgd; de hospita liet telkens het ontbijt tegen tien uur gereed maken, en de zaken gingen overheerlijk. — Op zekeren morgen echter, bij het aanbreken des dageraads, toen de kasteleines droomde van de *dejeuners*, *diners* en *soupers*, die Sir Henry nog langen tijd bij haar houden zou, en John als naar gewoonte snorkte en Londen en den Teems vergat, weerklonk er eensklaps eene luide en hevige schel..... Dat is de schel van Milord!! In één oogenblik is alles op de been, John in de kamer van zijn Heer, en de kasteleines op den trap, ongerust en gansch ontroerd.

»Milord heeft gescheld?" — »Ja, is alles in orde?" — »Maar Milord!" — »Gij weet, John! dat ik van geen wachten houd, haast u dus wat." Intusschen was, gelijk men ligt denken kan, nog niets in gereedheid gebracht; ook duurden de toebereidselen lang, en het sloeg tien uur, toen Sir Henry eindelijk beneden kwam. Dadelijk vroeg de kasteleines: »Zal Milord niet ontbijten? het is tien uur geslagen en het *dejeuner* is gereed." Men zegt, dat Sir R... aarzelde; een straal van hoop blonk uit aller oogen; doch dit was niets dan eene voorbijgaande sliktoring, want de *gentleman* zeide: »Neen!" en steeg in het rijtuig.

Zoo gij, waarde Lezer! bij geval eens te Montmorency moogt komen, zal de kasteleines *au lion d'or* u dit vreemd geval in alle bijzonderheden vertellen, en niet nalaten, om bij het einde van haar verhaal uit te roepen: »zoo ik hem maar eerst aan het ontbijten had kunnen krijgen!"

G.

Fr.

Proeve van een woordenboek naar Rabener.

Compliment.

behoort onder de rubriek der nietsbeteekende woorden. *Iemand zijn compliment maken* is eene onverschillige beweging van een lichaamsdeel, of ook eene kromming van den rug, vergezeld van eene beweging met den voet, waaraan eigenlijk noch verstand noch wil eenig aandeel heeft.

Een *tegencompliment* is dus eene beleefde verzekering van den anderen, dat hij ook den rug kan buigen, zonder er iets bij te denken. Naar de kromming van den rug kan men het aanzien afmeten van degenen, die elkander ontmoeten, en dit is ook bijna het eenige nut, dat de complimenten hebben. Een mensch zonder geld, hij moge nog zoo verstandig en bekwaam wezen, kan zich niet te diep buigen, want hij is de geringste onder zijne medeburgers. Gisteren zag ik een oud eerwaardig burger, die in zijne jongelingsjaren het vaderland had helpen verdedigen, op meer gevorderden leeftijd eerlijk van zijn handwerk had bestaan, zes kinderen tot nuttige leden der maatschappij had gevormd en bij al zijne medeburgers den naam droeg van een regtschapen man. Deze maakte een jongen rijken raadsheer een wel is waar ouderwetsch, doch niettemin zeer diep compliment. De raadsheer boog zijn metalen nek bijna onmerkbaar, en liet aan zijn knecht de moeite om den hoed af te nemen. Hieruit ziet men duidelijk de verhouding der complimenten van de armen tot de rijken. Maar ik zag bij deze gelegenheid er uit dat de jonge rijke raadsheer een zot was. Dit zal wel genoeg zijn over de complimenten, voor zoover zij de mechanische beweging van het lichaam betreffen.

De formulieren zijn gewoonlijk, wanneer wij spreken: »*Mag ik u verzoeken mijn compliment te maken aan Mijnheer of Mevrouw*" en: »*wees zoo goed Mijnheer of Mevrouw insgelijks mijn compliment te maken!*" Wat dit eigenlijk beteekent kan in 't Nederlandsch niet verklaard worden, omdat het in den Franschen grondtekst niets beduidt.

»Zonder complimenten, Mijnheer, ik bid u, zonder complimenten; wij zijn immers goede

vrienden!" Als ik dit moest overbrengen naar het juiste spraakgebruik, dan kan het ongeveer aldus luiden: »Ik zou u voor den onbeschoftsten aller stervelingen houden, als gij dacht, dat wij inderdaad zulke goede vrienden waren, dat gij bij mij geene complimenten behoeft te maken."

Eed.

In den ouden tijd kwam dit woord zelden voor, en daarom dachten ook onze beschaafde voorouders, dat een eed, iets heel gewigtigs was.

Men heeft dit thans al beter ingezien, en hoe meer dit woord, zoowel voor de regtbank als in het dagelijks leven voorkomt, des te minder wil het zeggen.

Een eed doen is bij menschen, die wat verder denken dan het gemeene volk, gewoonlijk niets anders dan eene zekere ceremonie, die men staande doet, met twee vingers in de lucht en den hoed onder den arm, terwijl men iets belooft of betuigt, dat men niet langer houdt, dan tot men den hoed weer opzet. In één woord het is een compliment dat men God maakt. Wat nu compliment is zie compliment.

Iets met een eed bevestigen beteekent op vele plaatsen zooveel als eene leugen zeer waarschijnlijk maken.

God straf mij! of: *de duivel hale mij!* is bij matrozen en soldaten eene soort van galante scherts; en in Pommeren leerde ik een jong officier kennen, die ook zoo zwoer; maar hij zwoer nooit minder dan bij *alle duivels!* of *duizend duivels!* omdat hij van ouden adel was.

't Zijn uitdrukkingen, gewoonlijk in den mond van een zeker zot, die gaarne het air van een vrijgeest wil aannemen. Hij zou het inderdaad zeer kwalijk nemen, als men hem op dezelfde lijn plaatste met andere stervelingen, die aan hemel en hel gelooven; en toch zweert hij ieder oogenblik met een allerschranderst gezigt: *bij God en alle duivels!* Dit komt mij even krachtig voor, als dat onze jood bij *alle heiligen* iets bevestigt.

Zijn eed breken beteekent bij sommigen niet veel, ook wordt deze spreekwijze niet dikwijls gebruikt. Het is bij eenige menschen evenmin van beteekenis als *echt breken*; en daarom is

een echtbreker en een meenedige op vele plaatsen, vooral in groote steden, zooveel als iemand, die *zijne wereld* kent.

Eeuwig

is een woord, dat ieder naar zijn goedvinden, en zóó gebruikt, als hij het voor zijne omstandigheden het geschikst oordeelt.

Eene *eeuwige trouw zweren* wordt gewoonlijk gehoord bij pas verloofden, vier weken vóór de bruiloft; maar deze eeuwigheid duurt gewoonlijk niet langer dan ten hoogste vier weken na deze plegtigheid; en in den herfst van 't vorige jaar heb ik een jongen man gekend, wiens eeuwig trouw nog geen vier en twintig uur kon halen.

Eeuwig beminnen is nog vergankelijker, en eigenlijk niets anders dan een dichterlijk figuur. Soms vindt men ze nog onder gehuwden, en dan komt het veel op de vrouw aan, hoe lang zulk eene eeuwig liefde duren zal. Want men beweert voorbeelden te kennen, dat zulk eene verliefde eeuwigheid uit is geweest, zoodra eene vrouw opgehouden had, ongevoelig te zijn, en eene *eeuwige wedertiefde* had beginnen te gevoelen.

Zooals het met de liefde is, is het ook dikwijls gesteld met de vriendschap. Ik herinner mij, dat ik in een gezelschap, waar sterk gedronken werd, op denzelfden avond, drie *eeuwige vriendschapsbonden* overleefd heb. Als het hoog loopt, dan duurt zulk eene eeuwig vriendschap niet langer dan de roes, die er de schuld van is, want *cessante causa, cessat effectus*.

Een *eeuwigen vrede sluiten* is een gallicisme, en beteekent in 't Fransch hetzelfde als bij ons een wapenstilstand, en is, in één woord, een vrede, die niet langer duurt dan zoo lang men er voordeel in ziet.

Zich vereeuwigen is bij eenige geleerden eene zekere beweging der regterhand, van de linker naar de rechterzijde, welke zonder toedoen van de ziel en van het verstand iets op wit papier schrijft, en het laat drukken. *De sleutels tot de eeuwigheid* heeft dus de zetter; zij bestaan uit zekere looden letters, die met zwarten inkt bestreken en op een wit papier gedrukt worden.

Naar *eeuwigheid* (onsterfelijkheid) streven,

bestaat in eene ziekte, welke niet zoo zeer den patient als wel anderen tot last is.

Gewoonlijk tast zij jonge lieden aan en verdwijnt bij toenemenden ouderdom; maar het gebeurt ook wel eens, dat oude mannen er mede behebt zijn, en in dat geval is zij niet alleen zeer gevaarlijk, maar ook ondragelijk voor allen, die zulk een patient niet ontwijken kunnen. Sterke en scherpe middelen er tegen aan te wenden is niet aan te raden, omdat de paroxysmus alsdan sterker en heviger wordt, en hierin hebben zulke lijders zeer veel overeenkomst met waanwijze personen, die men ook niet mag tegenspreken, zonder hunne zwakke hersenen te veel te verhitten.

Over de eigenlijke oorzaken dezer ziekte zijn de geleerden het nog niet met elkander eens.

Eenige houden haar, uit hoofde van de wonderlijke gebaren, die de lijder maakt, en door haar bepaalden terugkeer op gezette tijden, even als andere epidemische ziekten, voor eene soort van vallende ziekte; want zij hebben opgemerkt, dat zij tegengegaan wordt, wanneer men den patient den regter duim losbreekt, zoo als het bij de vallende ziekte gebruikelijk is. Anderen denken, dat zij door de gal veroorzaakt wordt.

Galen houdt ze voor niets anders dan een hevige maagkramp, en de geheimraad Hoffmann in Halle voor eene schrijfsiekte, in het 3^e capittel zijner verhandeling over de ziekten der geleerden.

W.

v. d. B.

CURIEUS ALLERLEI.

Een student vertoefde geruimen tijd in een logement en had door zijne lustige streken vele gasten gelokt en den hospes belangrijk voordeel aangebragt. Hij wilde afreizen, en de kastelein bragt hem de rekening zeggende: „om u te toonen hoe dankbaar ik u ben, schrap ik de helft van de rekening.” — „En om u te toonen, dat ik met u tevreden ben en uw voorbeeld wil volgen, schrap ik de andere helft,” hernam de student. De hospes lachte en nam er genoegen mede.

Zekere mevrouw, welke wat koperkleurig van gelaat was, beschuldigde eene harer dienstboden van eene misdaad. De meid ontkende het, doch werd schaamrood. „Ha,” riep de mevrouw, „ik ben overtuigd, dat het waar is, want gij bloost.” — „Excuseer, mevrouw,” antwoordde het meisje, „dat is slechts de weerschijs van uw aangezicht.”

„Schaam u toch, om zoo van het paard te vallen,” zeide een stalmeester tot een zijner leerlingen.

„Wel,” antwoordde deze, „in de lucht kan ik toch niet blijven hangen.”

Een piepjong luitenantje, welke zich onlangs een sabel gekocht had, bragt dien gedurig met de straatkeijlen in aanraking. Een kruijer welke hem gadesloeg, vroeg aan een anderen: „Wat sta je toch in gedachten, Paul! ben je misschien bang voor hem daar?” — „Neen, kameeraad, maar ik denk er over na, wie toch dat eindje militair aan den sabel gebonden mag hebben.”

In een weeshuis werd den kinderen dikwijls soep voorgezet, waarin meelwormen — de lievelingskost der nachtegalen — mede gekookt waren. De commissie van toezigt zond daarover bezwaren bij de Directie in, verzocht haar beter mee te leveren en sloot met de woorden: „wanneer de geëerde Directie vermeent, dat uit de weeskinderen met der tijd nachtegalen zullen worden, dan hebben wij op dergelijke soep niets aan te merken.”

Een grondeigenaar leidde een vriend die hem bezocht, over zijn landgoed rond, dat hij met zijne vrouw betrouwd had, en bleef niet in gebreke zijne bezittingen en aanlagen, waarop hij zich veel liet voorstaan, behoorlijk op te vijzelen. Tegen den avond werd de lucht rood. „Wat mag die roodheid beteekenen?” vroeg de vriend. „Wel,” antwoordde de andere, „dat is de weerschijs van mijne aardbeijen.”

Een reiziger schreef uit Konstantinopel: de op Europeesche wijze gekleede soldaten droegen gedurende den zomer witte pantalons, die zij ook voor den winter behouden moesten. Toen zij zich bij de strenge koude, welke inviel, over deze lichte kleeding beklagden, beval de Seraskier, ze blaauw te verwen!

„Er gaat toch niets boven een goed glas wijn!” riep de generaal A. den baron v. B. toe.

„Eene volle flesch is mij toch liever,” antwoordde v. B.

Munchhausen's Reis-avonturen.

2.

Voor eenigen tijd moest ik wegens dringende beroepszaken met de spoortrein van Bomburg naar Dirschau. Tot mijn ongeluk was het juist zeer nevelig weër, zoodat de bestuurder der locomotief vermoedelijk de rails niet duidelijk zien kon; want nadat wij naauwelijks eene mijl gereden waren, klonk plotseling het geroep: „de trein is van de rails af! wij zijn verloren!”

Ook mij werd het wel eenigzins bang om het hart, maar ik troostte mij met de gedachte, dat ik reeds zooveel gevaren ontkomen was en ook aan dit geruis gelukkig ontgaan zou. Ik bleef dus rustig zitten, terwijl alles om mij heen zoo hard schreeuwde en jammerde, dat ik mij de ooren toestoppen moest. Tot mijne groote verwondering bleef de trein mooi aan den gang, de locomotief woelde zich steeds dieper in de aarde en trok de wagons meê. Na verloop van een half uur was de gansche trein in de aarde; het reed wis zacht, doch ging wel iets langzamer. De lucht helderde op en het werd koud. Bij geluk had ik een grooten voetzak mede genomen, welke nog geheel met lucht gevuld was. Ik stak mijn hoofd er in, en sliep zeer gerust. Middelerwijl ging de locomotief steeds dieper in den grond. Eindelijk werd de machinist weder meester van de locomotief, en leidde ze naar boven; hij had ook in de aarde zoo goed de rigting behouden, dat wij na verloop van omstreeks 10 uren weder op de rails van den spoorweg geraakten. Wij schepten weder vrij adem, toen wij het daglicht aanschouwden, maar onze vreugde was slechts van korten duur; want na verloop van een kwartier stietsen wij met vreeslijk geweld tegen een extra-trein aan. Ik vloog door de zolder van den wagon en kort achter mij, in dezelfde rigting, eene oude jonge jufvrouw.

Naauwelijks was ik eenige honderd voet door de lucht gezeild, toen mij een dikke passagier uit den extra-trein te gemoet vloog. Wij caramboleerden. Mijn neus drong dicht naast den zijne diep in het vleesch en de zijne eene groef in mijn linker wang. Op het zelfde oogenblik gevoelde ik ook eene hevige pijn in mijne nier-

streek; de oude jonge jufvrouw had namelijk op deze plaats een gat in mijn ligchaam geboord. Gelijk een looden klomp vielen wij drieën nu ter aarde, de neuzen ketenden ons aan elkander vast en wij konden ons niet scheiden. Eindelijk stonden wij op en beproefden ons voortwaarts te bewegen, maar het gelukte niet; slechts zijwaarts konden wij van de plaats komen. Zoo sleepten wij ons met ontzaggelijke moeite tot aan het naaste station voort. De oude jonge jufvrouw had op dezen togt het moeilijksste baantje, want zij moest steeds krom gaan.

Wij vonden echter, helaas, aan het station geen dokter, die ons scheiden kon, en een ander mensch durfde deze operatie niet op zich nemen. Zes volle uren moesten wij op dezelfde plaats blijven staan, geketend als een koppel jagthonden. Eindelijk kwam de dokter; hij schudde met het hoofd, toen hij de groep, welke wij vormden, naauwkeurig beschouwde en meende dat het een interessant geval was; er was hem in zijne praktijk nog nooit een dergelijk geval voorgekomen. Eene direkte operatie konde hij niet bewerkstelligen; het eenige redmiddel bestond daarin, de oude jonge jufvrouw en den dikken heer op te tillen en ons uit elkander te haken. Ik had bij deze kunstgreep de grootste pijn uit te staan, want twee neuzen staken in mijn vleesch en bloed; ik kon het niet doorstaan; de dokter hield op, wilde zijn best doen, om mij verlichting te verschaffen en gaf mij tot dat einde een braakmiddel in. Ik braakte de ziel uit het lijf, die de dokter in eene luchtdigte flesch opving. Toen ik zonder menschelijke ziel was, stelde ik mij aan als een kavalieriepaard; ik beet en sloeg hevig achteruit, zoodat mijne beide lotgenooten een hulpgeschreeuw aanhieven en de dokter mij schielijk de ziel weder in het ligchaam moest laten sluipen. Nu beproefde de dokter wederom ons te scheiden. Vooreerst hief hij den dikken heer bij de beenen in de hoogte. Toen dit gebeurde, ondervond ik eene vreeselijke pijn en schreeuwde hard op; mijn linker neusvleugel was namelijk in het gezicht van den dikken heer blijven zitten, deze had echter zijn neus ongeschonden in het gezicht. De dokter stelde mij gerust en zeide, dat de neusvleugel wel-

ligt met der tijd van zelve uit het gezicht van den dikken heer vallen zou en hij hem mij dan toezenden kon. Ik trooste mij met dit vooruitzicht en gaf den dikken mijn adres. Thans wilde de dokter ook de oude jonge jufvrouw bevrijden, ook zij gaf een luide gil, want de punt van haar neus was in mijn rug blijven zitten. De dokter trooste haar gelijk mij, en ik versprak de ongelukkige dame haar de punt van den neus, terstond als zij er uitviel, toe te zenden. Ik reisde misnoegd naar huis. Op zekeren dag moest ik sterk niezen, en hoor! daar niesde het ook in mijn rug; het was de punt van den neus der oude jonge jufvrouw. Ik voelde het duidelijk, dat zij door de schudding bij het niezen lossen werd, nam derhalve een sterke dosis niespoeder en, kijk! de punt van den neus der oude jonge jufvrouw vloog met een geweldigen knal door mijne kleederen op eene tafel. Ik pakte ze terstond in en zond ze aan de eigenares franco terug. Eenige dagen later ontving ik eveneens een kastje en vond daarin mijn linker neusvleugel. Ik hield hem tegen de zon en hij niesde hartelijk, waarover ik mij zeer verheugde. Ik bestreek hem en het andere gedeelte van mijn neus sterk met magneet, hield toen den linker neusvleugel dicht voor het gezicht, en met een knetterend geruis trokken de beide deelen, als oude kennissen, zich aan, en bleven vast verbonden, en wel zóó naauwkeurig, dat niet het geringste likteeken te bemerken was.

Zoo eindigde alles gelukkig, maar toch zal ik mijn geheele leven deze vaart niet vergeten.

Schoone zedeles van een dief.

Hetgeen ik u zal verhalen, is slechts drie jaren geleden gebeurd.

Een mijner vrienden ging op een donkeren winteravond een afgelegen pad en droeg een pistool zonder trekker bij zich; dit gebrek was geen kleintje, zult ge zeggen; wat deed de man met zulk een gebroken schiettuig? Stil, lezer, hij droeg het niet bij zich om te schieten, maar wilde het slechts aan den gewermaker ter reparering geven.

Eensklaps springt er iemand uit het hout en vraagt hem zijne beurs of zijn leven. Onze

vriend voelt in den zak, haalt het pistool te voorschijn en zet het den dief op den borst.

— Volg mij of ik schiet! zeide hij.

Daar het uitermate donker was, kon meester dief niet zien, dat schieten eene onmogelijke affaire in het onderhavige geval was. Hij begon dus op erbarmelijken toon:

— Mijnheer, heb medelijden met mij!

— Juist omdat ik medelijden met u heb, wil ik u naar het cachot brengen.

— Ik heb drie kinderen.

— Ik heb er zes.

— Ik heb eene vrouw te onderhouden.

— Ik ook.

— Op den keper beschouwd, ben ik eigenlijk geen deugniet.

— Ik ook niet. Allons, het is laat en koud, op weg of...

Verbaasd en verlegen, gaat de dief mede naar de stad, waar onze vriend zijn avontuur aan de politie verhaalt. Bij onderzoek bleek het dat de schelm een doortrapte fielt was, dien men reeds lang in het net had zoeken te krijgen. Men maakt onzen vriend een compliment over zijne tegenwoordigheid van geest en over den moed, dien hij aan den dag gelegd heeft.

— A propos, mijnheer! zeide eensklaps een diender, ik declareer u proces-verbaal.

— En waarom?

— Wijl gij zelf bekent, dat ge zonder permissie wapentuig bij u draagt.

Onze vriend haalt op nieuw zijn pistool te voorschijn en zeide, dat men zonder trekker er toch wel geen gebruik van maken kon.

— Dat doet niets ter zake, zeide de diender, een pistool is altijd een pistool.

De dief kwam regt voor onzen vriend staan en zeide: »Mijnheer, gij hebt mij bedrogen. Hetgeen u nu overkomt, moet u leeren dat de kwade trouw en de leugen vroeg of laat hunne straf ontvangen.»

Berigt voor aannemers.

Op den 31^{en} April eerstkomende zal publiek aan den minst inschrijvende worden aanbesteed:

1° het macadamiseren van den Melkweg,

2° het leggen der rails met leverantie van het benodigde ijzer voor een spoorweg, die

de aarde in 35 minuten rond de zon zal doen wentelen.

5° het graven van een kanaal van af de plaaneet Mercurius tot den Groote-Beer.

Nadere informatiën te bekomen ten kantore van den schrijver van »de Maanblusschers» en ten burele van zijn vriend *Stephanus*.

Noodlottig besluit.

Elegie van een poëet

aan zijne beminde.

Lize! gij weigert? — o droombeeld mijns levens!

Gij zijt verdwenen! verdwenen in 't niet!

En met die weigring, o! Lize, is tevens

Al mijne vreugd weg, die de aarde ons biedt.

Waart gij de mijne — o! waart ge mijn vrouw,
Geen wie gelukkig als ik wezen zou!

Meisjes met schatten, ze zijn niet te noemen,

Ja, 'k kan ze krijgen, al vroeg 'k er zelfs tien;

Maar al kunt gij niet op »rijk te zijn» roemen,

U wensch ik slechts als mijn gade te zien.

Innige liefde, met godsvrucht gepaard,

Is mij meer waard dan de schatten der aard.

Lize, gij waart steeds het doel van mijn streven;

In uw bezit mijn geluk was voltooid;

'k Droomde bereids van 't genoegelijk leven,

'k Greep uwe hand, maar; o smart! gij ontvloodt.

'k At niet en dronk niet, en sliep niet bij nacht

Zelfs had 'k mij *bijna* om 't leven gebragt!

Ja, lieve Lize, nog lang zoo te zwerven,

Op dezen aardkloot als jong'ling alleen,

Dan nog kies ik boven 't leven het sterven,

Of ga pardoes naar Sebastopol heen.

't Zal uwe schuld, uwe schuld, Lize, zijn,

Dat 'k ras een prooi word voor mageren Hein.

Neen! maar nog blijf ik op u steeds vertrouwen,

Weiger uw hart niet, dan ben ik er uit.

Kom nu, wij moeten 't voor afgedaan houden

't Eind kroont den zegen, dra noem 'k u
mijn bruid.

Lize! o dierbre, geef daarop een' zoen,

Of ik verdrink me — in een glaasje citroen.

Amsterdam. D. H.

Eene publicatie.

In zekere stad waar iemand uit een venster gesprongen was, vaardigde het bestuur deze bekendmaking uit:

»Gisteren avond is een jong mensch uit het venster eener tweede verdieping gesprongen. Hij is op een voorbijganger neder gekomen, die op de plaats dood gebleven is. Het stedelijk bestuur vermaant ieder, die, door wanhoop gedreven, uit de vensters wil springen, om eerst eens op de straat te zien of door zijn val ook iemand, die geen zin in sterven heeft, het leven zou kunnen verliezen. Dit niet naarkomende, stelt men zich in contraventie met de politie-verordeningen, en vervalt men in eene boete van één tot tien gulden.»

Adolf! Adolf!

Sommige menschen kunnen voor weinig geld lekker eten.

Laatst kwam er een wélgekleed heer in eene restauratie en liet zich een goed maal opdienen.

Hij was aan het dessert.

Eensklaps springt hij op, roept tot den garçon: »spoedig een tweede bord!» loopt, zonder zijn hoed te vergeten, de straat op en schreeuwt uit alle magt: »Adolf! Adolf!....»

Maar noch hij, noch Adolf kwam weder in de restauratie.

De claqueur,

gehuurd toejuicher in schouwburgen; eene zoölogische schets van J. SASSE.

Den opmerkzamen beschouwer der natuur kan het niet ontgaan, dat er ook onder de dierklassen eene vermenigvuldiging en uitsterving waargenomen wordt. Zoo is, sedert Buffon zijne verdienstelijke werken ondernomen heeft, de vogel *Dronte* van het eiland Madagascar spoorloos verdwenen, en daarentegen een nieuwe diersoort ontstaan: *claqueur* genoemd. Onze natuuronderzoekers en leden der Koninklijke Akademie van Wetenschappen, die door de analyse der braadworsten en sausijzen, alsmede door het opsporen van anti-diluviaansche dieren in »Natura Artis Magistra» zich een naam

hebben verworven, zijn tot nog toe in gebreke gebleven deze »species» te vermelden, daarom zullen wij trachten dit naar ons vermogen te doen.

De claqueur behoort tot de vleesch-etende dieren, maar drinkt niets dan punch of grog. Uiterlijk is hij reeds dikwijls van oppervlakkige beschouwers met den mensch verwisseld geworden. Hij houdt zich gaarne op bij troepen en volgt, gelijk de wilde paarden en ezels, een bijzonder sterken hengst, een aanvoerder, dien hij *chef des claqueurs* noemt. Zijn ligehaam is met eene ongewoon dikke huid bedekt, die in de handpalmen, geheel afwijkende van den mensch, in een soort van hoornachtige massa eindigt, waarmede hij dikwijls een vervaarlijk en doordringend geluid voortbrengt. Dit alarm maakt hij slechts 's avonds, wanneer hij troepsgewijze met zijns gelijken vereenigd is. Hierin komt hij met de kikvorschen en muggen overeen. Maakt men hem door een sterk geschuifel bevreesd, zoo zwijgt hij een oogenblik, maar begint daarna weer des te sterker. Gelijk de raven en eksters bemint hij het zilvergeld; met moeite echter neemt hij kleine geldstukken op. Troepsgewijze heeft hij moed en biedt weerstand, maar alléén is hij bang en verschuilt zich gaarne, waarbij hij eene zeldzame vrees voor oorvijgen paart. Hij laat zich gemakkelijk van zekere personen temmen, en bewijst zijne gehechtheid alsdan door een vrolijk klappen met zijn hoordehuid. Tegen andere personen, namelijk dezulken, die hem niet voederen, geeft hij zijn afkeer doorgaans te kennen. Hij bevindt zich het liefst op het zoogenaamde »schellingje» der schouwburg en leeft geheel van tooneelspelers, die hem in grootere of kleinere kudden als huisdier aanfokken. Doch in zijn getemden staat kan men zich toch niet geheel op hem verlaten, want hij sluit zich gaarne naar gelang der omstandigheden aan een ander partij aan. Zangeressen zijn hem het welgevaldigst; doch men heeft ook voorbeelden, dat hij aan mannelijke personen bewijzen van veeljarige gehechtheid gegeven heeft. Soms zamelt hij bloemen of een lauwerkrans en werpt die naar de personen, die men hem aanwijst, en niet zelden laat men hem gedichten, door den beneficiant zelve vervaardigd, voor

de voeten regenen. Met den stok moet men hem voortslaan, omdat hij anders ligt boos wordt. Hij behoort tot de van de politie toegelatene dieren en schijnt dit te weten, daar hij zich dikwijls in hunne tegenwoordigheid onbeschaamd gedraagt. In den winter is hij het vetste, terwijl hij 's zomers vervelt. Hij is aan dezelfde ziekten als de mensch onderhevig; maar bovendien lijdt hij nog aan klaauwzeer. Zijne hoofdvijanden zijn de recensenten, die steeds jagt op hem maken, zonder hem te kunnen verdelen. Men vangt hem met vrij-biljetten en Hollandse guldens, zeer zelden met kwartjes en dubbeltjes. Van zijne vrijheid beroofd, wordt hij treurig, eet wat men hem geeft, maar hoe lekkerder hoe liever, en wanneer hij niet doodgeslagen of opgehangen wordt, sterft hij ten laatste zijn natuurlijken dood.

Nieuwveen, 6 April 1836.

Een tweegesprek.

Vrouw. Gelijk gij misschien gehoord hebt, heer advocaat, is mijn booze, mijn goddelooze, mijn afschuwelijke man van mij weggelopen.

Advokaat. Ja — maar wat zou dat?

Vrouw. Maar dat kan nu toch zoo niet blijven; ik moet weten waar ik aan sta, en daarom kom ik tot u, om u regt dringend om uw bijstand te verzoeken.

Advokaat. Dat is gemakkelijk. Wij willen advertentiën laten plaatsen.

Vrouw. Advertentiën? — wat zijn dat, voor dingen?

Advokaat. Dat zijn opene brieven, welke in eenige couranten geplaatst worden, en waarin de man uitgenoodigd wordt om terug te komen.

Vrouw. Terugkomen? — Hm? — Maar als hij dan toch niet terugkomt?

Advokaat. Dan kunt gij van hem scheiden, als gij wilt.

Vrouw. Maar als hij werkelijk eens kwam?

Advokaat. Wel dan hebt je hem weërom.

Vrouw. Weetje wat, heer advocaat, zouden wij die advertentiën niet in stilte kunnen laten plaatsen?

Eene bijdrage tot de kennis van het Kostschoolleven.

Pss....t.... Pss....t.... Pss....t....

Dat geheimzinnige pss....ten had ik al wel vijf minuten lang gehoord. 't Was, alsof een buikspreker ze van onder eene harde schoolbank deed voortkomen, waarop ik, secondant te R. (benijd mij dat voorregt niet, lezer!) kalm en geduldig thema's zat te corrigeren. Ik was er nog maar zes weken geweest, en dus nog niet ingelijfd in de symbolische taal van 't Instituut. Dat het eene meer dan gewone betekenis moest hebben, bespeurde ik aan de buitengewone stilte, die het veroorzaakte en aan het schichtig rondzien van eenigen, die ik voor ingewijden in de zaak hield. Ik hield mij geheel verdiept in mijne belangrijke werkzaamheid en deed alsof ik er niets van bemerkte. Maar mijne nieuwsgierigheid was nu opgewekt; ik besloot stellig achter het geheim te komen. Zonder van mijn schrift op te zien, hield ik alles goed in 't oog en weldra zag ik een langen slungel aan de voorste bank onder tafel duiken, natuurlijk om zijn pen of griffel op te rapen. Maar hij kwam niet weer te voorschijn. Ik hoorde spoedig het bekende gepiep der schooldeur bij het openen en.... de seigneur was ontsnapt. Op dezelfde wijze verdwenen nog twee zijner confraters.

Bij nader onderzoek bemerkte ik, dat het geheimzinnig geluid, hetwelk het deserteren der drie snaken ten gevolge had gehad, van buiten in het lokaal werd gevoerd door het gootgat, juist achter mij. Het werd voortgebracht door een dikken, vierkanten jongen, die men om zijne zonderlinge figuur, niet oneigenaardig »den Beer» noemde.

In school, gedurende de lessen, was er geen dommer, ezelachtiger schepsel; maar buiten het lokaal, in 't praktische leven, als er gestroopt moest worden of om andere streken uit te halen, was hij »den duivel te slim af.» Bij 't onderwijzend personeel was hij dus de laatste op de lijst, maar bij de armée was hem de eerste rang gegeven. Hij was voor alles te gebruiken. Niet alleen, dat hij plannen beraamde, de wijze van uitvoering voorsloeg, de moeilikheden uit den weg ruimde; hij was de voor-

naamste persoon als er gehandeld moest worden. Hij was éclairneur, spion, vaandrig, commandant, — al naar dat de omstandigheden het vereischten. Men schonk hem dan ook het onbepaaldste vertrouwen, en geen rooverhoofdman kon ooit op eene stiptere gehoorzaamheid bij zijne bende rekenen. Onder zijne leiding moest ditmaal weder een strooptogt ondernomen worden.

Het was een donderdag avond, in 't begin van October. Het eigenaardige van elken donderdag op 't Instituut was het souperen met eene dunne waterige karnemelkspap, en het eigenaardige dezer pap bestond daarin, dat de kostgangers van 't Instituut bij den generalen aanval op genoemde zelfstandigheid zelden nalieten hunne lepels bij wijze van vischnet te gebruiken, om er eenige verstrooide korrels gepelde garst uit op te vissen, die dan naauwkeurig te tellen en het verkregen resultaat zachtfluiserend aan elkander mede te deelen. Mijne naaste bureu aan tafel hoorde ik eens mompelen:

»Ik heb er zeventien, Piet. Jij?

— »Een en twintig.»

— »Dan win je me 't af.»

— »Ja, maar ik had er in 't eerste bord maar twaalf.»

— »Dan kom je er van avond slecht af.»

Wie zou het een stevigen, gezonden jongen van 15 of 16 jaar ten kwade duiden, dat zijne maag zich niet bevredigen kan met twee bordjes van die water-en-melk. En dat vooruitzigt alleen kan hem de koorts op het lijf jagen. Vandaar dat de groote bataillons-pot dikwijls werd bezocht, tusschen 8 en 9 ure, door de meest onverschrokkenen der jonge heeren, die, met bloempotten gewapend, zijn inhoud soms belangrijk deden verminderen. Maar aan de waakzame Argus-oogen der jufvrouw was dit niet ontgaan en.... er werd een hangslot aangebracht op de deur van het waschkok, alwaar de pap hing te koken, en dat eenige schreden van het huis verwijderd stond. Welgemoed en tevreden over hare vindingrijkheid, zat de jufvrouw op genoemden avond te breijen en vertrouwde hare kostbare pap aan de veilige hoede van het nieuwe zekere hangslot. Hoe dikwijls echter is eene zorgeloze rust iemand niet duur

te staan gekomen. Dit zou de lieve jufvrouw ook spoedig ondervinden.

De Beer was op verkenning uitgeweest. Met begeerige blikken had hij zeker al op den bataillons-pot van donderdag avond gevlamd. Maar hoe groot zal zijne teleurstelling niet geweest zijn, toen hij zich den toegang daartoe zag afgesloten door dat verwenschte hangslot. Hij liet zich door geen kleintje afschrikken; bij elken hinderpaal groeide zijn moed aan en werd zijn rooflust geprikkeld. Weldra heeft hij het plan gereed; maar nu de uitvoering. Alleen kan hij niets uitrigten; hulp is hem onontbeerlijk. Zijn pss...ten door het gootgat verschafte hem die, gelijk de lezer vernomen heeft. Drie wakkere roovers hadden zich bij hun aanvoerder gevoegd en wachtten geduldig zijne bevelen. Een werd er door hem weggezonden: de twee overigen waren voldoende.

Ondertusschen was ik ook de school uitgeslopen en had mij geplaatst achter de openstaande keukendeur in een door deze besehermd hoekje, alwaar ik alles goed kon afzien, zonder zelf gezien te worden. Denk echter niet, lezer! dat ik daar stond om op het geschikte oogenblik voor den dag te treden, de schuldingen te grijpen en hen bij den verschrikkelijken regter te brengen. O neen! integendeel: ik zag met welgevallen deze pogingen om de revolutionairen magen wat tot bedaren te brengen; ik zelf had mede kunnen doen, indien ik gehoor gegeven had aan de prikkeling der mijne, want ook zij was vrij onstuimig bij het vooruitzicht op het souper: het deed haar ineen krimpen. Naauwelijks had ik in mijn schuilhoek eenige oogenblikken gestaan, of daar komt *de Beer* met zijne confraters aansluipen. Hij hield stil voor de deur, die mij verborg en fluisterend deelt hij hun respectievelijk de werkzaamheden mede:

»Koen!» zoo spreekt hij tegen den eenen, een jonkheer, stevig en met breede schouders, »je kunt me wel houden, als ik je voor ladder gebruik, om op dit dak te komen? — Meer heb je van avond niet te doen. En jij, Piet!», een lange magere jongen, met oogen als een vos, en zoo slim ook, »houd je oogen goed in 't zeil. Als je de *Neus* (de jufvrouw) hoort komen, dan sluit je ééns, hoor! en als het de *Ouwe* is (de

Instituteur, 40 jaren oud), dan tweemaal begrijp je? En als je ziet, dat de boel misloopt, dan snij je maar d... gaauw met je beiden de school in: ik zal me dan wel zien te redden. En nu op je post! Koen! daar, houd het bloempotje eens vast. Kijk eens! wat een solied touw heb ik er aan vast gemaakt; 't zal toch wel lang genoeg wezen om de soep te putten?»

»Maar, *Beer!* je wilt toch al die moeite niet voor een potje vol doen?» zegt Koen, die er wel zes alleen op kan vóór het soupé.

»Nou, dat kan je waarachtig toch ook wel begrijpen. Hier heb ik eene machine, Koen!» zegt *de Beer*, terwijl hij eene groote blaas te voorschijn haalt, »daar kan jij met je heele familie je bekomst wel meê krijgen. Maar koes nou! Zoo komen we niet verder. Koen! sta vast. Piet! gebruik je oogen en je ooren. Daar gaat ie!»

En in een oogenblik staat *de Beer*, met zijne blaas om den hals en het bloempotje in de kiel, op de breede schouders van Koen, grijpt zich aan de goot en zit spoedig op het dak. Na eenige inspanning bereikte hij den schoorsteen, haalt het bloempotje voor den dag en... een tweemaal herhaald gefluit, de komst van den *Ouwe* aankondigende, schijnt het geheele plan in duigen te zullen storten. De ladder en de spion sluipen naar school, doch niet vóór dat *de Beer* met een »pak je biezen, jongens!» er hen toe had aangemaand. De *Ouwe* stapt langs het waschbok en onder den *Beer* heen, die roerloos op zijn verheven zetel blijft zitten, rustig den verderen loop der gebeurtenissen afwachsende. Na eenige oogenblikken komt de *Ouwe* terug, treedt het huis binnen, en weldra verkondigt het sluiten der voordeur, dat de gevaarlijkste vijand voor den *Beer* verdwenen is. Een onwillekeurige uitroep: »mooi, hoor!» boven van het dak, overtuigde mij hiervan.

Ondertusschen sluip ik uit mijn schuilhoek en neem eene stelling aan waar ik beter zijne werkzaamheden kon in oogenschouw nemen. Hoe zacht ik het ook deed, ontsnapte deze beweging den *Beer* echter niet. »Ben jij daar, Koen!» hoorde ik met eene heesche stem boven van den schoorsteen en nadat hij eenige oogenblikken aandachtig geluisterd had, stelde hij zich gerust met de woorden: »'t zal hier naast geweest zijn.» En nu ging hij aan 't werk. Het

bloempotje daalde weldra door middel van het soliede touw, onder directie van den *Beer*, midden door den schoorsteen loodregt naar beneden en bereikte spoedig den bataillons-pot. Gij, lezer! en ik en duizend anderen zouden het opgehaald hebben, als wij bespeurden, dat het gevuld was. Wij zouden echter zeer dwaas gehandeld hebben. *De Beer* begaat zulke feiten nooit op zijne togten; want hij heeft over alles nagedacht en weet zeer goed, dat hij in dit geval, zodoende, niets zal ophalen dan melken water. En dat heeft hij liever niet als er ten minste iets beters te krijgen is. Neen! hij haalt zijn potje niet terstond op; integendeel, door zijne praktische hand bestuurd, vischt het van den bodem dezer papzee al de korrels, die het maar snappen kan. Hij weet wel, dat het er niet veel zal opvangen, maar toch altijd wat. Nu eerst haalt hij den kostbaren schat voorzigtig naar boven, zoo voorzigtig, dat er geen schijn van roet invalt, plaatst zijn potje voor zich op den rand van den schoorsteen, opent zijne groote blaas en giet de inhoud in de groote ledige ruimte over. Met welgevallen bespeurt hij dat zijne moeite niet geheel vergeefs geweest is; want eene *ontelbare* menigte korrels volgen eindelijk de vloeistof. Op zulk eene ruime vangst had hij volstrekt niet durven rekenen. »Wat heeft de *Neus* van avond eene goede bui gehad!» hoorde ik hem brommen. Hoe dikwijls hij deze operatie met den besten uitslag herhaalde, durf ik niet verzekeren. Dit is gewis, dat hij niet eerder ophield, voor dat zijne blaas nagenoeg gevuld was en toen eerst maakte hij toebereidselen tot eene spoedige afreis. De blaas werd stevig vastgebonden en achter op den rug gedraaid, opdat hij niet hinderlijk zou zijn in het afklommen. Maar nog eenmaal, voor hij voor goed afscheid nam, daalde het potje voor de laatste maal neder en de laatste vangst gaf hij zich voorloopig tot belooning voor al die inspanning en gevaren, waaraan hij was blootgesteld geweest. Onder blazen en slurpen (de pap scheen heet te zijn) was de inhoud door zijn keel verdwenen. Zorgvuldig plaatste hij nu zijn getrouwen makker weer tusschen zijnen

blauwen ruimen kiel, en, nadat hij zich verzekerd had, dat de terugtogt veilig kon plaats hebben, laat hij zich zacht langs het dak glijden tot aan de goot. Op eens hoor ik eene bons en de *Beer* staat behouden op vasten grond. Hoe hij deze laatste gevaarlijke nederlating verrigtte, kan ik niet zeggen. Het kwam mij voor, dat hij viel of zich liet vallen, en als dit laatste zoo is, dan bezat hij, bij al zijne overige verhevene eigenschappen, nog die van zekere dieren, die in dergelijk geval altijd op hunne pooten neerkomen. Eenige oogenblikken later lag hij weder als voor een kwartier voor het gootgat, en hetzelfde pss...ten verkondigt aan zijne angstig wachtende compagnons, dat zij het resultaat der onderneming zullen vernemen. Zij vertoonen zich ook spoedig weder in een gemeenschappelijken maaltijd op zekere plaats, die ik liever niet noem, en waarheen ik hen ook niet gaarne volgde, doch waar zij het groote voordeel genoten in vrijheid de buit te kunnen consumeren, besloot dezen roemvollen strooptogt, die nieuwe lauweren vlechte om den schedel van *de Beer*. B.

Eene Fransche methode.

Op zekeren dag, dat ik onder het lezen der courant in mijn priëel half zat te dutten, zag ik in den tuin van mijn buurman, die een geboren Parijzenaar was, vier kinderen wandelen, die, naar de hoogte van hunne hoofden te rekenen, onmogelijk op den grond konden staan, of hunne beenen moesten wel twee ellen lang geweest zijn. Nieuwsgierig wreef ik mijne oogen, ging naderbij en zag door de haag, dat de jongens op stelten liepen.

— Buurman, je kinderen zullen spoedig met de aarde in aanraking komen; zij zullen den hals breken of zich de hersenen uit het hoofd vallen, zeide ik eenigzins ontsteld op dit gezigt.

— Excuseer, me goet vrind, jij bent niet op de hoogte van te tijd, *c'est une manière d'élever les enfants à peu de frais.*

CURIEUS ALLERLEI.

Op zekere plaats moest een misdadiger opgehangen worden; de beul was echter kort te voren overleden. Een metzelaar bood diens opvolger aan, de plaats van beul te vervullen en kreeg daarvoor eene goede belooning. Dit beviel hem dermate, dat hij aan de hoeken der straten een biljet aanplakte met de volgende woorden: «Ik ondergeteekende heb onlangs de dief N. N., gelijk bekend is, zeer geschikt en met de meest mogelijke naauwkeurigheid opgeknoopt. Ik heb echter bij de tegenwoordige duurte en schraalte den prijs gewijzigd, en ben bereid enkele personen voor 5 gulden, en gezelschappen van 3 tot 4 personen voor 10 gulden op te hangen, waartoe ik mij bij het geëerde publiek beleeflijk aanbeveel.» Vandonck, Mr. Metzelaar.

Essas.

Eene jonge weduwe wilde een oud maar rijk man trouwen. Zij vroeg echter bij hare bureu om raad: «Ik bid u, raad mij het beste; maar raad het mij niet af.»

Essas.

Toen de cholera in een garnizoen was uitgebroken, werden de soldaten aangemaand en gewaarschuwd, niet uit te gaan alvorens 's morgens iets gebruikt te hebben. Een officier ontmoette eenige dagen daarna een soldaat die zóu dronken was, dat hij niet op zijne beenen kon staan. «Kerel wat hebt gij gedaan?» roept de officier. De soldaat staat stil en stottert: «gewaarschuwd niet nuchteren uit te gaan!»

Essas.

Bij een predikant in Saksen beklagde zich een domme dorps-burgemeester, dat zekere personen hem bij de jongste verkiezingen voor een bedrieger en schelm hadden uitgescholden; de predikant beloofde hem den volgende zondag van den kansel af te zullen verdedigen, hetgeen hij op deze wijze deed: «Aangezien eenige personen uit deze gemeente gezegd hebben, dat de burgemeester een bedrieger en schelm is, zoo dient tot hun narigt, dat het *moeyelijk* kan bewezen worden en dat het hun, ingeval het waar mogt zijn, volstrekt niet aangaat.»

Essas.

Een aanzienlijk heer, die een woordenboek van scheldwoorden wilden samenstellen, gaf aan een armen jongen een stuiver en zeide tot hem: «scheld mij nu eens uit voor al wat leelijk is, als gij kunt.» — De jongen liet zich dat geen tweemaal zeggen; hij liep achter den heer heen, terwijl hij hem deftig uitschold, maar toen de jongen het woord «schele wippert» uitsprak, draaide de heer zich om en gaf hem een geduchte oorvijg, want — hij was werkelijk scheel.

Essas.

Bij gelegenheid eener zonsverduistering kraamde zeker onderwijzer in het verlichte Oostenrijk de volgende wijsheid uit: «Gij kunt wel begrijpen, dat de bewoners der zon, waarop het zelfs bij nacht dag is, ook eenmaal naar den slaap verlangen; dit is nu alleen bij eene zonsverduistering mogelijk, en zoodra deze invalt, begeeft zich alles op de zon te bed en slaapt zoo spoedig mogelijk uit, om terstond na het einde der verduistering weér aan den arbeid te kunnen gaan.»

Essas.

Een student liet zich door zijn oppasser, omdat hij te dronken was om te loopen, naar huis dragen. In een naauwe straat liep deze tegen iets aan, wat in den weg lag. De student vroeg wat het was, waarop de oppasser antwoordde: «Een dronken kerel.» — «Zoo,» sprak de student, «welnu, zet mij maar tegen den muur aan, en til dat zwijn van den grond op.»

Essas.

Op een bal bestelde een heer voor zijne dame een glas fleur d'orange. De «Jan,» die de bedoelde dame niet goed gezien had, bragt het glas per abuis aan eene oude dame, die naast de jonge zat. Toen de heer echtgenoot der oude dame dit zag, begon hij te kugchen, ten einde zijne vrouw, die inmiddels het vocht binnen liet glijden, op het misverstand opmerkzaam te maken. «Wel waarom kucht gij zoo?» vroeg de oude dame, waarop haar ega antwoordde: «de fleur d'orange, mijne lieve, is in 't verkeerde keelgat gekomen.»

Een medelid van een litterarisch kranje werd door een bekende gevraagd: «wat hebt gij gister avond in de vergadering behandeld?»

Deze antwoordde droogjes: «wij hebben rooden wijn gedronken!»

Gewetenlooze artsen en hebzuchtige advokaten doen gezamenlijk, hetgeen een roover alleen verrigt. De arts ontneemt het leven en de advocaat de beurs.

Een snapper zat onlangs nevens een eerwaardig oud heer aan de table d'hôte te A... De eerste babbelde onophoudelijk en sloeg daarbij met zijne handen beurtelings hier- en derwaarts tot groote ergernis van den ouden heer, die dan ook den verhalen verzocht de gesticulatiën een weinig te temperen. Aber, vroeg de babbelaar «aber, mein herr, wo mus ich dann meine handen lassen? — Leg ze op je mond, was het antwoord.»

Een uitstapje naar buiten.

In het voorjaar, wanneer de aarde zich met groen en bloemen tooit, de beekjes bekoorlijk daartusschen door vlieten en de vogels hun liefelijk gezang doen hooren, in de schoone meimaand, dan begint zich het verlangen naar lucht, licht, zonneschijn en bladerrijke boomen te openbaren. Ook de stedeling, die op de derde verdieping van een achterhuis woont, wil iets van de natuur genieten, en elke mond roept luid: «'t is tijd, 't is tijd, om een uitstapje naar buiten te doen.»

En inderdaad, Arnhem en Kleef, Montferland en de Eltenberg en zoo vele andere plaatsen lokken met al het schoon, wat de natuur oplevert, daartoe uit.

Ook Lisette en Albert zijn met dat verlangen bezielde; ook aan hunne lippen ontsnapt reeds zes weken te voren den uitroep: «met pinksteren moet er een uitstapje naar buiten gedaan worden!»

«Tot hiertoe hebben wij het alle jaren nog gedaan,» zegt Lisette.

«Het zou de eerste keer zijn, dat wij te huis bleven,» voegt Albert er bij, en beide herhalen: «met pinksteren moet er een uitstapje naar buiten gedaan worden!»

Lisette en Albert zijn zuster en broeder. Albert heeft het magere lot eens kleermakers-kunstenaars getrokken; Lisette had zich bij een corpulent kruideniers-bediende aangesloten, welke edoch, op eene lastige wijze, vóór twee jaren, zonder complimenten gestorven is. Dit ongelukkig toeval doet haar des te meer de woorden des dichters behartigen:

«Uns ekelt an, was wir nicht theilen,
Ja, selbst im Glück allein zu weilen,
Wär Weh!» —

Zij heeft derhalve in vereeniging met haar broeder nog tien personen uitgenoodigd, om in het bedoelde genoegen te deelen. Het spreekt van zelf, dat deze uitnoodiging is geschied met inachtneming van ieders gezelschappelijke begaafdheden en diensten, welke men ten voordeele van het geheel daarvan verwachten kan en — op gemeenschappelijke kosten natuurlijk.

Deze tien personen zijn: vooreerst mijnheer Mops, een kantoorbediende,

welke met zijn gladde, roodachtige toupé en zwart zijden chemiset er als een lord uitziet en wien — het laatste heeft Albert aan zijne zuster bij de beraadslaging over dit onderwerp duidelijk gemaakt — de bezorging der rijtuigen, de teregtwijzing der koetsiers, het couperen van nuttelooze fooijen enz. zeer goed aanvertrouwd is.

Dan de jonge heer Tippie, de zoon van een banketbakker, en derhelve naar Lisette's verstandige bemerking, uitmuntend geschikt om voor den benodigden voorraad koek enz. te zorgen. Ook kan hij, wijl hij gewoonlijk met blooten hals en een grooten flambard op het hoofd verschijnt, zeer goed er toe bijdragen, om de zaak een geniaal aanzien te geven. Mijnheer Tippie is tevens gemagtigd mijnheer Huppie, een zijner vrienden, mede te brengen, een bekende spotvogel en grappenmaker, gelijk hij zegt, die aardige historietjes kan voordragen en wiens kluchten zijn om u dood te lagchen.

Verder zal mijnheer Kruijer, bediende in een galanterie-winkel en bezitter van eene trekkharmonika, zonder welk instrument zich Albert dergelijke genoegens volstrekt niet voorstellen kan, van de partij zijn.

Eindelijk wordt op Lisette's dringend verlangen het gezelschap vermeerderd met de tegenwoordigheid van een zeker heer met een fameusen knevel en eene policiehelm, welke gediend heeft en — naar het heet — op een post wacht.

Buitendien zijn nog van Alberts huisgenooten Jufvrouw Leentje en Jufvrouw Pientje met eene uitnoodiging vereerd geworden. Pientje vervaardigt corsetten, Leentje is directrice in een modewinkel. De eerste is blond, de tweede bruin; bevallig zijn ze beide, en Albert is gewis op eene van haar — hij weet nog niet regt op welke — smoorlijk verliefd.

De overigen, tot meê-rijden bestemd, zijn de dames Rabbel, de intiemste vriendinnen van Lisette. Rabbel! Bij dezen naam overvalt Albert eene ligte huivering, want achter hem loeren drie lange magere vrouwen met spitse neuzen en nog spitsere tongen, van welke de jongste bereids een geruimen tijd de driemaal zeven gepasseerd is. Dat zij tegen wil en dank

van Albert uitgenoodigd zijn, is een gevolg van Lisette's volhardende eigenzinnigheid en haar steeds herhaald argument: »wat zouden de »Rabbeltjes» zeggen, als zij niet meê-rijden mogten!»

De genoemde heeren en dames nemen alle de uitnoodiging aan, en zijn ook op de plaats van vertrek op het bepaalde uur present. Alleen mijnheer Kruijer komt een half uur, en mijnheer Tippie met zijn vriend een uur te laat. Dit brengt Lisette al aanstonds uit haar humeur, welke reeds sedert drie uren haar rosé-zijden hoed op de lokken gestulpt en haar broeder alle vijf minuten naar buiten gejaagd had om uit te kijken. Maar Albert, trotsch en gelukkig in zijn nieuwe pak, een blauwe staatsierok en een stalen bril, welke hem het uitzicht van een »dokter» geven zal, wil zich het genoegen niet laten bederven. Hij stelt zich weder gerust en men bestijgt den wagen, eene groote voor 12 personen ingerigte »glazen kast.»

Daarbij komt mijnheer Huppie tusschen Leentje en Pientje, op de plaats die Albert zich voorbehouden had, te regt, terwijl deze naast zijne zuster en den heer met den knevel, tegenover de drie »Rabbeltjes» komt te zitten, wat geheel tegen zijne verwachting is en zijne vrolijke luim merklijk vermindert.

Eene andere inconveniëntie werd door de manden met eetwaren veroorzaakt, welke door de vrouwelijke leden waren medegenomen. Deze vinden namelijk, niettegenstaande menigvuldige proeven om ze elders neêr te zetten, geene andere plaats, dan in de nabijheid der beenen van Mops, Tippie en Kruijer.

De beide eersten, welke aan de zijde zitten, zijn nog in staat hunne loopwerktuigen nu en dan buiten den wagen te steken om zoo eenige verligting te erlangen; maar voor de onderste extremiteiten van den heer Kruijer, wanneer hij ze in eene slechts eenigermate dagelijke positie wil brengen, is er geen ander steunpunt dan het deksel van eene tamelijk hooge mand, zoodat zijn hovenlijf totaal achter de op zijne knieën balancerende trekharmonika verdwijnt.

De dames zeggen: »het zal wel gaan, de heeren zullen zich wel behelpen! het duurt immers niet lang!» En onder deze bemoedigin-

gen zet zich het rijtuig in beweging. De hemel is blaauw, de lucht zacht en aangenaam, de koetsier klapt lustig met de zweep en zoo gaat het snel in den schitterenden zonneshijn, welke de met populieren beplante chaussée verguldt.

Mijnheer Huppie heeft zonder dralen met zijne geburinnen een gesprek aangeknoopt, dat deze in de vrolijkste stemming schijnt te brengen, doch Albert, welke den vreemdeling zijne plaats benijdt, voelt zich door hun luid gelach beleedigd en wordt geheel stom. De »Rabbeltjes» nemen hem dit zeer euvel en verzoeken mijnheer Kruijer, »daar alle andere heeren zoo knorrig schijnen te zijn» iets op de trekharmonika voor te dragen. Mijnheer Kruijer had deze uitnoodiging wel is waar verwacht, maar de onaangename positie, waarin hij zich bevindt, maakt het hem onmogelijk die wenschen te bevredigen. Ook mijnheer Mops is misnoegd. Vooreerst gelooft hij, dat het gansche gezelschap hem niet met die onderscheiding behandelt, waarop hij naar zijne meening aanspraak kan maken, en ten andere brengt het ook een onaangenaam gevoel bij hem te weeg, dat die vreemdeling, mijnheer Hoppie, hier terstond eene zoo belangrijke rol speelt, en hij laat onder meerdere zoogenaamde geestigheden een verachtelijk »fataal!» hooren, dat genen echter in 't minst niet schijnt te hinderen.

Onder deze omstandigheden geniet elk individu zeer weinig van het genoegen, dat een uitstapje naar buiten anders wel oplevert en allen wenschen, zoo spoedig als mogelijk is, op de plaats der bestemming te zijn. De weg daarheen loopt door een dorp. Hier veroorlooft zich een boerenjongen eenige aanmerkingen op de trekharmonika en de ongelukkige positie van haar eigenaar te maken. Tippie, welke zich tot hiertoe uitsluitend met zijne sigaar heeft bezig gehouden, vindt dit onbetamelijk en gebiedt den stouten dorpeling te zwijgen. Deze overlaadt hem met een stroom van spot- en scheldwoorden; Tippie noemt hem een dommen boerenvlegel en er ontstaat een scheld-duet tusschen beide, 'twelk andere jongens er bij lokt, die hun makker dapper ter zijde staan. Tot overmaat van rampspoed werd juist op deze plaats de chaussée hersteld en vernieuwd; de

wagen moest dus langzaam rijden, en zoo had de dorpsjeugd de schoonste gelegenheid om de kracht hunner longen te beproeven. Tippie geraakt in woede en daar hij zich niet anders weet te helpen, gooit hij eene brandende sigaar tusschen den hoop. Op dit signaal rapen de jongens zand en kleine steenen van den grond op en bombarderen daarmee het gansche gezelschap, tot dat de gesteldheid van den weg den raderen wederom eene snellere beweging toelaat.

Van de vuile kanonnade bevrijd, ademen zij weder vrij, maar het geduld van mijnheer Mops is met dit voorval ten einde geloopt. Het onweder van zijn toorn ontlaadt zich op den koetsier terwijl hij dezen met scherpe woorden de les leest: waarom hij het gezelschap zoo lang aan den moedwil der boeren bengels blootgesteld en zijne oude knollen niet beter aangedreven heeft. De beleedigde voerman antwoordt, dat, wanneer hij slechts zijne oogen opengedaan had, hij dan wel gezien zou hebben wat er gaande geweest was, voor het overige heeft hij geene »oude knollen», maar goede paarden. Deze onbeschaamdheid vermeerdert de woede van den heer Mops. Op hoogdravende toon zegt hij: de koetsier is door hem voor dien dag gehoord, en derhalve thans zooveel als zijn dienstbode, en van dezulken wil hij dergelijke oneerbiedige antwoorden volstrekt niet verdragen. De koetsier antwoordt daarop, dat hij een ding, hetwelk »eerbied» heeft, volstrekt niet kent, ten minste dat hij thans daarvan geen spoor ontdekt en dat, wie dienstboden hebben wil, die maar zoeken moet; hij is niemands dienstbode! Mijnheer Mops neemt dit als eene formeele beleediging op, hij roept het geheele gezelschap tot getuigen en verklaart, dat die historie aan zijne tegenpartij duur te staan zal komen en dat hij al menig een »klaar gekregen» heeft. De koetsier meent, dat hij dit maar eens proberen moet en fluit een lied met begeleiding van zweepgeklap, waardoor de verdere expectatiën van Mops onverstaanbaar gemaakt worden.

Om de algemeene ontsteltenis, door dit voorval ontstaan, te bedaren, wil mijnheer Kruijer eene buitengewone inspanning beproeven. Hij geeft zijn bleek meisjesachtig gelaat eene smach-

tende uitdrukking, buigt zijn blond gelokt hoofd zoover mogelijk achterover, drukt de voeten vast tegen het deksel van de mand aan, en zoo gelukt het hem zijner trekharmonika eenige toonen te ontlokken. Hij oogst algemeenen bijval in, en daardoor aangevuurd, vaart hij met verhoogden ijver voort. Zijn hoofd, zijne armen, zijne beenen, alles geraakt in beweging; hij vergeet geheel en al de onzekere positie, waarin hij zich bevindt, en bij het krachtpunt van een geliefkoosden walzer, stoot zijne maat slaande laars door het ongelukkige deksel van de mand en dringt met kracht in Lisette's victualiën. In een oogenblik is een schotel met meelspijs, welke den heer met de politie-muts een schitterend idee van Lisette's kookkunst zoude geven, vernietigd; de flesch met de daarbij behoorende saus en een likeurflesch zijn insgelijks gebroken, en gieten hare weekmakende vloeistoffen over den verderen inhoud der mand, over ham, worst, broodjes, enz. uit. Een gil van alle kanten kenmerkt dit verschrikkelijk oogenblik. Lisette valt in flauwte.

Onmiddellijk daarop houdt de wagen stil; het doel der reis, een eenzaam gelegen logement, is bereikt! — Doch! een ander talrijk gezelschap heeft bereids de zeer beperkte ruimte in bezit genomen, en den nieuw aangekomenen, blijft van al de gemakken, waarop men gehoopt had, niets over dan de gelegenheid om koffij te koken. Men moet zich daarmee vergevoegen, want door het laat wegrijden, de slechte weg, en de opzettelijke langzaamheid van den boos gemaakten koetsier, is het reeds vijf uur geworden, en is er dus geen tijd meer om zich naar elders te begeven.

Om het verzuim zooveel mogelijk weêr goed te maken, spoedden zich de dames met de bereiding van den verkwikkenden mokka-drink, en weldra staan groote dampende kannen op de grasvlakte, welke tot tafel en stoelen van het gezelschap moet dienen. . . . .

. . . . . ?!

Mijnheer Tippie heeft geen koek meêgebragt! Wanneer Lisette niet reeds eenmaal flauw geweest was, zou zij het thans geworden zijn. Zij heeft zich zoo stellig op dezen Tippie, op dezen ondankbaren verlaten, en nu

ziet zij zich bedrogen, geblameerd, hemeltergend geblameerd!

O, wat zal hij — zij meent daarmee den heer met de politie-muts — daarvan zeggen? Dit vraagt zij zich zelve af; en hare ontsteltenis verandert in toorn en smart, hare smart lost zich in tranen op, en hare tranen drijven haar in het naburig woud, ver, ver, wel tien passen ver in het bosch.

De heer, »welke gediend moet hebben,» gromt: be..rr.....de stommiten!» en vindt zich genoodzaakt haar te volgen.

Terwijl hij haar volgt zegt Pientje lagchend: »bij zulke gelegenheden moet ieder voor zijn eigen zaak zorgen.» Leentje is van hetzelfde gevoelen en is maar blijde, dat zij beide het van daag zoo verstandig aangelegd hebben. De oudste van de gezusters Rabbel zegt: »het behoeft immers ook altijd juist geen koek te zijn;» de tweede beweert, dat beschuit eigenlijk tot sommige doeleinden veel beter is, en de jongste verklaart triompherend: »wij zijn goed voorzien, wel voor het dubbeltal personen!» Op dit woord fluistert Albert haar toe: »ondersteun mijne zuster een beetje, ik zal wel zien waar ik blijf,» en weldra neemt hij aan de zijde zijner bevallige huisgenooten plaats. Deze schenken hem den bruinen drank en bieden hem en de heeren Mops, Tippie en Huppie van hunne taart aan.

Mijnheer Mops bedankt voor de koek en steekt eene cigar op, terwijl hij de andere heeren aanspoort om dit ook te doen. Huppie trekt zijne ronde wangen zoover in de hoogte, dat zijne kleine oogen geheel daarachter verdwijnen, strijkt met de hand over de groote doekspeld, die zijn overhemd versiert en antwoordt: »wij denken eerst wat koek te nuttigen; Tippie heeft zelfs zijne cigar er om laten uitgaan.»

Mops zegt, dat een koffijdrinker zonder cigar hem voorkomt als een hond zonder staart. »Wie of wat moet dan de hond, en wie of wat moet dan de staart beteekenen?» vraagt Huppie. Mops vindt het natuurlijk, dat de koffij den hond en de cigar den staart voorstelt. »Welnu,» zegt Huppie, »dan kunt gij van mijntwege den hondstaart in den mond nemen, wij zullen het eerst met koek proberen.»

Dit gezegde wekt bij allen een luid gelach

op; mijnheer Mops neemt dit zeer kwalijk; hij schudt de rest zijner koffij verachtelijk in het gras, staat zonder een woord te spreken op en verwijdert zich met eene houding van waardigheid.

Huppie betreurt het, dat zijn onschuldige scherts den »zwart zijden lord» — gelijk hij Mops noemt — verstoord heeft, en begint vervolgens eenige grappen ten beste te geven. Hij trekt Tippie den hoed over het gezicht, doet met fabelachtige gezwindheid vijf stukken koek achter zijne tanden verdwijnen, giet zich de koffij droppelsgewijs gelijk een waterval in de mond en maakt de naast hem zittende dames verschrikt, terwijl hij onverwachts, met een luiden schreeuw, doet als of hij haar grijpen wil.

Middelerwijl hebben de »Rabbeltjes» den verlaten bezitter der trekharmonika aangetrokken en zich met hem eenigzins van de overigen verwijderd. Na eene wijl verschijnen ook Lisette en de heer met de politie-muts weder en gaan bij hen zitten. Men drinkt zamen koffij; Lisette gebruike slechts een enkel van de haar aangeboden beschuitjes, de overigen legt zij regelmatig op het schoteltje van haar geleider, terwijl zij verklaart, niets te kunnen eten; zij ergert zich nog te zeer. De oudste der »Rabbeltjes» vindt dit zeer natuurlijk; de tweede kan naauwelijks gelooven, dat er menschen zijn die zoo handelen kunnen als sommige heeren, en de derde houdt het voor het beste de zulken met verachting aan te zien, eene handelwijze, die algemeen bijval vindt.

Daar het gezelschap zich op deze wijze in twee deelen gesplitst heeft en Albert de noodzakelijkheid inziet, eene weder-vereeniging te bewerken, zoo doet hij, nadat de koffij gebruikt is, aan beide partijen den voorslag, thans het wezenlijk genoegen, namelijk een gemeenschappelijk amusement te beginnen. Tippie en consorten zijn voor een spel, dat met beweging verbonden is; de heer met de politie-muts zegt echter, dat hij geen lust heeft zich als windhond te laten gebruiken, en ten gevolge daarvan stemmen Lisette, de »Rabbeltjes» en mijnheer Kruijer voor raadzels op te geven en te zingen. De partij van Tippie blijft bij haar gevoelen, de andere insgelijks.

Nu komt Tippie met den onverwachten voorslag voor den dag, eene promenade in het bosch te doen, en daar, waar hij eene schoone plaats weet, het avondbrood te gebruiken. De beide jonge dames zijn terstond daartoe bereid; Huppie hangt de mand met eetwaren aan den eenen en Pientje aan den anderen arm; zijn vriend sluit zich bij Leentje aan, en zoo trekken zij, zonder zich om de anderen te bekommeren, vrolijk zingend weg. Albert weet niet of hij meêgaan of blijven zal; hij staat eenige oogenblikken in bedenking, en voegt zich misnoegd bij de terugblijvenden.

Deze zijn middelerwijl met raadzels op te geven begonnen, maar toen de beurt aan den heer met de politie-muts kwam, maakte deze geuwend de aanmerking, dat hem tot nu toe nog niemand tot raadzels benoemd heeft, en hij derhalve niet inziet, waarom hij zijn hoofd met zulke beuzelingen vermoeijen zal. Daarmee is ook dit afgedaan. Nu speelt mijnheer Kruijer tot algemeene tevredenheid een Walzer, en vraagt vervolgens, of men niet gezamenlijk een lied zingen zal. Die vraag wordt algemeen toestemmend beantwoord, doch niemand slaat het een of ander stukje voor. Eindelijk zegt de heer met de politie-muts: »laat er maar een opstemmen; wat, is immers heizelfde: zang is zang,» en hij voor zijn persoon moet bekennen, dat de beste muziek steeds borden-gerammel en glazen-gerinkel blijft.

Het plotseling verschijnen van mijnheer Mops verbindert de voortzetting van dit thema. Men is verwonderd hem te zien, vraagt, waar hij zoo lang geweest is en of hij de beide vrienden Huppie en Tippie met de dames niet gezien heeft? Lord Mops antwoordt: »Ik bekommer mij niet om iedereen; over sommigen kan ik vallen zonder hen te zien, en Huppie en Tippie dat zijn juist de regten. De gezamenlijke aanwezigen stemmen hiermede in. Huppie en Tippie worden algemeen veroordeeld. Men besluit zich, zonder hen, te amuseren en de dames verlangen thans dringend naar een lied.

Alvorens het echter tot een gezang komt, verklaart de heer met de politie-muts, dat hij »zoo flauw» wordt en iets gebruiken moet om zich wat op te frisschen. Mijnheer Mops

biedt zich aan om hem daarmee te helpen, en beide verlaten het gezelschap en begeven zich naar de herberg.

Terugkomende zien beide er wat rood en opgewekt uit, en schijnen zeer genegen der dames aardigheden te zeggen. De heer met de politie-muts zet zich terstond naast de oudste der »Rabbeltjes» neer, en mijnheer Mops naast de tweede, terwijl mijnheer Kruijer met de jongste zacht begint te zingen.

In vertwijfeling nog niets van Leentje en Pientje te zien, loopt Albert intusschen meerdere malen een eindje het bosch in, om terstond terug te keeren en de verlatene Lisette bij het uitpakken der overblijfselen van hare victualiën te helpen, die zij te voorschijn brengt om het gezelschap tot eten te bewegen, in de hoop daardoor de zaken, die verschrikkelijk beginnen in de war te loopen, op den vorigen voet terug te brengen.

Men volgt eindelijk minder hare vermaningen dan den opgewekten eetlust, en begeeft zich aan het avondbrood, terwijl men op voorstel van Mops overeenkomt, om terstond na geëindigden maaltijd op te breken, en de partij van Tippie tot straf voor hare onaardige handelwijze aan het lot over te laten.

Onder het eten moest Lisette nog eene alles overtreffende smart verduren. De heer met de politie-muts versmaadt namelijk hare van verschillende vochten min of meer doorweekte broodjes, terwijl hij zegt: »pap te eten ben ik niet gewoon.» Daarentegen neemt hij met galante vrijpostigheid alle levensmiddelen uit de hand der bejaarde jonge jufvrouw Rabbel aan, die grooten ijver toont, om hare mand voor hem te ledigen. Haar tevreden gelach maakt Lisette boos, en in hare gramschap laat zij zich de woorden ontvallen: »dat had ik niet gedacht, dat mij hier zoo iets overkomen zou, en ik wil sterven als ik ooit had kunnen denken, dat zoo iets »vriendschap» moet heeten.» De oudste der »Rabbeltjes» geeft bits ten antwoord: »ik zie nog volstrekt niet in, dat hier iets bijzonders gebeurd is, en wat zenuwachtige menschen denken of vermoeden, dat kan mij niets schelen; of verlangt gij misschien, dat zich de wereld ook daarover bekommeren zal?» — »Ik verlang niets, en het allerminst

van u," zegt Lisette, "maar als ik had kunnen weten, dat zekere menschen zoo waren als zij zijn, dan zou ik mij voor hen in acht genomen hebben." — "Als gij van zekere menschen spreken wilt," antwoordt hare tegenpartij, "dan doet gij het best die te noemen, die menschen vreezen u niet!"

Tegenover zulk eene onbeschaamdheid begint Lisette de grenzen der betamelijkheid uit het oog te verliezen; op scherpe woorden, wil zij nog scherpere laten volgen, doch daar verschijnen ter regter tijd Huppie en Tippi met de dames. Zij komen zingend aan wandelen en bestijgen terstond onder lagchen en roepen: "t is tijd! wij moeten naar huis! enz." den wagen. Alle vier zetten zij zich naast elkander op dezelfde bank neer. Daar de maaltijd juist afgelopen is en de oudste der "Rabbeltjes" deze gelegenheid om het laatste woord te hebben niet verzuimen wil, zoo klimt zij insgelijks in de "glazen kast". Hare zusters en de heer met de politie-muts benevens de heeren Mops en Kruijer volgen haar voorbeeld.

Lisette, welke er op gerekend had, dat althans op dit oogenblik de heer met den grooten knevel zich harer herinneren zou, ziet zich andermaal bedrogen; voor haar en haar broeder, welke haar bij het inpakken harer meegenomen fraaijgheden moest behulpzaam zijn, blijft niets anders over dan de eenzame achterbank van den wagen. Zij overlegt bij zich zelve, of zij den ondankbare zijne onbeleefdheid voor de voeten werpen zal; doch daar dit in de gegeven omstandigheden niet raadzaam schijnt, besluit zij hare valsche vriendin door eenige vernietigende bemerkings ter neer te zetten. Zij wacht daartoe het geschikte oogenblik af, en zoodra het gesprek voor een oogenblik ophoudt, zegt zij tot haar broeder, zoo luid dat iedereen het hooren kan: "de oude jonge jufvrouw heeft hem waarschijnlijk aan het verstand gebragt, dat zij eenige stuivers geld bezit!"

De oudste der "Rabbeltjes" laat bij deze woorden een luid en honend gelach hooren, dat door hare zusters geaccompagneerd wordt. De heer met de politie-muts blijft ook thans nog ongevoelig; ja hij onderhoudt zich met zijne uitverkorene ijveriger dan te voren. De

andere heeren volgen zijn voorbeeld, en Lisette moet stom en woedend aan haar leed knagen. Zij wordt zelfs daardoor niet vrolijk, dat Tippi eene groote koffijkan, die hij den waard ontstolen heeft, voor den dag haalt, die op een stok hangt en voor krijgsvlag verklaart, waaronder hij de boerenjongens bij den vernieuwden aanval op de vlugt jagen wil, 't welk allen zeer grappig vinden.

Deze aanval blijft echter achterwege; zij passeren ongemoeid in het donker het gevaarlijke dorp, en nu worden wederom proeven tot een gemeenschappelijk gezang ingesteld. Huppie verhindert door valsche toonen en allerhand andere schertsen, langen tijd dit streven; maar eindelijk wordt door de jongste der "Rabbeltjes" een lied aangestemd, dat allen kennen; Huppie moet zijne oppositie opgeven, de trekharmonika wordt in beweging gebragt en melodisch klinkt in den heerlijken nacht:

"In het donkere der bosschen, enz."

Dit schoone gezang wordt zoo dikwijls herhaald, dat men daarmee tot de poort der stad komt.

In de stad verlaten de drie "Rabbeltjes" het eerst den wagen. Mops, Kruijer en de ondankbare met de politie-muts volgen haar. Dan stijgen onder bescherming van Huppie en Tippi, Albert's huisgenooten af, terwijl hij zijne zuster begeleiden moet, die in eene andere straat woont.

Lisette zwijgt; zij beantwoordt evenmin de aardige afscheidsgroeten der heeren als de bespotting harer drie verraderlijke vriendinnen; zelfs het verdwijnen van den heer met de politie-muts schijnt zij niet eens te bemerken; maar deze rust is bedriegelijk, want zoodra zij zich met haren broeder alleen in den wagen bevindt, roept zij buiten adem van woede hem toe: "nu, wat zeg je er van? Welk eene ondankbaarheid! welke schandelijkheid! welke arglistigheid! Heb je ooit zoo iets bijgewoond? O, o! nooit in mijn leven wil ik met zulke partijen weer iets te doen hebben!"

"En ik," antwoordt Albert, bij zijn leed gevoel over Leentje en Pientje, "ik ben ook voor het laatst er bij geweest!"

Verschil van gevoelen.

Vier vrouwen die meenden dat zij alleen waren, voerden een levendig gesprek over het huwelijk. Iemand, dit dit afluisterde, vernam het volgende!

"Wat zoudt gij van uw man verlangen, wanneer hij u bevallen zou? vroeg eene van haar.

"Geld, geld, geld!" antwoordde de eene.

"Liefde, liefde!" hernam de tweede.

"Ik verlang slechts jeugd," zeide de derde, "voortdurend jeugd!"

"En ik," viel de vierde in, "geduld, geduld, altijd maar geduld!"

Eene les voor jonge dokters.

Zeker jong dokter had de manier, alle ziekten voor hypochondrie te verklaren, en ried derhalve zijne patienten terstond beweging aan. Bij eenige kamergeleerden, kooplieden en penelickers, welke in zijne handen vielen, leverde die methode heerlijke uitkomsten op. Hij werd op zekeren dag bij een zieke geroepen, die over pijn in het onderlijf klaagde. Zonder zich om de overige omstandigheden te bekommeren of naar de levenswijze van den lijder onderzoek te doen, sprak hij hem aldus aan:

"Gij maakt te weinig beweging; kom aan, het bed uit en ga wandelen!" — Bij deze woorden zuchtte de patient en zeide: "als dit de eenige raad is, die gij mij geven kunt, dan wil ik liever maar blijven liggen, om ten minste voor mijn dood nog eenige rustige uren en dagen te hebben! Ik heb sedert tien jaren wekelijks viermaal vier uren ver als bode gegaan en somtijds noch dikwijler. Ik meen derhalve dat ik gedurende mijn leven beweging genoeg gehad heb!"

Toen hij dit vernam, zal de jonge dokter stellig wel gedacht hebben, als die edelman in de fabel, wiens hond de koe van een boer geheterd had: "ja boer, dat is heel wat anders!"

De familie een concert.

Eene familie is bij een concert te vergelijken. De vrouw des huizes speelt de eerste violine

en voert de hoofdmelodie uit. Heil den huize, waar deze stem goed bezet is.

De huisheer speelt den contrebass. Bedaard en krachtig geeft hij den grondtoon aan, zonder zich om de kleine trillers der eerste stem te veel te bekommeren. Hij houdt het geheel in takt en regelt de tempo's. Speelt hij valsch, of slaat hij verkeerde noten aan, dan is het met de harmonie van het geheel slecht gesteld.

De tweede viool speelt de kamenier. Zij is in den hoogsten graad onontbeerlijk en moet zich naauwkeurig naar de eerste voegen, om niet met hare melodie in strijd te zijn.

Hierop volgt de klerk, die het cello speelt. Hij werkt gemeenschappelijk met den huisheer en staat tegelijkertijd met de tweede viool en de alt in gemeenschap.

Aan de alt staan de keukenmeid en de huishoudster. Zij zijn in de muzikale economie twee tusschen-stemmen, maar toch onontbeerlijk voor het geheel.

De clarinetten, fluiten enz. spelen de zonen en dochters des huizes; zij zijn van de eerste violine afhankelijk en hellen meer tot de moeder dan tot den vader over.

Het fagot is de huisonderwijzer of gouverneur der jonge heeren: hij oefent in het klein de vaderlijke autoriteit van den contrebass over hen uit. Zij verschijnen slechts zelden alleen of zonder zijne begeleiding.

De hoorns, trompetten en pauken zijn de huis-knecht, koetsiers en palfreniers. Zij moeten eene bijzondere leiding hebben, want van natuur zijn zij gewoonlijk zeer grof, tot ergeris der teedere dame, welke naar den naam van violino primo hoort.

Homöopathische soep.

Neem twee uitgehongerde duiven, hang die in het keukenvenster zoodanig op, dat hare schaduw in eene pan valt, met een emmer water gevuld; kook dit mengsel van duiven-schaduw en water langzaam, 10 uren lang, en gebruik daarvan om de 10 dagen één drop in een glas water.

Niets is zoo versterkend als deze soep.

CURIEUS ALLERLEI.

Iemand verzekerde in een gezelschap, dat hij altijd 1000 gulden disponibel had, om zijne vrienden, wanneer zij in nood verkeerden, te helpen. Eenige dagen daarna kwam een der vrienden bij hem. Zeg reis, leen me reis 500 gulden? vroeg deze. — De medelijdende helper knikte eenvoudig van neen. En wat weêrlicht, vroeg de eerste: eergisteren vertelde je, dat je duizend gulden disponibel had voor je vrienden? — Wel zeker was 't antwoord; maar, amice, begrijp je dan niet, dat, wanneer ik jou 500 gulden geef, ik de volle duizend niet meer heb leggen.

Iemand, die in een koffijhuis aan 't billarden was, stiet met zijne queue in een kolossalen spiegel, zoodat de stukken her- en derwaarts vlogen. Als de wind ijfde de ongelukkige de deur uit. De logementhouder zag het bij tijds en schreeuwde: wat? je wilt wegloopen, neen, vriendje, betalen moet je den spiegel. — Welnu, hernam de andere, zie je dan niet, dat ik hard de deur uitloop, om geld ter schadevergoeding te halen.

Boef! denk je, dat je met mij gelijk staat, schreeuwde een heer tot zijn knecht. Wel neen, mijnheer, was het antwoordt, dan moest ik immers een ezel zijn.

„Waarom,” vroeg een spotvogel aan een reeds bejaard meisje, „waarom worden sommige meisjes, die nooit gehuwd geweest zijn, na haar 30ste jaar zoo vroom?” — „Om God haar dank te betuigen, dat hij haar van den duivel in mannen gedaante bewaard heeft,” was het antwoord.

Een man, die per ongeluk een paardenpoot bezat, werd van iemand onlangs aldus aangesproken: „waarachtig, mijnheer, uw voet is van eene werkelijke paardenpoot niet te onderscheiden.”

Ik kan alleen uw paardenverstand bewonderen, was het antwoord.

„Lieve jongen,” zeide een vader tot zijn zesjarig zoontje, „blijf altijd braaf, ga trouw ter kerk, dan zult gij zalig worden.” — „Maar vader,” vroeg de kleine, „gaat gij dan ook alle avonden ter kerke, want moeder zegt, dat gij alle avonden „zalig” te huis komt.”

O, aard! wat biedt gij mij genoegens aan, riep onlangs een dronken dichter in geestvervoering uit, terwijl hij in een diepen donkeren kelder met zijn hoofd door de glazen viel.

In een gezelschap maakte een jonge gek van zijne liefdesavonturen gewag en sloot met deze woorden: „ik moet mij zelf over mijn geluk bewonderen; vóór twee jaren geleden, kon ik een jong schoon meisje met — 200,000 gulden huwen, wanneer ééne kleine hinderenis niet tusschen beiden gekomen was. „En wat was dat dan?” vroeg een der aanwezigen. „Zij wou me niet hebben!” was het antwoord.

In het kamp te D... bevonden zich twee broeders, Adam en Jacob Smit. De eerste had een misslag begaan en zoude tot straf 25 stokslagen ontvangen. Hij werd opgeroepen, doch zijn broeder, die eens eene grap wilde hebben, kwam in plaats van Adam op de plaats, waar de slagen uitgedeeld zouden worden. Zulks geschiedde, en Jacob hield zich zoo goed als hij kon. Toen eindelijk de 25 vol waren, begon hij te schateren van lagchen, en zeide tot den korporaal terwijl hij zijn rug wreef: „nu heb gij je toch reis aardig voor 't lapje laten houden, korporaal, want ik ben niet Adam maar Jacob Smit!”

De gustibus non est disputandum! Over niets valt minder te twisten, dan over den smaak. Het is hiermede juist gelegen als met de zakhorologies: zeer zelden komen zij overeen, en toch meent ieder, dat het zijne goed is. *Fr.*

Op zeker zeedorp, in ons Vaderland, vroeg de onderwijzer aan een der leerlingen, die pas ter school kwam: „Hoeveel klinkers zijn er? — „Vier, Meester!” — „Zoo noem mij die eens!” — *Blinde Dirk, Willem Gijze, Oude Gerrit en Arij Jonkerse.* — (Omroepers van de visch ook omklinkers genaamd) „Hoeveel medeklinkers zijn er dan wel?” — Eén, meester!” — „En wie is dat?” — „De bode.” (Deze riep of klonk van tijd tot tijd mede visch om.) *Fr.*

Een onderwijzer vroeg eens, in tegenwoordigheid des schoolopzieners, aan een zijner leerlingen, hoeveel elementen er waren. „Vier,” antwoordde de knaap, „vuur, water, lucht en... en.” Hier bleef de jongen steken. „Wel, nu, de vierde!” zeide de onderwijzer, terwijl hij met den vinger naar zijne voeten op den grond wees. „Nu de vierde!” „Mijne schoenen,” zeide de leerling. *Fr.*

Belangeloosheid.

Een zeker schrijver — ik meen de oude heer Smits — heeft ergens gezegd, dat alle menschen egoïsten waren. Ik ben echter van een tegenovergesteld gevoelen, en daarom dunkt mij, dat deze uitspraak wel wat hard is, en eene gewaagde zaak bovendien, om zoo maar, met eene enkele pennestreek, al zijn natuurgenoeten eene fout aan te wrijven, die zeker op een aantal uitzonderingen mag roemen. Getuige, onder anderen, de *Watersnood* van het vorige jaar! Hoevele *werkjes, verzen, klaagtoonen* en *Opwekkingen* zijn er toen niet uitgegeven ten voordeele der ongelukkigen, wier have en goed door het verwoestende element bedorven of vernield was.

„Schrijf er s. v. p. bij,” zeide een mijner vrienden, die het bovenstaande gelezen had, „dat al dat uitgeven ten voordeele van dit of dat gewoonlijk niets is dan een egoïsme masqué, daar de drukkers en uitgevers het best bij varen. Louter eene boekverkoopers speculatie op de liefdadige beurs hunner kalanten! Het is hiermede juist als met een kastelein van mijne kennis, die wel eens *gratis* een vat hier aftapte, bij eene of andere gelegenheid, door eene bij hem gevestigde societeit gegeven.”

„Nu, dan verdenkt gij dien man ook al van baatzucht?”

— „Wis en waarachtig, Gij kunt er op staat maken, dat de onbaatzuchtige kastelein zich zelven zalfde, door er eerst eenige kruiken af te tappen, die hij later verkocht. Praat me toch van geen belangloosheid, want ik zeg, dat die niet meer bestaat — dan in die gevallen, waarin men een *spiering uitwerpt om een kabeljaauw te vangen*. Of denkt gij misschien, dat het kind met Nieuwjaar zijn Grootvader een zegenwensch schrijft uit louter genegenheid? Het vooruitzicht op een paar blinkende guldens is gewoonlijk de sterkste drijfveer. En dat is nog slechts eigenbelang en *miniature*, dat zich met ieder jaar al meer en meer ontwikkelt.”

— „Uw gezegde bevat veel waarheid; doch ik zou u verscheidene voorbeelden kunnen aanhalen, die ten duidelijkste bewijzen, dat alle menschen geene *egoïsten* zijn. Onder anderen

las men in de *Nieuwe Rotterdamse Courant* van 16 Maart II. de volgende advertentie:

»BOTER — EIJEREN.

»In de Provincie Noord-Brabant biedt zich iemand aan tot het koopen — zonder commissiegeld — van *Boter en Eijeren*, op eene nieuw gevestigde Markt.

»Reflecterende gelieven zich te adresseren onder letter Q. Q., Postkantoor Rozendaal.

»Mij dunkt, dat dit toch wel eene roemrijke plaats verdient, onder de uitzonderingen op uw regel, en dat zoo iemand wel eene commissie waardig is, al was het slechts om de zeldzaamheid van het geval, en om den man in de gelegenheid te stellen, ten nutte zijner medeburgers werkzaam te zijn.”

— „Gij hebt hem dan ook zeker om die philanthropische redenen wel eene commissie opgegeven?”

— „Stellig! Twee dagen later schreef ik hem reeds den volgenden brief:

»Mijnheer:

»Ingevolge UEd' *belangeloos* aanbod in de *Nieuwe Rotterdamse Courant* van Zondag 16 Maart (N° 73) heb ik de eer UEd. beleefdelijk te verzoeken, één pond boter en een half dozijn eijeren voor mij te koopen.

»Gelief in een volgend N° van genoemde courant het adres op te geven, waar ik het gekochte kan laten afhalen, dat ik graag deze week in ontvangst zou nemen, daar het met Paschen zondag e. k. moet gebruikt worden.

»Inmiddels heb ik de eer mij te noemen

»UED' Dw. Dienaar

»Pierrot.”

»Ik moet er evenwel bijvoegen, dat de man deze gelegenheid tot dienstbetooning ongebruikt heeft laten voorbijgaan. Mogt hij mij echter nog melden, dat de inkoop eerst later heeft plaats gehad, dan zal ik u en mijn vriend Stephanus — de medewerker aan de *Humorist* — eens duchtig op eijeren tracteren.” *)

Kees.

*) Ook Anonymus Comicus beveelt zich tot de deelneming aan dat eijeren-maal minzaam aan.

Een dom gelaat.*(Uit het dagboek eens reizigers.)*

Bij vergissing kreeg ik onlangs het dagboek van een Hollandschen reiziger in handen, die met een zijner vrienden de Provincie Noord-Brabant doorreisde. Toevallig viel mijn oog op bovenstaanden titel, ik las het verhaal en bied het thans om *der curiositeit* den Lezers van de *Humorist* aan.

— 18 Sept' 1855. » Door de koesterende stralen der herfstzon beschenen, strekten wij van daag ons uitstapje uit naar het beruchte dorpje*, dat slechts sedert een vijftiental jaren op dien eernaam mag roemen. Kerk, Pastorie en School zijn dan ook alles, wat den vreemdeling het bestaan van een dorp te kennen geeft, daar het overige niets is dan eene uitgestrekte heidevlakte, hier en daar met ellendige, bijna onbewoonbare hutten bezaaid als het ware bij toeval en zonder orde daargesteld.

Wij traden eenige dier hutten binnen, meestendeels uit hout en klei vervaardigd, zonder vloer of zolder, terwijl het ameublement uit een paar gebrekkige stoelen en een versleten tafel bestond. Het uitzigt der bewoners, wier begeerige blikken tot op den bodem onzer zakken schenen door te dringen, regtvaardigt, naar onze meening, maar al te wel den niet zeer heerlijken naam, welke men hun gewoonlijk geeft. Na hier en daar eene kleine herinnering aan ons bezoek te hebben achtergelaten, bezochten wij de Kerk, die nog al fraai is, vervolgens de Pastorie, alwaar wij op eene heusche wijze ontvangen werden. Van hier richtten wij onze schreden naar de school, waarin de onderwijzer juist bezig was een vijftigtal kinderen te onderrigten, welke er meestendeels schrandere doch tevens diefachtig uitzagen. In de school, welke, wat bouwde enz. aanbelangt, aan iedere andere gelijk is, troffen wij echter eene bijzonderheid aan, die waarschijnlijk door meer bezoekers zal zijn opgemerkt. Wij hadden namelijk, én in het dorp én in de school, gemeene gezigten en galgentronies in overvloed gezien, doch onder al de bewoners vonden wij slechts één dom gelaat, welks bezitter bij nadere kennismaking dan ook wezen-

lijk dom bleek te zijn, en dat was? . . . de Meester! Kees.

Munchhausen's Reis-avonturen.

5.

Toen ik nog in Russische dienst was, ontving ik van de Keizerin den last om de Beeringstraat van de Oostkaap naar de prins Waleskaap naauwkeurig te onderzoeken, wijl hare Majesteit door eene brug een droog voetpad van Azië naar Amerika wilde aanleggen. Zij wendde zich tot dat einde aan mij, omdat mijn ijver en mijne bijzondere bekwaamheid in het ontwerpen van plans tot de grootste ondernemingen met roem bekend was. In de eerste dagen van Junij ging ik, met de keizerlijke ukase in den zak en mijn getrouwen Iwan achter mij, te paard op reis. Mijn paard was aan strooptogten en stoute waagstukken gewoon; Iwan bereed insgelijks een sterk paard en voerde nog twee reserve paarden mede.

Tot Sarapel was het een waar pleziertogtje, want wij ontmoetten niets bijzonders en van vermoeidheid had ik geen begrip. Wij namen in de stad onzen intrek niet, maar reden door en bevonden ons plotseling aan den oever der Kama. Er in stappen en door de rivier zwemmen was voor ons het werk van 10 minuten, ofschoon het water zoo koud was, dat ik verscheidene malen na elkander eene beroerte kreeg. Ik bekommerde mij echter daarover niet, en werd daardoor voor de toekomst eens voor al gehard.

In het Ural-gebergte, dat ik toen bereikte, ging de reis zeer langzaam; daar lag de sneeuw nog 8 voet hoog, door welke wij ons moesten heen werken; de helft van den tijd hadden wij met beren en wolven te kampen, waarvan wij er in één voormiddag dikwijls 8 tot 10 stuks neêrvelden. 's Nachts rustten wij en onze paarden in rotsholen uit.

Het ellendige tuig van wolven werden wij gemakkelijk meester, doordien ik een goeden inval ten uitvoer bragt. Ik had namelijk eenige 2½ ponsd kanonskogels meêgenomen, door ieder een gat geboord en een sterke hennipkoord met een fikschen knoop aan het eene

einde er door getrokken. Zoo dikwijls nu een wolf verscheen, lieten wij hem dicht bij komen, en daar hij in den sneeuw geene naauwkeurige bewegingen maken kon, ging het gemakkelijk, hem onzen 24 ponsd juist op den kop te slingeren en den kogel door middel der koord schielijk terug te trekken, om terstond nog eenmaal te kunnen slaan. Een enkele worp was echter in den regel voldoende, om den schedel van het beest te vermorselen. Wij trokken elken gedooden wolf terstond de huid af, welke dan nog een goede poos warm bleef en ons voor de snijdende vorst beschermde. Op deze wijze heb ik menigen dag geene koude voeten gehad, terwijl ik de wolven allen achter de voorpoten rondom het lijf de huid doorsneed en ze naar achteren afstroopte, zoodat het haar gelijk een omgekeerde handschoen naar binnen kwam te zitten en de huid de gedaante van een voetzak kreeg, welke ik mij, zoo warm als zij van het dier kwam, aan de voeten trok, tot dat ik weder een anderen wolf doodde. Na verloop van vijf dagen landde ik te Jekaterinburg aan, alwaar ik in »de Leëren Snaphaan», destijds het voornaamste logement, mijn intrek nam en mij behoorlijk verkwikte. Ik ging naar de munt, vertoonde mijne ukase, vulde mijne zakken tamelijk met dukaten, bezag toen de vestingwerken, bezocht 's avonds een casino, las de courant en sliep spoedig daarbij in.

Den volgenden dag zette ik mijne reis voort en kwam, zonder verdere hinderpalen te ontmoeten, over Tjumen in Tobolsk aan. Naauwelijks was ik in het hôtel »de Kale Spreeuw» afgestapt, of ik ontving eene dubbele uitnoodiging en wel van den Gouverneur en van den Aartsbisschop, welke beide gaarne wat nieuws wilden hooren.

Te Tobolsk werd ik eerst gewaar, dat ik bij het villen van een wolf in het gebergte eene kleine kling van een jagtmes, die waarschijnlijk bij vergissing in de huid afgebroken en blijven steken was, dicht achter het handgewricht in den arm gedreven had, zonder dit te bemerken, daar de wond weinig bloed had en ik tegen alle pijn gehard ben.

Ik liet een dokter ontbieden, en toen hij kwam herkende ik in hem een jongen Russischen stafarts, welke naar Siberië verbannen

was, wijl hij drie waiwoden bij het aderlaten elk 60 pond bloed afgetapt en ze dus bij vergissing om 't leven gebragt had. Hij sneed mij de kling er uit en naaide de wond zorgvuldig dicht; ik kon echter natuurlijk geen bezoek meer afleggen. Den volgenden morgen ging ik het eerst naar den Aartsbisschop, welke mij ten eten hield en bleef daar vervolgens nog een paar uren. Middelerwijl had ook de Gouverneur van mij hooren spreken en liet mij herhaaldelijk tot een bezoek uitnoodigen, wijl ik bij hem als een goed zwemmer bekend stond, en hij eene kleine zwempartij met mij wilde maken. Wij staken onze meêrschuimpippen op, bevestigden, toen wij te water gingen, de koppen op kleine houten bordjes, opdat zij boven water bleven terwijl wij de barnsteen-spitsen in den mond hielden en lustigt dampden, en zoo zwommen wij drie uren stroom afwaarts en langzaam weder terug, de pijpen steeds voor ons uit schuivende.

Behalve dat ik den Gouverneur immer 6—8 passen vooruit was en slechts uit beleefdheid de verwijdering niet vergrootte, zoo bragt ik hem ook daardoor tot erkenning van mijne meerdere bekwaamheid, dat ik circa 10 minuten onder het water voortzwom en mijne pijp, waarvan de kop zich boven water bevond, zoo regelmatig bleef rooken, dat het was, alsof de geheele rivier kookte.

Gedachtig aan den mij opgedragen hoogen last maakte ik mij den volgenden morgen reeds ten 4 ure weder op weg, die door eene woeste heide in een gedeelte van het bekende, duizend mijlen groote Hetzkische woud leidde. Wij hadden een paar uren gereden; daar kwam plotseling een troep van 40 à 50 wilde paarden in de wildste natuurlijke sprongen aanrennen en omvloog ons in een grooten cirkel met zulk eene razende gezwindheid, dat de gedaanten der enkele dieren in eene enkele zwartgrijze lijn verdwenen, en ik ze met mijn scherp gezigt nog des te minder onderscheiden kon, naarmate zij de heide meer en meer omwoelden, zoodat zich eene dikke stofwolk vormde, die ook over ons nederdaalde. Ik liet mij van Iwan een toom geven, reed behoedzaam tot dicht bij de ons steeds deller omringende paarden en maakte met hen denzelfden tour, doch

wat langzamer, zoodat ze alle bij mij voorbijkwamen en ik ze naauwkeurig beschouwen kon. Toen ik de beide schoonste beesten er uitgezocht had, galoppeerde ik met dezelfde snelheid langs het eerste van beide heen, wierp hem den toom over den kop, dien ik, steeds doorrijdend, terstond in 't gebit bragt en vastgespte, en trok het dus gevangen paard langzamerhand uit den kring, zonder dat het regt gewaar werd, wat er met hem gebeurde. Daarna ving ik ook nog het tweede schoonste paard op dezelfde wijze. Nadat ik alzoo twee kameraden weggekaapt had, scheenen de andere paarden toch iets te merken en stoven, zoo snel als de wind, van de plaats weg. Ten einde de twee gevangen paarden niet te veel kromme sprongen zouden maken, werden hun de oogen dicht gebonden en toen ging het in galop verder.

Wij bereikten het Iletzki-woud. Bij de beschrijving van hetgeen ik daar gezien heb, wil ik mij niet ophouden en slechts iets daarvan aanhalen. Wie in zijn leven eens in het Iletzki-woud is geweest, zal zich niet meer verwonderen, dat men in Rusland zulke schoone en goedkoope pelterijen vindt. Daar waren beren van alle soorten, wolven, losschen, veelvraten en marters bij dozijnen; bijna op elken boom wilde katten en grijze eekhoorentjes tot 18 à 20 stuks, en witte hazen bij gansche kudde. Van die witte hazen schoot ik er drie, doch zij waren bijna niet te gebruiken, wijl zij, behalve eene dunne vleeschlaag op den ruggegraat, geheel uit geel, wasachtig vet bestaan.

Wij moesten twee dagen geducht rijden alvorens wij aan den Ob kwamen, dien wij doorzwemmen moesten en waarbij ik de grap had, dat een groote zeesnoek, die de lucht van mijne met hazenvet gesmeerde laarzen gekregen had, zich in den linker hak vastheet en onwillekeurig, doch wat ontevreden met den staart slaande meê aan land stappen moest, alwaar ik hem bedaard doodde en met mijn Iwan nuttigde.

Aan de hut van een klokkenfabriekant uit het zwarte woud, welke zich hier gevestigd had, vernam ik, dat ik twee wersten te ver regts van den weg gekomen was. Ik reed, den loop der rivier volgend, aan den regter oever afwaarts, schoot onderweg 80 à 90 eiderganzen, zwom over den Wakh en bereikte nog voor

zons-ondergang Wakhowska. In den nacht werd ik door een kozak er uit geklopt, die mij met eene ukase van hare keizerlijke majesteit nagezonden was en de reis van Petersburg naar Wakhowska in zes dagen afgelegd, doch ten minste ook 14 paarden doodgereden had. De ukase bevatte het bevel voor mij, om niet naar de Beeringsstraat te gaan. De zaak was namelijk uitgelekt en de Engelschen hadden hare Majesteit ten dringendste verzocht, ditmaal nog van den bouw der brug af te zien. De Keizerin had zich laten overhalen en zoo werd ik van eene onderneming teruggehouden, waardoor ik mij een onvergankelijken roem verworven en de gansche handelswereld een onberekenbaar voordeel verschaft zoude hebben.

De ukase hield verder ook het bevel in; om Indië en Ceylon te bereizen, en de Keizerin over den toestand dier landen mondeling berigt te geven.

Ik gaf den kozak een brief aan de Keizerin mede en zond hem terug, bleef echter nog eenige dagen in Wakhowska, om mij voor de reis naar het zuiden te prepareren, door het een en ander aan te schaffen.

Eenige dagen later begaf ik mij op reis. Wat ik op dien togt ondervond, zal ik u bij eene volgende gelegenheid verhalen.

Ook een compliment.

Een toonkunstenaar liet zich aan zeker hof hooren. Toen hij zijn spelen geëindigd had, ging de vorst tot hem en zeide: »ik heb Liszt gehoord.» — De gelukkige virtuoos maakte eene diepe buiging. — »Ik heb Thalberg gehoord,» — de kunstenaar boog zich weder — maar zoo als u, heb ik er nog geen — zien zweeten!»

Wat men hoort en wat men niet hoort;

vier Tooneelen uit 't leven.

Vr. Zijn er zoo?.....
Antw. Zoo zijn er!!.....
ALEX. V. H.

I.

Wat men hoort.

Lieve Engel, gij wilt rijden!

'k Heb wel hoofdpijn, zoo gij weet,

Maar wanner 'k u kan verblijden,
Spreek slechts, schat! en 'k ben gereed!
Alles wat u moog behagen,
Schoon 't mij niet behagen moog,
'k Ben bereid uw zin te volgen
Engel! appel van mijn oog.

Wat men niet hoort.

Houd je stil, wijf, zal je zwijgen!
Lelijk vrouwmensch, die je bent!
Ransel, ransel! kan je krijgen;
'k Ben dat grienen al gewend!
Durf je een woord nog tegenspreken,
'k Zweer, zoo waarlijk je nog leeft.
'k Zal mijn six pence op je breken
Dat je er morgen nog van beeft!

II.

Wat men hoort.

Nooit kondt gij mij meer plaisieren
Dan gij heden doet, mijnheer!
Nu ge, wijl 'k een feest mag vieren
Ons met een bezoek vereer',
Vrouwlief, mijn! wij zullen drinken!
Zorg en smarte aan een kant!
Op onz' eeuw'ge vriendschap klinken;
Vriend! druk mij daarop de hand.

Wat men niet hoort.

Dien merci! die 's afgetrokken
'k Ben zijn zaan'ken al gewend,
Hoe hij hier zoo aan kwam sjokken?
Wat mankeert die drooge vent?
'k Was waarachtig niet tevreden,
Dat mijn vrouw madéra schonk.
Maar, enfin, 't was maar voor heden!
Hij gaat spoedig weer van honk.

III.

Wat men hoort.

Lieve Mina, hoop mijns levens!
Uit uw minlijke oogelijn
Straalt uw liefde en godsvrucht tevens
O! met u zal 'k zalig zijn!
Niet om 't goud, of aardse goed'ren
Vroeg ik u, neen, om uw deugd.
Deugd schenkt vreugde den gemoed'ren,
Goud schenkt slechts een niet'ge vreugd.

Wat men niet hoort.

Had die Mientje geen 6 tonnen
Klinklaar goud, en goed, voorwaar
'k Was die gekheid nooit begonnen,
Want 'k heb schriklijk 't land aan haar!
Scheel, gebogcheld, roode haren,
Stem als van een groentenjood:
Neen, om 't geld wil ik wel paren
Maar om haar schaam 'k mij half dood!

IV.

Wat men hoort.

Neen, mijnheer! 'k drink nimmer bitter,
'k Deed het nimmer, waar 'k ook was;
Wat me ook zeggen moog, toch zit er
Helsch vergift in 't borrelglas.
'k Ben afschaffer, laat u raden,
Haat wat Neêrlands duivel was!
Bid gij »weer van ons den kwaden!»
Zoo bedoelt ge immers 't glas!

Wat men niet hoort.

Niets wat mij een zwaarder kruis is
Dan geen borrel om 't kwartier!
Fern, dat er nog wat in huis is
'k Dronk van daag pas tweel maal vier!
Jongens, 't geeft courage, vatje
Hoepsa, 'k zwaai al, wel verdeid!!
Nog een spatje! nog een spatje!
Leve lang de matigheid!

AMSTERDAM, 27 Mei 1856. D. HOUTKAMP.

Dokter Biefstuk.

Zoo noemden zijne vijanden een der geroemde arts van Parijs, welke juist gestorven was en de schitterendste praktijk onder de voornaamste dames had. Hij was van oordeel dat de meeste menschen verhongeren en voer derhalve hevig uit tegen zijne collega's, die de zieken met gort- of broodwater enz. martelden.

De eerste zijner buitengewoon talrijke gelukkige kuren, welke zijn roem grondvestte, was de volgende.

Hij werd bij eene dame van hoogen stand ontboden, vond in haar een jonge, bleeke, zwakke vrouw, met matte oogen, ondervroeg haar over haar toestand en de tot hiertoe gevolgde behandeling, schelde en zeide tot den binnenkomende bediende:

»Laat zoo spoedig mogelijk eene krachtige vleeschsoep en twee zacht gebraden schaaps-coteletten gereed maken en breng die, met eene flesch Bordeaux, maar schielijk, hoor!»

»Voor wien bestelt ge dat, dokter?» vroeg de zieke verwonderd.

»Voor u, mevrouw!»

»Voor mij?! In mijne akelige positie zal ik eten en dat, wat gij besteld hebt? Dat is niet mogelijk!»

»Wilt gij gezond worden? zet dan alle dingen ter zijde, waarmede men u tot hiertoe gefolterd en in uw' tegenwoordigen toestand gebragt heeft, of gij zijt verloren.»

Hij wachtte tot de bestelde spijzen gebragt werden en zeide toen:

»Doe nu, zoo als ik u bevolen heb; ik ga niet weg, voor er geen hapje meer over is.»

De zieke werd bevreesd voor den strengen arts en gehoorzaamde. De dokter sprak haar moed in, wenschte haar geluk en toen alles opgegeten was, zeide hij: »heden avond laat gij u nog eenmaal soep en biefstuk gereed maken en drinkt daarbij de flesch geheel uit. Gij zult een voortreffelijken nacht hebben, morgen zal ik u kunnen zeggen, dat gij u veel beter bevindt en in de volgende week kunt gij weder uitgaan.»

En zoo gebeurde het ook. Daar nu verscheidene dergelijke kuren zich schielijk opvolgden, zoo wilden alle voorname lieden door dokter Biefstuk behandeld worden, zijne geneesmethode kwam in de mode en hij werd een rijkman, welke echter zijn groot vermogen bijna geheel aan den armen besteedde, want zoo barsch en hartstochtelijk hij somtijds jegens zijne patienten, immer echter jegens andere dokters was, zoo medelijdend en goedaardig was hij jegens de noodlijdenden.

Komische brieven.

1.

Opzegging der huur van een huis

Mijnheer!

Deze is dienende UWE. te berigten, dat ik de van UWE. in huur gebruikte woning gisteren verlaten heb.

Nihil est melius, nihil dulcius, nihil ad corporis valetudinem salutare magis! roep ik ge-

wis gaarne met cieero, met betrekking tot het geluk des buitenlevens uit, maar — het was wegens de menigte van weegluizen niet meer uit te houden.

Met duizenden hebben wij ze gedood, verbrand en door berookingen verdreven, namelijk de groote ordinaire *cimer*, in 't Hollandsch; gewone wandluis. — Doch zij kwamen telkens terug, en het ligchaam mijner vrouw, benevens dat van mijne dochter, als ook het mijne gelijken de roodhuiden van de wilde Indianen. *Beatus ille qui procul negotiis!* gelukkig degene, welke van dit nachtelijke wrijven en krabben bevrijd blijft.

Mogt UWE. wegens de slechts half betaalde huur eene vordering tegen mij instellen, dan zal ik mij genoodzaakt zien, de volgende advertentie in de courant te plaatsen:

»De ondergeteekende, welke zich bij contract verbonden heeft, de woning, die hij van den heer K. alhier gehuurd heeft, in *denzelfden toestand*, waarin hij ze betrokken heeft, wederom te verlaten, vraagt te koop eenige duizend volwassene levende wandluizen»

B., 1856.

Bellevue, advocaat.

Een staaltje van beleefden briefstijl.

»Vergeef mij, mijnheer, dat ik het vraag, UE. te verzoeken, mij goedgunstiglijk te veroorloven, dat ik de vrijheid neem, UE. bij dezen te vragen, of UE. de vriendelijkheid hebben wilt, mij te vergunnen, dat ik mij verstoute, UE. te smeeken, mij het geluk te schenken, UE. te naderen, om UE. beleefdelyk te zeggen dat ik niets vuriger wenscht, dan in staat te zijn, UE. te toonen, hoezeer het mij verheugt, dat het toeval mij zoo gunstig is, het oogenblik te doen aanbreken, waarop mij het genoegen zal ten deel vallen, UE. te verzekeren, dat het mij onmogelijk is door woorden de gevoelens uit te drukken, die mijn hart bezielen bij de gedachte, dat UEd. goedheid mij het regt geeft de hoop te voeden, dat UE. overtuigd zijt, hoe diep ik het gevoel, welk een voorregt het is dat ik de eer mag hebben, mij met de levendigste hoogachting te noemen.

UEds. ootmoedigen dienaar.»

Diplomaten-wraak.

Toen de baron v. Thugut bij gelegenheid zijner eerste gezantschapsreis tot den Koning Stanislaus van Polen kwam, onder de gebruikelijke ceremoniën in de audientie-zaal trad, was de koninklijke stoel, de eenige in de zaal, van de grooten des rijks omgeven en de Koning naar het scheen, zittende, onderhield zich met hen. Thugut naderde met eerbied en sprak, onder aanbidding zijner geloofsbriefven, zijne rede uit; nadat hij die geeindigd had, verhieft zich degene, die op den stoel zat en zeide: »gij wilt gewis den Koning spreken, die komt zoo aanstonds, ik ben de graaf Stackelberg.» — Thugut was buiten zich zelven. Hij had eene, voor een diplomaat vreesselijke fout begaan, en bemerkte een niet te onderdrukken gelach in de trekken van alle aanwezigen. Stackelberg, de gunsteling van het Russische hof, mogt zich zulk eene grap veroorloven.

De Koning nam plaats en Thugut herhaalde zijne rede. 'Savonds nam hij wraak; het was partij aan het hof en de Koning zat met Stackelberg en Thugut aan de speeltafel, op eens vroeg de Koning: »harten heer.» Thugut legde eene kaart neer; »dat is ja hartenboer,» zeide Stanislaus. »Ah, c'est la seconde fois que je prends le valet pour le roi!» riep Thugut. De wraak was éclatant en de gezant de gevierde man van den dag.

Snedige aanmerking.

Zeker iemand zeide, niet te weten, waarom de maan in de wereld was, daar zij juist in de donkerste nachten wegbleef. M. M. C.

De Raap.

Een arme landbouwer had in zijn' kleinen tuin eene raap van eene ontzettende dikte gewonnen. Elk een stond er verwonderd over. »Ik zal haar bij onzen geliefden landheer brengen,» zeide hij tot zijne vrouw, »hij neemt er genoegen in, wanneer hij ziet dat wij zijne landen met een goed gevolg bebouwen.» Zijne vrouw stemde er in toe. Hij nam alzoo de raap en bragt hem op het slot. De heer, een vriendelijk en goed mensch, prees den arbeid des

landbouwers en gaf hem, om zijnen goeden wil te vergelden, drie gouden Willems.

Deze edelmoedigheid was schielijk door het gansche dorp bekend. Een rijke en zeer gierige pachter werd het ook gewaar en zeide: »Naardien Zijne Excellentie voor een' ellendige knol zulk eene heerlijke belooning geeft, zoo wil ik hem het kalf, hetwelk ik sedert eenige weken mest, vereeren; hij zal er mij niet dan een aardig prijsje voor kunnen aanbieden. Dit kalf heeft duizendmaal meer waarde dan eene raap.» En hij begon aanstonds de schoone som, welke hij voor zijn geschenk te wachten had, te berekenen. Reeds waande hij zich in het bezit van een stuk land, hetwelk hij sinds lang begeerde te hebben en het kalf nu betalen zou. Op staanden voet begeeft hij zich naar zijnen stal, maakt het kalf los en leidt het naar het slot.

Tot den heer toegelaten zijnde, bad hij hem om het kalf, hetgeen hij als het zwaarste uit de omstreken schilderde, aan te nemen. De heer begreep wel wat den hebzuchtigen pachter aandreef om hem het kalf aan te bieden: hij verontschuldigde zich en weigerde om hetzelfde te ontvangen; maar de pachter drong aan dat hij het kalf toch als een geschenk wilde aanvaarden, voorwendende, dat het eene schande voor hem zou zijn, indien hij het beest weder naar huis moest drijven. Eindelijk gaf Zijne Excellentie toe en zeide hem: »Aangezien gij ten mijner opzichte zoo veel edelmoedigheid aan den dag legt en u, uit genegenheid jegens mij, van een beest ontdoen wilt, welks schoonheid hier in het land zeldzaam is, zoo wil ik op mijne beurt u ook iets vereeren, hetgeen niet zonder verdienste is; ik twijfel geenszins of dit zal u behagen.»

De baatzuchtige pachter was verrukt als hij deze taal hoorde: hij hoopte van zijnen heer een juweel of eene andere zaak van eene groote waarde te krijgen; edoch zijne blijdschap was van korten duur als hij den heer tot hem hoorde zeggen om in eene naastgelegene kamer te volgen, waar hij hem den knol wees en zeide: »Ziedaar, mijn vriend! eene verwonderlijk schoone raap, neem haar en breng ze naar huis: zij heeft mij drie goudstukken gekost; nooit in mijn leven heb ik eene gelijke gezien;

ik ben zeker dat gij dezelve niet minder dan ik zult bewonderen."

De pachter geheel uit zijn veld geslagen verborg zijn spijt, nam de raap, maakte eene diepe buiging voor Zijne Excellentie en ging stilletjes heen; maar buiten het slot gekomen zijnde kon hij zijne gramschap niet langer bedwingen. "Het is schande" zeide hij, "een kalf te betalen met een rampzaligen knol die geenen stuiver waard is; de landbouwer heeft drie gouden Willems voor eene kleinigheid gehad, en ik, ik ontvang niets voor mijn geschenk. Ik ben ongelukkig geweest; ik hoopte een stuk land voor de opbrengst van mijn kalf te koopen, en ziet, men geeft mij niet eenmaal zoo veel dat ik er eene hen voor koopen kan."

— Gij hebt juist gekregen wat gij verdient, antwoordde hem zijne vrouw, aan welke hij zijn verdriet bekend maakte; gij hebt met uw

kalf voordeel willen behalen, terwijl Mattheus de landbouwer zijne raap aangeboden heeft in de meening van Zijne Excellentie genoeg aan te doen. Uwe gierigheid is zeer goed gestraft geworden. Reeds lang heb ik uwe onmatige geldzucht verweten, elk een in het dorp spreekt er over. Gij hebt eene schoone bezitting maar geen genot daarvan. Wat baten u de zeeuwen, welke gij op een stapelt, indien gij, gestadig door de zucht om dien stapel nog grooter te maken gekweld, u zelve het noodige weigert? De arme Mattheus is gelukkiger dan gij; hij slaapt gerust, terwijl gij onophoudelijk door de vrees van uw geld te verliezen gepijnigd wordt. Dat deze raap er u aan herinnere, dat er andere genietingen bestaan, welke den mensch waardiger zijn dan die, welke men in vergankelijke goederen aantreft.

CURIEUS ALLERLEI.

Een knaap, welke voor zijne moeder karnemelk gehaald had, bleef onderweg met eenige zijner makkers knikkeren, en zette den emmer met melk zoolang aan den kant.

Na verloop van een half uur wilde de jongen met zijn emmer huiswaarts keeren, doch hij zag er niets in dan troebel water, daar de melk bij het stilstaan gezakt was. Nu was schreeuwen geen gebrek! "Ik durf met dat water niet te huis komen," snikte de knaap, "want moeder zal toch niet gelooven, dat de melk gestolen is." Toen echter een der grootere jongens den emmer eens goed had omgeroerd, keerde de knaap verheugd huiswaarts.

Fr.

"Nu dans ik met je," zeide Jan tegen zijn meisje, toen hij met kermis op den vloer stond, "doch als ik wist, dat er nog eene leelijker meid te vinden was, dan nam ik u niet."

Fr.

Eene boerin welke voor het eerst in eene groote stad kwam en in eene restauratie het middagmaal gebruikte wist niet, wat zij met het ontvangen servet beginnen zou. Toen zij de soep op had, vermeende zij de bestemming er van geraden te hebben, en — veegde er het bord mee schoon!

Iemand vroeg aan een knaap: "leer je in de school nog al goed?" — "Och, neen!" antwoordde de jongen. "Hoe komt dat?" — "Dat komt omdat de meester met ranselen genoeg te doen heeft; sommige dagen komt hij daarmee nog niet eens klaar."

Een reeruit, die den onderofficier voor den hoogsten superieur aanzag, zonde voor de eerstemaal op wacht gaan. De onderofficier scherpte hem in, goed acht te geven, daar, gedurende hij op post stond, waarschijnlijk de ronde komen zou. Daar hij desniettemin vreesde, dat de eenvoudige reeruit de zaak niet goed zoude maken, ging hij tweemaal tot hem en vroeg, of de ronde er al geweest was. Eindelijk verscheen een officier. "Halt! verda?" riep de reeruit. "De ronde!" antwoordde de officier. Dreigend hief nu de reeruit den arm tegen hem op en riep: "wacht maar, ronde, wacht maar; de onderofficier zal u wel vinden; hij heeft reeds tweemaal naar u gevraagd. Wacht maar ronde!"

Een fat, die met meerdere dames een uitstapje in het gebergte deed, en gaarne voor geestig gehouden werd, vroeg aan een ezeldrijver, hoeveel ezels er wel in het dorp waren.

"Dat rigt zich naar de gasten, die het gebergte bezoeken," luidde het treffend antwoord.

De gelaarsde Tenorzanger.

Een zanger bij een reizend gezelschap was zijn geld kwijt geraakt, een geval, dat bij tooneelstukken ook somtijds voorkomt. Naar het gevoelen van den zingenden jongman, was dit edoch beter, dan dat zijne stem was verloren gegaan, en hij besloot derhalve, als eerlijk man, eenige dagen, gelijk men het noemt, *op de pof* te leven. Met ontsteltenis deed hij de ontdekking, dat het eenige paar laarzen 't welk hij bezat, een zeer mystiek aanzien begon te krijgen en hem van dag tot dag meer en meer opene bewijzen vertoonde, dat het tot het gezelschap der lichtvrienden behoorde.

De tenorist was in vertwijfeling; hij wilde weg, had op eene andere plaats engagement en geene laarzen. "Mijn koninkrijk om een paar," roept Richard. Onze Richard de wandelaar riep: "de hooge F. om een paar laarzen!" — Ach! Senesino stelde zijne schuldeischers tevreden door het wegslepend geluid zijner stem, en Farinelli verwierf door zingen, van een kleermaker een galakleed. Waarom voert het toeval ook niet zulk een muzikalen schoenmaker in mijne armen? Waarom moet juist ik, die overmaat van hatelijkheid aan mijne voeten dragen, die mij hindert mijne loopbaan voort te zetten? — O, zoo ver als het credit zijn scepter voert, zoo ver de schoenmaker zijne laarzen zendt, heb ik geene plaats om mij van die armzalige stumpers te ontdoen.

Hij opende het venster en — er waait een koel morgenwindje; hij trekt zijn rok aan — besluit om eene kans te wagen. De eerste schoenmaker, aan wiens deur hij klopte, behoorde niet tot de gevoelige zielen en scheen in het geheel niet genegen, de zoo in de verte bepaalde betaling der laarzen door den tubus der barmhartigheid te beschouwen, wijl hij waarschijnlijk reeds meermalen was verzoold geworden. Daar stond nu onze tenorist en zuchtte als de paauw, wanneer hij een blik op zijne voeten werpt. Hij vatte moed en droeg de zaak aan een tweeden schoenmaker voor; doch ook dezen kwam de zaak al te gewaagd voor, en liet in de verte het vermoeden doorschemeren dat des zangers bedoelingen niet

geheel en al zuiver waren. — Lieve Hemel! de laarzen nood werd steeds grooter en geen voorslag wilde gelukken.

"Nu," riep hij uit, "als geen van allen op mijn eerlijk gezigt iets geven wil, dan moet ik mij er door slaan. Nood breekt wet!"

De weg leidde hem voorbij een winkel, waar door de glazen een geheel laarzen-museum te zien was, welke allen zoo blank gepoetst waren, dat de spiegels in het garderobe-vertrek zich daarvoor moesten schamen. "Ha!" lispelde onze zanger, "die man verkeert in schitterende omstandigheden, hij kan u op de been helpen. Ware meesterstukken, laarzen van kalfsleer, voorzien met Engelsche stiften. Met slechts één paar op credit kon de baas een goed werk doen. Wanneer ik wist, dat hij met den *vrolijken schoenmaker* verwant of een neef van *Jan den lustigen zeepzieder* was, zoo wilde ik hem mijne groote bravour-aria, ja, van mijn part, *Tigaro* voorzingen. De zanger schepte andermaal moed en stapte met deftige voorzigtigheid in den winkel.

"Bonjour! ik wenschte een paar nette laarzen te hebben." Hierbij rammelde hij met het weinige reisgeld, dat hij nog bezat en dat grootendeels uit doove theater munt bestond.

De schoenmaker maakte eene buiging, haalde een dozijn laarzen te voorschijn en vroeg, of mijnheer zoo goed wilde zijn er een paar aan te passen. Aanpassen? hier? — Baas, wat denk je van mij. Neen, kom in mijne woning, zij is hier dicht in de buurt.

"Met genoegen."

Zij gingen tot de proef over. Wanneer de tenorist de noten altijd zoo getroffen had als vandaag de laarzen, hij zoude den directeur menige ergernis hebben bespaard.

"Passen ze?" riep de schoenmaker.

"Perfect; slechts de linker knijpt iets; kunt gij die niet een paar uur op de leest slaan?"

"Wel zeker, mijnheer, wanneer moet gij ze terug hebben?"

"Heden namiddag klokslag 5 ure. Als gij ze brengt, ontvang gij terstond uw geld, of wilt gij..."

"Bewaar! 't is mij heel wel, en als gij mij met uwe kalandisie wilt begunstigen, dan kan ik u ook van stoffen rijglaarsjes voorzien"

»Rijglaarsjes! Nu, wij zullen zien, ik hoop het. Kom, baas, neem een snuifje.»

De schoenmaker ging en de tenorist sloot ijlings de laars in zijn koffer. Toen hij even zat na te denken, hoe de farce te voleinden, kwam de schouwburg-bediende H. en bestelde de tenorist tegen 5 uur na den middag op de repetitie.

»Wat is aangekondigd?»

»Eene grap willen wij hebben.»

»Goed zoo! Vandaag zal mijn spel eene waarheid zijn, en de gansche stad zal eene week lang er over lagchen. H., ga even naar den schoenmaker die hier buiten aan de poort links woont. Hoor je? Niet bij dien hiernaast! Ik wil mij een paar laarzen koopen.»

»Goed! maar de man is duur. Zes gulden vijftig cents. De kerel wil van leer trekken.»

»Ga maar! ik krijg ze goedkooper. Laat hij er eenige meëbrengen.»

H. volbragt zijn last. De zanger prepareerde van vreugde over deze gelukkige gedachte, zijne keelwerktuigen door eenige proludiën en riep toen: »heerlijk! voortreffelijk! komiek en intriguant te gelijk. Ja! ook eene heldenrol, want ik ben Simson en versla de Philistijnen. De regterzijde is reeds gewonnen, thans moet ik zien ook de linker te veroveren.»

Na verloop van 10 minuten kwam H. terug en bragt goede tijding meê: de schoenmaker komt. Het hart van den tenorist sloeg trillers, toen hij de voetbekleedselen aanschouwde. Zonder dralen werd nu weder aangepast. Heerlijk! perfect! maar — »wat hinkt de kerel op een been?» — »Alles heeft zijne oorzaak, wie kan 't helpen?» — Thans knijpt de regter laars buitengewoon. »Dat 's wel te verhelpen! roept baas Hennip, »ik zal ze een beetje op de leest slaan.»

»Bravo, schoenmaker houd u steeds bij uwe leest!»

De schoenmaker begon over deze geestigheid te lagchen en vroeg, wanneer hij de laars moest terug brengen.

»Dezen namiddag, klokslag 5 ure.»

»Speel je dan misschien komedie?»

»Ja, eigenlijk reeds nu.»

»Ei, wat dan? een blijspel of een treurspel?»

»Beide te gelijk. Voor u zal het een treurspel zijn.»

»Nu, dat 's niemandal; vrolijk moet het toegaan. Als maar eens »*Lumpaci vagabundus*» of »*het feest der handwerkers*» gegeven werd. De *lumpaci* zou ik van u wel eens willen zien.»

»Stel u gerust, dit gebeurt misschien, eer gij er om denkt. Geloof echter niet, dat ik tot uwe tevredenheid mijne rol spelen zal.»

»Nu, daarom geen kwade vrienden! leef wel! tegen 5 ure kom ik terug; een man een woord!»

Thans was hij weg en de tenorist vereenigde zijne laarzen. »Welke overeenkomst!» »Zwei Seelen ein Gedanke, zwei Herzen und ein Schlag.» — Waarlijk! Tweelingbroeders gelijken zich niet zoo als deze, uit Oost en West te zamengebragte — voetbekleedselen. Nieuwe laarzen aan de voeten, de pas in den zak en schoon weêr: dat zijn geen onverschillige zaken voor een armen zwerver, en de moedelooze van heden morgen had tegen den middag de stad reeds ver achter den rug.

Het sloeg drie ure. Daar kwamen twee schoenmakers op straat aanstappen, beide met eene laars in de hand, en liepen te gelijk in hetzelfde huis. De kamer gesloten; het bed ledig!

Daar stonden zij gelijk de wandelende jood, die ook schoenmaker was. Elk eene laars in de hand en den mond open gelijk een snoek. Toen zij de spraak terugkregen, voeren zij hevig tegen den onbekenden spitsboef uit, doch later lachten zij en — copuleerden de weeskinderen insgelijks en dat wel — op gemeenschappelijke kosten.

Munchhausen's Reis-avonturen.

4.

Van Weikhowska in Siberië nam ik mijn weg den Tobol opwaarts naar de Kaspische Zee, door Aziatisch Turkije, Perzië en Beludschistan. Gedurende de vaart over de Kaspische Zee, van Gurieu naar Baku, welke ik op een gehuurden kotter deed, dresseerde ik de beide wilde paarden uit het siberische woud, terwijl ik ze bijna den geheelen dag op het ver-

dek bereed. Het eene dezer wilde dieren bezat eene merkwaardige neiging om te water te gaan en sprong op zekeren morgen, eer ik er op bedacht was, met mij over boord in de golven. Voor mij zelven was ik niet bevreesd want ik zwom gelijk eene waterrat; wel echter was ik nieuwsgierig om te zien, wat mijn ros beginnen zou, wanneer het, in plaats van het gewone woestijnzand, water onder de hoeven kreeg. Thans sloegen de golven hoog over onze hoofden te zamen en pijlsnel schoten wij omstreeks 50 voet naar beneden. Uit de grap zag ik onder in het water eens op mijn horologie, om mij te overtuigen, hoe lang wij duiken zouden en liet toen het paard geheel den wil.

16 minuten lang zwom het met mij onder water door, en het kostte mij tamelijk veel moeite het weder naar de oppervlakte des waters te mennen. Wij waren onzen kotter eene halve mijl vooruit gekomen en moesten wachten, totdat hij kwam aanzeilen, en Iwan mij een stuk touw toewierp, waarlangs ik, het paard tusschen de knieën houdende, schielijk naar boven klauterde. Ik merkte spoedig op, dat mijn paard deze zwemoefeningen, hoofdzakelijk wegens de millioenen vuistgrootte steekvliegen ondernam, en tot eene uitspanning maakte ik ze van nu af zeer dikwijls mede.

Op zekeren dag werd het paard plotseling onder in het water onrustig, stak den kop tusschen de beenen en sloeg hevig achteruit. Ik draaide mij schielijk om, doch kon niets ontdekken dan een grooten haai, die ons met geopende kaken omringden, doch door de slagen mijns getrouwen makkers niet slechts de helft zijner begeerige, 8 duim lange en spitse tanden en het linker oog er bij ingeboet had, maar ook aan de eene zijde van het hoofd bereids sterk gezwollen was. Thans was ook ik bij de hand, zwom alleen tot juist onder den haai en reet hem den buik, van voren naar achteren met eene enkele snede open. Als trophée nam ik eene van zijne vinnen en besteeg toen mijn paard, dat vrolijk hinnekend mij te gemoet zwom.

Van Erivan deed ik een klein uitstapje naar het beroemde klooster Etschmiadzin en bezocht mijn ouden vriend, den patriarch der Arme-

niërs, welke mij reeds dikwijls uitgenoodigd had. Van de vele zeldzame schatten in dit oud merkwaardig klooster, die mij de patriarch ver-toonde, wil ik slechts gewagen van twee darm-snaren van David's harp, van de gele zijden, ietwat versleten geldbeurs van den Apostel Petrus, waarin zich nog een Pruisische schelling van Z. M. den Koning Friedrich Wilhelm IV bevond, en van den groenen jagtfrak van Sint Hubertus, waarvan ik een patroon nam, waarnaar kort daarop in Pétersburg alle jagt-rokken gemaakt werden. 's Avonds speelde ik met den patriarch bij eene pijp Varinas en een glas Culmbacher wat piket, en won hem 15003 dukaten af, die hij mij 's morgens voor mijn vertrek in de vroegte uitbetaalde.

5.

Op den berg Ararat, dien ik, niettegenstaande zijne hoogte van 16000 voet, met mijn woestijnpaard in 5 uren beklom, vond ik van de ark van Noë, behalve eenige oude planken, die in mijn oog weinig waarde hadden, ook een oud kastje van cederhout, waarin zich een snoeimes van de tijden vóór den zondvloed en een kurkentrekker bevonden, beide met Noë's initialen, eene hebreuwsche N. geteekend en zonder enig spoor van roest. Deze kostbare oudheden zond ik den volgenden dag terstond aan hare Majesteit de Keizerin te Petersburg, welke daarmede zeer in haar schik was.

Op onze reis van Wan naar Amadija hadden wij 19 hevige schermutselingen met de daar genestelde rooversbenden door te staan. In bloedrood gewaad gehuld, omsingelden zij ons bij troepen van 3 a 6 man en slingerden hunne doodende werpspiezen naar ons toe. Wij waren echter niet bevreesd en behaalden bij iederen strijd de zege. Iwan plagt ieder, die hem te na kwam, zeer koelbloedig met zijn sabel in de maagstreek aan te grijpen en in twee gelijke helften te verdeelen, waarop de verwonde nog een geruimen tijd ongegeneerd verder rijden kon. Om niet bij mijn bediende achter te staan, woedde ook ik verschrikkelijk onder onze vijanden en doode 53 der wildste roovers, terwijl Iwan er ook wel een dozijn kan van kant geholpen hebben.

Ik raakte op die wijze mijne kogels kwijt,

doch daar ik nog kruid genoeg had, trok ik mij schielijk een paar kiezen uit, waarmee ik de laatste vijanden neerschoot. Een lanssteek door de regter longkwab, die mij voor eenige dagen bij het ademen hinderde, was al het letsel dat ik bekomen had, en mijn Iwan bemerkte 's avonds bij het naar bed gaan, dat hij beide ooren kwijt was.

Van Amadija zetteden wij onze reis over den Tygris naar Mosul voort, doch het water was zoo scherp, dat het onze paarden de haren geheel en al afspoelde. Dit was mij zoo onaangenaam, dat ik terstond een slapende woestijnleeuw opzocht, dien ik met zwavelather doodde, om uit diens merg het bekende universeel middel tot bevordering van den haargroei, de bekende leeuwen-pomade, te trekken. Het middel deed inderdaad zulk eene goede werking, dat onze paarden, die wij vlijtig er mede insmeerden en in de zon zetteden, reeds in drie dagen de haren terug hadden.

Te Mosul nam ik mijn intrek in het mij zonder aanbevolen hôtel «de groene haagdis» en moest den volgenden morgen terstond 516 dukaten voor twee slaven betalen, die Iwan 's avonds te voren bij vergissing gedood had.

Daarna werd ik bij den emir Emid Eddin Zenghi genoodigd, die mij te vergeefs eene plaats als generaal aanbod.

Het eenige geneesmiddel.

«Ach, dokter,» klaagde eene schoone aan haar lijfarts, «hier in de linkerzijde, onder de borst, klopt en steekt het mij zoo; daarbij ben ik altijd onrustig en kan niet slapen; kunt gij mij daar ook iets voor geven?» — «Sedert hoe lang hebt gij die kwaal?» vroeg de dokter.

«Laat 'k eens zien, — sedert den dag, waarop uw neef, de luitenant, hier was,» antwoordde de schoone. «Dat 's zonderling,» hernam de dokter, «mijn neef laboreert seder dien dag aan dezelfde ziekte; — die kwaal moet besmettelijk zijn. — Ja freule, daar helpt zelf noch medicijn voor; het eenigen en onfeilbare middel is een door beide patiënten onderteekend huwelijks-contraakt; dit op de pijnlijke plaats gelegd, geneest de ziekte in korten tijd.»

De geestige eigenschappen der dieren.

Verschillende menschelijke eigenschappen vinden wij in meerdere of mindere mate bij de dieren terug. Zoo is b. v. de bever houthaker, timmerman en architect in een persoon. De zwaluw is metzelaar. De bij bereidt koeken, waarvan de koekbakker zelf bij de bereiding zijner koeken gebruik maakt. De spin is wever. De specht maakt met hare nebbe zulke afgeronde gaten, dat zich geen kunstdraaijer daarover behoeft te schamen. De kapellen zijn spinners; het sijsje is touwslager. De inktvisch maakt als verwer het water zwart.

De marmot gedraagt zich bij het reinigen van hare levensmiddelen als eene geschikte waschvrouw. De hamster, een voorzichtige huisvader, zorgt in tijds voor de vulling zijner provisiekamer. De mol behoort tot den stand der mineurs. De tinti fungeert als kleermaker. Zijne nebbe is de naald, het spinneweb de draad. Hij naait biezen tot een nest te zamen. De wesp maakt papier; de aap is koorddanser en komediant te gelijk. De kraanvogel laat zich als danser bewonderen. Het kwikstaartje en andere kleine vogels, die de kokkoek opvoeden, vervullen met treffende vlijt de pligten der min. De marmot wordt in den herfst behanger, terwijl het de wanden zijner onderaardsche woning bekleedt. De honigkoekoek doet dienst als spion, terwijl hij de korven der wilde bijen verraadt en plundert. Er zijn rupsen, processiegangers genaamd, die in gemeenschap met elkander leven en in zekere orde en op bepaalden tijd zamen eten. Elken namiddag verlaten zij hare cellen en trekken processiesgewijs om haar maaltijd te houden.

De valk in zijn op eene rots gebouwd slot, vertegenwoordigt de aristocratie in geboorte; de paauw, gekleed in fluweel en zijde, stelt de burgerlijke aristocratie voor. De musch in haar grijzen kiel, neuswijs, onzindelijk en zonder opvoeding, behoort tot het proletariaat. De waterrat, die geen huis heeft en zonder gewetenskninging alles neemt wat zij vindt, is de ware vagebond. Het duël is onder de dieren geene zeldzaamheid. Twee mannetjes beleedi-

gen zich, dagen zich uit en vechten met groote dapperheid. Oorlog, wapenstilstand, zegepraal, nederlaag, verraad en vrede zijn in de dierenwereld niet onbekend. Ook landverhuizing vindt plaats. Wanneer een gezelschap, b. v. mieren, bijen of bevers te talrijk wordt, dan stelt zich een ondernemend, moedig hoofd aan de spits van een troep, verlaat het land en vestigt eene nieuwe kolonie. Insgelijks vindt men alle soorten van reizigers onder de dieren. De zalm reist in familie-aangelegenheden tot aan den oever der rivier, alwaar zij hare eijeren legt. Vele vogels van goede familie, teedere lichaamsbouw en aan luxe en goede spijzen gewoon, doen in het najaar plezierreisjes in warmere streken. Ook reizen de vogels niet zonder nut. Alle trekvogels komen van hunne reizen veel kloeker en verstandiger terug dan zij te voren waren.

Een mierenhoop stelt het volmaakte heeld eener republiek daar. Ofschoon zich daarin meerderen millioenen burgers bevinden, leven zij allen vreedzaam met elkander. Van zamenzwering en revolutiën hoort men niets. Er heerscht hier broederschap en warme belangstelling voor het algemeen welzijn. Ieder burger, vrij van eerzucht, is bereid voor het behoud van den staat zijn leven te offeren.

De monarchie zien wij bij de bijen in vollen glans. Hoeveel liefde en eerbied heerscht hier voor de koningen! Voor haar zijn alle genoegens en lekkernijen. Men bouwt haar eene groote cel met dikke muren. Zoodra zich echter bij een zwerm meerdere koninginnen vertoonen, ontvlamt de woedendste burgeroorlog.

Het verschil van stand vinden wij bij de witte mieren of zoogenaamde termiten, die zich in drie klassen verdeelen. De eerste bevat de hooge personaadjes, de tweede de soldaten met sterke hoofden en groote kinnebakken, de derde de burgers en boeren, welke de stad bouwen en voor voedsel zorgen.

Ook de zedelijke invloed van den mensch op het dier, en omgekeerd, is niet te miskennen. Zoo wordt de mensch lui en vadsig bij den os, vuil en gulzig bij het zwijn, eenvoudig en naïf bij het lam, enz. En omgekeerd wordt de hond, de opgeruimdste geleider in goed gezelschap, wild en wreed bij den slager, ootmoedig in

de hut van den arme, bedelaar bij den blinde en trotsch bij een voornaam heer.

De opwekking van den dood.

Zekere boosaardige en twistgierige vrouw maakte in huis steeds een geweldig leven, en behandelde haren man, alsof hij voor de honden gevonden ware. Dit maakte hem eindelijk het hoofd zoo warm, dat hij zich genoodzaakt vond, haar met een eindje hout tot reden te brengen. Toen zij nu eens een paar goede vegen ontvangen had viel zij zonder spreken op den grond, en hield zich of ze dood ware. De man besprengde haar met water in het gezicht en trachtte haar door reukwerk bij te brengen; maar zij wist zich zoo goed te houden, dat hij in het geheel geen leven meer in haar bespeuren konde. Zij verroerde hand noch voet; zoo dat hij zeer verlegen wordende, naar zijn buurman, een' schrandere oud' man, ging, en dezen zijnen nood mededeelde. «Ik bid u lieve buurman!» zeide hij, «ga eens met mij zien, hoe het met de zaak is, en raad wat ik doen moet.» De buurman ging mede, en zij vonden de vrouw nog op dezelfde plaats onbewegelijk liggen. De oude voelde haar den pols, en bespeurende dat ze wel degelijk leefde, gaf hij den man heimelijk te kennen, dat zijne vrouw even goed leefde als zij beiden, maar zich enkel uit kwaadaardigheid zoo hield, hem tevens bevestigende, dat hij haar wel zoude herstellen. Daarop te zamen naar de gewaande doode gaande, zeide de oude man: «ja, lieve buurman! uw ongeluk is te beklagen; gij hebt een' noodlottigen slag gedaan, en zult het land moeten ruimen; want zij is werkelijk dood. Doch dewijl zij dood is kunt gij nog wel een' riem uit de kuit van haar been snijden; hetgeen een beproefd middel tegen de vallende ziekte is. De man antwoordde, dat hij al te zeer ontsteld was en zulks niet wel doen konde, weshalve hij den ouden man verzocht dit voor hem te verrigten. «Heel wel!» hervatte deze, nam zijn mes, sleep het ter dege scherp, trok de vrouw de schoen uit, sneed de kous van onderen tot boven op, en deed alsof hij de insnijding wilde verrigten. De gewaande doode feeks,

meenende dat het ernst ware, sprong op en schreeuwde: »O gij vilders! gij vrouwen vilders! moordenaars! beulen! wilt gij eene eerlijke vrouw riemen uit de beenen snijden?» — De beide mannen begonnen hartelijk te lachen, dat zij een doode zoo ras levend konden maken.

De sprakeloze vrouw.

In eene stad van Hongarije woonde een aanzienlijk man, die eene vrouw had, welke zeer trotsch, hoovaardig en van een onverdragelijk karakter was. Soms had zij buien, dat zij in geene vier of vijf dagen een woord wilde spreken, ofschoon de man haar zoo minzaam en beleefd behandelde als mogelijk was. Toen zij nu eens weder zulk eene kwaadaardige bui had, en de man sedert veertien dagen geen woord uit haar had kunnen krijgen, schreef hij een briefje aan den predikant, met verzoek om openlijk voor zijne vrouw te willen bidden, die reeds veertien dagen sprakeloos geweest was. De goede predikant, geen erg vermoedende en denkende dat dit de zuivere waarheid was, voldeed, bij de eerstvolgende predikbeurt, met veel deelneming, aan dit verzoek. Hij deelde zijnen toehoorders met treffende woorden dit ongeval mede, en verzocht hun hartelijk voor deze vrouw mede te bidden, opdat het Gode behagen mogte haar de spraak terug te geven; welke hij eene der edelste gaven des Hemels en het uitsluitend voorrecht der menschen noemde. Ook zeide hij openlijk den naam der vrouw, welke juist zelve in de kerk was. Alle kennissen en burens zagen haar hierop met verwondering en medelijden aan; waarover zij zoo toornig en verlegen werd, dat ze uit haar vel meende te springen en eindelijk van kwaadheid huilende naar huis liep. Hier maakte zij een vreeslijk leven, schold op haren man, die haar zulk eene onuitwischbare schande had aangedaan, en betuigde dat het haar minder smartelijk zoude geweest zijn, zoo men haar een mes in het hart had gestoken. De man, dit hoorende, viel op zijne kniën, den Hemel lovende en dankende, dat zijne vrouw de spraak had wedergekregen, en zeide tot de aanwezi-

gen: »Ziet hier nu, vrienden! de kracht van het gebed!»

Een bezemsteel als scheidsregter in huwelijks-aangelegenheden.

Een rijke engelsche grondeigenaar, welke met de moderne opvoeding der dochters zeer weinig op had, waarschuwde zijn volwassen zoon dikwijls voor onze geleerde, praatzieke, galante, pronkachtige juffertjes.

»Gij moet u eene goede huishoudster zoeken,» plagt hij te zeggen, »geen modepop, die over een bezemsteel struikelt.» — De jongman nam die les ter harte; op een schoone lentemorgen, wanneer zijn vader een groot gezelschap op zijn goed genoodigd had, legde hij een bezem dwars over den drempel des huizes en dit wel even vóór dat men van tafel opstond, om eene wandeling door het slingerbosch te doen. — »Geef acht,» zeide hij tot een vriend, die met hem buiten stond te wachten, »deze bezem zal mij eene vrouw helpen kiezen; het jonge meisje van het gezelschap, dat dezen bezem opneemt en zich daarover niet schaamt, zal mijne vrouw worden!» — Zij wachtten tot het gezelschap de eetzaal verliet en naar buiten kwam; de meeste der jonge dames traptten over den bezem heen; eenige struikelden er over, maar eindelijk boog een jong bevallig meisje zich voorover, nam hem op en zette hem in een hoek. — De jongman hield zijn woord, knoopte kennis met het meisje aan, ontving het jawoord en — had zijner keus niet te berouwen. Zijne vrouw bezat alle eigenschappen om hem gelukkig te maken; wederkeerig beschouwde hij het als het eenig doel van zijn streven, haar het leven te veraangenamen.

Wij raden derhalve aan jonge, trouwlustige meisjes, om op bezemstelen, die haar voor de voeten komen, wel acht te geven.

Hartstogtelijke liefde tot een Contrebass.

De hertog van Saksen-Merseburg was zulk een groot liefhebber van contrebassen, dat

hij deze, zelfs in de kerk onder het gezang en meermalen onder de preek bespeelde. Op zekere plaats ziet men hem afgebeeld in zijn kabinet, geheel van contrebassen omgeven. Hij beminde niets zoo zeer als zijne contrebassen en had er bijzonder een van eene zeer monstreuse grootte, die hem ook wel op een grooten boerenwagen nagereden werd. Men verhaalt dat hij een trap en sterke lederen handschoenen gebruiken moest, als hij dezen bas, waarin ruimte voor twee personen was, wilde bespelen. Toen de hertogin van eene dochter verlost was, wilde hij het kind niet zien, voor en aler men hem zeide, dat het een kleinen contrebass mée ter wereld gebragt had, waarna alles goed was.

Een Turksch antwoord.

Het is bekend, dat de Turken zeer ongenegen zijn, op de vragen, die men wegens hunne religie aan hen doet, te antwoorden, om ze niet aan gelach en bespottung prijs te geven.

Eene dame van hoogen stand vroeg eens aan een Turkschen gezant aan het hof te Weenen, waarom de Mahommedaansche godsdienst den mannen veroorlooft meer dan eene vrouw te nemen.

De gezant, zonder zich in het breede daarover uit te laten, antwoordde: »Mevrouw, onze religie veroorlooft ons de veelwijverij, omdat wij bij de verscheidene vrouwen te zamen die wij nemen, naauwelijks die eigenschappen aantreffen, welke in uwe persoon, Mevrouw, alleen vereenigd zijn.»

De dame was met dit zinrijke en vleijende antwoord zeer wel tevreden.

De Tabaksdoos.

Een generaal had de hoofdocfficiers zijner afdeeling ter maaltijd genoodigd en onthaalde hen deftiglijk. Bij het nageregt liet hij eene kostelijke gouden tabaksdoos brengen en diende hun tabak voor. De heerlijke doos ging van de eene hand tot de andere en werd door elk bewonderd. Als men van de tafel opstond wilde de generaal zijne tabaksdoos weder doen opbergen, maar hij vond haar niet meer. »Waar

is de doos gebleven?» vroeg hij op een' toon van verwondering. »Heeft misschien een van u, mijne heeren! dezelve bij vergissing in den zak gestoken?»

Al de officieren keerden, om zoo te spreken, hunne zakken om, zonder dat de doos voor den dag kwam. Een hunner echter weigerde zulks te doen en zeide: »Ik heb niet noodig mijne zakken om te keeren; ik ben er zeker van dat ik de doos niet heb; mijn woord van eer moet genoeg zijn.»

Deze verklaring deed eene zonderlinge uitwerking; want al de officieren zagen elkander aan en gingen heen, niet anders vermoedende dan dat hun kameraad de doos gestolen had.

Den volgenden dag liet de generaal den verdachte roepen en zeide hem dat hij zijne doos wedergevonden had: »maar zeg mij,» voegde hij er bij, »waarom hebt gij uwe zakken niet willen betasten, zoo als uwe kameraden gedaan hebben? Gij hebt gezien hoe hunne verdenking op u gevallen is. Ik ben uiterst bedroefd over dit voorval.»

De officier gaf hem het volgende antwoord: »Generaal! Indien ik op uwe geheimhouding durf rekenen, kan ik u de reden, die mij zoo heeft doen handelen, mededeelen. Mijne ouders zijn behoeftig. Door eene zekere heldendaad heb ik den rang, welke ik in mijn regiment bekleed, verworven. Ik meende verplicht te zijn diegenen, aan welke ik mijn leven en menige weldaden te danken heb, te verkwikken. Ik stel mij alle morgens met een stuk brood te vreden om geene kosten te maken en ik geef hun de helft mijner soldij. Bij u ter maaltijd komende had ik een stuk roggenbrood bij mij. Ik schaamde mij over den indruk welke het zien van dit brok broods op mijne kameraden zou maken, indien ik mijne zakken naauwkeurig onderzocht, weshalve ik liever op mijne eer verklaren wilde, de doos niet te hebben.»

De generaal, die door de kinderlijke liefde van den jongen officier getroffen was, drukte hem aan zijn hart en sprak: »Gij zijt een uitmuntende zoon; ik zal zorgvuldig het geheim bewaren hetgeen gij mij hebt toevertrouwd; maar ik wil ook mijn deel hebben in het goede dat gij uwen ouders doet. Voortaan zult gij uwen maaltijd bij mij nemen.» Dit gezegd heb-

bend onttrok hij zich oogenblikkelijk aan des officiers dankbetuiging.

Eene wijf daarna had de generaal weder een soortgelijk feestje met dezelfde officieren, en de prachtige doos werd eveneens aan aller bezigtiging en gebruik toegestaan. Maar hoe verbaasd stonden zij niet, toen de schoone tabaks-

doos aan hunnen miskenden wapenbroeder geschonken werd, terwijl de generaal verklaarde dat hij alzoo de deugd wilde eeren.

De overige officieren merkten toen dat zij zich bedrogen hadden; hunne verdenking was geheel verdwenen, en zij gaven hunnen makker de liefelijkste blijken hunner achting.

CURIEUS ALLERLEI.

De heer Thiers zeide tot Arago: «in Frankrijk zijn vier partijen: de kortzigtigen, de verzienden, de eenoogen en de blinden.»

«Gij vergeet de schelen,» zeide de astronoom, en de heer Thiers, welko tot die klasse behoort, was voor de eerste maal om een antwoord verlegen.

Een jong student, bij wien de studententaal zoo ingeworteld was, dat hij slechts in studenten-uitdrukkingen aan zijne gewaarwordingen lucht kon geven, bevond zich eens in een vrolijk gezelschap van dames en heeren, toen onverwachts zijne beminde binnenkwam. Verrukt stond hij op en ijde haar te gemoet met de woorden: «monstreus zwijn, dat mij de hemel zoo onverhoopt door uwe famense nankomst toezendt?» Aan het woord *zwijn* verbindt zich, gelijk bekend is, bij de studenten het begrip: *geluk*.

Eene rijke, maar gierige vrouw beklagde zich bij den burgemeester eener kleine stad over de schreeuwende onregtvaardigheid, dat men haar den sterksten grenadier in kwartier gegeven had, terwijl haar buurman slechts een kleinen tamboer gekregen had.

«Zeer wijs en menschelijk,» antwoordde de burgemeester, «slechts een sterken kan men u in den kost geven, een zwakke stierf den hongerdood.»

«Pardon,» zeide iemand tot eene dame, die hij ontmoette, «van verre heb ik u voor mijne tante gehouden; toen gij naderbij kwaamt, meende ik dat gij het waart, en nu zie ik eerst, dat gij uwe zuster zijt.»

Vraag. Waarom vindt men in Rusland en Siberië geen kreeften?

Antw. Omdat zij daar niet verder achteruit kunnen.

Een officier vroeg aan een rekrut: «hoe oud zijt gij?» Hij antwoordde: «een-en-twintig jaar: ik ben echter een jaar ziek geweest, anders was ik twee-en-twintig.»

Eene vermogende burger weduwe wilde hare dochter, wier opvoeding haar veel geld gekost had, gaarne tot hare bestemming brengen. Zij gaf derhalve eene partij, waarop meerdere jonge heeren tegenwoordig waren en bij welke gelegenheid de jonge dame zich als eene voortreffelijke huishoudster zoude voordoen. De dochter sprong voortdurend heen en weer en maakte het zich zeer druk. Op eens riep zij harer moeder, en wel opzettelijk wat luid, om van het gezelschap gehoord te worden, toe: «moeder, waar is toch de zeep? ik wilde de sla wassen!» — De partij was zonder vrucht gegeven, want tot op heden heeft het gansje nog geen man kunnen krijgen.

Een generaal, die het ongeluk had alle veldslagen te verliezen, ontving op nieuwjaarsdag eene kist, waarin zich eene trommel bevond benevens een briefje met de woorden: «tot niets dienstig dan om geslagen te worden.»

Aan zeker beroemd professor werd in een gezelschap door eene dame gevraagd, wat filozofie is. Deze vraag aan eene dame te beantwoorden bragt hem in verlegenheid. Een vriend, die dit merkte, vatte het woord op, en zeide: «filozofie is naast een schoone dame te zitten en niet van zijn stuk te raken.»

Vraag. Waarom waren Adam en Eva de gelukkigste echtelingen?

Antw. Omdat Adam geen huisvriend had op wien hij jaloersch kon worden, en Eva geene schoonmoeder waarmede zij twisten kon.

Over het Liegen,

naar P. braham à Sancta Clara.

Voor eenigen tijd is door onzen Uitgever verzonden en vrij algemeen verspreid: Prospectus eener *nieuwe gewijzigde uitgave* der werken van P. Abraham à Sancta Clara, met Berigt van Intekening op de *eerste afdeeling*, bevattende het complete werk: «Judas de Aartsschelm.»

Dat wij met de geschriften van dien merkwaardigen man bijzonder zijn ingenomen, hebben wij reeds meermalen getoond door het op nieuw vertalen en in ons tijdschrift opnemen van enkele stukjes uit zijne wereld-beroemde werken.

De schrijver toch toont door zijne menigvuldige geschriften, dat hij een schat van geleerdheid, algemeene en geschiedkundige kennis en eene weergalooze belezenheid bezit. Zijne werken, die over de meest verschillende onderwerpen handelen, doch steeds de bevordering van deugd en zedelijkheid ten doel hebben, dragen dan ook het kenmerk van echte originaliteit; zij zijn vol waarheid en menschenkennis, en bevatten eene onuitputtelijke bron van echten, oorspronkelijken humor. Het liefelijke beeld der deugd wordt daarin met bloemen en welriekende kruiden getooid, en in een helder licht geplaatst, terwijl de ondeugden en dwaasheden der menschen nu eens met het zwaard der heilige schriften, dan wederom met den gees der satire getuchtigd of in een narrenkleed worden ten toon gesteld.

Wij mogen dus onzen vriend feliciteren met het gelukkige denkbeeld, om van die uitmuntende klassieke antiquiteiten eene nieuwe verbeterde editie te leveren. Trouwens, de oude uitgave in onze taal is door den tand des tijds als het ware vernietigd, zoodat slechts enkele exemplaren daarvan hier en daar in eene bibliotheek te vinden zijn en deze gaan bovendien aan vele gebreken mank. Zijn ze daarvan gezuiverd met behoud van het geniale, dat zij bevatten, dan houden wij ons overtuigd, dat zij aan lezers van allerlei rang en stand welkom zijn en met gretigheid en genoeg zullen gelezen worden.

Onzes erachtens, moeten zij echter bij de

bewerking den stempel der antiquiteit niet verliezen; de oude, populaire stijl moet zooveel doenlijk behouden worden; want het zou eene even bespottelijke figuur maken om Pater Abraham in een modefrak naar de laatste Parijsche snede te steken, als men het belagchelijk zou vinden, wanneer thans een redenaar met een geplooiden halskraag en eene pruik van drie verdiepingen den kansel betrad.

Om onze lezers met den schrijfrant van den in zijn tijd alom gevierden man bekend te maken, hebben wij het navolgende stukje uit zijn werk «Judas de Aartsschelm» op nieuw vertaald.

Leugens zijn er van allerlei soort: daar zijn geschrevene leugens, geschilderde en gedrukte leugens, gesneden en geëtste leugens, duistere leugens, Latijnsche leugens, Spaansche leugens, Fransche leugens, groote leugens, kleine leugens, middelmatige leugens, kostelijke leugens, plomps leugens, gemeene leugens, nieuwe leugens, oude leugens, frissche leugens, wekelijksche leugens, maandelijksche leugens, jaarlijksche leugens, vlugge leugens, langzame leugens, stad-leugens, markt leugens, dorp-leugens, huis-leugens, tafel-leugens, bedleugens, nacht-leugens, dag-leugens, straatleugens, mannen-leugens, vrouwen-leugens, kinder-leugens, heeren-leugens, dienstbodenleugens, en zooveel, zooveel, zooveel, dat, wanneer men voor elk één penning tol eischte, men in korten tijd zooveel geld zou verzamelen, als de wereldberoemde Croesus in zijne koffers bezat. Ja zoo ruim spreekt de psalmist: *Omnis homo mendax*. Alle menschen zijn leugenaars. Alsof de gekroonde Profeet wilde zeggen: geenerlei soort van menschen zijn er, of zij liegen.

Spreken de edellieden altijd de waarheid? Niet altijd; 't is waar, daar is geen zonde waarvan een edel gemoed meer afgrijzen heeft dan van de onwaarheid. Josué zond twee boodschappers naar Jericho, die bij een gemeen wijf ingingen. Toen de Koning van deze stad dit vernam, zond hij eenigen uit om deze twee Israëliters gevangen te nemen. Wanneer ze voor 't huis kwamen dwongen zij Rahab, dat zij zou zeggen en aanwijzen, wat zij voor gasten in had. Deze Rahab had die twee mannen reeds op zolder verborgen, en warmpjes toegedekt,

en zeide tot 's konings lieden: ja, ik beken het, zij zijn tot mij gekomen, maar ik wist niet, waar zij van daan waren. (1ste leugen.) En als ik het venster open deed, zijn ze er uit gesprongen, (2de leugen) want zij waren op zolder; maar ik weet niet waar zij gegaan zijn, (3de leugen) dewijl zij 't wel wist, volgt hen haastig na, gij zult ze nog wel achterhalen, (4de leugen) want zij wist wel, dat zij ze niet zouden betrappen. Dat wijf kon leugens opeen stapelen, alsof zij van een leijen dak rolden.

't Ging ook omtrent even eens met Loth, bij wien ook twee gasten inkwamen. De goedwillige inwoners van Sodoma wilden ze buiten's huis hebben, en bestormden het huis. Wat deed de eerbiedige Loth? verloochende hij op gelijke wijze zijne gasten? zeide hij bij zich zelve: om een leugen zal mij het tandvleesch niet zwellen? 't Is beter gelogen, al zou men den D.... ook een oor afzweeren, hij zou er immers terstond eene pruik op zetten; want zoo ik beken, dat deze jongelingen in mijn huis zijn, wat schade, schande en schanddaden zullen er niet uit ontstaan? Neen neen, zulke gedachten vielen den conscientieusen Loth niet in, maar hij bekend 't, en zeide: ja, ja, mijne lieve broeders, ik looch het niet, zij zijn in mijn huis, maar ik bidje om Gods wil, doet zulks niet. Waarom had dan dat wijf gelogen, en geloochend, eenmaal andermaal, derdemaal, en nog meer, en waarom bleef Loth bij de waarheid zelfs in het hoogste gevaar? daarom let er op, gij Heeren Edellieden: Rahab was een echt raven-aas, een gemeen wijf, en schaamde zich derhalve over geen leugens; maar Loth was een Edelman van Edelen bloede, en wilde daarom op geenlei wijze met leugens omgaan, foei! *Mendacium est vitium servile*, zegt Sophocles.

Het is waar, voorheen zei men: een man een man, een woord een woord. Wat men toen sprak, werd onveranderlijk gehouden. In dien tijd had een woord meer geloof, dan tegenwoordig perkamenten brieven, waaraan zoo veel zegels, als wapens aan een handlied van een soldaat hangen; bij vele edellieden, niet bij alle, is het woord eene fabel geworden. Parool, Pater! ik zal biechten; parool, meester! in de andere week zal ik u betalen; pa-

rool, Koopman! in 14 dagen zal ik met u lequideren. De Koopman verlaat er zich zoo vast op als op een anker; de meester hoopt er meer op dan de Israëlit en op het gouden kalf; de pater wacht er op als Mozes op het beloofde land. Maar de eerste, de tweede, de derde worden somtijds toegeregt als de oogden van den onden Tobias door de zwaluwen. Het gebeurt wel, dat eene vrouw een kluwen garen afwindt en dat ze van binnen een papertje ontdekt, waarop de zijde gewonden is: zoo steekt er ook somtijds onder zijden en fluwelen kleederen een briefje van openstaande schuld van hem, op wiens woord men zich zoo vast verlaat.

Spreken de geleerden altijd de waarheid? Niet altijd. De Profeet Jonas kreeg van God een streng bevel, om zich naar de stad Ninivé te begeven, en aldaar met ernst te prediken, dat na 40 dagen die groote stad om begane euvels zou gaan. En nadat de profeet wegens zijne ongehoorzaamheid in de zee geworpen en na doorgestaan arrest in den grooten visch weder op eene wonderbare wijze op het land gekomen was, heeft hij naderhand het goddelijk bevel ijverig volvoerd en op al de straten van Ninivé diens erbarmelijken ondergang aangekondigd. Maar dewijl de Koning de adel, en de burgerij boete deden, is de vertoornde God bevredigd geworden. En alzoo is de ondergang achterwege gebleven, 't welk den profeet zoo zeer ter harte ging, dat hij treurig rondliep, ja tegen God morde, zeggende: Heere, ik wil nu liever dood dan levend zijn! Maar zacht, zacht, mijn *grand Seigneur Jonas*, gij zoudt u liever verheugen dan treuren, omdat de goddelijke gerechtigheid die schoone stad gespaard heeft. Gij hebt goed praten, zegt hij, ik zeg nog: ik wil liever dood dan levend zijn; want nu zullen mij de menschen voor een leugenaar houden, en de kinderen langs de straat zullen mij voor een leugenachtigen snapper aanzien; wie weet of mij de wijven niet zullen uitschelden; liever, liever zeg ik nog eens, wilde ik dood zijn, dan dat ze mij voor een leugenaar houden. Ik, die een profeet ben, ik, die altijd een goeden naam gehad heb, ik een leugenaar? Foei! *Melior est mihi mors, quam vita!*

Het staat zekerlijk niet fraai voor een geleerd man, dat hij met leugens omgaat, dewijl de profeet David, in den V psalm, de keel van leugenaars bij een geopend graf vergelijkt; want gelijk dat gruwelijk stinkt, zoo doet zulks ook de leugen; nogtans zijn er velen te vinden, die zoo mondelijk als schriftelijk meer leugens zamen binden, dan Samson vossesstaarten op de velden der Filistijnen, en deze waren 500 in getal. Voornamelijk bemerkt men zoo iets in de nieuwstijdingen. Wanneer ik zooveel tichelsteenen had, als er leugens in dezen oorlog verspreid zijn, zoo geloof ik, dat ik den toren van Babel zoude kunnen opbouwen, ofschoon hij 4000 schreden, dat is eene Duitse mijl, hoog was. De onregtvaardige rentmeester, van wien Lukas verhaalt, had den schuldenaren van zijn heer bevolen, dat zij in plaats van C vaten olij, L zouden schrijven, en aan andere, in plaats van C maten tarwe, LXXX zetten; dat waren geschreven leugens. Maar thans is men nog minder beschroomd in het schrijven van tijdingen, dewijl men dikwijls in plaats van 100, 1000 schrijft of in plaats van 1000 alleen 100. Men had zeer naauwkeurig uitgerekend, dat in de Turksche oorlogen over de 900,000 Turken zouden gebleven zijn; hoeveel 0 of nullen zijn er te veel? dat is in Vocativo: ó mendacia!

Spreken de kooplieden altijd de waarheid? Zeer zelden. De Heilige Salvianus schrijft in 't IV^{de} boek de Provid: de kooplieden handelen met vele waren, maar met des te minder waarheid. De duivel, als een vader der leugens, beging, toen hij de verbodene spijs aanbod, twee groote leugens, dewijl hij de waar te hoog opvijzelde, zeggende: die appel zou hen tot Goden maken; dat was eene leugen! wanneer zij die zouden eten, zouden ze niet, zoo als God gezegd had, sterven. Dat was eene verbaasde leugen; *nequaquam moriemini*. Ei gij, nequam, met nequaquam! zonder leugen zullen de kooplieden zelden hunne waar aan den man brengen. Wanneer Jozefs broeders hem verkocht hadden, ventten zij ook veel leugens tot bedekking van hunne misdaad uit; zij dompelden den rok van Jozef in bokkenbloed, bragten dien aan hun ouden vader, voorgevende, dat hun broeder van de beesten verscheurd en

opgegeten was. Dat was eene plumpe leugen, die kon men met handen tasten; want de rok was in zijn geheel, en deze lompe gezellen gaven voor: een wild dier had hem verscheurd en opgevreten! Leugenaars! als een wild dier een mensch opvreet, blijft dan het kleed in zijn geheel? De kooplieden kunnen veel beter liegen; hunne leugens zijn der waarheid zoo gelijk als het eene ei het andere; zij meten hunne leugens met de el uit, zij wegen ze met de schaal af. Wanneer ik zooveel planken had, als er op eene voorname jaarmarkt leugens gesproken worden, ik zou er eene houten schutting mede om Groot-Brittannië kunnen maken.

Het is Petrus niet alleen, die gewetenloos uitriep: ik ken Jezus van Nazareth niet, en als men 't niet wilde gelooven, zulks met een eed bevestigde; maar veel kooplieden zijn als Petrus, nogtans met dit onderscheid, dat Petrus maar éénmaal zwoer, terwijl dit bij vele kooplieden eene gewoonte is. »De D.... hale mij, zoo me die waar zelve niet meer kost, ik wensch niet zalig te worden, zoo de waar niet versch is; de D.... voere mij weg, zoo ik het er 't huis niet voor kan krijgen.

Spreken de gemeene lieden altijd de waarheid? In 't geheel niet; de leugens zijn bij de gemeene lieden ook gemeen, men vindt er zelfs die liegen in quarto, ja die in folio liegen. Iemand vertelde, foei! hoe hij voor ettelijke jaren in Indië eene kool gezien had, die zoo groot was, dat 500 man daar onder konden staan. Een der toehoorders konde zich niet genoeg over den losbol verwonderen, en zeide, dat hij in Brittannië een koperen ketel had zien maken, waaraan 200 man arbeidden, en dat ze zoo ver van malkanderen stonden, dat ze elkanders kloppen niet konden hooren. Dat was een groote ketel, he! sprak de andere, waartoe gebruikte men die ketel? Wel, kreeg hij ten antwoord, om uwe kool, die ge in Indië gezien hebt, daar in te koken. Een ander wilde uitventen, dat hij eens in eene herberg in Westfalen geweest was, waarin twee vleeschhouwers overnachtten, van welke de eene in zijn slaap zoodanig snorkte, dat de kamerdeur den geheelen nacht open en toe ging; foei!

Zeggen de burgerlieden altijd de waarheid? Neen; vele zijn zoo beschroomd niet als Sam-

son; de Filistijnen wilde gaarne weten, waar de sterkte van Samson in bestond; ten dien einde gingen zij naar Delila, die bij Samson zeer geacht was, beloofden haar eene beurs vol dukaten, zoo zij dit wist uit te vorschen. Deze, uit aanmerking van zulk eene gouden belofte, liefkoost haar schat; Samson denkt bij zich zelve: ontdek ik dat geheim, dan zal zij 't den Filistijnen zeggen, en 't is met mij gedaan; openbaar ik het niet, zoo zal 't mij dagelijks op mijn brood gegeven worden, dat ik een leugenaar ben: wat zal ik doen? het zij zoo 't wil, ik wil liever sterven, dan voor een lafaard gehouden worden.

Vele schamen zich gewinshalve niet, de eene leugen aan den andere te schakelen. Ik bestelde bij een schilder het beeld van Paulus te maken; de schilder belooft zulks de toekomende week te doen; ik kom om 't te halen; het doek, waar 't op geschilderd zal worden, is nog niet gereed; dat is de eerste leugen; doch hij belooft nu: toekomende week zal 't op 't woord van een eerlijk man gereed wezen; ik kom en wil mijn Paulus hebben, maar ik vind een leugen in de plaats; nogtans heeft hij eene andere verontschuldiging bij de hand, dat hij reeds begonnen is, 't zal op zijn *parool* over drie dagen klaar zijn, ik mag mij daarop verlaten, ik behoef het niet eens te halen, maar hij zal zelf 't mij dan 't huis brengen. Op zulke beloften verlaat ik mij, doch 't is al wederom leugen; ik zend iemand om hem te halen; deze krijgt ten antwoord: Paulus is reeds geschilderd, maar hij is nog niet droog; ô Paulus! moet er om u zoo gelogen worden? Foei! Paulus zeide eens: *Cretenses semper mendaces*, maar wanneer hij nu leefde, zoude hij menigen burger onder ons zulke *Laudes* zingen.

Zeggen de boeren altijd de waarheid? Niet altijd. De allereerste boer in de wereld was Kaïn. Gelijk de Heilige Schrift ons zegt: Abel was een schaapherder, Kaïn een boer; deze wakkere man vermoordde zijn broeder uit nijd. Na deze bedreven misdaad verschijnt God de Almagtige aan hem, vragende: waar is uw broeder Abel? *Nescio*, ik weet het niet, zeide en loog de onbeschaamde boer.

Spreeken de vrouwen altijd de waarheid? O, niet altijd. Op zekeren tijd is in de Anti-cham-

bre van Koning Darius eens deze vraag voorgesteld: wat het sterkste in de wereld was; eenigen zeiden: de Koning; anderen meenden de wijn, de meesten waren van gevoelen, dat de vrouwen het sterkste waren, 'tgeen haar niet weinig opgeblazen maakte: doch de waarheid faukte haar de wicken, dewijl de Koning oordeelde, dat de waarheid het sterkste was: *forte est vinum, fortior est Rex, fortiores sunt mulieres, super omnia autem, vicit veritas*. Dat de waarheid den voorrang kreeg, mishagde der vrouwen zoo zeer, dat nog op den huidigen dag de waarheid haar doodelijkste vijand is. Sara was eene vrome, heilige, volmaakte vrouw, die bij allen, van allen en in allen geprezen is. Nogtans weet men van haar, hoe dat ze eens achter de deur lachte, toen haar de Engel de vrolijke tijding bragt, dat zij een mannelijken erfgenaam in haar hoogen ouderdom bekomen zou, en dat ze evenwel dat glimlagchen loochende; *non risi*, ik heb niet gelagchen. Potifar's feeks had Jozef's mantel met (louter) leugens gevoerd; wat markt-leugens, wat huis-leugens, wat keuken-leugens, wat kinder leugens vindt men niet overal bij de vrouwen, inzonderheid bij de weduwen. Het eerste woord, na haar mans dood, is menigmaal niet waar; bijna een ieder laat zich uit, dat zij nooit weer zal trouwen; ondertusschen is eene weduwe op zijn Hebreuwsch, *Almanach* of liever gezegd: *allen mannen nacht*.

Zeggen de bedelaars altijd de waarheid? Zeer zelden; de bedelaar, die Jesus op den weg ontmoette en van den gezegenden Heiland zijn gezicht op eene wonderbare wijze weder kreeg, was waarlijk een droevige sukkelaar, en een blind en arm man; maar men vindt nu dikwijls kwanten, die zich blind, lam, kreupel en stom aanstellen, gelijk ik van iemand weet, die zich stom hield, en gevraagd zijnde, hoe lang hij stom geweest was, door een mislag onbedacht ten antwoord gaf: omtrent 6 jaar, mijnheer. Zulke guiten vindt men tegenwoordig overal, die zich arm en behoeftig aanstellen, om door leugens des te beter aalmoesen in te zamelen.

Onlangs is er in Neder-Oostenrijk een bedelaar gestorven, die eenige 100 guldens naliet. Deze riep weinig uren voor zijn dood verscheiden maal uit: *o hoe brandt, hoe brandt, hoe*

brandt mij het hart af! en als hem deswegens gevraagd werd, gaf hij ten antwoord: de aalmoesen branden op mijn hart, die ik zonder noodzakelijkheid verzameld heb, en die ik door mijn handen-arbeid wel had kunnen winnen. De Heilige Petrus genas eens een lam en kreupel mensch, maar nu genezen zij zich dikwijls zelve, zonder mirakel; bij dag springen zij op krukken en stelten, en 's nachts in de herberg komende, zijn ze gezond en ras. *Omnis homo mendax*, geen staat of stand zonder leugen. De allereerste zonde der kinderen is de leugen.

Zoo is dan die lieve en gulden waarheid nog gansch versch en nieuw, als ware zij eerst uit Gods hand voortgekomen; maar daarom gansch nieuw, omdat men ze zelden gebruikt, 't geen wel met bloedige tranen mag betreurd worden; dewijl men hier uitziet, hoe weinig de Heere Jesus bij ons geacht is; alzoo hij zeide: *Ego sum veritas*, ik ben de waarheid; waarom hij ook naakt en bloot aan 't kruis heeft willen sterven, om ons te leeren dat de waarheid niet bedekt, bemanteld, noch verbloemd moet zijn. Maria heeft eens een viezen neus getoond, wanneer Jesus haar broeder wilde opwekken, wanneer zij zeide: *Domine*, Heere, *jam fatet*, hij stinkt al. Hebben wij Adams kinderen wel een afgrijzen van alles wat stinkt? Foei! een loutere foei, is een leugen, waarom zou men er de neus niet voor digt houden? Lieve lezer, ik zeg de waarheid, en ik lieg niet: gij zult zien, hoe gestreng de regtvaardige God in de andere wereld de leugen zal straffen: 't is dus beter niet te liegen dan met de leugenaars verdoemd te worden.

Judas Iskarioth is allezins ook een groot leugenaar in zijne daden geweest, ofschoon hij ook uiterlijk heilig scheen; zoodat hij van Petrus en Johannes heilig genoemd werd. Ja hij kon zoo meesterlijk zijne gruwelen bedekken, dat er niet een onder de Apostelen argwaan over opvatte; schoon zelfs Jesus zoo openlijk in 't laatste avondmaal van een verrader sprak, viel 't nogtans niemand der Apostelen in, dat Judas die overmatige booswicht zou zijn; zoodat Petrus vroeg: Heer ben ik het? Elkeen vreesde meer voor zich-zelve dan voor Judas Iskarioth.

Zoo is 't dan geen goud alles wat er blinkt; dikwijls is 't *ficta non facta*. Uitwendig zoet, inwendig roet; uitwendig *Ave Rabbi*, inwendig ave Raven-aas; uitwendig mijn schat, inwendig mottige kat; uitwendig mijn lief, inwendig een dief; uitwendig een christen, inwendig atheïsten; uitwendig lijn, inwendig een zwijn; *ficta non facta*.

De Babiloniërs hadden voorheen een afgod met name Bel, van welke de afgods-priesters zeiden, dat hij alle dagen 15 zak meel, 40 schapen en 6 ton wijn door zijn keelgaat joeg; dat hem de D... zegene! De van God verlichte profeet Daniël had eindelijk aan den Koning het bedrog ontdekt, hoe dat deze kost niet voor den afgod maar voor zijne priesters was, die, door eene geheime deur des nachts in den tempel slopen, en dan met opgepropte magen en vuile bakkezen zich stil weg pakten. Daarbij zeide deze jongeling aan den Koning, *ne erres Rex*, uwe Majesteit late zich niet bedriegen, deze God is van binnen leem en van buiten metaal. Zulk een afgod is niet ongelijk aan een geveinsde, wijl hij zich van buiten beter vertoont dan hij inwendig is. De farizeëen en schriftgeleerden waren op zulk eene leest gemaakt; deze kwanten vertoonden zich, als waren zij heilig, door en weer door heilig. In den tempel hebben zij dikwijls ettelijke uren na elkander gebeden, en zoo vurig naar 't scheen, als of ze een strooijen dak in brand wilden steken. Onder aan den zoom van hunne kleederen waren stekende doornen, die hen verwonden. O! riep men bij de Joden, dat, ja dat is een heilig man! Menigeen is met zulke neërgeslagene oogen heen getreden, dat de zwaluwen van Tobias ze niet zouden hebben kunnen bevullen. Zie, zie, dat is een engel, die heft zijne oogen in de hoogte, en stelt zich aan, als of zijne ziel bij God audientie had! ô mijn God! dit is wel een groote heilige! Dusdanig hebben zij het gemeene volk bedrogen, zoodat ze meenden, dat zij volkomen heilig waren, en hun veel geld bragten; ja ettelijke vrome weduwen, die vrienden noch kinderen hadden, maakten bij testament alle hunne goederen aan hen. Intusschen waren 't de allergrootste schelmen, die met hunne schelmerijen en geveinsdheid de armo-

menschen bedrogen, zoodat Jezus bij Math. XXIII over hen het *ve vobis*, het »wee u» uitdondert.

In 't Oude Testament had de Almagtige God ettelijke dieren voor onrein verklaard: onder anderen ook de zwaan, 't welk te verwonderen is, dewijl er een zeer groot onderscheid is, tusschen eene witte zwaan en een morsig varken; de varkens wentelen zich in het slijk en vullen hun buik op met spijzen, waarvan alle andere dieren een afgrijzen hebben; maar de zwaan draagt de sneeuw van wege hare kleur, baadt zich in 't water, en haat alle vuiligheid; zal deze dan nogtans onder de onreine dieren gesteld worden? Eene Zwaan geeft hare vederen aan de voornaamste Monarchen, om daarmede te schrijven, zal zij nogtans zoo gering geacht worden! Eene zwaan zal kort voor haar dood, daar hij gedurende zijn gansche leven zwijgt, op eene aangename wijze beginnen te zingen, en alzoo een zinnebeeld van een vroom mensch zijn, die met vreugde afscheid neemt; zal zulk een schoone vogel nogtans onder de onreine dieren gesteld worden? Zoo is dan eene zwaan, netter dan een zwijn, en een zwijn veel morsiger dan eene zwaan, en evenwel zal eene zwaan zoowel als een zwijn onrein gehouden worden; ja, ja, bij God geldt eene zwaan niet; 't is waar deze vogel is wegens zijne vederen sneeuw wit maar van binnen zwart van vleesch, en alzoo een afbeeldsel van een geveinsde, die zich uitwendig in zijne gebeden gansch heilig voordoet, maar geheel heilloos van harten is; *vee vobis, Hypocritee!*

Wee, wee dan! zoo ge u uitwendig als een Johannes voordoet, en van binnen een Herodes zijn; even als een graf, dat van buiten met wit marmeer en gepolijst albast prijkt, doch van binnen een stinkend dood aas en dorre beenderen insluit. Wee! wee! die uitwendig als een Abel, en inwendig als een Kaïn is, — even als Apothekers-pillen uitwendig verguld, maar van binnen bitter zijn. Wee! wee! die zich uitwendig als een Jakob vertoont, maar van binnen een Esau is; het vuile hout niet ongelijk, dat bij nacht in een donkeren hoek zich als vuur vertoont, en alleen maar een vermolmd en wormachtig hout is. Wee! wee! die uitwendig als een Elias, maar van gemoed als

een Achab is; even als een mesthoop in den winter, die met een wit kleed overdekt is, doch van binnen vol stank. Wee! Wee! die zich uiterlijk als een Mozes vertoont, maar van harten een Faraö is; niet ongelijk aan een boek met een schoonen band, en verguld op snee, maar dat van binnen de leer van Machiavel bevat. Wee! die zich van buiten als een lam vertoont en van binnen als een wolf, uiterlijk eene duif, van binnen eene raaf. Wee! allen veinsaards! *Vae vobis Hypocritea*. De kinderen der profeten waren van meening, dat zij het beste kruid plukten, ondertuschen waren 't bittere *Colloquinten*. Jakob meende, dat hij de schoone Rachel had, en 't was de morsige Lea. Wij menschen meenen ook, dat sommigen vroom en godvruchtig zijn, dewijl hun uiterlijke wandel niets anders vertoont; nogtans is 't een wolf in een lamsveld, en een schelm in een heiligenkleed. De geveinsden doen zich uiterlijk vroom voor, maar achter het voorhangsel huist een Judas; het is wel eene schoone fluweelen beurs, doch met slechte munt voorzien; menig een laat een zak vol boeken voor zich naar de kerk dragen, zij stellen hunne waren voor als een almanak-kramer; hoe menigmaal wordt het boek gekust, zoodat de bladen zoo morzig zijn, als het wambuis van een schoorsteenveger; zij zijn met gebogene knieën, verdraaijen de oogen, roeren den mond, verheffen de hand, slaan op de borst, loozen zuchten, buigen 't lijf; o wat zijn dat godzaligen! maar hoe zal eenmaal op den jongsten dag, wanneer alles in 't licht zal komen, veel verwondering bespeurd worden. Dan zal men uitroepen: wie had dat gedacht, wie had dat van hem vermoed, wie zou denken dat hij zulks in zijn schild voerde? *Vae vobis Hypocritea*.

Goede Voorzorg.

Te L. had onlangs een hevige brand plaats, die spoedig snelle vorderingen maakte, doordien bijna al de slangen der spuiten lek waren; dien tengevolge nam het Edel Achtbaar Bestuur, dat er altijd op uit is, om verbeteringen daar te stellen, als het de goede zaak betreft, het besluit, om voortaan, een dag vóór dat er brand is, de spuiten te proberen.

Jammer, dat zoo iets niet te Kampen voor-

gevallen is, dan ware het met regt een Kamperstreek!

M. M. C.

De gevaarlijke ratten.

»Wat is in een staat het meest te vreezen?» vroeg een vorst aan zijn minister.

»Vorst!» antwoordde deze: »volgens mijne wijze van zien, is er niets meer te vreezen dan dat, wat men ratten in een standbeeld noemt.»

De Vorst verstond deze metaphora niet, en de minister verklaarde hem ze op de volgende wijze: »Gij weet, mijn Vorst! dat op vele plaatsen in dit Rijk standbeelden ter eere der beschermheiligen zijn opgericht; deze van hout gemaakt, inwendig hol, uitwendig opgeschilderd. Op de eene of andere wijze is daar nu eene rat ingekomen, maar op geene wijze er weder uit te krijgen. Vuur er onder aanleggen durft men niet, uit vrees voor verbranden; het beeld in het water te werpen, waagt men insgelijks niet, wijl daardoor de kleuren zouden verdwijnen, kortom, de zekerheid van de rat steunt op de achting die men voor het beeld koestert.» »En wie zijn nu die ratten in het standbeeld?» vroeg de Vorst. — »Dat zijn lieden zonder verdiensten, maar die door vleijerij zich in de gunst en het vertrouwen der Vorsten weten te dringen.»

M. M. C.

Vertalingsproeven.

In zekere courant, welke een gesprek tusschen Moreno en Maroto mededeelde, stonden de woorden: *Les fils de la conspiration*. De vertaler gaf daarvoor »de zonen der zamenzwering» — in plaats van: *de draden der zamenzwering*. Een ander vertaalde: »*un camp défendu par des cheveux de Frise*,» met »*een kamp door Friesche paarden verdedigd*» Vriesche paarden heeten in de belegeringskunst Spaansche ruiters en zijn houten palen.» — Een derde vertaalde: *Il entra dans la chambre, tenant un rat de cave*,» met de woorden: »*hij trad in de kamer met eene kelderrat in de hand*.» Rat de cave is een soort van dievenlantaarn.

Iemand uit het Engelsch vertalende, zette voor: *he rushed out in his half dress*: »hij rukte half naakt uit» in plaats van »hij rukte uit in klein tenue.» Ook onlangs las men in de ... Courant: »heden middag vertrok een Fransch courier van hier, met den buik op den grond.» In het Fransche dagblad, waaruit het getrokken was, stond: *ce midi est parti d'ici un courier français ventre à terre*. M. M. C.

Logica.

Een professor in de Logica had een zoon, die insgelijks Professor in de Logica was. De zoon schreef bij gelegenheid aan zijn vader om geld en deze antwoordde: Een professor in de Logica heeft geld of hij heeft geen geld. Heeft hij geld, dan behoef ik het u niet te zenden, want: *gij* zijt professor in de Logica. Heeft hij geen geld, dan kan ik het u niet zenden, want: *ik* ben professor in de Logica. M. M. C.

Advertentie!!

Een lezer van de Humorist, 23 jaar oud, klein van gestalte, pokdalig, met langen neus, spitse kin, grooten mond, uitpuilende oogen, kaal hoofd, gebogcheld en aan het regter been mank, zoo arm als Job, zoekt een meisje, om de wandeling door dit aardsche dal gezamenlijk door te zetten.

Mogt er eene beminnelijke onder de lezeressen van de »Humorist» zijn, die bovengenoemde eigenschappen bezit, liefst ook zoo leelijk mogelijk en die geneigd is om, na kennismaking, een huwelijk met hem aan te gaan, ten einde getrouwd zijnde, op de aanstaande kermissen te kijk te gaan en alzoo op eene eerlijke wijze het dagelijksch brood te verdienen, die adressere zich onbeschroomd aan de redactie van de Humorist onder letters M. M. C.

P. S. Brieven franco.

NB. Van de stipste geheimhouding kan men verzekerd zijn.

CURIEUS ALLERLEI.

'k Zag gisteren avond bij den muur,
Van 't kerkhof, 't sloeg juist 12 uur,
Een schim... wat zou dat kunnen wezen?
Sprak Jaap: — De meester lachte luid:
— Hoe zag die schim er dan wel uit?
Vroeg hij: waarvoor zij zoo moest vreezen.
't Leek op een grooten ezel 't meest
Met horens, kijk: sprak de arme Jaap.
— «O!» was des meesters antwoord, «knaap»
Dan is 't je eigen schim geweest.

Een trouwring is verloren; de vinder wordt verzocht
de daarbij behorende vrouw af te halen.

Als 'k zomers kersen eet, sprak onlangs buurman Piet,
Van grooten hou ik veel, van kleintjes echter niet;
En zijn ze soms wat klein, wie kan 't mij beletten,
Dat 'k voort er bij ben om mijn bril maar op te zetten.

Toen Ferdinand bij buurman Hein,
Een rijken pachter, kwam ten eten;
Liet hij zijn vriend den appel zien
Waar in eens Adam had gebeten.
Maar Hein tracteerde dra zijn gast,
Waarmede hij zijn wrevel toomde,
Op malschen beafsteack van de koe,
Waar koning Farao eens van droomde.

Hebt gij met paarden ook reeds vroeger omgegaan?
Vroeg men een loteling, die niet zeer snugger scheen —
En 't antwoord was «Majoor! met paarden? neen!»
Maar 'k heb zoo 'k meen wel eens een paard zien staan.

JAN.

Die dure tijd, die dure tijd!
Niets kan me op aard behagen.
'k Lijd honger, niets wat mij meer smart,
Zoo'n leege buik, 'mijn vriend 't is hard,
'k Heb dubbel reën tot klagen.

PIET.

Uw roode kleur toont 't anders aan!
Zijt gij nog ongeduldig?
Gij zijt de welstand zelf, vriend Jan!

JAN.

Die roode kleur, mijn beste man,
Ben 'k aan mijn huiswaard schuldig.

Een nuf der nuffen, bruin van vel,
Stak zich in 't wit gewaad
En vroeg mij toen: hoe vindt gij wel
Dat die kleedij mij staat?
Ik zei: Gelijk een vlieg gewis,
Die uit de melk gekropen is.

Weet gij 't al? Vos zit achter 't slot;
't Is wel een vreemd geval,
Hij werd veroordeeld voor zes jaar,
Wijl hij een touwtje stal.
Wel? voor één touw? zoo'n langen tijd
Waar 'k in zijn plaats ik zou.....
Ja, maar amice 'r komt iets bij:
Er zat een paard aan 't touw.

Piet moest per spoor van Amsterdam
Naar Haarlem, naar zijn broeder;
Hij mist zijn stok, toen hij daar kwam,
Die was nog 't huis bij moeder.
Onmiddellijk schreef Piet een brief
Och! wil mij spoedig, Moederlief,
Mijn stok deez' middag ten vier uren,
Per telegraaf maar over sturen.

«Dirk gaf mij 't niet terug, 't geen ik hem gaf ter leen,»
Sprak Piet «nu leen 'k nooit weer, dit heb ik vast besloten,
Een ezel mijdt altoos den steen
Waar aan hij zich eens heeft gestooten.

De meester vroeg onlangs aan Jan! zondt gij wel weten,
Waarom eens Adam in den appel heeft gebeten.
«Wel zeker meester, weet ik dat:
Omdat de man geen mes bezat.»

Een burger in Weenen toonde zich bij de begrafenis
van zijne vrouw zeer vrolijk. Toen men hem naar de
reden van dit zonderling gedrag vroeg, antwoordde hij
zeer naïef: Met vreugde heb ik haar ontvangen, met
vreugde sta ik haar weer af. M. M. C.

Om de verdenking van zelfmoord van zich af te we-
ren had een vestingarbeider, die verdrongen uit den
Donau opgehaald werd, het volgende in zijn zakboekje
geschreven: Ik ben Matthias Kröner, van * en heb mij
slechts willen baden. M. M. C.

Eene snijders-historie.

Mijnheer Vis is een fashionable man, die op
een paar gemeubileerde kamers hoogst zuinig
voortsukkelt. Als een bewijs zijner zuinigheid,
koopt hij het stof voor zijne kleederen zelf en
laat er den snijder van fabriceren, wat hij ver-
langt.

Onlangs zond hij om den kleermaker Prot.
Deze verschijnt, neemt de maat, en neemt ze
nog eens, beziet het laken twee à 5 malen en
verklaart, dat de jas niet kan gemaakt worden
uit het stuk laken, hetwelk mijnheer Vis hem
voorlegt. Deze had echter meer dan eens uit
eene zelfde hoeveelheid laken een jas gehad, en
geraakte daardoor in eene hevige woordenwis-
seling, ten gevolge waarvan de snijder het ge-
raden vond het hazenpad te kiezen. Een andere
kleermaker, die direct geroepen wordt, neemt
de maat, is met het laken tevreden en belooft
den jas tegen den aanstaanden zondag te zul-
len bezorgen. «Vergeet de quitantie niet!»
schreeuwde Vis hem na. «Neen, mijnheer, 'k
zal er om denken!» — Zaterdag's avond ver-
schijnt de kleermaker met den jas, welke voor-
treffelijk past. «Hebt ge nu de quitantie?» vraagt
Vis terwijl hij zich voor den spiegel monstert.
De kleermaker begint met de noodige beweging
zijne zakken te onderzoeken, doch vruchteloos,
de quitantie is er niet; welligt verloren! zegt
hij spijtend. — Eensklaps wordt er gescheld.
Vis ijlt naar de trapdeur, rukt die open en ziet
het zoontje van den kleermaker... mijnheer,
me vader het de ketencie vergeten!... Ja,
wel, schreeuwde Vis, «kom maar boven.» De
kleermaker, die dat bovenkomen niet zeer aan-
staat, mompelt van «zelf wel aannemen», of zoo
iets. Niets kan echter baten, het zoontje treed
binnen, sierlijk en netjes gekleed, in de eene
hand de quitantie, in de andere een paar gla-
cées. — «Wel, mijn lieve, help, wat zie ik!»
schreeuwde Vis, terwijl hij onder het trekken
van een scheef gezigt naar het jongske toeloopt,
zijn rokje met den zoo even ontvangen jas mon-
stert, en, even zoo verwonderd als Adam zeide,
toen hij Eva zag «dat is vleesch van mijn
vleesch!» roept hij met eene barbaarsche stem,
terwijl hij de vader van het knaapje strak aan-
ziet: «mijn God, dat is laken van mijn la-

ken!» — De snijder stond verbluft, «maar zeg
mij me reis,» vroeg Vis, «hoe dat wel toegaat:
uw collega Prot zeide dat er te weinig laken
was, en gij maakt me een jas en nog een rokje
voor uw zoontje er bij?» — «Wel, mijnheer,
dat is best te begrijpen,» antwoordde de kleer-
maker, die zijne tegenwoordigheid van geest
weder herkrege had, «dat is zeer best te be-
grijpen: hij heeft meer noodig dan ik, want,
als ik mij niet bedrieg, is zijn zoontje wel drie
hoofden grooter dan 't mijne.»

Amsterd.

D. Houk:

Het krachtig werkend vergift.

De bekende Londensche grappenmaker Gri-
maldi leefde met zijne gade in eene niet al te
beste verstandhouding. Zij verwijderden zich
van elkander en het ongenoegen werd eindelijk
tusschen hen van ernstigen aard, zoodat zij,
na eenig beraad, eindelijk overeenkwamen,
zich van het leven te berooven. Grimaldi toog
onmiddellijk naar een apotheker en vorderde
een once arsenicum om ratten te vergiften.
De man gaf den welbekenden paillas de dosis
welke, zoo als zij geloofden genoegzaam was,
hen van alle aardse zorgen te bevrijden. Even
als goud, deelden de echtelieden het vergift
eerlijk, namen het in onder een glas port à
port vermengd en omarmden elkander. De
vrouw legde zich daarop in het slaapvertrek op
het bed, de man op de canapé in de huiskam-
mer; zij lieten de deur tusschen hen openstaan.
Beiden zwommen zij in tranen, er heerschte
eene stilte als die des grafs. Geene klaagtoon,
geen teeken van angst... Op het laatst begon dat
wachten Grimaldi te vervelen en riep, terwijl
hij gedurig de stem veranderde «lieve vrouw,
ben je dood?» madame Grimaldi antwoorde,
«neen, lieve Grimaldi» — waarop Grimaldi zoo
wat gelijkende op «vervloekt» in stilte bromde.
Wederom verstreek een kwartier uurs, de
vrouw werd van nieuwsgierigheid overmees-
terd, om reden zij geen geluid in de huiskamer
vernam en riep wederom «lieve Grimaldi, ben
je dood?» — Zeer verdrietig antwoordde deze
«Och neen, 't lijkt er niets na!» — Zoo ver-
liepen er twee uren, tot dat eindelijk de beurt
weder aan de echtgenoot kwam en deze op

tamelijk scherpen toon vroeg: „Grimaldi ben je dan nog al niet dood?" — „Neen vrouwlief," was het antwoord, „op 't moment nog niet, maar ik sterf van honger, sta maar op en haal wat eijeren en wijn." En aldus was het einde. De apotheker, welke zoo het een en ander over de gedurige haspelarij van het echtpaar vernomen had, had in stede van arsenicum — *magnesia* gegeven.

Amsterdam.

Toon Humor.

Alleenspraak van eene dienstmaagd.

*Het is van Zeggelen niet!
Maar 't is hem nagezongen.*

Neen, dat noem ik geen leven,
't Is eerder slavernij,
Zoo kan geen sterfling sloven!
Wat laadt men niet op mij!
Een huis met zeven kamers,
En meid alléén — verbruid!
Eer wij November schrijven,
Luij ik wat handig uit!
En 't loon slechts vijftig gulden
In 't jaar, en het verval
Wil 'k graag aan elk verpachten
Voor somma niemandal.
Nooit rust! tot twaalf uur zwoegen,
Reeds op voor dag en dauw,
Wien dat ook moog bevallen,
Ik dank er voor, mevrouw!

Toen 'k mij kwam presenteren,
Was 't een herhaald gesnoef,
Verval van veertig gulden,
Maar och — 't is armoë troef.
'k Dien hier reeds veertien dagen
En zelfs tot op 't moment
Zag 'k, ondanks al mijn klagen,
Van dat verval geen cent. —
'k Zou nog van alles zwijgen,
Had 'k s'middags een goed maal.
'k Krijg afgekloven beentjes,
Kortom 't is alles schraal.
Zoo'n dienst kan 'k altijd krijgen
Zoo niet: dan dien 'k niet meer.
Wil jij een knappe dienstmaagd,
Geef dan meer loon, mijnheer.

En dan dat eeuw'ge knorren;
Mevrouw raast dag aan dag.
Elk uur wordt opgelezen,
Wat 'k doen en laten mag.
Van boven naar beneden
Loopt zij me in stilte na,
Zelfs als ik zal gaan slapen,
Slaat zij mijn daden ga.
Van d'avond tot den morgen
Scheld zij voor feeks en tang.
't Is steeds, doe ik een boodschap:
Mijn gut! wat bleef je lang!
Laatst brak 'k een ouden ketel,
Zij sloeg mij bont en blaauw!
'k Heb even goed mijn ribben,
Als jij ze hebt, mevrouw!

Daarbij, ik heb een minnaar,
Een knappen handwerksman,
Hij komt soms van den winkel,
Des avond bij mij an. —
Laatst liet 'k hem in de keuken,
't Was aan de deur te guur,
Wat zaten wij vertrouw'lijk
Te praten bij het vuur!
Naauf heeft Mijnheer 't vernomen;
Of hij ijlt naar beneën,
En schreeuwt als een dragonder:
Waar b... m! moet dat heen!
Hij schopt Jan uit de keuken,
Nog doet zijn rug hem zeer.
— De post van hondenslager
Is ferm voor jou, mijnheer!

Mevrouw is ziekeneurig,
't Is immer wee en ach!
Hier is 't herhaalde vitten
Aan de orde van den dag.
De jeu schijnt koffijwater,
De groenten zijn nooit gaar,
De thee is slecht getrokken,
Het vleesch is meestal naar.
Nooit zijn de oude trappen
Zoo als 't behoort geschuurd,
Of 't ging vaak al te spoedig,
Of 't heeft te lang geduurd.
Dan schreeuwt ze als een kerel,
Of slaat met 't wiegentouw.

„Ken jij het werken beter,
Ga dan je gooi, mevrouw!"

Naauf hebben zij ontbeten,
Ten negen uur. — Weldra
Mijnheer komt in de keuken,
En kijkt reis alles na:
„Wat hebben we van middag?
„Zorg toch voor vleesch met vet,
„In 't appelenmoes veel suiker,
„Heb je 't desert al, Jet?
„Wat geef je voor die rapen?
„Die rijst schijnt aangebrand."
Ik geef hem nimmer antwoord,
'k Heb aan den vent het land;
Zoo'n oude pottenkijker;
Ik duld hem nimmermeer,
Bemoei je met je zaken
Ik met 't diné, mijnheer!

Neen, 'k heb in deze woning
Geen vreugde, maar verdriet
En zonder loon te werken!
Ach, neen, dat streelt mij niet!
Eer wil ik armoë lijden,
Of zit bij moeder 't huis,
Of vraag aan een der Heeren
Een' plaats in 't besjes-huis!
Want hier is 't om te kwijnen,
Slecht eten is mijn deel,
Geen rust: slechts kijven, rans'len,
Van alles evenveel.
'k Loop straks naar Onsteë (1) henen,
Die man helpt welligt gaauw,
Het liedje is uitgezongen
Ge krijgt de zak, mevrouw.

Amsterdam.

D. Houtkamp.

De juiste tijd van slapen.

(Een jood treedt in de kamer van een ander die onder de dekens ligt.) „Smoel, slap te?"
„Nah! 'k slap nie...."
„Leen me than reis ghaauw zeven gilden?"
„Na! 'k eb geloge, Moos! 'k slap wel!"
Amsterd. T. Humor.

(1) De naam des directeurs van een huur en verhuur kantoor te Amsterdam.

Antiquiteiten.

Onlangs is een steen opgedolven met dit volgende opschrift:

C. J. CÆS: E. ET. LIEV.
ER. — SARD. — YNT
IE. — SI — NOL. — Y. — AL. SZ — VV.
RKO. — OLM — ETSP: — EK.

Menig oudheidkundige had zich 't hoofd gekrabd en slapelooze nachten doorgebracht om deze inscriptie te ontcijferen, tot dat eindelijk een boerenlummel, welke geen letter latijn kon, er uit las:

C. Julius Cæsar eet liever sardijntjes in olij als zuurkool met spek.

Amsterd.

Toon Humor.

Liefdesverklaring.

Een Franschman deed aan eene Duitsche dame eene liefdesverklaring in deze gebrekkige woorden:

Madam, kij hep kestool
En die steel is voleur
Een dief moet word kehang
Kij hep kestool mon coeur
't Is pligt dat me u pendroit
En de kalg zijn moet — moi.

Amsterd.

Toon Humor

Huis en bed.

De engelschman zegt: Mijn huis is mijn koningrijk! Maar voor den Siciliaan is het hoogste goed op aarde het *bed*; het is zijne toevlugtsplaats tegen vervolging, waar niemand het wagen durft hem aan te tasten. Men kan wachten rondom zijn ledikant stellen, doch mag hem, die er in ligt, niet aanraken, want dit zou het grootste onrecht, de snoodste gruwel zijn. Er zijn voorbeelden, dat schuldenaars drie maanden te bed zijn blijven liggen, om aan de vervolgingen hunner schuldeischers te ontkomen. — Hoe jammer! dat deze wet ook niet in andere landen ingang vindt. Zij zou een goed middel zijn, om de woelige bevolkingen tot rust te brengen.

M. M. C.

Munchhausen's Reis-avonturen.

6.

Toen ik aan het russische hof terugkeerde, merkte ik, dat ik in ongenade gevallen was. Dit verwonderde mij, bij den langen duur mijner afwezigheid, volstrekt niet en ik keerde derhalve naar mijn vaderland terug. Doch mijne reislust liet mij hier niet lang rust, en spoedig trok ik andermaal naar den vreemde. Dit uitstapje bepaalde zich voornamelijk naar Zweden en Noorwegen. Mijn verblijf aldaar was niet rijk aan belangrijke voorvallen; intusschen wil ik u toch iets daarvan verhalen dat uwer opmerkzaamheid misschien niet onwaardig zal zijn.

Het was op een heeten Julij-middag, toen ik mij in het zeebad *** (de naam doet niet ter zake) begaf. De zee vertoonde zich aan mijne blikken als een spiegel, waarin mijn eigen beeld mij tegenlachte, en mij vriendelijk uitnoodigende, om mijn ligchaam dat door de groote hitte afgemat was, af te koelen en te verkwikken. Als een der knapste zwemmers en duikers op het geheele eiland bekend staande, draalde ik niet lang mij aan het water prijs te geven, en eenige minuten later tuimelde mijn hoogwelgeboren corpus in den zilten vloed. Reeds had ik een geruimen tijd het rijk van vader Neptunus doorkruist en wilde juist, naar oude gewoonte, vóór mijne landing nog eenmaal duiken, toen ik tot mijne verbazing in mijne zwembroek de beweging van een levend zeedier voelde. Geheel tegen mijne gewoonte verschrok ik, spoedde mij aan land en haalde tot niet gering gelach mijner kennissen een doodelijk verschrikte haring te voorschijn, welke in mijne zwembroek verdwaald en op die wijze gevangen geraakt was. Ik lachte thans zelf mede over mijn schrik en mijne overijde vlugt uit het bad; oude visschers echter, die op het vrolijk gejoel waren afgekomen, maakten zeer ernstige, verwonderlijke gezigten en meenden, dat, zoo lang het hun heugde, zoo iets op Zweden en Noorwegen nog niet voorgekomen was, en dus iets bijzonders te beteekenen moest hebben. Ik zag er, wel is waar, geen wonder in, maar had toch mijne eigene gedachten er over, en hield

middelertijd den haring vast in de hand. Eindelijk nam ik hem meê naar mijne nabij gelegen woning. Eenige maanden later verliet ik het mij dierbaar geworden eiland, en trok om de sombere herfst-dagen en den sterken Noordenwind te ontwijken meer zuidwaarts. Onder mijn bagaadje bevond zich ook eene groote glazen flesch, waarin mijn haring lustig rondzwoom en mij, zoodra ik naderbij kwam, zeer liefelijk met zijne ronde oogjes aankeek.

De tijd, welken ik na zijnen merkwaardigen vangst nog op het eiland doorbragt, had ik aan de dressuur van het merkwaardig zeekind besteed en zij was mij op eene zoo wanderbare wijze gelukt, dat hij uren lang op mijn schoot speelde en zich kinderlijk over het slingeren van mijn horologie ketting verheugde. Twee Engelschen baden en smeekten mij, ja drongen er ten laatste zelfs met geweld op aan, hen mijn Antoon, naar welken naam mijn kweekeling hoorde, voor eene buitengewoon groote som over te halen hem te verkoopen; ik geloof, dat het arme dier zich om mij dood getreurd zou hebben. Later vernam ik; dat de beide Britten, wien het leven zonder zulk een haring te vervelend geworden was, zich door een pistoolschot naar de andere wereld geëxpediëerd hadden, om, gelijk zij zich kort voor hun tragisch einde uitlieten, zoo mogelijk als geesten in de nabijheid van mijn haring te zijn. Mij verwonderde dit niet; want de Engelschen hebben al wel zottere ideeën gehad.

In het Zuiden maakte het kind der zee buitengewoon furore; overal sprak men over mijn tammen haring, maar het was ook der moeite waard; niet alleen dat hij, gelijk vroeger op mijn schoot, speelde, maar ik gebruikte hem thans ook tot een mijner geliefkoosde bezigheden, de vischvangst. Gelijk een uil de kleine vogels magisch in zijne nabijheid trekt zoo lokte het geplas van mijn Antoon, dien ik, aan een rood zijden koord gebonden, in de golven liet glijden, de andere visschen in zulke menigte te voorschijn, dat ik slechts met mijn stok behoefde toe te slaan, om weinige minuten later de geheele oppervlakte des waters met doode visschen bedekt te zien. Mijn vischoogst grensde aan het monstreuse.

Het was een schoone avond. De maan was

vol en verzilverde de velden, die een welriekende geur verspreidden; geen windje bewoog het groene bladerengewelf der schaduwrijke kastanjenboomen, die den oever der schoone zilverkleurige rivier versierden, toen ik met meerdere mijner vrienden en mijn geliefden Antoon aan een rood zijden koord mij ter wijd beroemde vischvangst begaf. Het was de eerste keer dat Antoon in een publiek water zijne kunst zoude ten toon spreiden; reeds begon hij zijn onheilspellend geplas, reeds kon men in de diepte het geruisch van de talrijke aankomende visschen vernemen, toen zich plotseeling van den nabijzijnden oever een zwart monster bloeddorstig op mijn armen lieveling wierp, hem voor onze oogen verslond en pijnsnel in de diepte dook. Van schrik was mij de koord ontvallen en in den vloed medegesleept; ik wilde naspringen, maar mijne vrienden riedden mij aan, dat ik mij stil houden en het bovenkomen des monsters, dat niets anders dan een vischotter wezen kon, afwachten zou. Werkelijk vertoonde zich, na eenige minuten van verschrikkelijke onzekerheid, in de heldere golven een donker voorwerp, dat ijling naar den oever spoedde. Een mijner vrienden, welke — dank zij het gelukkige toeval — een geweer bij zich had, mikte, drukte af en het monster zwom in zijn bloed. Wat baatte het echter? Mijn Antoon was niet te hooren of te zien. In dit oogenblik had ik ondervonden, wat het zeggen wil van een geliefd wezen gescheurd te worden, al is dit voorwerp ook een haring! Wie echter beschrijft mijne verbazing, mijn geluk, toen zich aan het achterdeel van het monster een zacht geruisch liet vernemen, dat mij de hoop gaf, dat Antoon — ik kon de gedachte niet ten einde brengen, want reeds blikte bij de schemering van het maanlicht — o gelukkig oogenblik — de kop van mijn haring door de wond te voorschijn. Schielijk bevrijdde ik hem nu verder van zijne boeien, maar, o gruwelijk noodlot, hij was — krankzinnig! Wat ik op dit oogenblik ondervond, kan door geene pen beschreven, door geen penseel geschetst worden. Op mijne vragen, die ik aan hem rigtte, op mijne liefkozingen, die ik aan hem verspilde, werd mij slechts een verschrikkelijk gelach van den krankzinnige

ten deel. Antoon's talent en beminnelijkheid was verdwenen, een medelijdende maar sterke handdruk maakte een einde aan zijn leven.

Onder de schaduw van de kastanjenboomen ligt hij en rust, mijn Antoon, de Koning aller haringen. Wanneer echter eens het geschal der bazuin den jongsten dag aankondigt, en uit hunne graven te voorschijn komen de professoren, doctoren, philologen en zoölogen en de kunstenaars, dan zal, naar ik hoop, ook mijn Antoon onder hen schitteren en mij een vrolijk welkom toewenken; tot dien tijd vrede zijner graten!

Schetsen uit het leven.

I.

Pastoor. Zeg eens *Luiks*, hoe komt het toch, dat je zoo dikwijls dronken bent? 't Is 'n schande! je heele affaire verloopt...

Luiks. Dat zal 'k je zeggen, heerom! dat's al heel toevallig en in 't geheel mijne schuld niet. Als ik veel gewerkt heb en braaf vermoeid ben, dan neem ik één enkelen borrel en niets meer...

Pastoor. Nu ja! maar je maakt mij niet wijs, dat je daar dronken van zoudt worden.

Luiks. O neen! maar zie je, als ik zoo'n borrel op heb, ben ik weêr een heel *ander mensch* — nou zoo'n *ander mensch* mag toch ook wel één enkel borreltje drinken, dat doe ik dan ook; maar nu worden we zamen zoo plaizierig, dat we nog een klein wippertje nemen voor de pret.

II.

In het huishouden van een paar jong gehuwden viel onlangs de volgende malle scène voor, en zulks niettegenstaande de vrouw des huizes zeer goed piano speelde, drie jaren op eene kostschool geweest was en *Aaltje de keukenmeid* in de kast had.

Mevrouw. Neeltje, daar heb je den haas; zeg nu zelve, of ik dat beestje niet netjes *geplukt* heb, geen haartje zit er meer op en dat in zoo'n korten tijd — nog geen twee uur ben ik er meê bezig ge-

weest -- laat nu mijn man nog eens zeggen dat ik geen goede kokin ben...

Neeltje. Maar, mevrouw, een haas wordt nooit.....

Mevrouw. Doe hem nu in den pot en zorg dat hij goed gaar kookt...

Neeltje. Maar, mevrouw, een haas wordt nooit.....

Mevrouw. Neel! gij weet, ik duld geen tegenspraak; doe wat ik zeg, en geef mij nu al vast de salade en de zeep, dan zal ik die intusschen wasschen....

Neeltje. Maar mevrouw! de slà....

Mevrouw. Neel, doe wat ik je zeg! ik wil nu *zelve* en met opzet de salade wasschen, zelfs al bedierf ik er mijne nagels mede; maar *ik wil* het doen, omdat mijn man altijd zegt, dat ik mij met niets bemoei..... ik denk, dat hij *nu* tevreden zal zijn.

2 uren later.

De haas is opgebracht en althans met het mes geëntameerd door den huisheer; na vele mislukte pogingen, om door het als leër gekookte vel te komen, gooit hij mes en vork weg, zet een gezigt als een geconcentreerde donderbui en voegt zijne vrouw toe: »dat's zeker weér werk van jou!»

Mevrouw. Maar liefste, wat scheelt er dan aan dien haas? Ja, ik heb u willen verrassen, ik *zelve* heb hem geplukt en....

De man. Kook me maar wat eijeren maar laat *Neel* het doen, want als gij het doet, deugt het stellig weer niet.

Mevrouw. (In de keuken) Nou nog mooijer, ik zou geen eijeren kunnen koken, zegt hij.... geen halfzachte eijeren! O as je'n verkeerden naam hebt..... nu ik zal 't hem toonen dat ik het kan.... Neel! geef eens tien eijeren!.... die haas zou niet goed zijn! ik wou wel eens weten, wat er aan zou mankeren; hij ziet er uit als kalfsvleesch! maar ik zeg: je moet maar 'n verkeerde renommée hebben — en fin over de eijeren zal hij toch niet klagen — kom, ik zal hem wel weér in een goed humeur brengen.... Neel, mijn man lust nog al graag nieuwen haring,

ik zal hem vandaag eens tracteren; onderwijl ik de eijeren kook, loopt gij eens gaauw zes nieuwe haringen koopen.

20 minuten later.

Neeltje. Hier zijn de haringen, mevrouw — maar.... mevrouw, heeft u de eijeren nog staan koken?

Mevrouw. Ja, Neel, laat mij maar stil geworden, als 't je beliest, ze zijn nog niet gaar.

Neeltje. Maar, mevrouw, ze zijn er bijna een half uur in....

Mevrouw. Zwijg Neel! verzoek ik u, ik weet best wat ik doe — 'k heb daarenboven juist een in stukken geslagen — ze zijn nog zoo hard als ik weet niet wat.... maar zet jij de pan op 't vuur en bak intusschen de haring....

Neeltje. Bakken, mevrouw?.... mijn hemel, 't is zoute....

Mevrouw. Neel, geen tegenspraak, doe wat ik zeg — ik weet *heel goed*, wat ik zeg — onderwijl ik de eijeren kook bak jij den haring, en omdat het zoute haring is doe je er maar 'n klein kriezeltje zout bij, maar *veel* boter!

Neeltje. Maar lieve he.....

Mevrouw. Neel! doe wat ik zeg.

Een uur later.

Mevrouw. Lieve beste man! nu zul je stellig tevreden zijn — de eijeren wilden maar niet gaar worden, dat's zeker een slecht soort — maar en récompense heb ik je'n lekkeren haring of wat gebakken..... eet lekker!

Sm.

Wat de liefde uitwerkt.

Niets is er meer verward dan de uitwerking der liefde. De generaal, die voor eene geheele vijandelijke armée niet beeft, wordt vreesachtig bij zijne beminde. De Koning, wien duizenden op den eersten wenk gehoorzamen, moet dáár zelf, gelijk een klein kind, smeeken. De praatal wordt sprakeloos, de geleerde een pedant, en de gierigaard een verkwister. Ik kan mij geene grootere verwarring op de we-

reld voorstellen, dan wanneer *alle* menschen op eens en te gelijkertijd..... verliefd werden.

M. M. C.

Dat is erg en dat is goed.

Twee vrienden, die elkander in langen tijd niet gezien hadden, kwamen gelijk in een koffijhuis — Hoe gaat het? vroeg de eene — Niet te best, zeide de andere — Dat is erg. Wat hebt gij gedaan, sedert ik u niet meer gezien heb? — Ik ben getrouwd. — Dat is goed. — Dat is zoo goed niet, want ik heb eene lastige vrouw gehuwd. — Dat is erg. — Dat is zoo erg niet, want haar bruidschat bedraagt twee ton. — Dat is goed. — Dat is zoo goed niet, want ik heb voor een gedeelte van dat geld schapen gekocht, die gisteren gestorven zijn. — Dat is erg. — Dat is zoo erg niet, want de huiden hebben mij meer opgebracht dan de schapen waard waren. — Dat is goed. — Dat is zoo goed niet, want het huis waarin de huiden en het geld geborgen waren is verbrand. — O! dat is erg. — Dat is zoo erg niet, want mijne vrouw was er in.

Harder.

Een reiziger kwam aan een postkantoor vragen of er een brief voor hem was. — Hoe is uw naam? — Harder. — Hoe is uw naam? vroeg den commies met stemverheffing, meenende dat de man doof was. — Harder was weder het antwoord. — Uw naam?! uw naam?! uw naam?! schreeuwde nu de geëmploijeerde uit alle magt. — Harder! Harder! Harder! bulkte de reiziger, terwijl hij van schrik wel drie treden achterwaarts sprong. — O! zoo, mijnheer Harder, zie hier is uw brief.

Middel om volksoploopen te Verstrooijen.

Bij volksoploopen heeft men slechts eenige collectanten, om inzamelingen te doen, onder de menigte te zenden en dadelijk zal men eene geheele opruiming zien. Men rekent dat één

collectant voldoende is om 500 menschen te doen vertrekken.

Het was geen Demosthenes.

— Mijnheer, de Burgemeester, ik solliciteer om mijn eervol ontslag als klepperman.

— Hoe!.... ge deedt zoo veel moeite om het postje te krijgen, en nauwelijks hebt ge twee nachten gewaakt, of ge wilt ontslagen worden.

»Ja, maar mijnheer, het is ieder niet gegeven om in het publiek te spreken.

Een probaat geneesmiddel.

Een smid had de koorts. Hij slikte pillen als hoendereijeren, schoppen vol poeijers en emmers vol dranken, zoodat men hem wel eene apotheek op twee beenen kon noemen; doch alles te vergeefs. Eindelijk besloot hij zijn eigen zin te volgen en deed zich derhalve aan zuurkool met spek zoo ter dege te goed, dat de koorts wegbleef. Toen nu de dokter, eenige dagen daarna, eene visite maakte, vernam hij met verwondering de gelukke proefneming, en besloot ze dadelijk op den kleermaker, die ook de koorts had, toe te passen. Intusschen werkte het middel bij den kleermaker zoo sterk, dat hij in den grond genas (stierf), waarom de verstandige arts in zijn boek deze aanmerking schreef: zuurkool met spek is wel goed voor een smid, maar niet voor een kleermaker om van de koorts genezen te worden.

Een gepast antwoord.

Een man die men zoo wat d. o. m. slim kon noemen, trouwde met eene zeer leelijke jonge jufvrouw, maar die ter vergelding, veel verstand bezat. Op den dag der bruiloft, meende de eerste zijne wederhelft een lief compliment te maken door te zeggen, dat hij haar, in weerwil van hare leelijkheid, steeds als de schoonste persoon der aarde beminnen zoude. — En ik, antwoordde zij, zal u, hoe dom gij ook zijn moogt, beminnen, alsof gij werkelijk veel verstand bezit.

CURIEUS ALLERLEI.

Onlangs kwam ik met iemand in gezelschap, die nog al een liefhebber van de mythologie scheen te zijn, want ik was nauwelijks gezeten, of hij vroeg mij, of ik ook iets van de godenleer kende. Och neen, was mijn antwoord. — Niet!! weet u dan niets van den tijd toen de ezels spraken? Nooit geweten, maar nu hoor ik het.

Een vader waarschuwde zijn zoon voor de groote gezelschappen. Na eenigen tijd bemerkte de vader, dat de zoon niet meer ter kerke ging en berispte hem deswege zeer streng. Kijk vader, onlangs hebt gij mij gezegd, dat ik de groote gezelschappen moest mijden, en waar vindt men toch grootere bijeenkomsten dan in de kerk?

Een schoenmaker trad onlangs den winkel van een kleermaker binnen, om laken voor een jas te koopen. Juist had deze laken voor een rok van den baron Y... ontvangen, hetwelk onzen schoenmaker dermate beviel, dat hij een rok van dezelfde kleur en van hetzelfde fatsoen begeerde. De Baron dit vernemende, bestelde den kleermaker, den rok enkel uit driehoekige stukjes te vervaardigen, zoodat zij als schelpen op elkander lagen. Eene goede foi haalde den kleermaker over. Toen nu de schoenmaker zijn rok ontving, verweet hij den kleermaker het wanstallige van dit kleedingstuk; doch deze toonde hem het model en de schoenmaker moest zich te vreden stellen.

Een soldaat was tot den strop veroordeeld. Zijn verzoek om gratie werd hem door „alte Frits” toegestaan op voorwaarde dat hij met eene zekere persoon trouwde — Toen men den soldaat deze tijding bragt, antwoordde hij koeltjes: lasz einmal sehen; doch nauwelijks zag hij haar of hij riep: hang maar op!

Een zeker dorpspredikant verveelde door lange en een-
toonige preken zijne toehoorders dermate, dat eenige het besluit namen den predikstoel zoodanig door te zagen, dat predikant en kuip den volgenden zondag naar beneden kwamen. Dit mislukte echter en zoo haalde men de zaag nog iets dieper door — Toen nu de predikant 's Zondags daarop den kansel beklom, viel hij, onder het uiten der tekstwoorden „ik kom tot ulieden” naar beneden, terwijl een kleermaker antwoordde: ik had u al voor 8 dagen verwacht.

In eene universiteitstad stond, in den vorm van een driehoek, het volgende op een uithangbord te lezen:

Konink-lijken
hoeden-fabriek.

Op zekeren nacht namen eenige studenten het laatste gedeelte weg en plaatsten het boven het hospitaal, waar men dus 's morgens „lijken fabriek” las.

Een snaak deed de volgende lofrede op een zijner vijanden: Een verstandig man en hij is een; maar een gek en hij zijn twee.

Vraag. Wat gelijkt het best op een halve kaas?
Antw. De andere helft.

Vraag. Wat wordt een ei, als men het in de Maas gooit?
Antw. Nat.

„Kaatje! Kaatje!” riep Griet van de tweede verdieping tegen hare buurvrouw die op de vierde woonde. „Wat blijft je buurvrouw?” „Och, 't is zoo'n mooi weertje; ga je van middag eens meê bedelen?”

„Maar Mijnheer *Bolvast*, waarom draagt gij toch altijd zoo'n leelijken hoed?” „Omdat mijne vrouw gezegd heeft, dat zij niet met mij uitgaat, voor ik een nieuwen opzet.” Fr.

Toen Lodewijk XIV op zekeren dag te Versailles in zijne kapel was, wilde de kluchtspeler Armand er ook binnen. Een Zwitsers, die bij de deur de wacht had, weigerde hem den doortogt. Ik ben de barbier des konings, zeide Armand. — Gij komt er niet binnen, antwoordde de Zwitsers; de koning wordt in de kapel nooit geschouwd.

Een handwerksman in Amerika zond een loopjongen om een vervallen briefje te incasseren. De jongen was in het eerst zeer beleefd; daar hij echter niet dadelijk geld ontving, werd hij al dringender, zoodat eindelijk de aangemaande zeide: „nu maak maar zooveel haast niet, ik ga de poort nog niet uit.” „Dat geloof ik wel,” antwoordde de jongen: „maar mijnheer wil de poort uitgaan, en daartoe heeft hij geld noodig.” M. M. C.

Lotgevallen van baas Knebbels op zijn uitstapje naar België.

— Spreekt er mij niet langer over, al uw doen is vruchteloos, nimmer waag ik mij weder in de wijde wereld; in het dorp waar ik geboren en opgevoed ben, wil ik sterven, zeide de oude kleermaker Knebbels tot zijne jonge neven en nichtjes, die hem trachtten over te halen om met hen een reisje naar België te doen, wijl zij den goeden, vrolijken man ongaarne misten, en hij, hiervan waren zij overtuigd, zijn dubbel aandeel in de kosten dragen zou.

— Maar oom, denk toch eens aan Brussel en zijne wonderen, sprak Karel, een zestienjarige timmermansleerling.

— Ik heef nog wanneer gij den naam van die stad uitspreekt, ik was er bijna verscheurd geworden....

— Allons, allons oom, uw gezelschap zal ons het genoegen der reis wel driemaal vergrooten, zeide Mietje.

— Durft gij van genoegen spreken, nichtje? onnoozel kind, zonder ondervinding! en Knebbels schudde treurig met het hoofd; weet, dat hij, die de vermetelheid heeft, eene reis aan te nemen, eerst gerust zijn testament kan maken, want welligt ziet hij zijn geboorteland nimmer weder.

— Wij hebben juist geen plan om den Oceaan over te steken en ons onder de wilde volkeren te wagen, merkte Christiaan op.

— Wij gaan niet verder dan Brussel, voegde Antje er bij, die eerst kortelings uit hare dienst te Breda ontslagen was en nu een klein gedeelte van hare spaarpenningen bij het overige geld gevoegd had, en dus als lid van de geprojecteerde reismaatschappij aangenomen was.

— Juist, kinderen, ik heb dat land bezocht, ik ken het door en door en noemt mij gerust gek, wanneer ik nog eenmaal waag een enkelen voetstap op het vreemde grondgebied te zetten.

— Maar wat is u dan toch overkomen?

— Helaas, mijne avonturen zijn van dien aard, dat zij het hart van den onversaagde met schrik zouden vervullen en het haar eens

jongelings doen vergrijzen. O! wist de mensch, waaraan hij zich bij het bezoek van België kan blootstellen, dan voorzeker verliet hij nimmer zijn gastvrije dak.

— Vertellen! vertellen!... Oom, verhaal ons dan toch eens wat er zoo al gebeurde, riep men van alle kanten.

— Ik heb het altijd gezwegen, wijl het onaangename herinneringen in het geheugen roept; doch gij wilt, dat ik u alles zeg, welaan, luistert en verneemt, wat een sterveling zoo al overkomen kan: het zal nu zoo wat vijftien jaren geleden zijn, ik was toen nog kras en fiks, ofschoon ik reeds een zestiger was, dat ik, door mijne vrienden aangespoord, om toch eens te gaan opnemen, wat er op den aardbol buiten ons dorp bestond, eindelijk besloot om Neêrlands grenzen over te trekken en mij onder de naburige Belgen te wagen. Telkens meende ik eene inwendige stem te hooren, die mij toeriep: mensch, zie van uw voornemen af! Doch helaas! de heilzame raad werd in den wind geslagen en eindelijk brak de immer beklagenswaardige dag aan, waarop ik mijne geboorteplaats verlaten zou. Omgeven van koffers, doozen en manden, wier getal dertien, een noodlottig cijfer, bedroeg, verbeidde ik met ongeduld het rijtuig, dat mij en mijn goederen-magazijn naar de stad zou brengen; na twee uren wachters verscheen eindelijk een rollend gevaarte, dat men met den naam van koets bestempelde en hetwelk door twee echte Rozinantes voortgesleept werd; vol vreugde besteed ik de hangende kamer, want geene enkele chais kon mijne reisbenoodigdheden bevatten, en nadat de voerman al pruttelende het eene stuk na het andere op den wagen geladen had, begon mijne reis en ook toen namen mijne rampen een aanvang, want nauwelijks was ik gezeten of het eene been schoof door den half verrotten bodem, en slechts na veel pijn en moeite gelukte het mij weder vrij te komen; dan het was de voorbode van een nog dreigender gevaar. Krikkrikk! hoorde ik boven mij, en na een nauwkeurig onderzoek begon ik duidelijk te bespeuren, dat mijne goederen, die tot nu toe rustig op het rijtuig gepakt waren geweest, lust gevoelden om eens het inwendige gedeelte van hun verblijf te komen zien; het is niet plaizie-

rig zulk een bezoek te vernemen, vooral wanneer men de zekerheid heeft van door de visite verpletterd te worden. Ik riep, schreeuwde, maar alles te vergeefs; of de koetsier was doof of het rammelen der oude koets belette mijne stem tot hem door te dringen. Krik! krak! klonk het op nieuw; toen werd het te erg, ik waagde eene wanhopige poging, schopte en duwde het portier open en bof! daar lag ik, akelig kermende in het zand. Naauwelijks was ik met de aarde in aanraking gekomen, of de waarschuwing werd door de executie gevolgd, want eensklaps daalde en koffers en doozen en manden eene verdieping lager. Wie schetst de drift van den koetsier bij het zien van dit spektakel! Hij schold, raasde, tierde en sloeg met zijne zweep, onbarmhartig in de lucht zoodat ik blij was op een ander element terecht gekomen te zijn; hij vroeg de volle vracht, eischte schadevergoeding, dreigde met proces-verbaal en de comédie eindigde daarmede, dat mijne goederen van N° 1 af tot N° 15 ingesloten, hoewel in geene volgorde, echter allen terecht kwamen op de hoofdstof waarover hun eigenaar jammerend lag rond te kruipen. De kerel draaide zijn gebroken rollend huis om, reed terug en liet mij aan mijne overpeinzingen over. Daar stond ik radeloos, ik schreide als een kind en peinsde juist over het nut der tegenspoeden, ik wil zeggen over het hachelijke van mijn toestand, toen de hemel zijne tranen bij de mijnen voegde; de regen begon in groote druppelen te vallen. — Wat nu te doen? — mijne parapluie, die zorgvuldig in een blaauwen geruiten omslag gewikkeld was, durfde ik niet gebruiken, want het arme regenscherm was nog nimmer met het nat in aanraking geweest; mijne bagaadje verlaten en elders eene schuilplaats zoeken, durfde ik evenmin; ik schikte mij dus filosofisch in mijn lot en liet mij nat regenen; maar wanneer het water aan de lippen staat, is de redding nabij, want weldra verscheen er eene ledige kar, wier geleider mij voor eenig drinkgeld opnam. Als een sultan op zijn troon, zat ik op de goederen gezeteld en behouden landde ik in de stad aan, alwaar men mij aan het bureau der diligences afzetten. Ha! nu was ik in goede handen, geen knecht zou mij meer dreigen,

wanneer zijn ellendig voertuig brak; hier liep ik geen gevaar van onder zes koffers, vier manden en drie doozen begraven te worden, neen, alles zou voor den wind gaan. Wel een half uur vóór het vertrek zat ik in den wagen; wij passeerden de grenzen en, hoezee! ik bevond mij op het vreemde gebied. Juist sloeg het negen uren, toen ik in *de zwaan* afstapte en den groet van den kastelein met een vriendelijk *bon soir* beantwoordde. Van vreugde bragt ik den nacht schier slapeloos door. Hoe ver ben ik van het museum? mag men de citadel bezigtigen? waar staat de pomp van Quinten Metsijs? zijn er vele schepen in de Bassin? vroeg ik in één adem, nadat den volgenden ochtend een duchtig ontbijt in mijne maag verdwenen was. De knecht zag mij verwonderd aan — Maar mijnheer, zeide hij eindelijk, wij weten hier van geen Quinten Metsijs, evenmin als van een museum, een citadel of een Bassin. — Wat! gij kent dan de merkwaardigheden van uwe eigene woonplaats niet? — Mijnheer, dit alles vindt men te Antwerpen, doch hier zijt gij te... — Te...? vroeg ik angstig. — Te Turnhout. — Ach! ach! het noodlot, nog niet moede van mij te vervolgen, had mij in eene verkeerde diligence gebracht. Bespot door al de reizigers, die zich met mij in de zaal bevonden, besloot ik ten spoedigste de hoofdplaats der Kempen te verlaten en nogmaals te beproeven om de Scheldestad te bereiken, hetgeen ook eindelijk gelukte, maar brr!... onder welke omstandigheden! alleen de herinnering van dezen intogt doet mijn haar te berge rijzen... En de oude man veegde zijn gelaat af, als of daarop het angstzweet parelde. Na een oogenblik zwijgens vervolgde hij: door het heerlijke weder uitgelokt, had ik, na alle mogelijke rensignementen over mijne goederen gegeven te hebben, de diligence verlaten met het plan om het omliggende landschap eens op te nemen; na zoo wat een half uurtje gewandeld te hebben, begon de eene voet, die ten gevolge van zijn uitstapje door den bodem van het rijtuig juist niet op zijn gemak in de nieuwe schoen gekneld zat, mij ontzettende pijn te veroorzaken, en spoedig was ik niet meer in staat een stap verder te kunnen gaan; een groenten boer, die met zijn ezel voorbij kwam, vergunde mij tegen

eene kleine vergoeding plaats op den rug van het dier te nemen, en zoo sukkelde ik toch verder tot vóór de stad toen eensklaps een bataillon soldaten, met krijgs-muziek aan het hoofd, van eenen anderen weg kwam, verschrikkelijk begon langoor te hulken en zette het op een loopen, en hoe ik riep of aan den toom trok, hij galopeerde steeds door en bij elken slag op de turkse trom scheen zijne vlugt sneller te worden, zóó ging het over de bruggen en door de poort, waar zich weldra eene bende juichende straatjongens en blaffende honden in mijn gevolg bevonden en dit duurde zoo lang, tot de ezel eensklaps voor een verwers-winkel stilhield, zijne neusgaten wijd opensperde en mij, armen drommel, als een kaatsbal over de onderdeur smet tot niet geringe schrik der leerjongens en tot niet geringe schade mijner beurs, daar ik, alvorens weder op straat te kunnen komen, verplicht was den inhoud van drie verpotten die door mijn val omver gevlogen waren, te betalen. Met half gebrokenen leden, een bebloed gezigt en schreeuwende van pijn, moest ik nu den ezel achtervolgen en door het uitloven van een vijf-francstuk had ik het genoeg hem weldra in handen van zijn primitieve eigenaar te zien. Mijn eerste werk was naar een chirurgijn te loopen, die mij eenige dagen in het bed deed blijven. Arme, arme Knebbels! riep ik schier wanhopig uit, nadat ik reeds tweemaal vier en twintig uren op de legerstede had doorgebracht, waar zijn uwe schoone illusien? Als een damp zijn zij in het niet verdwenen en wat zal er nog van u worden?... gekneusde ledematen, groote ruimte in de beurs, pijn en smart, weldra de doodkist, ziedaar het resultaat eener zoo lang geprojecteerde reis! En in mijne verbeelding zag ik reeds een lijkstoet en eene begrafenis; dan, naar mate mijn toestand verbeterde, keerde ook de moed weder, en toen ik kort daarop het bed verlaten en naar hartelust alles kon gaan bezigtigen, was ik een geheel ander mensch geworden; doch ik bedrieg mij door de uitdrukking, dat ik alles zag, want door een noodlottigen zamenloop van omstandigheden zag ik eigenlijk niets: tot den plantentuin werd dien dag geen toegang verleend; op de citadel kon ik niet komen; het museum

werd niet geopend, enz. enz. en toen ik afsloofd bij het donker naar de hoofdkerk liep, was ook deze gesloten, terwijl de duisternis mij belette de bekende pomp van Quinten Metsijs te bezigtigen. Geen wonder dus, dat ik hartelijk begon te verlangen eene stad te verlaten, die mij zulke bittere teleurstellingen opleverde en waar ik niets gezien had dan een verwerswinkel, den chirurgijn en mijne rekening: daarom marcheerde ik reeds den volgenden dag in gezelschap van een sjouwer, die met moeite mijne dertien reis-artikelen op zijn stootwagen vervoerde, naar het station van den spoorweg, voornemens zijnde mijn geluk elders te beproeven. Tot verwondering liep dit traject redelijk wel af; het is waar mijn trouwe regenscherm kwam met eene eijerenmand in aanraking, doch dit kwam mij slechts op eenige franken te staan, en het van den stootwagen gevallen koffer had mijn teen wel degelijk bezeerd, doch juist niet verpletterd; dan zulke kleinigheden moet men over het hoofd zien. Aan het stationsgebouw hield men mij voor een tooneeldirecteur die met een geheel théatraal toestel rondreisde, helaas nieuwe rampen wachtte mij hier. Spoedig, doch na dat het convooi reeds vertrokken was, bemerkte ik dat mijne 15 (zegge dertien) stuks reis-colissen op weg naar Gent waren, terwijl Knebbels gereed stond om naar Brussel te vertrekken; het begon er waarlijk gek uit te zien. Vaartwel dan jassen en vesten, zomerpantelons en hemden, gij, die expresselijk voor deze reis gemaakt waart!! vaartwel, gij heerlijke pet en l'air, pronkjuweel mijner kunst!!! Ik liet seinen en moest goeds wil of kwaadswil besluiten, om tot de terugkomst mijner pakadje in het rampzalige Antwerpen te blijven; doch hoewel te moede was ik, toen de eerst aankomende trein mij alles wederbragt. De ondervinding is de beste leermeesteres. Om de onaangenaamheden, waarvan ik door mijne goederen meer dan eens de dupe geweest was, te vermijden, deponeerde ik alles tot mijne wederkomst en stapte vrolijk in den wagon, die mij naar de hoofdstad voeren zou. Bekoord door het schoone uitzigt op Mechelen, verliet ik het rijtuig en verdiepte mij in beschouwingen; dit gepeins duurde zoo lang, tot ik het doel mijner reis vergat en mij zulks eerst her-

innerde, nadat de trein reeds half weg Brussel was. Nieuwe teleurstelling! die echter niet zeer groot was, daar ik weldra met een ander convooi vertrok en juist 's avonds te 9 ure 55 minuten den grond van het tweede Parijs betrad. Een geruste nacht volgde op zoo veel toberij, en reeds vroeg in den ochtend wandelde ik met een gids de straten door! Ha! welk een heerlijk vooruitzicht: de wonderen der hoofdstad zouden voor mij zichtbaar worden, mijne oogen zouden aanschouwen hetgeen mijne ooren zoo dikwerf hadden hooren roemen, mijne blikken zouden in de tooverpaleizen rondwaren!! Geen wonder dus, dat ik in zulk eene vrolijke stemming gaarne voldeed aan het verzoek van mijn geleider, om eerst een kappertje faro te gebruiken; van een kwam het spoedig tot een tweede, een derde en zoo ging het voort. Wij hadden al wel twee uren in de herberg doorgebracht, en ik begon vrij opgeruimd te worden, toen iemand met een uniform, die van goud en zilver blonk, binnentrad en zich naast mij nederzette. Ik speelde al »mijnheer de baron» voor en na, en spoedig werden wij de beste vrienden der wereld; eindelijk sloeg de goede, brave heer voor, om in persoon mij de merkwaardige aan te toonen, de gids wilde het toegezegde geld verdienen en begon vrij hevig te stemmen, toen de nieuw aangekomene zeide: »*Monsieur vous dédomagera,*» wat dit beteekent, is mij onbekend, doch dit weet ik, dat er acht francs uit mijne beurs in die van den gids overgingen; dat hij saluëerde en vertrok; ook wij verlieten het huis om alles te gaan bezigtigen; doch voor den vriendelijken kennis schenen de merkwaardigheden der stad slechts in het drinken van alle merkwaardige bieren te bestaan, want het ging herberg in en uit, Peterman, Leuven, Diesters, alles moest voor den dag komen, en telkens had ik de eer voor »mijnheer de baron» te betalen; dit vrolijke leventje, slechts afgewisseld door het eten van biefstuk en aardappelen, duurde tot 's avonds voort en nu proponeerde mijn Mentor om een *réunion lyrique*, waarvan hij lid was, te bezoeken. Hier ging het ook al vrij aardig toe: een der heeren, die mij als de beste artist werd aangewezen, at harde eijeren en vermaakte zich om de ledige doppen door de kamer te werpen, een tweede liet eene pijp op zijn neus

balanceren etc. Op de stem van den president schaarde ieder zich rond de lessenaars, de instrumenten klonken en een twaalfstal zangers gunden hunne longen geen oogenblik rust. Nadat het rumoer eenigen tijd heeft aangehouden zwijgt alles op eene enkele altstem na, die met trillende toonen een solo voordraagt. Ik begreep geen enkel woord, maar luisterde aandachtig, toen op eenmaal een uitroep, dien ik des te beter verstond, door de zaal klonk! »Gai en liegt het!» bulkte eene forse stem, en eene ledige bierkruik vloog langs mijne ooren. Twee leden van de achtenswaardige vereeniging hadden twist gekregen, en in een oogenblik had de duivel der tweedragt zijne zaden gestrooid, want het gansche gezelschap raakte aan het vechten, en ik, arme drommel, kreeg ook al menige oorvijg, zonder eigenlijk te weten van wien en waarom; twee dienders kwamen in de kamer; *fuyons!* riep de baron en wij vlugten de deur uit. Intusschen was het nacht geworden en waar moest ik nu naar toe? Het logement, waar ik geweest was, lag ver af; ik had geene kamer besproken en kon dus misschien niet onderkomen; doch de zwarigheid werd spoedig opgelost door het aanbod van mijn vriend, om den nacht ten zijnent door te brengen. Ondanks de al te groote eer, maakte ik er geen gebruik van; en weldra bereikten wij een prachtig hôtel, dat, bij het schijnsel van twee *reverberés* gezien, wel voor een vorstelijk verblijf kon doorgaan. Mijn geleider verzocht stilte, wijl hij voor de huisgenooten het uur zijner terugkomst wenschte te verbergen; toen opende hij behoedzaam een deurtje, dat zich naast de *porte cochère* bevond, sloot het weder zorgvuldig dicht en over eene schoone binnenplaats traden wij in... den paardenstal!... ja, lieve neefjes en nichtjes, wij kwamen in den paardenstal, waar de koetsier, alias baron, mij eene legerstede aanwees. Teleurgesteld, wierp ik er mij op; doch de kracht van het bier overwon mijn spijt en ik sliep spoedig in; maar, welk een ontwaken naar een rustig doorgebragten nacht!... Vier dieren, zoo groot als beeren, omringden knorrende en blaffende mijn bed; overal, waar ik rondzag ontmoette mijn blik vonkelende oogen, dreigende tanden, gereed om mij te verscheuren;

het bloed stolte in mijne aderen, mijn haar rees te berge en een langgerekte kreet was alles wat ik kon uitbrengen. — *Coquen que fais-tu là?* klonk eene donderende stem en nu kreeg ik den wezenlijke baron te zien, die met een paar rijlaarzen en eene lange zweep gewapend in de stal kwam. — O monsieur!... de honden... roep de honden!... Ai!... Ai! Ai! kermde ik, de handen hemelwaarts heffende. — François! riep de heer uit volle magt; maar mijn goede vriend François, vond het zeker niet geraten op dat oogenblik te voorschijn te komen; hij bleef weg en liet mij tegen de vier doggen worstelen, die de kleeren van mijn lijf scheurden. — *Castor! Caro! ici!* klonk het, en de monsters werden door dit bevel en een paar zweepslagen eindelijk tot bedaren gebracht. Zonder in explicatie te treden, vlugtte ik met achterlating van mijne groene lakensche pet de staldeur uit, doch kwam ongelukkig juist in de handen van een *sergeant de ville* teregt, die mij aldus ziende loopen, voor een dief hield, en eenige minuten later zat ik als gevangene in het wachthuis. Bleek en bijna aan een doode gelijk, strekte ik mij op de bank uit en bleef bewegeloos liggen; eindelijk kwam ik weder bij, en nu rukte ik mij de haren uit het hoofd, balde de vuist op mij zelve, en verwenschte de nieuwsgierigheid, die mij aangespoord had om vreemde landen te gaan bezoeken. Ongelukkige Knebbels, waartoe zijt gij gekomen! Moest gij uw vreedzaam dorp verlaten, om eindelijk in een kerker gesloten te worden! Rampzalige zucht om nieuwigheden te zien, gij hebt mij in een poel van ellende gestort, welligt brengt gij mij nog op het schavot!... Zoo riep ik wanhopig uit en weende als een kind; gelukkig duurde deze aan waanzinnigheid grenzende toestand slechts kort, want nadat men opheldering gekregen had, werd ik op vrije voeten gesteld; doch ook toen was mijn besluit genomen: de vlugt eens zwaluws scheen mij te langzaam om naar mijn vaderland weder te keeren. Wat vorderden wij slecht; het convooi, anders als een pijl voortvliegende, scheen nu stil te staan, als weigerde het mij uit de ellende te vervoeren; dan eindelijk, na dat elke minuut mij een uur geschenen had, bereikten wij Antwerpen weder. Hier nam ik mijne goe-

deren op, liet mij, daar de diligence reeds vertrokken was, met postpaarden verder brengen en, o voorspoed! o ongehoopt geluk! weldra zag ik mijn dorp, mijn dak, mijne woning weder!... Hoezee! houra! de laatste cent is uit mijne beurs verdwenen, dan veilig is mijn leven, in vrede kan ik ademen!!!

Nimmer vergeet ik hetgeen mijn hart bij dit wederzien gevoelde: het klokgebrom scheen mij een welkom toe te roepen, het gezang der vogelen was een loflied op mijne wederkomst, het geruisch der lindeboomen zeide mij nooit, nooit hunne schaduw meer te verlaten en bij elk geluid antwoordde ik: hier, hier wil ik leven, hier wil ik sterven!!! — Proficicat oom, proficicat, met de gelukkige aankomst! riepen allen.

Doch de oude man zweeg, en alsof eene goedsaandoening hem overstelpde, droogde hij een traan af, die uit zijn oog parelde.

Maar de jeugd is dwaas en volgt haar eigenzinnig denkbeeld; want geene acht dagen na dat Knebbels zijne aandoenlijke historie verhaald had, namen de nichtjes en neefjes plaats in de diligence naar Antwerpen.

$\frac{19}{18} \frac{56}{7}$.

Stephanus.

Munchhausen's Reis-avonturen.

7.

Op eene reis in de Nederlanden, overviel mij eenige uren achter Utrecht een zoo sterke nevel dat ik geen pas meer vooruit zien kon. Ik liet mijn paard de teugels en wilde eene sigaar opsteken, maar de nevel was bereids zoo dicht geworden, dat ik mijn eigen mond niet meer vinden kon. Te drommel! dacht ik, waar loopt mijn ros heen? Want zijne hoefslagen werden steeds zachter, en eindelijk hoorde ik die in het geheel niet meer, maar merkte alleen, dat het sterk berg op ging. Om den tijd te verdrijven begon ik te zingen: »*Weit in nebelgrauer Ferne*», doch hoorde mij zelve niet en kon van den dikken zamengepakten nevel den mond niet meer sluiten. Op eens deed mijn ros een duchtigen sprong, en op hetzelfde oogenblik was ik uit den nevel. Boven mij scheen de zon helder, maar onder mijne voeten was niets dan nevel, waar mijn ros zich

had doorheen gewerkt. Ik reed een tijdlang op den nevel voorwaarts en overlegde bij mij zelve, wat mij nu te doen stond; want wie wist, waar ik nu zou aanlanden? Ook was het daarboven verduiveld vervelend. Ik hield stil, steeg af, hing mijn mantelzak benevens het zadeld aan de voorpooten van het paard, trok zelf zoo hard ik kon aan de achterpooten naar beneden en zoo kwamen wij tamelijk zacht weder op den grond. Door het gat, dat wij in den nevel gemaakt hadden, scheen vrolijk de zon, zoodat het mij gemakkelijk viel, de straat te vinden. Vóór het naaste logement steeg ik af en riep den stalknecht. De vent kwam voor de deur, bromde een »parbleu» en ging weer naar binnen. Ik riep nogmaals en op geen zachten toon; nu verschenen hospes en kelner, keken rond, schudden met de hoofden en gingen in huis terug. Nu bond ik mijn paard vast en ging zelf in de kamer. »De drommel!» riep ik, »is dat eene manier om reizigers te ontvangen?» Naauwelijks had ik dit gezegd, toen alles, wat zich in de kamer bevond, naar de deur vloog, mij overhoop rende en de vlugt nam. Ik stond op en trad voor den spiegel, om mijn toilet wat in orde te brengen. Maar wat zag ik? De spiegel vertoonde mij niets dan een dikken nevelklomp. Nu werd mij alles duidelijk: de nevel was op mijne luchtreis aan mij blijven hangen en ik kon wel er uit, maar niemand kon er in zien. Ik was dus met mijn ros onzichtbaar. Daar ik in de bovenlucht grooten honger gekregen had, zoo zette ik mij zonder complimenten aan de welvoorzene tafel en liet het mij zeer goed smaken. Middelerwijl had een knaap de stoutmoedigheid genomen om aan het raam te gaan staan, ten einde naar binnen te kijken; hij kon echter niets waarnemen, dan louter nevel; want de nevel, dien ik buiten ingeademd en door ligchaam en kleederen opgezogen had, begon van mij te gaan. Toen ik verzadigd was, legde ik een acht-en-twintig op het bord, verliet de kamer, besteeg mijn ros en reed vergezocht verder.

De menschen stonden bevreesd van verre naar mij te kijken en het zal gewis lang geduurd hebben, vóór zij zich weder in huis vertrouwden.

Na verloop van een paar uren kwam ik in

mijn nevelhuldsel in de stad Leyden aan. Hier voorspelde ik mij regt veel pret. Daar mijne kas op reis tamelijk ledig geworden was, besloot ik ze hier wederom te vullen. Ik liet derhalve bekend maken, dat op de markt een onzichtbaar man met dito paard voor geld te zien was.

De geheele stad stroomde te zamen en ik had eene goede ontvangst. Ongelukkigerwijze was daags te voren de syndicus gestorven, en werd er juist thans hem ter eere op den toren treurmuziek uitgevoerd. Deze muziek werd allengs zoo roerend en treffend, dat niet slechts het gansche publiek in tranen, maar ook de nevel van mij en mijn ros werkelijk smolt, zoodat helder water langs ons afdroop. »Parbleu!» zeiden de Leijenaars nu, »dat 's Munchausen!»

Zoo eindigde mijn avontuur in het nevelachtige Holland.

Eene hazenjagt op het water.

Bij gelegenheid van eene der jongste overstromingen zag zich een onvoorzigtige haas op een stuk weiland, dat slechts met eenige oude wilgenboomen bezet was, plotseling van alle zijden door den klimmenden vloed ingesloten. Na eenige sprongen heen en weër gemaakt te hebben, zette de gevangene zich rustig neder, streek zich den baard en wachtte de dingen af, die komen zouden. Deze bleven niet lang uit; het water steeg al hooger en hooger, het vaste land werd steeds kleiner en spoedig bestond het drooge rijk van mijnheer langoor slechts nog uit den met mos begroeiden kop van een ouden, scheef overhellenden wilg.

Deze stand van zaken was niet onopgemerkt gebleven.

Een boertje had van zijne nabijgelegene hoeve de verlegenheid van den armen haas gezien. Thans, nu hij de ruimte van het vlugge wild tot naauwelijks een voet in 't vierkant beperkt zag, dacht hij bij zich zelve: »zoo! nu zullen we u wel krijgen!» Luid riep hij zijne vrouw toe: »Dore, help mi den baktrog ens te watter brengen, ik meugte wal es schipperen.» Het vaartuig werd gelukkig van stapel gelaten, de boer zette zich er in en werkte zich met

een langen boonenstaak naar de residentie van den haas, dien nu een tweede levensgevaar dreigde. Dit gevaar schonk hem buitengewone talenten. Hoe moeilijk het hem ook viel, zoo klom hij toch tegen den scheven, rijzigen wilgenstam op en zette zich op een lijnregt afstaanden tak. Daar kwam de boer aan; doch hij zag weldra in, dat hij van uit zijn baktrog den haas op zijn tegenwoordigen verheven zedel niet bereiken kon.

Wilde hij niet van het gebrad afzien en de geheele vaart niet voor niemandal gedaan hebben, dan moest hij in den boom den haas nanklimmen. Dit gebeurde. De haas in zijne wanhoop, zijn doodvijand steeds nader ziende komen, neemt een stout besluit, springt met een geweldigen sprong in — het water? — neen! in den baktrog. Deze wordt door den stoot van den boomstam verwijderd, geraakt in den stroom en landt met zijn vergenoegden passagier na eene korte, gelukkige reis aan den anderen oever aan. Hoe vrolijk huppelde mijnheer langoor aan land! Hier hield hij een oogenblik stil, keerde zich tot zijn vervolger, maakte, op de achterpooten staande, allerhande grimassen en spoedde zich toen naar drooger en veiliger plaatsen. Ons boertje echter zat misnoegd en verbluft op den boom, en het duurde lang eer »Dore» een ander vaartuig vlot gemaakt had, om den jager terug te halen.

De Baard van den Poët.

De geleerde Schuppius bevond zich eens aan de tafel van een Duitschen Vorst, welke een hofpoët in dienst had. Gezegde Poët verheugde zich in het bezit van een baard, die »gelijk het koren van arme lieden op schralen zandgrond» stond. De luimige vorst begon in tegenwoordigheid van Schuppius daarover te schertsen en zeide: »Joannes, wat moet ik u voor uw baard geven! Ik bied u tien rijksdaalders.» — Johannes zag er zeer versuft uit en zeide, dat hij hem nog voor geen honderd veil had. »Wel,» voer zijn hooge begunstiger voort, »dan zal ik u twintig geven.» — »Niet voor twee honderd,»

verzekerde de in het naauw gebragte dichter. »Hoor eens,» zeide de vorst, die thans driftig werd, tot den vreemden gast, »hoor eens, wat dat voor een hoovaardige ezal is!» En hij beval terstond aan een zijner pages, een barbier te halen. In zijn angst wendde Johannes zich tot Schuppius, welke de zaak lagchende bijwoonde, en verzocht dezen dringend, hem te hulp te komen. Schuppius zweeg en wachte tot de barbier kwam en zijn mes tot de operatie scherpte. »Genadige vorst en heer!» dus sprak Schuppius dezen thans aan, »ik vrees toch, dat de zaak zich op deze wijze niet goed laat ten einde brengen, want toen mijnheer Johannes zijne gemalin genomen heeft, hebben zij hun huwelijks-contract op de keizerlijke wet gegrond, naar welke man en vrouw, datgene, wat zij gedurende het huwelijk verworven hebben, met elkander deelen moeten. Nu heeft mijnheer Johannes, gelijk hij mij zoo even verzekerde, zijn baard gedurende het huwelijk verworven, en behoort dus de helft daarvan zijne vrouw. Moge het uwer Hoogheid derhalve behagen, hem te vergunnen, dat hij naar huis ga om zijne echtgenoot te vragen, of zij met den verkoop des baards tevreden zij.»

De vorst lachte en de poët behield zijn baard.

Een goed antwoord.

De beroemde dokter Orfila was eens als deskundige in eene crimineele zaak gedagvaard en de president der regtbank deed hem bij het gewone onderzoek de vraag, of hij hem zeggen kon, hoeveel rattenkruid er noodig is om eene vlieg te dooden.

Orfila antwoordde: »ik kan dit alleszins opgeven, doch moet vooraf den ouderdom der vlieg, haar temperament, constitutie en levenswijze kennen en naauwkeurig weten, of zij gehuwd of ongehuwd, weduwe of jonge dochter, of wel jongman is. Zoodra ik omtrent die punten ben ingelicht, zal ik uwe vraag beantwoorden.»

CURIEUS ALLERLEI.

Bij gelegenheid der B...sche kermis, waar onder anderen, de beroemde Boschdocter met nog drie wilden te zien was, had er des avonds, bij een talrijk publiek, in de tent der Boschmenschen, de volgende interrump-tie plaats: Nadat het scherm een oogenblik was opgehaald, trad een soldaat naar het tooneel, omvatte den Boschdocter en riep in vervoering uit: «Wat drommel, Janus! ben je nu wildmensch geworden? Hoe maakt het tante Geur....?» Er ontstond een algemeen gelach en de Direkteur van het théâtre brak spoedig, en in het belang zijner zaak, die kennismaking af, door den soldaat buiten de tent te zetten, waarna de «wildedans» zonder verdere stoornis werd voortgezet.

Fr.

Richard Steele deed eene groote zaal bouwen, die tot het houden van openbare redevoeringen was bestemd. Om te vernemen, hoe de stem zich van den kansel deed hooren, gelastte hij een der werklieden, iets daarop te vertellen. Deze schreeuwde hem toe: «Mijnheer! wij hebben nu al zes weken lang gewerkt en nog geen duit geld gezien!» «Stil! stil!» riep Steele, st.... stil! de stem klinkt slecht!»

Fr.

Een oud hofprediker, die een uitstekend talent aan ware godsvrucht paarde, hield op zekeren zondag eene zeer ernstige boetpreek over de aan het hofheerschende ondeugden. Dienzelfden middag aan de vorstelijke tafel genoodigd zijnde, zeide de vorst tot hem: «Vandaag, lieve dominé, hebt gij ons duchtig op de huid gegeven!» — «Dat doet mij leed,» zeide deze. — «En waarom toch?» vroeg de vorst: «het zal misschien wel helpen.» «Ach,» hernam de leeraar: «dat betwijfel ik! Ik meende het hart getroffen te hebben, maar verneem nu van Uwe Hoogheid, dat ik slechts de huid geraakt heb.»

M. M. C.

Eene onde coquette vroeg aan iemand, hoeveel jaren hij haar wel gaf. Gij hebt er reeds genoeg, antwoordde deze, zonder dat ik er u nog bij geef.

In eene Oostenrijksche stad werden vier soldaten wegens desertie veroordeeld om het lot te trekken wie hunner zou ter dood gebragt worden. De drie eerste trokken, doch de vierde weigerde. En waarom, vraagt men, weigert gij? Zijt gij minder pligtig dan uwe kameraden? Zijt gij niet overgelopen gelijk zij? Dit alles is waar, hernam de soldaat, doch hoewel pligtig, heb ik toch altijd nog eerbied voor de wetten, en niemand nwer zal het onbekend zijn, dat de Keizer alle hasard-

spelen streng verboden heeft. De Keizer dit antwoord vernemende, schonk den vier pligtigen vergeving.

De beroemde Rigaud, bezig met het portret eener dame te maken, die meer coquette dan mooi was, bemerkte dat zij, toen hij aan den vorm desmonds arbeidde, alle krachten inspande om dien zoo klein mogelijk te maken, waardoor hare gelaatstreken veel gelijkheid met die van een grijnsenden aap kregen. «Heb zoo veel zorg niet jufvrouw, zeide de schilder, zoo gij het slechts verkiest, zal ik u in het geheel geen mond maken.

BOER. «Baas, je moest eens eene doodkist voor mijn broër maken. Hier is de maat.»

TIMMERMAN. «Goed van Meer; wanneer moet ze klaar zijn?»

BOER. «Dat komt er op geen dag op aan.»

TIMMERMAN. «Zoo? Wanneer wordt uw broeder dan begraven?»

BOER. «Dat is moeilijk te bepalen.»

TIMMERMAN. «Wanneer is hij dan gestorven?»

BOER. «Hij is nog niet dood, maar ik denk, dat hij het wel zijn zal, eer ik te huis ben.»

De timmerman maakte de kist, welke thans ter bewa- ring van tuintaad door den broër gebezigd wordt; want deze genas en leeft nog.

Fr.

KRUIJER. «Waar wil je na toe Frits?»

SCHOENMAKERSJONGEN. «Naar de apotheek om draken- bloed te koopen.»

KRUIJER. «Dat kun je wel nader krijgen.»

SCHOENMAKERSJONGEN. «Waar dan?»

KRUIJER. «Als je uwe oude meesteres eene aderlating doet.

Je moest eens zien, wat er in de mouw van mijn borstrok zit,» zeide de Groot, die ziek te bed lag, tegen zijne vrouw, «hier in de linkermouw, het jeukt er zoo.» De vrouw inspecteerde den mouw, en ontdekte, tot hare niet geringe verbazing, een nest jonge muizen, die hoogstens een paar uren oud konden zijn.

Fr.

«Hoe gaat het?», vroeg een halfblinde aan een kreu- pelc. «Zoo als gij ziet,» was het antwoord.

Fr.

Brief van een echtgenoot aan zijne vrouw.

De volgende brief kwam onlangs bij toeval in onze handen:

«Gij, schooner dan een mond u noemen kan!» zou ik misschien zeggen, wanneer Shakespeare's Romeo mij die gedachte niet (op eene on- aardige wijze, zonder u gezien te hebben) weg- gesnapt hadde. «Wie heeft u gezien en beroemt zich, dat hij nooit bemind heeft!» zou ik wel- ligt zeggen, wanneer het Schiller's Don Carlos niet tot de prinses Eboli gezegd had, terwijl hij eene andere beminde. «Welk liefelijk he- melsch gelaat!» zou ik verrukt als Göthe's Faust uitroepen, wanneer ik mij met zulke verleiders op ééne lijn wilde plaatsen. «Onschuld en be- valligheid gaan u ter zijde en geene deugd ont- breekt er in uw gevolg!» konde ik u nazuchten gelijk Moreto's Don Caesar der trotsche Donna Diana, wanneer gij zoo koel of slecht geweest waart, mij te laten loopen. «O, koningin, o meesteres! de gansche wereld is slechts eene zwar- te slavin, die u den spiegel voorhoudt!» zoude ik uitroepen, gelijk Hasis tot zijne Suleima, wan- neer zulke vleijeren van een ligtzinnigen dich- ter, door uw ernstigen man gesproken, u niet noodwendig moesten beleedigen. Louise, ik zou u alles zeggen, wat ooit in de opgewondenheid der liefde gezegd is, wanneer het u bevredigen en mij rust verschaffen konde, rust aan mijn hart, dat naar u verlangt. En wat zijn dan ook al die Julia's, Eboli's, Diana's en Sulei- ma's in vergelijking met u! Ach, Louise! — gij zijt mijne gade! gevoelt gij, wat ik op dit oogen- blik gevoel? — Wanneer gij uit deze inleiding van mijn brief ontwaart dat ik u voor volmaakt houd, zoo mag ik deze schoone gelegenheid niet laten voorbijgaan om eenige vrome wen- schen voor uwe voeten te leggen en eene guns- tige opname te verzoeken. Ik ben genoodzaakt dit schriftelijk te doen, mijn Engel! omdat, zoo dikwijls ik het waagde mondeling met een dezer wenschen voor den dag te komen, uw schoon gelaat terstond de kleur eener bloei- jende roos aannam en gij mij met de talrijke gron- den het bewijs leverdet, dat het zeer onbillijk van mij zijn zou, om een tweeden wensch te uiten. Louise! ik bezweer het u, bij de liefde

die ons eenmaal vereenigde, verscheur dezen brief niet, om mij te bewijzen, dat ik geene wenschen te uwen opzigte heb! Louise, het zijn immers geene verwijtingen, die ik u doe — wie, die u kent, zou dit durven wagen? — het zijn immers slechts wenschen, en wenschen mag men immers zelfs daar uiten, waar men aan- bidt — zelfs tegen den hemel! Ach, hoe dik- wijls heb ik reeds als jongeling beter weer, minder storm, schoonere dagen; hoe dikwijls reeds het spoedig voorbijgaan van een plotse- ling opgekomen onweer gewenscht, en toch zijt gij mijne vrouw geworden! De hemel is mij genadig geweest. Laat mij derhalve overtuigd zijn, dat gij de navolgende wenschen, die ik zonder orde, gelijk zij uit mijn hart voortkwa- men, ter neer schrijf, even zoo als de werke- lijke hemel opneemt en in vervulling brengt.

Vooreerst, beste Louise! zoudt gij mij het leven verlengen, wanneer gij uwe kleederen korter liet maken. Ik zou dan niet alle dagen het verdriet hebben u er op te trappen en schuld er aan te zijn dat anderen daarop trappen.

Verder wensch ik, dat gij u kleëren koopet, die passend zijn. Want niettegenstaande uw japonnen-magazijn 80 stuks bevat, en alle drie weken met 4 nieuwe exemplaren wordt ver- meerderd, zoo ontbreekt u voor ieder gezels- chap, dat wij bezoeken, voor elk reisje, dat wij ondernemen willen, toevallig een kleed, dat tot zulk een doel eigenlijk past. Deze eigen- aardige wanstand ligt mij zoo zwaar op het hart, dat ik eens, toen gij een passend kleed voor een gezelschap had — ik geloof, het was voor jaren — u in mijne vreugde daarvoor de kostbare stof tot een nieuw kleed present deed, en dus ook in dit ééne, merkwaardige geval geen voordeel er van had.

Verder, Louise! bid ik u om alles wat be- halve deze kleederen u en mij dierbaar is, u eens een parasol aan te schaffen, die eerst den tweeden dag stuk gaat! Ik zeg dit waarlijk niet uit een oogpunt van zuinigheid; ik wensch het, om die onaangename spanning te vermijden, welke uwe parasols telkens tusschen ons te weeg brengen. Ik kan er mij niet in overwin- nen, om, wanneer een nieuw gekochte parasol na verloop van drie of vier uren verongelukt, uit te roepen: «is het mogelijk?!» of iets der-

gelijks, en dan zijt gij met regt boos op mij, daar gij het toch niet helpen kunt.

Ten vierde bid ik u, mijne beminde Louise, mij een juist loopend horologie te koopen. Sedert ik het geluk heb met u gehuwd te zijn, heb ik het ongeluk, dat alle horologiën, die ik mij koop, slecht zijn, daar zij nu vóór, dan achter loopen. Blijf ik 's middags op mijn horologie vijf minuten over onzen bepaalden etens-tijd uit, dan hebt gij bereids drie kwartier op mij moeten wachten; — ben ik, volgens afspraak, 's avonds ten acht ure gekleed om naar eene soirée te gaan, dan laat gij mij, ongeduldige, door uwe kamenier zeggen, dat gij nog lang niet klaar zijt, en het ook juist eerst zeven uur gepasseerd is; — en ben ik alleen uitge-weest en kom kwart over elfen te huis en in de slaapkamer, dan is het bereids vroeg in den morgen en hebt gij natuurlijk uit zorg over mij nog geen oog digt gedaan!

Louise, een echtgenoot moet somwijlen, om zijn geest op te wekken en nieuwen lust en kracht over zijn beroep te verzamelen, 's avonds zonder beminde gade uitgaan en verre van haar in gezelschap van mannen ademen. Ik verzoek u dringend, Louise! wanneer zich die noodzakelijkheid voordoet en ik ze u aankondig, niet daardoor mijne smart nog te vergrooten, dat gij met een niet te beschrijven gelaat, waarop een verborgen misnoegen tot volkomene onverschilligheid schijnt over te slaan, mij aanziet en, zonder een woord te antwoorden, een boek in de hand neemt of de deur uitloopt. Doe dat niet meer, Louise! Bedenk, dat ik u immer alleen daarom verlaat en onder goede vrienden buitengewoon vrolijk ben, wijl het wederzien zoo treffend is.

O, wildet gij mij toch ook het geheim van dat geneesmiddel verraden, 't welk gij vóór eene partij of bal somtijds gebruikt! Het bezit eene wonderbare kracht. Hoe dikwijls waart gij, gelijk men pleegt te zeggen, »zoo slecht,» dat ik tot onzen dokter zeide: »mijne vrouw staat mij in het geheel niet aan!» De dokter onderzocht u, had ook de gewone vriendelijkheid der artsen, om u iets voor te schrijven, wat gij, anders zoo innemend wezen, echter onaangeroerd liet. Nu komt er eene uitnoodiging tot eene partij. »Compliment,» zeide

ik tot den bediende, en het doet ons leed, voor de eer te moeten bedanken, daar mijne vrouw.....» Reeds gedurende deze weinige woorden moest gij uw medisch geheim aange-wend hebben, want ofschoon gij mij nog voor tien minuten verscheidene uwer kwalen uit-voerig beschreven had, valt gij mij thans in de reden, met de woorden: »Toch niet! Ik ben wel is waar eenigzins ongesteld, maar ik hoop, dat het morgen beter zal zijn. Compliment en wij zullen van het plezier gebruik maken.» En uwe ziekte was telkens verdwe-nen, vooral dan, als wij naar een bal zouden gaan. Terwijl wij er heen reden, verzekerdet gij mij immer, dat gij u nog »zeer zwak» ge-voeldet en in geen geval dikwijler dan één-hoogstens tweemaal dansen zoudt; en ik herin-ner mij geen bal, waarop gij een enkelen dans hebt laten voorbijgaan. Ik bid u, geheimzin-nig Wezen! om dit geheimzinnig middel. Ik lijd sedert jaren aan pijn in den rug, die wel is waar niet hevig is, maar nog al dikwijls te-rugkomt; welligt helpt uw remedie ook daar-tegen.

Een mijner dringendste beden aan u is deze: dat ik toch niet zoo gevoelig zijn moge. Zoo dikwijls ik mij het geringste woordje van berisping jegens u laat ontvallen, springt gij op, stampet met het voetje op den grond en zijt boos op mij, dat ik immer terstond zoo gevoelig ben. Ik moet mij dat geheel afgewennen. Nog voor eenige weken, was onze echt zoo gelukkig! Toen wij onlangs naar een concert gingen, beweerdet gij mij onderweg uw waaijer in bewaring te hebben gegeven, en ik was van meening, den waaijer niet in mijn zak te kun-nen vinden. Uit dit verschil van gevoelen ont-stond, zonder dat ik nog een woord sprak, eene scène, in welke gij gedwongen waart, mij hoog en duur te bezweren: 1. dat zich geen ander echtgenoot zoo gedraagt, 2. dat ik u het weinige genoegen niet gun, 3. mij slechts op mijn gemak gevoel, wanneer ik met mijne makkers te zamen ben, 4. in uw gezelschap nooit vrolijk ben, 5. nog nooit den geringsten wensch van u bevredigd heb, 6. u nooit be-mind heb, en dat 7., wanneer gij niet zoo schoon waart, de verdrietigste gevolgen uit zulk een verschil zouden ontstaan. Ik bid u,

Louise! als ik eens wederom zoo gevoelig mogt zijn, u eene enkele maal naar mijne luimen te schikken en mij gelijk te geven; dit zal mij beschamen en — verbeteren.

Ik bespeur thans, dat mijn brief bijna zoo lang is geworden als uwe kleederen en u der-halve ook het ongeluk overkomen kon, er op te trappen. Ik sluit dus met den wensch.....neen thans geen wenschen meer. Ik blijf in de hoop op een spoedig wederzien.

Uw EDMOND.

De Echo.

De kleine Joris had nooit van de echo hooren spreken; zijne moeder zond hem eens naar het veld, om zijnen vader, die in de wijngaarden op eenen naburigen heuvel werkte, te halen. Joris, die veel van druiven hield, liet zich dit geen tweemaal zeggen en was aanstonds op weg naar den wijngaard; maar hij vond er zijn vader, welke langs eenen anderen weg naar huis teruggekeerd was, niet meer. Hij begon nu druiven te eten en liep den wijngaard af van het eene einde tot het andere. Na zich verzadigd te hebben ving hij aan te roepen: *Hop! hop!* en eene blijde stem antwoordde hem uit het digt bij gelegene bosch: *Hop! hop!*

De jongen, niet wetende wie hem zoo ant-woordde, schreeuwde op nieuw: *Wie zijt gij?* en de stem andermaal: *Wie zijt gij?* De knaap nu ongeduldig wordende zeide: *Gij zijt een zot!* en de stem herhaalde op een schimpenden toon: *Gij zijt een zot! — Gij zijt een guit!* en het antwoord was: *Guit!*

Woedend over deze gedurige herhalingen, wapende hij zich met eenen stok en liep naar het bosch met het voornemen om den onbe-zonnene, die zich vermaakte met hem te ter-gen, zulks af te leeren.

Bij het bosch gekomen zijnde hield hij stil, hopende den snaak, die zich veroorloofd had hem te bespotten, door zijne tegenwoordigheid vrees aan te jagen. Hij begon dan te roepen: *Zijt gij daar?* En de stem te antwoorden: *Daar!.. daar!.. daar!...*

Zulk eene stouthed van den vermeenden on-bekende bragt des jongelings gramschap ten

toppunt; hij begon nu alles te roepen wat hem maar in het hoofd kwam; maar hoe driftiger hij werd, des te meer scheen de stem het hem op een begekenden toon na te doen. Razend liep hij nu met opgehevenen stok het bosch door om den deugniet, die hem zooveel ver-driet aandeed, te zoeken; maar hij mogt het-zelve vrij in alle rigtingen doorkruisen, hij vond niemand. Hij keerde zich derhalve om ging naar huis terug, alwaar hij aan zijne moeder vertelde dat een kleine schelm, in het bosch verborgen, al spottende zijne woorden onophoudelijk herhaald had. De moeder begon te lagchen, doch antwoordde hem met ernst:

»Nu zijt ge eens mooi bedrogen en terdeeg bestraft geworden: gij hebt gemeend eenen anderen uit te schelden en gij hebt het alleen u zelve gedaan. Is het niet waar dat gij alleen datgene hebt hooren herhalen, wat gij zelf eerst geroepen hebt? Gelijk de spiegel der wateren uwe gedaante heeft teruggekaast zoo dikwijls gij er u zelve in bezien hebt, zoo ook heeft de echo van het bosch uwe eigene woorden weder gezegd. Haddet gij fatsoenlijke woorden ge-sproken, gij zoudt ook niet anders dan fatsoen-lijke woorden gehoord hebben; maar nu gij scheldwoorden gebezigd hebt, heeft de echo loutere scheldwoorden herhaald. Zoo gaat het altijd in de wereld! De menschen betalen ons immer met dezelfde munt: zijn wij jegens hen zachtzinnig en fatsoenlijk, dan zullen zij ons ook zachtzinnigheid en vriendelijkheid betoo-nen; bezigen wij daarentegen ten aanzien van hen ruwe woorden, zoo zullen zij ons op den-zelfden toon antwoorden.

Dat was een geograaph.

De generaal Kniephausen, welke in het jaar 1776 de Hessische troepen in Amerika kom-mandeerde, was een dapper krijgsman, maar van het zeewezen wist hij niets en van de geo-graphie niet veel meer. Op den overtocht van Engeland naar Amerika bevond hij zich op het schip van lord Jowes en bragt daar meerdere onaangename weken door, terwijl de vloot, doordien vele der transportschepen zeer slecht zeilden, buitengewoon lang opgehouden werd. Eindelijk kon Kniephausen het niet meer uit-

houden. Op zekeren dag ging hij dicht voor den admiraal staan en zeide: »Mylord! ik weet, dat het mijn pligt is mij op zee naar uwe bevelen te schikken; maar de troepen van Zijne Hoogheid zijn mij aanvertrouwd, en ik vind mij dus genoodzaakt eens te vragen, of wij in een der donkere nachten, die wij gehad hebben, Amerika ook kunnen zijn voorbijgezeild?»

De Pommersche Boer.

Het volgende verhaal zal men vergeefs onder de groote menigte anecdoten zoeken, welke onder den ouden Frits zijn voorgevallen of aan hem worden toegeschreven. En echter is het eene overlevering, die in den mond der oude boeren in Pommeren voortleeft.

De voordeeligste handel der Pommersche landlieden bestond langen tijd in het verkoopen van varkens en gemeste ganzen, die in menigte naar Berlijn, Potsdam of de naaste zeeplaatsen werden verzonden.

De edellieden aldaar, matigden zich, zelfs in de laatste jaren van den grooten Frederik, het regt aan, hunne boeren lichamelijk te tuchtigen. Wel is waar, mogt zulk eene barbaarsche aanmatiging niet ter kennis van den koning komen, maar waar geen klager was, was ook geen regter. De boeren, aan zoodanige behandeling gewoon, zwegen, tot dat eindelijk die wreede gewoonte door bepaalde wetten werd opgeheven.

In een dorp nabij Treptow, aan de Rega gelegen, grensde de hof van een boer aan den tuin eens edelmans. De nalatige tuinier liet dikwijls de tuin deur openstaan en daardoor gebeurde het eens, dat het eenigste varken, hetwelk de boer in eigendom bezat, den tuin binnentrad en eene vreesselijke slagting onder de rozen en tulpen aanrigtte. De vertoornde edelman liet terstond den boer halen, en hem vijftig stokslagen toedienen, niettegenstaande de arme drommel te zijner verdediging aanvoerde, dat de tuinier de deur gesloten moest houden, dat het varken een beest was, dat hij toch bezwaarlijk aan een touw kon vastleggen; dat zijn redeloos dier geen onderscheid van eigendom kende, enz. »Komt uw varken,» riep de vergramde edelman hem na, »nog eenmaal in

mijn tuin, dan schiet ik het neer, en schenk het aan mijne bedienden.» Met dit troostende bescheid werd de boer uitgelaten. De tuin deur bleef, ondanks dit voorval, gelijk vroeger open, en zoo gebeurde het dan, dat het varken andermaal eene wandeling in den tuin, en zich aan de schoone planten te goed deed. De edelman stond juist aan het venster; spoedig greep hij een geweer, legde aan, gaf vuur — en het varken viel dood neder, dat daarna, op zijn bevel, door de bedienden werd weggesleept. Deze slag trof den armen boer harder dan de vijftig stokslagen. Een groot gedeelte van zijn vermogen ging daardoor verloren. Hem was onregt gedaan, daarvan was hij overtuigd. Maar een proces te beginnen, den edelman aan te klagen — daartoe behoorde geld en tijd. Geld had hij niet, en tijd — spoedig zou de tijd daar zijn, waarop hij met het bedrag van het varken, dat hij dacht te verkoopen, zijne pacht zou moeten betalen. Hij wist ook, dat men zich tot den koning kon wenden; doch dat dit schriftelijk moest gebeuren, wist hij ook. Maar onze maat kon niet schrijven; wat nu te doen? Hij kocht een vel papier en begaf zich daarmede naar den pastoor van het dorp. »Goeden morgen, heer pastoor!» begon de boer, »gij zult zeker mijn voorval reeds kennen met het varken en de stokslagen. Hier is papier, gij hebt ook gestudeerd, maak mij een ding aan den koning.» »Een ding,» vroeg de pastoor verwonderd, »wat bedoelt gij, mijn vriend?» »Och,» hernam de boer, »zoo'n ding van mijn varken, dat ik den koning wil geven.» »O, eene aanklagte, meent gij,» verbeterde de leeraar, »maar ik ben geen regsgeleerde; ik kan zoo iets niet maken. En wat wilt gij eigenlijk met dat ding aanvangen?» »Ik ga er mee naar den koning,» antwoordde de eenvoudige landman, »die moet mij helpen, en wanneer gij mij dat ding niet maken kunt, geef mij dan pen en inkt, dan maak ik er zelf een.» — »Maar voor zoo ver ik weet, kunt gij niet schrijven, mijn vriend.» »Wat doet er dat toe,» meende de boer, »geef maar aan, de koning zal wel weten wat ik bedoel.» De pastoor haalde pen en inkt, de boer zette zich neder en tekkende op zijn papier twee vierhoeken. »Dat zijn de beide hoven,» onderrigtte hij den gees-

telijke; hier is de deur (een cirkel trekkende) die de tuinier had behooren te sluiten; hier (eene figuur tekenende, die nergens op geleek) mijn varken, en deze hier (een mannetje met een geweer trachtende te teekenen) is de edelman. Zie, mijnheer! hier hebt gij eene aanklagte, als gij ooit zoo'n ding maken wilt.» »Dank-je,» zeide de pastoor glimlagchend, »ik zal het onthouden.» De boer ijldde met zijne tekening naar huis, haalde zijn zondagsrok voor den dag en trok dien dadelijk aan. Een reiszak met een groot brood en een potje boter, werd over den schouder geworpen; een ferme hagedoornstok voleindigde zijne reisequipage, en zoo uitgerust, ondernam hij met weinige stuivers in den zak, maar met groot vertrouwen op de regtvaardigheid zijns konings in het hart, de zestig uren lange reis naar Potsdam. Daar aangekomen, was het eerste wat hij deed, een voorbijgaanden burger in zijn Pommersch dialect te vragen waar de koning woonde. Vriendelijk leidde deze, die de vraag des boers niet vreemd vond, omdat het in die dagen eene gewone zaak was, den landman, door eenige straten, naar het paleis des konings. »Ga die steenen trappen maar op en men zal u wel teregt brengen.» De boer bedankte zijn geleider en beklom kloekmoedig den marmeren stoep. Aan den ingang, die naar de vertrekken des konings voerde, stond een grenadier als schildwacht. De boer wilde er doorgaan, maar de grenadier hield hem tegen met de vraag: »Wat wilt gij hier, mijn vriend? Hier mag men zoo niet binnen.» »Ei, wat,» zeide de boer, »ik moet naar den koning.» »Gij bij den koning? gij dwaalt man, marsch! voort!» »Ik wil niet,» riep de boer. »Wat ik bij den koning te doen heb, gaat u niet aan; dat heb ik zelfs niet aan mijn oudje (vrouw) gezegd, en zal het u niet aan den neus hangen.» »Vlegel!» riep de grenadier op zijne beurt. In dit oogenblik trad de koning, met den gouverneur van Potsdam en andere officieren, uit het vertrek, om zich naar de parade te begeven. De schildwacht presenteerde het geweer. »Wat is hier te doen?» vroeg de vorst — en de boer, den hoed op zijnen stok ronddraaijende, antwoordde dadelijk: »Deze soldaat wil mij niet inlaten en ik moet toch mijn koning

spreken.» »Is dat dan zoo dringend?» — »Dat geloof ik, het is wegens mijn varken, dat de jonker heeft doodgeschoten en wegens de vijftig stokslagen, die hij mij heeft laten geven.» De koning nam lagchend een snuifje en zeide: »Weet gij wat, vriend, kom binnen, ik zal u bij den koning brengen.» De officieren het teken tot vertrek gevende, trad hij met den boer in de zaal. »Zie zoo, zeg mij thans wat gij hier komt doen, want ik ben de koning.» »Dat heb ik wel gedacht,» zeide de boer gulweg, »want de soldaat heeft dadelijk den mond gehouden, toen gij buiten kwaamt.» Met deze woorden nam hij den reiszak van den rug, opende dien, en de bewuste tekening den koning overhandigende, zeide hij: »Ik heb het zoo wat op het papier gebragt, opdat gij beter zoudt weten, hoe het gegaan is.» Frederik opende het papier, beschouwde eene poos de figuren, en zeide eindelijk: »Vriend! ik moet u bekennen, dat ik daaruit niet wijs kan worden. Zeg mij derhalve in korte woorden, wat dit beteekent.» »Och zie toch eens,» demonstreerde de boer, zich dicht achter den koning plaatsende, en tot bevestiging op het papier wijzende, terwijl hij hem zijn voorval verhaalde. »'t Is wel; 't is wel,» antwoordde de vorst lagchende, »ik zie dat u onregt geschied is, gij zult geholpen worden. Maar thans heb ik het te druk; ga daarom wat in de stad wandelen, bezie de merkwaardigheden, en kom ten 2 uren weder, dan zult gij bescheid hebben.» — De koning trad den stoep af, gevolgd door den boer, die hem vroeg waar de markt was. De vorst wees hem den naasten weg derwaarts en zoo kwam ons boertje op zijne bestemming. Op de markt was hij in zijn element: hij vroeg dadelijk naar de graanprijzen, kocht een haring, welken hij, tegen een paal leunende, opat. Met aandacht luisterde hij naar het klokkenspel van den naasten toren en maakte allerlei beschouwingen over het verschil tusschen zijn dorpje en het prachtige Potsdam. Eindelijk sloeg het 2 uren en begaf hij zich op weg naar den koning. Aan den schildwacht was het bevel gegeven, den boer ongehinderd te laten passeren. De koning zat reeds met zijne ministers en generaals aan tafel, toen de boer binnentrad. »Goeden dag! smaakt het wat?» was

zijn vriendelijken groet. De koning wees hem een tafeltje, waaraan de boer ook dadelijk plaats nam, nadat hij er zijn reiszak had ondergelegd. Daar zijn eetlust door den reuk der spijzen werd opgewekt, opende hij den zak, nam het brood er uit en nadat hij er met zijn knipmes een geweldig stuk had afgesneden, begon hij met zooveel smaak te eten, dat men hem wel in het voorvertrek kon hooren. De gebruikte haring veroorzaakte hem echter dorst, en daar hij zag, dat de pages den koning wijn bragten, naderde hij dezen, klopte hem op den schouder en zeide: „Laat de jongens mij ook wat drinken geven, want ik heb duivelschen dorst.“ De koning zich van lagchen bedwingende, wenkte den page, die den boer dadelijk een beker wijn bragt. De Pommersche landman had nooit wijn gezien, veel minder gedronken. „Blitz tausend,“ riep hij uit, „dat is kostelijk bier! Als ik mijn kruik bij mij had, dan zou ik wat voor mijn oudje meenemen.“ Terwijl de boer zijn maaltijd voortzette, trok de koning de teekening des boers uit zijn rokzak en gaf haar den minister Hertzberg over, om zijne meening te vernemen. Deze beschouwde hoofdschuddend het papier en gaf het den naast hem zittenden over, die evenmin iets van de zaak begreep, doch het papier aan zijnen buurman overgaf, zoodat het van hand tot hand rond ging en eindelijk bij den koning weêr aankwam. „Welnu,“ vroeg deze, „wat dunkt u van de zaak?“ „Sire!“ antwoordde Hertzberg, „om zulke teekeningen uit te leggen, moet men geleerder zijn dan ik.“ „Dan zal ik het u zeggen,“ voer de vorst voort, vertelde het geheele voorval met de uitlegging der figuren. Plotseling stond de boer op, terwijl hij brood en mes neêrlegde, en riep: „Ja, als ik het u niet gezegd had, zoudt gij het ook niet weten.“ Thans kon de koning zich niet langer bedwingen, hij borst in gelach uit en dit was het teeken tot een algemeen geschater. „Als men u wat leeren wil,“ zeide de boer verdrietig, „begint gij te lagchen.“ Een nieuw gelach volgde. Eindelijk kreeg het gezelschap het teeken tot afscheid en de koning bleef met zijn gast alleen. „Kom hier, eerlijke Pommer!“ zeide de vorst, „geef dit papier aan uwen jonker. Daarin staat, dat hij u voor elken

slag een gulden moet betalen; uw varken moet gij eerlijk naar uw geweten taxeren en hij moet u de waarde betalen. Daarenboven moet hij u nog voor verzuim en reiskosten twintig gulden uitkeeren. Ga thans heen, en reis gelukkig!“ „Hoezee! God zal het u duizendmaal vergelden. Maar Potstauzend! daar heb ik bijkans iets vergeten,“ voer de boer voort, terwijl hij zijn lederen buidel uit den zak haalde, „ik moet mijnheer nog betalen. Waar is de jongen gebleven? Dien moet ik toch ook een fooritje geven.“ „Het kost niets,“ zeide Frederik, „ga slechts, gij hebt nog eenen langen weg af te leggen en uwe vrouw zal u zeker wachten.“ „Nu leef dan wel!“ Met dezen wensch reikte hij den koning zijne grove hand, die ze vriendelijk drukte en den boer nogmaals eene gelukkige reis wenschte.

G. 18 $\frac{16}{7}$ 56.

Fr.

De Pantoffelman.

Het eenige regiment, dat zonder kruid en lood, zonder degen en kanon de geheele wereld beheerscht, is het pantoffel-regiment. Dit regiment heeft de pijlen in de oogen, de zwaarden in den mond, het kanongebulder op de lippen en gloeiend lood in de tranen.

Daar dit regiment uit vrouwen bestaat, zooligt het liever in garnizoen, dan in het veld te staan.

Dit pantoffel-regiment zoekt steeds zijn man, op wien het op krijgsmans manier de zege behaalt. Zulk een man heet in den wandel: *een pantoffelman*; in de taal der beau monde: *een teeder echtgenoot*, en in zuiver Hollandsch: *un mari comme il faut*.

Wie gij ook zijn moogt, lieve lezer, wanneer gij reeds den wonderring hebt, dien men aan uw vinger steekt en die u handen en voeten bindt, zoo zijt óf een pantoffelman óf een pantoffeltjesman. Want geloof mij, de gemoedlijkste, de zachtste, de toegevendste vrouw heeft een pantoffeltje, en het kleinste pantoffeltje van het zachtste vrouwtje trapt het geduld van een man ter neder.

Wij staan alle onder de pantoffel; de pantoffel-nuances van eene vrouw, beminde of huishoudster zijn moeilijk te onderscheiden.

Intusschen zijn er pantoffelmannen, die het in hun beroep tot eene aanzienlijke hoogte gebragt hebben en somwijlen een waar ideaal van een pantoffelman kunnen genoemd worden.

Alphonsus heeft een dubbel ongeluk: vooreerst heeft hij eene vrouw; ten tweede heeft hij eene schoone vrouw; daarbij is het een geluk, dat hij geene vrouw heeft, maar een heer. Alphonsus staat in verhouding tot zijne vrouw, gelijk Americus tot America; hij heeft haar zijn naam gegeven, doch heeft haar overigens niets te bevelen. 's Morgens staat hij op, sluipt in stilte de kamer uit, kijkt in de kinderkamer, wekt de meid, legt vuur aan, hangt water op, zet thee en wacht met geduld het ontwaken zijner vrouw af. Zoodra zij de oogen openslaat is hij ter neêr geslagen; als zij opstaat, staan alle zijne kwellingen mede op. Hij wil uitgaan; onder vele verborgene toespelingen op dezen stouten wensch, verneemt hij naar hetgeen zij voornemens is te doen, en ontwaart, dat hij te huis moet blijven, wijl zij noodzakelijk uit moet. Wil hij op zijn gemak eene pijp rooken dan moet hij in een zijkamertje vlugten. Tegen elf uur wordt het hem vergund uit te gaan; zij geeft hem eenige stuivers met de vermaning, geene onnoodige uitgaven te doen. Hij ontmoet op straat een vriend, dien hij in lang niet gezien heeft; hij zou hem gaarne aan tafel noodigen, maar waagt het niet, omdat — zijne vrouw knorren zou. De vriend verzoekt hem, om met hem te eten; ook dit waagt hij niet, want zijne vrouw zou boos zijn.

Een vriend noodigt hem tegen den na de middag tot eene wandeling uit; hij kan het niet bepaald toezeggen want — hij moet eerst zijne vrouw vragen. Er wordt hem eene in-tekeningslijst aangeboden; hij mag niet teekenen zonder permissie van zijne vrouw. Een paar vrienden willen hem 's avonds bezoeken; hij slaat het af uit vrees voor zijne vrouw. De burgers rigten eene societeit op; hij mag er niet heengaan, wijl zijne vrouw zulks niet verkiest. Hij heeft eene equipage, maar als hij

uitrijden wil, vraagt hij eerst aan den koetsier, of mevrouw ook iets bepaald heeft. Wil hij naar een concert gaan, dan moet hij acht dagen van te voren er reeds over spreken, gedurende dien tijd haar ter hand gaan en een gelukkig oogenblik afwachten om haar verlof te verkrijgen. Zijn bediende vraagt hem om uit te gaan; hij durft hem geene permissie geven, zonder medeweten van zijne vrouw. Zijne vrouw wil gaan wandelen; hij reikt haar de mantille en handschoenen over en vraagt verlegen, of hij haar begeleiden mag.

's Morgens moet hij de mops wasschen, de kanarievogels voederen, de zijdwormen rijnigen, de piano stemmen, de muziek gereed leggen, garen opwinden, de bloemen begieten, de modérateurlampen schoon maken enz.

Hij durft bij zijne kinderen geene verkeerde neigingen tegengaan, hun lessen geven, veel minder bestraffen, ja zelfs geene geschenken aan hen uitdeelen. In 't kort, hij heeft volstrekt geen wil, alleen zijn laatste wil, die tegelijk zijn eerste is.

Een vaste regel.

Zeker geleerde werd dikwijls bij eene gravin tegen 3 uur 's nademiddags op thee genoodigd. Eens of tweemaal ging hij er heen, en vond er een talrijk gezelschap, dat bij de gravin heerlijk gegeten had en 'twelk onze geleerde door zijne geestigheid en luim zoude vermaken en der spijsvertering bevorderlijk zijn. Dit verdroot hem natuurlijk, te meer, daar men hem niet de eer eener uitnoodiging tot het diné waardig keurde, en hij bedankte dus in het vervolg meermalen voor dergelijke invitatiën. Desniettegenstaande bleven zij echter niet uit, en onze geleerde schreef derhalve eens op het invitatiebriefje: Mevrouw! ik heb de eer u met leedwezen te berigten, dat ik aan uwe vriendelijke uitnoodiging niet voldoen kan, aangezien het bij mij een vaste regel is, steeds thee te drinken, waar ik het middagmaal gebruikt heb."

CURIEUS ALLERLEI.

De Maarschalk *Lefebre* bewoonde een prachtig hôtel. Hier ontving hij eens het bezoek van een vriend zijner jeugd, die gedurende zijn leven nooit veel had uitgevoerd, en die opgetogen over al de weelde des Maarschalks, gedurig uitriep: „hoe prachtig! hoe kostelijk!” enz. „Ik zie dat gij mij benijdt,” zeide *Lefebre*, „en daarom doe ik u een voorstel. Ik zal u al deze dingen tot veel minder prijs geven, dan waarvoor ik die in bezit kreeg. Kom eens mede in den tuin. Zie zoo, ga daar staan!” Daarop trok hij een pistool te voorschijn en zeide: „nu zal ik twintig maal op u schieten en als gij niet valt, is mijn hôtel en al wat er in is voor u.” De vriend kroop zoo snel als hij kon achter een boom en stamelde: „neen, ik benijd u niet, en....” „Wat,” riep de krijgsman, „gij weigert? Weet echter, dat men wel duizendmaal op mij schoot, eer ik kwam, waar gij mij thans ziet.”

Een boerenzoon, die bij den ambtenaar van den burgerlijken stand te G, het overlijden zijns vaders kwam berigten, gebruikte daartoe deze woorden: „Mijnheer, de complimenten van vader, en hij laat u zeggen, dat hij van morgen om negen uren gestorven is.”

„Wij hebben van daag nog al mooi weer,” zeide onlangs iemand tegen den hardhoorigen heer Oslander. „Wat zegt je,” zeide deze, „is je moeder dood?”

Een boer moest eens aan een geestelijke in de stad een brief brengen. Zijn eerwaarde had bij zijne aankomst juist eene gulle bui en beval derhalve aan zijn knecht, den boer, die op antwoord wachten moest, een glas wijn te geven. Ongelukkigerwijze vergreep zich de knecht, nam in plaats van eene wijnflesch eene flesch met olie uit de provisiekast, en schonk daarvan een glas in zonderde vergissing te bemerken, daar het reeds tamelijk donker was. De boer nam er een slokje uit, doch daar die drank hem niet behaagde liet hij het glas onaangeroerd staan. Dit zag de geestelijke en zeide tot hem: wel, hoe is het, smaakt u de wijn niet?” „Nee,” antwoordde de boer grijzend, en terwijl hij zich den mond afveegde, „hie is mie te vet!”

Een landman, welke volstrekt niet zoo dom was als hij er uit zag, leverde van zijne producten in de stad. Toen hij ze bezorgd en zijn geld daarvoor ontvangen had, slenterde hij vergenoegd door de straten en beschouwde met een blik van verbazing de fraaie winkels en gebouwen. Voor zeker magazijn bleef hij staan en keek

nieuwsgierig door de openstaande deur naar binnen, alwaar een bediende bezig was met zakjes te plakken. Lang bleef de boer daar staan kijken, tot niet geringe ergeris van den bediende, en riep dezen vervolgens toe: „zeg mi toch es, wat hier verkocht wordt.”

„Ezelskoppen!” bromde de bediende.

„Hm! dan heb ik vandaag wis 'n goije markt ehad?”

„Waarom dan?”

„Boe, walle, um dat 'k er maor een mer in den winkel zie staon!”

Lord Chesterfield deed eenigen dagen voor zijn dood een wandelrid in een rijtuig met zes zwarte paarden bespannen, die stapvoets gingen.

Een vriend kwam aan het rijtuig, vroeg hoe hij het maakte en waar hij heen reed.

„Binnen eenige dagen ben ik dood,” antwoordde Chesterfield, „en daarom neem ik thans eene proef van mijne lijkstatie.”

Een rijk koopman uit de stad reed naar zijn landgoed. Onderweg trof hij een boer aan, welke visch te koop had. Hij keek uit het rijtuig en vroeg hem uit kortswijl, of hij ook stokvisch verkocht. „Neen,” zeide de boer, „om stokvisch te bekomen, wenden wij ons aan de kooplieden in de stad.”

„Zeg 'r eens, zeide iemand, „ik hoor dikwijls van klassieke schrijvers spreken; wat is toch eigenlijk klassiek?” „Wel, dat 's zeer eenvoudig,” antwoordde een alweter, „klassiek is een Grieksch uit het latijn vertaald woord en heet op Hollandsch *fameus*.”

Een koopman schreef aan een zijner corespondenten: „de beide vaten traan, die ik voor u in het oog had, zijn mij nevens den neus gegaan. Suiker stil, koffij slap enz.”

„Hoe gaat het bij u t' huis?” vroeg men aan eene boerin.

„O, bij ons gaat het zeer goed, wij hebben thans veel pretjes, den vorigen zondag hadden wij bruiloft en dingsdag reeds weder begravenis,” was het laconische antwoord.

Een filosoof welke zijn huis verkoopen wilde, droeg een steen van het muurwerk met zich rond en vertoonde dezen den kooplustigen als monster.

Een plezlerige nacht,

eene ware gebeurtenis;

door D. HOUTKAMP.

In de maand Julij des vorigen jaars, bevond ik mij in de stad G., alwaar ik mij om mijne studiën ettelijke dagen opgehouden had. Het was mijn plan, nog des avonds van daar met de diligence naar B.... te vertrekken. Toen ik echter op de plaats kwam, waar ze afrijdt, was het reeds te laat, en ik zag mij derhalve genoodzaakt naar B.... te wandelen.

De weg was in den aanvang, ofschoon hier en daar wat hobbelig, niet onaangenaam; doch later werd de dijk moerassig, ten gevolge waarvan ik nu en dan tot over de enkels in den modder zakte. Tot overmaat van ramp begon het eindelijk hard te regenen, 't was alsof de sluizen des hemels op eenmaal alle te gelijk geopend werden; gelukkigerwijze deed er zich spoedig eene herberg voor mijne oogen op, en ik besloot onmiddellijk er mijn intrek te nemen.

Ik trad dan de herberg, die er zeer vervalven uitzag, binnen en vond een 8 tal personen, die bij hoopjes door 't vertrek verspreid waren, en met hunne onvervalschte klappermans-tabak het kleine bedompte vertrek verpestten. — Ik liet een glas rumgrog aanrukken en plaatste mij in den kring om de gloeiende kagchel, die mij zeer te stude kwam. Vier der logés schenen inwoners van B. te zijn; zij rookten uit smerige eindjes pijp, en waren druk over de oostersche kwestie aan 't discoureren; de vijfde was een oude gepensioneerde majoor met een bierbuik, die zich met 't lepperen aan een bowl punsch en het zuigen aan eene lange pijp onledig hield; n°. 6 was een dikke land-edelman, die geen woord sprak, maar onophoudelijk met de vingers op eene ovale snuifdoos tikte; de zevende persoon was een jonge heer, wiens aangezicht bijna geheel met haren bedekt was, overigens was hij, wat zijne kleeding aangaat, een *very-bram*; de 8ste persoon eindelijk was een kindeken Israëls, die,

Van dat de zon in 't Oosten blinkt,
Tot dat ze in 't Westen nederzinkt,

1886

met pak en zak stad en dorp afliep, en van de winst der laatste dagen zich aan eenige broodjes met kausere worst, knapkoek en eene kom saliemelk eens regt te goed deed.

„Bestaat er gelegenheid dezen nacht alhier te logeren?” vroeg ik den kellner, een man met een groot, dik hoofd, waarin een paar kleine oogjes als starren aan den hemel schitterden.

„Dat zal bezwaarlijk gaan,” antwoordde de man, terwijl hij 't zweet van zijn bollig gelaat met een rooden zakdoek afwischte, „dat zal bezwaarlijk gaan: de onderste kamer is voor mijnheer den commis-voyageur, de tweede voor den baron, en van den zolder, die in twee vakken verdeeld is, is het beste voor Levie; wanneer mijnheer zich met het andere wil tevreeden stellen, is het direct ter zijner dispositie!”

Uitgaande van 't systeem, dat men van den nood eene deugd moet maken, besloot ik de kamer in orde te laten brengen. Naauwelijks had ik mijne toestemming gegeven, of de vrouw des huizes, eene beauté, die 5 schoone eigenschappen in zich vereenigde, namelijk dat zij pokdalig was, niet zuinig scheel keek en een bogchel van 20 duimen dik op den rug torschte, toog met eene matras, waaruit hier en daar eene oude vodde, of eene paruik stroo en paardenhaar hing, en een paar hoofdkussens, waarop welligt den vorigen dag het hoofd van een gedeserteerden tamboer gerust had, naar mijne antichambre, waarvan ik mij tot dusverre nog niet heel veel bekoorlijks voorstelde. — „Alvorens ik naar bed ga, zou ik wel wat warm verlangen,” zei ik tot den waard, die juist een glas punch ledigde. „We hebben heden avond kernemelk, mijnheer!” sprak de waard; „'t is een gezonde en goedkope kost.”

En te gelijkertijd ging hij naar het einde der kamer, waar een ontzagchelijke pot met kernemelk op een kolenvuur hing te koken, en, na alvorens den inhoud eens ter dege te hebben omgeroerd, goot hij een maatje melk op een tinnen bord en bragt het mij.

„Arrejasses,” piepte de commis-voyageur, terwijl hij met gramstorige blikken mij aankeek, „wat heb je daeg voog kost, Nuggelmans!” „Kernemelk, meneer!” riep de waard.

13

„Pruh! pahl — nei, die vegdei ik te eten, geef jij me liever reis rostbeaf!”

Het jonge mensch, dat zeker dien dag nog niets genuttigd had, viel als een wolf op het vleesch aan en verslond het in een paar minuten.

Nadat ik de melk met veel moeite binnen gekregen had, stapten wij allen naar ons slaapsalet. Na mijn hals op een paar dozijn vermolde treden gewaagd te hebben, kwam ik met behulp van een eindje nachtkaars in mijne kamer, welke, misschien voor de frissche lucht, geen deur bezat. Het hokje leverde waarlijk een heerlijk model op voor eene Ostade of Teniers, die een vertrek onder handen wil nemen, waar armoë-troef op den zetel zit; regts bevond zich eene specie van ledékant, die in een zeer armzaligen toestand verkeerde en waarvan de gordijnen eertijds voor tafellakens schenen gediend te hebben, wyl er hier en daar eenige stroopvlekken op zichtbaar waren; vis-a-vis dit heerlijke meubel stond een waschtafeltje heel kunstig op drie pooten te balanceren, en dreigde bij de minste beweging ineen te storten, terwijl een spiegel met een groene lijst, een stoel met eene geruïneerde zitting, een paar kunstgewrochten van den eenen of anderen prulschilder en eene hangkast, waarin een chambreloop en een oude soldaten-jas hingen, het verdere meublement van mijn paleis uitmaakten.

„Vieze varkens worden niet vet!” met die spreuk op de lippen had ik mij gezwind van mijn bovengoed ontdaan en in de dekens gewikkeld. Ik mogt zoo wat eene minuut of tien gesluimerd hebben, toen op eenmaal de sluisen des hemels geopend werden en de regen tegen de glazen kletterde; 't was een weer, waarin noch hond, noch kat het kon uithouden, daarbij woei het vreesselijk, zoodat het mij ten eenemale onmogelijk was in slaap te komen.

Juist was ik aan het filosoferen over het genot van „op eene armoedige manier te logeren,” toen het begon te druppelen, en na een paar minuten was niet alleen de hoofdpeuluw maar ook hij, die er op rustte, deerlijk nat. Den waard te roepen zou niet met al baten, er stond mij derhalve niets te doen dan in een wip uit het bed te springen, een kermisbed te

fabriceren, en mij daarop neder te leggen. Of schoon het armzalige eindje brandende kaars door den wind was uitgeblazen, was het kermisbed spoedig gereed; maar pas had ik mij weër nedergelegd, of het begon weder op nieuw boven mijn hoofd te regenen en wel zoo hevig, dat mijne slaapmuts aan eene broek, die zoo uit de tobbe komt, gelijk was. Stampvoetende schopte ik het gansche kermisbed in duigen en was juist van plan den waard te roepen, toen eensklaps ten 12 ure een hevig rumoer mijne ooren trof. Het geweld kwam uit de kamer des barons; het was alsof de stoelen en verdere meubels omver geworpen werden; daarbij liep er een langzaam den trap op, die naar de vertrekken van mijn Israëlischen buurman leidde en stormde onmiddellijk in vollen draf weder naar beneden.

In de kamer van den commis-voyageur werd braaf gescholden en geschreeuwd.

„Maeg, meneeg de bagon!” piepte deze stampvoetende, terwijl hij aan de kamerdeur van den edelman bonsde, „dat ken ik hieg zoo niet uitstaan.”

Ik vond het geraden mij maar buiten de gansche zaak te houden; ik herinnerde mij, dat de waard mij, op mijne vraag, wie de edelman was, geantwoord had, — „'t is een halve malle, weet u!”

„Nha! vader apram,” schreeuwde mijn buurman, terwijl hij, en plein negligé eensklaps in mijne kamer trad „nha, meheer, ik ken je sthaan te betaigen als ik van sjrik de khouwe khouerts over mijn ligchaam stha te khrijgen!”

Op het gezigt van het kromme joodje, dat bijna geheel in Adams-costuum de kamer instormde, moest ik onwillekeurig lagchen, of schoon mijne handen en voeten door het stortbad als verkleumd waren.

Men kon het den vent aanzien, dat hij geheel van zen stik was. „'t is een sphook! een sphook! o waai keschrije, 't is een sphook, en handers niks,” schreeuwde de jood, terwijl hij op kleermakers wijs met de beenen over elkaar op den grond ging liggen, en, even als Job op den mesthoop, van angst zijn gansche ligchaam wreef.

Te vergeefs trachtte ik hem aan 't verstand te brengen, dat het bewuste spook niemand

anders was dan de dikke baron. Eensklaps werd het rumoer nog eens zoo groot, de commis-voyageur werd verraderlijk door den baron aangevallen, die, volgens den waard, in zijne nachtwandelingen aan een weerwolf gelijk is. Deze, de dandy namentlijk, die juist zijne spanbroek aantrok, ten einde, zoo spoedig zulks doenlijk was, de plaat te poetzen, werd woedend, nam eene lampetkom van het tafeltje, om den baron daarmee bang te maken; deze die van zijn leven meermalen gekramp geworden was (dat wil zeggen de kom, niet de baron) viel uit elkander en stortte heur min of meer smerigen inhoud over de ligte zomerbroek. De edelman ontwaakt op eens uit zijn slaap en in den waan, dat de reiziger een aanslag op zijn leven wilde doen, nam hij een sixpence en takelde daarmee den jongen heer dusdanig toe, dat deze in onmagt nederviel.

Middelwyl was het zeepsop in de bedstede van den waard gedropen, die onder het vertrek, waar de scène plaats greep, in morpheus rustte. Het stortbad bragt noch hem, noch zijne dierbare wederhelft in eene aangename stemming. Als een held toog hij met een karwats naar boven, met het vaste voornemen om allen, die hem in zijne rust stoorden, zonder complimenten de deur uit te jagen. Nu ontstond er een leven, dat hooren en zien bijna verging. Levie zat nog altijd deerlijk in den angst. — „Nah! das mir een leven als in de whoestenij,” begon de jood, „hat ik tat khinne weten, hat ik getacht bij de Filestijne te moete slhopen, ik hat nog liever in de kheken bij thante Piet gebleven, of naast de stalknecht in ped. Mbaar,” vervolgde hij, terwijl hij eensklaps opstond, „weetje wat me te thoen sthaat, ik poets em! ik stha me uit de rhamen te hijzen ik wil ter eit!” — En te gelijktijd nam bij een lang koord uit zijn zak, bond het aan het venster-raam en liet den koffer eerst zakken; dit ging zeer goed, doch toen de arme jood zelf op deze wijze zocht te ontkomen en reeds tot op de helft afgedleden was, viel hij met het touw en het gansche venster-raam op straat ter neder. Het scheen nog al gelukkig afgeloopen te zijn, want weldra verloor ik hem uit 't oog. De waard had middelwyl reeds ettelijke malen aan de deur des barons geklopt, doch vruchteloos!

„Open!” donderde de man, „me vrouw en ik verzuipen bijna onder de dekens!” — „Dan moet meneeg de waegd maar niet dusdanige bejoegde logés nemen!” piepte de gespanbroekte, met eene gemaakte stem.

— Doe jij maar reis weerlichts gaauw open! jij meneer dáár!!! —

„Dat vegdei nou eigeis!”

De waard werd nijdig en trapte de deur doormidden. Nu werd het geschreeuw zoo hevig, dat ik niets meer verstond en, in navolging van Levie, mij langs een touw op straat liet zakken en mij spoedig naar B... begaf, ten einde aldaar in 't fashionable logement eenige uren in rust door te brengen, die ik na een zoo rusteloozen nacht, ruimschoots noodhad.

Met dieven moet men dieven vangen.

't Is bekend, dat bijna alle horologies, die te Parijs verkocht worden, uit Genève komen, en dat langs de geheele grenslinie, die Frankrijk van Zwitserland scheidt, de sluikhandel vroeger ongestraft bleef.

Te Genève was zelfs een horologiemaker, die zijne koopers instond voor het ontduiken der inkomende regten, door middel van eene kleine schadeloosstelling.

De inspecteur-generaal der belastingen in Frankrijk het vernomen hebbende, besloot zelf de echtheid dezer zaak te onderzoeken. Hij gaat naar Genève en doet bij den genoemden horologiemaker een aanzienlijken inkoop. Deze staat er hem voor in, ze vrij van inkomende regten te zullen leveren en vraagt naar zijn adres.

„Graaf! G... , inspekteur-generaal der belastingen in Frankrijk.”

„Zeer wel, mijn heer! bij uwe aankomst in Parijs zult gij ze vinden.”

„Dat zullen wij zien, zeide de Graaf, die direkt naar zijn logement gaat, postpaarden bestelt en vertrekt.

Aan de grenzen komende, geeft hij aan de douanen het signalement van het kistje, dat de horologies bevatte, en belooft honderd Louis-d'or aan dengene, die ze hem bezorgt. Hij zet zijne reis voort met de grootst mogelijke snelheid, komt te Parijs aan en stapt af aan

het hôtel van den directeur der douane. Hij begeeft zich terstond naar zijne kamer en, wat ziet hij? . . . . het kistje met de horologies op den schoorsteen!

De slimme horologiemaker had een der bedienden van den inspecteur omgekocht, en deze had het kistje geborgen in het rijtuig, dat de commiezen hadden gerespecteerd.

Graaf G . . . , inspecteur der douane in Frankrijk, had zelf zijne horologies binnen gesmokkeld.

De wolf en de mensch.

De vos sprak eens met den wolf over de sterkte van den mensch, dat geen dier hem weerstaan kon, en zij list moesten gebruiken om het tegen hem uit te houden.

„Als ik er eens een te zien kon krijgen,” zeide de wolf, dan zou ik wel op hem los durven gaan.”

„Daar kan ik je wel aan helpen,” sprak de vos, kom morgen vroeg maar bij mij, dan zal ik je er een wijzen.”

De wolf was al vroeg present, en de vos ging met hem naar den weg, waar de jager elken dag passeerde.

Eerst kwam er een oud gepensioneerd soldaat.

„Is dat nu een mensch?” vroeg de vos.

„Neen,” antwoordde de vos, „dat is er een geweest.”

Na dezen kwam een knaap, die naar school wilde gaan.

„Is dat dan een mensch?” was weder de vraag van den wolf.

„Neen, dat moet er nog een worden,” was Reintje's antwoord.

Eindelijk kwam de jager, met zijn dubbel geweer op den rug en den hartsvanger op zij.

„Daar heb je nu eindelijk een mensch.” zeide de vos, „daar moet je nu op losgaan maar ik ga weer naar mijn hol terug.”

De wolf trok nu op den mensch aan. Toen de jager hem zag naderen zeide hij: „'t is jammer, dat ik er geen kogel op heb;” maar hij mikte, en joeg den wolf eene lading hagel in 't gezicht. De wolf trok een heel leelijk gezicht,

doch liet zich toch niet afschrikken en rukte voort. Toen kreeg hij de tweede lading. Hij verbeet zijne pijn en viel den jager aan. Maar deze trok zijn hartsvanger, en gaf hem links en rechts eenige fiksche houwen, zoodat hij bloedend en huilend naar den vos terug liep.

„Nu, broeder wolf!” sprak de vos, „hoe is het met den mensch afgeloopen?”

„Ach!” antwoordde de wolf, „zoo had ik mij de kracht van den mensch niet voorgesteld. Eerst nam hij een stok van den schouder en blies er in. Toen vloog mij iets in 't gezicht, dat mij ontzettend kittelde; en toen blies hij er nog eens in, en weër vloog mij iets om den neus heen, als bliksem en hagel, en toen ik heel dicht bij hem was, trok hij eene blanke rib uit het lijf, waarmede hij zoo op mij lossloeg, dat ik meende te moeten bezwijken.”

„Zie je wel,” sprak de vos, „dat je een groote bluffer bent, je wilt altijd verder springen dan je stok lang is.”

Eene beschouwing over de verkeerde wereld.

door meester Joris, in de dorpschool aan zijne leerlingen medegedeeld. (*)

Knapen en Meisjes, ik heb mij voorgenomen Heden avond met iets vreemds op de lappen te komen,

En, om u iets van de wereld te leeren, Over de verkeerde wereld te redeneren.

Daartoe, attentie, in de eerste plaats, Secundo geen babbeltjes met jelui maats.

Alvorens er echter toe over te gaan, Moeten wij eerst de wereld zelve verstaan.

Door wereld moeten we verstaan:

Chirurgieale instrumenten en levertraan, Ypenboomen en linialen,

Volle potten met eerebaai en koffijbalen, Vloeipapier en Brabandsche centen,

Dunne pannekoekjes en karmansprenten, Eau Indienne, gelukzoekers en rotten,

Grog van bessen en gebreveteerde waterpotten,

(*) De geachte Lezeressen en Lezers gelieven indachtig te zijn, dat meester Joris een poët volgens zijne eigene methode is.

Zeilschepen, bokkems, hanenpootjes, Deurwaarders en vier duit's broodjes, Stovenzetsters en pandjesbazen, Revalenta en lampenglazen, Metalenkruis-ridders en propenenten, Vermillioen, panorama's en rijst met krenten, Ingenieurs van den waterstaat, langbeenen muggen,

Ridders van twee dagen oud en ophaalbruggen, Kwá-jongens, corchetten, loterij joden, Hannekemaaijers, cache-tous en lange roggenbrooden,

Voetzoekers, rostbeaf, barbaren, Doodgravers, jodenlak en lekkie cigaren, Pruisische dragonders en jonkmans-grillen, Ministers, burgervaders en Hollowaij's pillen, Rivieren, tulbanden en vechtpartijen, Meisjes-luimen en brandwaarborgmaatschappijen,

China's-appelen, kanapés, Raaivangers, lange turf en schapenvleesch, Violisten, bankopsluiters, pennehouders, Ezels, letterzetters en bierbrouwers, Eikenhout, anijsmelk en cachenez, Gensenschoenen, lawaaisaus en paardenvleesch, Morison's pillen en ganzenvlerken, Stille dienders en kantoorklerken.

Door wereld moet je hier verder begrijpen:

Bakkebaarden en gaspijpen, Wandelstokken, ketellappers, Koffijkonkeltjes en pokdalige turftrappers, Macassar oil en speldenknoppen, Ulevelletjes en spieringkoppen, Duinwater, tambours en teekenkrijt, Etudes aux crayons en leden van de matigheid, Liedjeszangers en gangloopers, Moderateurlampen en oliekoopers, Port-a-port en kagchelblokken, Haringslâ en dames-sokken, Huisbazen, buitentjes en vuur-draken, Advokaten en boonenstaken, En nog een aantal and're zaken, Die, vereënd, de wereld uitmaken.

Daar wij nu de wereld mogten leeren, Zullen wij er eens verder over redeneren, En, want de schooltijd is weldra gedaan, Direct tot de verkeerde wereld overgaan.

Wat het woordje »verkeerd” wil zeggen, Behoef ik je wis niet meer uit te leggen: Indien wij weten hoe »regt” bestaat, Weten we ook hoe 't is, als 't »verkeerd” gaat. Als b. v., een blinde kan kijken, En de kat voor de muis gaat wijken, Als er tulpen in een lessenaar groeijen, En aartsdomkoppen zich met staatkunde be-

bemoeijen, Of als een dame, sans cavalier, Zich begeeft naar een bal masqué.

Dan ook beschouw ik de wereld verkeerd, Als de jongen zijn' lessen niet leert, En hij, schoon monsieur hem ook slaat en be-

kijft, Altijd de oude en dezelfde domkop blijft; Als een vorst, wen de boel wat wrakjes staat, Met een »vette porte-monnaie” 't land verlaat; Als mevrouw van brassen weet,

En haar engel brood, van vier dagen oud, eet; Als de bakkers zulk heerlijk brood gaan bakken, Dat 't je als een koek in de maag gaat plakken; Als Jantje, wien de tijd begint te vervelen,

Met pipa's repetitie-kastie wil gaan spelen; Als mevrouw manillas rookt, En haar gade voor tijdverdrijf een vlade kooft; Als papa zit wort'len te schrapen,

En de meid er bij in een fateul zit te slapen; Als een dame in de krant om »een man” ad-verteert, En de boterboer koude aardappels onder zijn boter smeert;

Of als de vrouw aan de schaaftank staat, Terwijl haar man de kinderen verschoonen gaat. Ook dan beschouw ik de wereld verkeerd, Als de moeder de boter tegen den zolder smeert, En de vader om toch maar »eten” te koopen, Voor dag en daauw met den klepper bij den weg moet loopen;

Als een meisje denkt een goed huwelijk te doen, Met een »gellambaarden man, dus op 't oog, van fatsoen,

En 't later, als zij getrouwd was, bleek, Dat zijn Edele een inkomen heeft van een kwartje per week;

Als een rijke tante, die zooveel duizenden heeft, In 't armenzakje in de kerk »een half centje” geeft;

Als een boekhandelaar een werk, ten voordeele
van dit of dat uitgeeft,
En zelf van de opbrengst, als een mijnheer van
»wat ben je me" leeft;
Wanneer mijnheer een aria uit de Freischütz
zingt,
En mevrouw van verdriet uit het vensterluik
springt;
Als een dominé in de kerk aan 't preëken zal
gaan,
Maar de preek hem per abuis door 't hoofd is
gegaan,
Tengevolge waarvan, in plaats van te hooren,
In de gemeente een algemeen gesnork wordt
geboren;
Als een voorzanger zit koflij te malen,
En een opperman romans van Scott wil ver-
talen;
Als men den een of and'ren hooggeplaatste,
die de boel verknoeid heeft,
Eenige duizenden »om niets te doen" jaarlijks
cadeau geeft;
Terwijl men een armen drommel, die van hon-
ger vergaat,
In een »LIEFDADIG" gesticht, zich dood werken
laat;
Als mijnheer en mevrouw naar een buitengoed
rijden,
En de kinderen gebrek laten lijden;
Als een dominé de tekst »gij zult niet stelen,"
heeft aanbevolen,
En zelf zijn geheele preek uit v. d. Palm's wer-
werken had gestolen;
Als de moeder een' bijt gaat hakken,
En de vader op de vliering wentelteefjes zit te
bakken;
Kortom — wanneer alle wereldsche zaken
Eene geheel verkeerde rigting maken.

Daarom, moeten wij, — en alle vrouwen en
mannen,
De verkeerde wereld trachten te verbannen,
Dan blijft de wereld regt in de flank,
En gaat zij, hoe lang ze ook bestaat, nooit
mank;
Dan behoeft er zich niemand het hoofd meê te
breken,
En ik en mijn opvolgers er niet van te spreken.
En nu, kinderen, mijne rede is gedaan,

Misschien later nog meer, nu kunt ge huis-
waarts gaan;
Kon echter mijne voordragt u niet bekoren,
Laat dan ook mij en mijne oratie tot de ver-
keerde wereld behooren.

Amsterdam,
17 Julij 1836.

D. Houtkamp.

Een hartelijk vaarwel.

Een boerenjongen had in zijn dorp een
meisje dat hij beminde. Hij viel in deloting
en toen hij onder dienst moest, begeerde
zijne Suse een aandenken van hem. Hij
ging naar een goudsmid in de stad en ver-
zoocht dat deze hem een ring vervaardigen
zoude, waarin de woorden: »vaarwel, lieve
Suse!" gegraveerd waren, maar vooral toch
regt hartelijk en gevoelig.

De goudsmid maakte den ring en toen
de boer kwam om hem af te halen, las hij
hem de verlangde woorden duidelijk voor.
»Dat 's niets waard," zeide de boer; »ik
heb u immers gezegd, gij zoudt deze woor-
den regt troostelijk en treffend maken, an-
ders kan mij de ring niets baten. Ik zal
u nog een gulden meer geven, als gij mij
de spreuk maakt, zoo als ik ze hebben
moet. De goudsmid zag nu wel, met wien
hij te doen had, en bestelde zijn klant te-
gen den anderen dag terug. Toen hij kwam
en de woorden wilden hooren lezen, nam
de goudsmid het hoofd tusschen zijne beide
handen en las op klagenden toon: »vaarwel
lieve Suse!" — »Zoo is het goed!" zeide de
boer, betaalde den ring en vertrok.

De Eik.

Twee jongelieden verschenen eens voor
den regter eener kleine stad in Duitschland.
Edmundus beklagde zich dat Oswald, dien
hij tot dusver als zijn besten vriend be-
schoude had, weigerde om hem iets, wat
hij hem ter bewaring gegeven had, terug
te geven. De regter beval hem om zich
verder te verklaren:

»Het is drie jaren geleden," hervatte Ed-
mundus, »dat wij te zamen ons dorp ver-
lieten om te reizen en ons in ons hand-
werk te volmaken. Wij waren in de omstre-

ken dezer kleine stad gekomen, toen ik van
een hevige ongemak aangetast werd. Ik meende
dat ik sterven ging.

»Oswald deed mij onder een eik nederzitten
en droeg tamelijk goede zorg voor mij.
Daar die ongesteldheid niet bedaarde, trok
ik een' kostbaren ring, eene gedachtenis
mijner arme moeder, van mijnen vinger,
en stelde hem denzelven ter hand om er
zich van te bedienen, als van een onder-
pand, ten einde eenen geneesheer te bewe-
gen om mij te hulp te komen. Maar Os-
wald kwam niet terug, en de Heer heeft
mij de gezondheid terug gegeven; ik heb
naar deze stad kunnen komen, alwaar ik
mijnen reisgezel weder gevonden heb en thans
ben ik hier om mijn ring terug te eischen."

Oswald hief de hand op, als om God tot ge-
tuige te nemen dat hij nooit eenen ring van Ed-
mundus ontvangen had. »Ik weet niet wat hij
met mij wil," voegde hij er bij, »volgens allen
schijn heeft zijne ongesteldheid hem van zijn
geheugen beroofd."

De regter begon eene poos na te denken,
vroeg vervolgens aan Edmundus of hij ook ge-
tuigen voor zijne beschuldiging had. »Ach,
mijnheer! ik heb geene andere dan den ouden
eikenboom, onder welken de zaak voorgevallen
is."

»Men moet den boom voor de regtbank da-
gen," antwoordde Oswald op een spottenden
en zegevierenden toon, »misschien zal hij ten
uwen voordeele getuigen! Wat mij betreft, ik
ben gereed eenen eed te doen om te bewijzen
dat ik nooit iets van den ring of van den boom
waarvan gij spreekt, geweten heb."

De regter scheen in de onzekerheid te ver-
keeren en wist niet wien van beide hij gelooven
moest. Eindelijk maakte hij aan het stil-
zwijgen een einde en zeide tot Edmundus:
»Ga heen en haal mij eenen tak van dien ouden
eik, ik wil hem onderzoeken: gij, Oswald!
wacht hier zoo lang uw vriend terug gekomen
zal zijn." Oswald, niet kunnende begrijpen
wat de regter met den tak aanvangen zoude,
begon te lagchen. Edmundus vertrok.

Een uur was verlopen en Edmundus was
nog niet terug. De regter opende onderschei-
dene malen het venster om te zien of hij niet
kwam. »Wat blijft hij lang!" zeide hij eindelijk
tot Oswald; »zou hem misschien een ongeluk
overkomen zijn?"

»Verwonder u daarover niet, mijnheer!"
antwoordde Oswald, »de boom is meer dan
een uur van hier. Edmundus kan nog niet te-
rug wezen." — »Ha! ik vat u, deugniet!"
sprak de regter met verontwaardiging; zoo
even boodt gij aan om te zweren dat gij nooit
iets van den boom geweten hebt, en thans her-
innert gij u dat hij verder dan een uur van
hier is. Nu zie ik inderdaad dat gij den ring
ontvangen hebt." Hij liet dadelijk twee gerechts-
dienaren komen en beval hun om Oswald overal
te betasten, hetgeen op staande voet gebeurde.
De rampzalige had den ring bij zich; hij had
denzelven voorzigtigheidshalve in de plooijen
zijner broek genaaid.

Edmundus kwam eindelijk, in zijne hand
eenen eikentak dragende en er zich over ver-
ontschuldigde dat hij zoo lang weg gebleven
was, terug. De regter vroeg hem hoe de ring
er uit zag, en Edmundus beschreef denzelven
naauwkeuriglijk. De regter gaf hem denzelven
op hetzelfde oogenblik over en sprak daarna
tot Oswald: »Aangezien gij onbeschaamd ge-
noeg geweest zijt om het goed, hetgeen uw
vriend uw toebetrouwd had, te ontkennen,
alsmede misdadig en roekeloos genoeg om een
valschen eed te willen doen, zoo veroordeel ik
u naar al de gestrengheid der wet. De gerechts-
dienaren zullen u twee uren lang in den beu-
gel sluiten en de misdaad, van welke gij over-
tuigd zijt geworden overal bekend maken;
vervolgens zult gij vijf jaren in eenen kerker
opgesloten worden om u de waarheid te leeren
eerbiedigen."

De beschaamde en van grimmigen spijt ver-
woede Oswald moet de gerechtigheid der over-
heid erkennen en de straf, waartoe zij hem ver-
wezen had, ondergaan. Zijn vonnis maakten
op allen in het land eenen grooten indruk.

CURIEUS ALLERLEI.

De waarde van een nar werd in den goeden oude tijd buitengewoon hoog aangeslagen, zoo werd de bekende nar Claus bij de Saksische rijksverdeling met een kapitaal 80,000 rijksdaalders, gelijk gesteld. — Tegenwoordig is de concurrentie te groot.

Een reiziger verhaalt, dat er te H. een kastelein is, welke zulk een rooden neus heeft, dat de gasten er gewoonlijk de cigar aan opsteken.

Zeker roover hielp een lammen boswachter daardoor op de beenen, dat hij hem zijn eenig rijpaard ontstal.

Een Turk gaf aan eenige dames, welke hem bezochten, suikergebak, doch eene van haar gaf hij eens zoo veel als de overigen. Zij beeldde zich op dien voorrang niet weinig in, en om de anderen nog opmerkzamere te maken, liet zij den gastheer in de triumph harer ijdelheid door den tolk vragen, waarom hij haar eens zoo veel gegeven had als de anderen. „Omdat uw mond eens zoo groot is als die der overigen,” was het antwoord.

Eene boerin bood onlangs bij zeker dichter een bos aspergies te koop aan en vroeg daarvoor zes stuivers. „Zijt gij er mee tevreden, als ik u voor de helft drie stuivers geef?” vroeg de dichter. „Waarom niet!” antwoordde de boerin.

Gezwind nam de dichter een mes, sneed den bos midden door, behield de boven-einden voor zich en gaf aan de boerin de harde onder-einden terug.

Toen voor eenigen tijd in Engeland een moordenaar zoude worden opgehangen, kwam de scherpreger bij hem en zeide: „mijnheer, als gij daarboven (aan de galg) komt, houd dan het hoofd wat in de hoogte, gij zult u goed daarbij bevinden.” — De delinquent antwoordde: „ik dank u zeer!” en besteeg bedaard de ladder.

Volgens zeker geleerde, was het bij de oude Egyptenaren de gewoonte, dat de mannen twee kleederen, de vrouwen daarentegen er maar één hadden. Tegenwoordig hebben de vrouwen er wel tien, als de mannen nog geen half hebben.

Iemand, die eens in Silezië wijn gedronken had, beschrijft het gevoel, dat deze wijn in zijne keel veroor-

zaakt had, volgenderwijze: „het was als of eene kat mij in de keel naar beneden klom, en iemand dezelfde kat aan den staart weder omhoog trok.”

Den snedigen professor Lichtenberg werd eens gevraagd, waarom de degens die de professoren te Göttingen dragen te dragen, witte scheden hebben.

„Ten teken hunner onschuld,” was het bijtende antwoord.

Onlangs kwam aan het commissariaat van politie te H. iemand in der haast aangelopen om de aangifte te doen, dat een zeer brutaal man zijne woning was binnengedrongen en reeds aanstalten maakte om eenige van zijne eigendommen in te pakken. De commissaris, in de meening, aldaar een beruchten roover te snappen, spoedde zich met eenige agenten naar de woning van den denunciant en vond — een *deurwaarder*, welke ex officio met het opschrijven van den inboedel bezig was.

Toen in Augustus 1782 het berigt van de door de Engelsche vloot in West-Indië behaalde overwinning te Dublin aankwam, deden de volontairs aldaar vreugdeschoten. Bij een algemeen salvo werd opgemerkt, dat één van de geweren iets later, dan al de overigen afging.

De kommanderende officier vroeg derhalve aan den volontair, die alleen later gevuurd had, naar de oorzaak.

„Ik ben in mijn kerspel koster, en als de geheele gemeente zingt, dan is het mijn post om „amen” te zeggen,” gaf hij ten antwoord.

Wanneer gij naar het huwelijk watertant, zoo leg vooraf alles wel op de weegschaal, en waag u niet te spoedig aan den brij, opdat gij den mond niet verbrandet.

„k Prijs nimmer in 'tgezicht, zei Heintje van der Vis; En waarlijk 't ventje zegt de waarheid: Zelfs achter iemands rug toont hij met zonneklaarheid, Dat hij geen vriend van „prijzen” is.

D. H.

Iedereen zorgt voor zich zelven.

eene voordragt (*).

't Aloude spreekwoord heeft wel regt, dat ieder mensch zorgt voor zich zelven; een schat voor de eigen beurs te delven, daarop heeft elk het toegelegd.

Over dit spreekwoord wensch ik u in dit uur te onderhouden; uwe bijzondere aandacht zal mij aangenaam zijn, en wanneer eenige uwer zich in 't midden mijner oratie geneigd gevoelen de vergadering verlaten, geef ik daartoe de volle permissie. Met de belofte van het zoo kort en zoo piquant, en zoo mogelijk „vrij van nonsens” te maken, vervolg ik, of liever „begin ik.”

Niet alleen de held van den oven, de bakker, die in onze dagen

't Meerendeel

Van zijn meel

Braaf met zeem'len weet te mengen,

En je 's morgens brood komt brengen,

Dat blijft plakken in je keel;

Neen! niet alleen de bakker, maar ook de slager, die de beafsteack met water doorweekt; de grutter, die een gezwel op zijn duim laat groeijen en dien bij 't gort afmeten in de maat houdt — kortom, elke Adam of Eva, jong of oud is er op uit, 't geen ik zei, om voor zijn eigen „ik” te zorgen.

„Iedereen zorgt voor zich-zelven. Ik verzoek u, zeer Aandachtigen, mij te vergezellen naar het dorp D... waar een waard, een man, die, wat het vleeschelijke en het geldelijke aangaat, er ferm in zit, bier afgetapt heeft. De man is niet rijk geworden van de dorpelingen — neen — hij heeft zulke intime vrienden, groote heeren, voor wie hij alles over heeft en toch

(*) Dit stukje, in 't laatst des vorigen jaars door mij in een collegie voorgedragen, was nimmer voor de pers bestemd; op aanraden echter van eenige vrienden (die het misschien aan de spotlust van het publiek prijs wilden geven) heb ik het eenigermate verkort en „om met Alexander Verheul te spreken” de stommeriken er uitgehaald. Ik ben er echter zeker van, dat er nog veel inzit, 't welk dezen of genen zal doen uitroepen: „Is dat eene oratie, — dusdanige moest hij maar stil te huis houden!” — Geachte Lezers van de *Humorist*, hem, wien deze woorden na de lezing ontglippen mogten, verzoek ik excuus, en belooft, even als een kleine jongen: 'k zal 't nooit weer doen, ik belooft het u met de hand op het hart!!!

nog geen halven cent in klinkende munt ontving — maar — hoor eens — de heer van 't dorp verzoekt hem gisteren een vat bier in kruiken af te tappen — „Hij wilde er geen cent voor hebben!” wel neen! dat had hij voor „mijnheer” wel over, — al wilde mijnheer hem ook dwingen tot het aannemen van eene fooi, — hij weigerde nog, en nog eens en ik weet niet hoe veel malen — maar — eilieve! kijk eens — de waard gaat op een mooijen dag aan 't tappen, je moet precies 60 kruiken gevuld krijgen, de massa bier is precies toereikende, was hem gezegd. Maar vul ze tot aan den rand! Asjeblijft, kijkt eens, hier een beetje en dáár een beetje, hier eens proberen, of er ook water in de kruiken kan druipen, en dan eens de kruiken ferm omspoelen, 't komt er zoo naauw niet op aan „of er al eens een onnoozel druppeltje water” op den bodem blijft, zoo duur is 't water niet!!!” — kortom, wanneer het aftappen voleindigd is, en de 60 kruiken „lang niet tot aan den rand” gevuld zijn heeft de goede man niet meer of minder dan 9 volle kruiken lekker bier, daar hij goed wat voor maken kan voor zijn eigen „ik” over, en drinkt buitendien met zijne familie zich „aan 't geen nog in 't vat was blijven hangen!” zat. Die man doet dus met plezier iets, waarvoor hij niets genieten wil? of zorgt hij duchtig voor zich zelven?? —

— Kijk me dien, o zoo'n vromen man! eens; een gezigt met beenderen, waarover een geel velletje als „parforce” is getrokken, „denkelijk door 't studeren!” De hals is toegeknepen met eene o zoo breede, o zoo witte das en hij is — o zóó vroom, dat hij „om niet” den volke een verbasterd en verdraaid evangelie verkondigt — maar — er komt opschudding in de geboorzaal en de politie moet een handje meê helpen. — „Ja, wij moeten Jan Rap en zijn maat er uit trachten te houden,” zegt de vrome man, en een kwartje entrée laten betalen, dan blijft het gemeen van lieverlede weg — niet voor *mijn* zak! God beware mij, maar voor de armen of voor iemand, die armoê lijdt. En de menigte stroomt toe en betaalt, en als dan het geldlaadje geledigd zal worden — dan, o! dan is 't zoo hard voor den man, die „pro Deo” oefeningen houdt, die gelden aan 't gemeen dat de opschudding veroorzaakte, te geven, en hij roept: weet

je wat, ik ben ook arm! — en met een Franschen slag gaan de kwartjes in de beurs van den braven man. Hoe liefderijk, hoe mild jegens een arm mensch! Iedereen zorgt voor zich zelve! wat blijf je?

Mijn vriend Leonard was gehuwd met een lief wijfje, dat echter een weinig sentimenteel was, en bij de minste inspanning ziek werd; hij moest eene huishoudster laten komen, eene jufvrouw, of, zoo als de dienstmeiden zeggen, »een duvels toejager" die meer dan mevrouw wil te zeggen hebben. Hij snuffelde de annonces in de nieuwsbladen door, en direct viel zijne aandacht op eene advertentie van eene jonge dame, die zich als huidhoudster aanbod, alle goede eigenschappen in zich vereenigde en — wat hem nog 't meest behaagde — meer op eene goede behandeling dan op salaris letten zou. Hij schreef er op, de zaak werd klaar, de dame kwam — maar — zij was lang geen katje om zonder handschoenen aan te raken: zij wilde den baas spelen over alles; zij deed haar wil en niet den wil van mevrouw, en bij den minsten twist riep zij, terwijl ze allerlei leelijke gezigten trok: »nou, je hebt me immers voor niemandal!" En toen zij ten laatste den zak kreeg, bazuinde zij overal rond, dat ze geen cent genoten had, en dat het ten minste mijn vriend betaamd had, haar voor de trouwe hulp enz., gedurende een jaar, een douceur van honderd gulden te geven. Hieruit bleek, dat heur oogmerk was geweest »goud voor eigen beurs te delven." Een goed lesje voor heeren, die zich huishoudsters willen aanschaffen! Laten zij toch vooral die jufvrouwen laten loopen, die meer op goede behandeling letten dan op salaris.

Ieder mensch zorgt voor zich zelve.

Eilieve, stelt u voor een heer boekverkooper, die door zijne flinke uitgaven, en, wat meer zegt, met de goede oogmerken, waarmee hij brochures uitgeeft, den helaas! reeds lang verarmden ECHTEN boekhandel eere aandoet. — Hij geeft, zoo als ik zei, veel uit ten voordeele van behoeftigen, van goede instellingen, etc. en verdient er, hij bekent 't met de hand op 't hart, geen »rooijen cent" mede. — Maar ziet! de watersnood treft het land, duizenden welgezetenen, die 't waarlijk goed hadden,

moeten alles ontberen, en duizenden, die hun goed mogten behouden, beijveren zich dáár, met hulp bij te staan, waar hunne hulp vereischt wordt. Zoo ook de nederlandsche boekhandel, men geeft brochures uit »geheel ten voordeele der ongelukkigen." Dat gaat als van een leijen dakje; de oplaag van 600 ex. is in ééns aan de intekenaren opgeruimd, en hoe vlot! één vel druks, compres, eenvoudig ingenaaid en dat maar à 50 cents, daar kan een tweede druk op staan; — weer een oplaag van 600 ex., men zendt ze den boekhandel in commissie, en na twee dagen, uitverkocht! Een derde druk, wéér uitverkocht! Asjeblijft, dat geeft! Ja, of het geeft, 500 gulden klinklare winst. Komaan, zegt men, dat zal ik naar de commissie zenden, maar wacht eens! Ik heb wel de kosten berekend, maar nog niet de extra kosten.

En nu begint men te rekenen: voor mijne moeite en de drop en suikerwater, die ik heb moeten gebruiken voor de verkoudheid, opgedaan in mijne slapeloze nachten, die ik aan de uitgave wijdde: f 75.00; aan 15 boek stroopapier en een streng touw item f 75.00; aan porto's enz. f 50.00; aan diverse (?) onkosten, ook nog wel »op zijn minst" genomen f 50.00; derhalve krijgt de commissie, vijftig gulden, zijnde de zuivere opbrengst van het werkje.... enz. Vijftig gulden van een werkje waarvan in ons land en elders 1800 ex. werden gedebiteerd, en hetwelk vijfmaal duurder betaald werd dan in andere gevallen!

Och! lieve menschen, wat aardige, milddadige, menschlievende mannen! Zij doen in tijd van nood alles »pro Deo", ja ze leggen er zelfs geld, veel geld bij; wel ja! Zeer aandachtigen! is dat niet de regte christelijke liefde, of zoude men er van kunnen zeggen: ieder mensch zorgt voor zich zelve het meest!

Aandachtigen! de beperkte tijd verhindert mij voor dit oogenblik mijne natie verder te vervolgen; ik vermeen u slechts door een paar voorbeelden duidelijk te hebben bewezen, wat ik in den aanvang mijner redevoering zeide:

't Oude spreekwoord heeft wel regt,

Als het zegt:

Dat een elk zorgt voor zich zelve:

Goud voor eigen beurs te delven,
Daarop wordt het toegelegd.

En ten slotte; met vriendelijk verzoek het aantal feilen, die ik onwillekeurig in mijne oratie mengde, te verschoonen, zeg ik u allen hartelijken dank voor uwe welwillende aandacht. Ik heb gezegd.

Amsterdam,
4 December 1855.

D. HOUTKAMP.

Een sluwe inval.

Een grappige man zond laatst een kalfskop met aardappelen naar zijn buurman den bakker, om ze in diens oven te laten braden. Toen des bakkers leerling tegen den middag het smakelijk geregt 'huis bragt, drukte hij zijne verbazing er over uit, dat men de oogen in den kalfskop gelaten had. — »Beste jongen", zeide hem de grappige man met een veelbeteekenden blik, »de oogen heeft men opzettelijk er in gelaten om toe te zien, dat niemand de saus er af schept." De bakkersjongen verdween als een weerlicht.

Met olie! met olie!

De Heer B. hield veel van aspergiën, vooral wanneer die in olie gestoofd waren. Op zekeren dag kwam een zijner vrienden die deze groente gaarne at mits dezelve met boter bereid was, bij hem dineren.

Beleefdheidshalve liet hij de schotel volgens den smaak van zijnen gast klaar maken. Een half uurtje vóór men zich aan tafel zette kreeg deze eensklaps eene beroerte en stierf, nu liep den heer B. haastig in de keuken en riep uit alle magt: de aspergiën met olie stoven! met olie!

Nieuwe wijze van betalen.

Een Zweedsch kapitein, Zwitser van geboorte, hooft zijnen koning, Gustaaf Adolf, een verzoekschrift aan, waarin hij eerbiediglijk om zijne achterstallige soldij, ten bedrage van zes honderd daalders, verzoekt. De koning hierover vertoornd duwde hem toe: »ik zal u zeshonderd duivels op den hals zenden, dan zijt gij betaald!"

Beschaamd over deze zonderlinge voldoening, neemt de kapitein in een voornaam logement zijnen intrek, en leeft daar verscheidene weken in vreugde en overvloed. Toen nu eindelijk de waard eenigzins driftig de voldoening zijner rekening, die drie honderd daalders beliep, vorderde, antwoordde de kapitein: »drie honderd duivels zal ik u op den hals zenden, dan zijt gij betaald," en trok tevens zijnen degen. De waard beklagde zich en de zaak kwam voor den koning, die den kapitein liet ontbieden. »Ik ontken het niet," antwoordde deze, »ik heb den waard met dezelfde munt betaald, die ik van Uwe Majesteit ontvangen heb, en daar de schurk met de munt des konings niet te vreden was, heb ik mijnen degen getrokken." De koning lachte en liet hem zijne soldij uitbetalen.

Grafschrift.

Het hongerlijden doet den sterv'ling niet meer sneven:
Want hier rust een poët, die tachtig jaar bleef leven.

Merkwaardig nieuws.

Een bode begaf zich van eene groote stad naar huis. Onderweg vroeg hem een boer, of hij niets nieuws wist. »Niets bijzonders," antwoordde de eerste, »dan dat men voor eenige dagen eenen misdadiger heeft opgehangen." »En wat mogt die wel uitgevoerd hebben?" vroeg de boer. »De deugniet," hernam de bode, »had des winters sneeuw bij de kachel gedroogd en die naderhand voor zout verkocht!" »Men moest den kerel verbrand hebben!" riep de eenvoudige boer in verontwaardiging uit.

Een leepe boer.

Een boer wilde naar den ontvanger gaan om zijne belasting te betalen. Hij moest een digt bosch doortrekken, waarin hij een ruiter ontmoette, die hem met geweld van al zijn geld beroofde. De boer verzocht den ruiter, hem een gat door zijnen hoed, en door zijnen rok te willen schieten, opdat hij zich bij den ontvanger

konde verontschuldigen, dewijl het geld hem met geweld ontnomen was. De ruiter liet zich hiertoe gemakkelijk overhalen: doch toen hij de beide pistolen afgeschoten had, greep de boer het paard bij den toom, ligtte oogenblikkelijk den ruiter uit het zadel, deelde hem eenige vuistslagen toe, en liet hem zoo in het bosch liggen. Hij bragt zijne belasting te paard over, en oogstte veel lof in over zijne welberadene daad.

Bed-sermoen van een burgerman die die het Costers-feest had bijgewoond.

door J. SASSE.

Ja, Vrouw! je moogt me wel beklagen;
Die reis naar Haarlem, heugt me, hoor!
De pijn, die 'k lijd, is niet te dragen;
Ach, lieve tijd! wat sta 'k toch door!
Nee, Vrouw! je moet niet met mij dollen,
Je weet, daar hou ik nimmer van.
Och, kijk! wat is mijn been gezwollen,
'k Geloof niet dat ik loopen kan!
't Is waar je hebt me wel geraden,
Niet naar dat standbeeld toe te gaan;
Maar 'k mogt het aanbod niet versmaden,
Er heen te rijden met vriend *Spaan*.
O, Saartjelief, wat plofte ik neder
Van die tribune bij dat hek!....
O, wee! daar komt die pijn alweder;
Als 't lange duurt dan word ik gek:
Och! laat me eens aan je doosje ruiken,
'k Word van die hoofdpijn ook nog zot:
Kon ik mijn been nog maar gebruiken!
Doch 'k vrees er voor.... 't is wis kapot!
O, wat een pijn! wat een pijn!
Ik voel het in mijn schouderblad.
Wat zeg je? komt het van het wijntje?
'k Dacht, dat je meer verstand bezat!
Ik heb.... die pijn! die pijn!.... geen korrel,
'k Bedoel geen druppel drank geproefd,
Alleen een halven bitt'ren borrel,
O, wat een pijn!.... 't is wel bedroefd!
Hoe? lach je?.... 't is niet om te gekken;
Het is geen blijspel op mijn woord;
't Zal Haarlem niet tot eer verstreken
Gelijk men overal reeds hoort.
Dat maakt me daar een beeld van ijzer,
Met veel beweging en lawaai.

Ik dacht: de menschen zijn niet wijzer,
Al was het feest ook nog zoo fraai!
Wat, denk eens na, wat vele schatten....
O! o! wat steekt me toch dat been!
Och, Saar! och, geef me toch wat watten
En bind ze er losjes maar om heen!
Zie zoo! dat helpt! dat schijnt te stillen,
Daar ben ik zeer tevreden meê;
Geef ook mijn potje zelf en pillen,
Van mijn geliefden Holloway.
Een doek om 't hoofd kon ook niet kwaad zijn,
Met water, edik en wat zout;
Me dunkt, dat moet wel zeer probaat zijn
Ten minste, 't maakt mijn hoofd wat koud!
En als ik u nog eens mag plagen,
(Ik dank je er duizendmaal wel voor)
Dan moest je een spaansche vlieg gaan vragen,
Om die te leggen achter 't oor.
Dat Coster's beeldje zal me heugen!....
Nee, Saar, die doek is veel te nat! —
Pleizier gehad? neen dat 's een leugen —
Een beetje stijver, lieve schat!
Nooit ga ik weer naar Haarlem henen,
Ik heb mijn buik er goed van vol.
Die pijn! die steking in mijn beenen!
Die stijfte! neen, ik word nog dol!
Och! praat me toch niet van de menschen
Die Haarlem heeft teleurgesteld;
Zij hebben immers, wat ze wenschen,
Een dolle pret voor weinig geld!
Maar ik — neen 't is niet te verzetten!....
Och! doe die watten maar weêr weg,
Ik zal mijn been maar liever betten;
Saar! hoor je dan niet wat ik zeg! —
Ja, ja, die feesten kosten duiten,
En toch met menig ongeluk
Ziet men ze t'allen tijd besluiten;
Ik loop misschien nog met een kruk.
Doch wacht maar, 'k zal die lui wel leeren;
't Is een schandaal, 't is ongepast:
De dames vielen op de heeren;
Maar 't wordt in regt vervolgd, dat 's vast,
Al houden zij zich van de dommen,
Nee vrouwtje 't baat hen toch geen lor;
Ze mogen óók een poosje brommen
Als onlangs jonkheer Salvador.
Die pijn! die nare pijn! o Saartje!
Ware ik er maar niet bij geweest!
't Is onuitstaanbaar. God bewaart je

Voor zoo'n noodlottig Coster's-feest.
Naar Amsterdam? — Neen! 'k heb besloten,
Dit niet te doen; 'k blijf liever t'huis;
Ik heb reeds veel te veel genoten,
Wat maal ik om 't Metalen kruis.
Goddank, dat nu mijn pijn vermindert;
Dat Spaansche vliegje doet mij goed,
Ofschoon die doek me een beetje hindert,
O, lieve Vrouw! wat jeukt mijn voet.
Kon ik nu maar een beetje rusten,
Ligt dat de pijn verdwijnen zou;
Of mij geen saliemelk zou lusten?
Nee, 'k dankje, wel-te-rus-ten Vrouw!
Nieuwveen 18 Augustus 1836.

Eene gegronde vrees.

De zon besloot eens te trouwen. Toen de bruidsdagen ten einde waren, werden toebe-reidselen tot eene prachtige bruiloft gemaakt. Men zond brieven van uitnoodiging aan alle levendige schepselen, dewijl zij alle aan haar het leven te danken hadden. Als de kikvorschen dit bericht ontvingen, waren de jongeren onder hen vol vreugde; zij konden nauwelijks den dag van het huwelijksfeest afwachten.

„Moeder,” riepen zij, „daar moeten wij alle in feestgewaad verschijnen.” — „Gij verheugt u,” hervatte de oude kikvorsch, „dewijl gij niet in de toekomst zien kunt. Gij zult nog eenmaal over dit huwelijk weenen. Bedenkt slechts; wij hadden tot nu toe maar ééne zon en die heeft onze poelen reeds uitgedroogd; hoe zal het met ons gaan, wanneer zij kinderen krijgt; dan zullen wij alle moeten versmachten.”

Zoo gedraagt zich de jeugd bij menig voorval, dat eene vrolijke buitenzijde heeft.

Gedenkschriften.

Toen onlangs bij den dood van den graaf van L... zijn testament werd opgezocht, vond men in zijn kabinet tegelijk zijne gedenkschriften, die, volgens het bijliggend testament, in den tijd van 10 minuten geschreven waren. Op verzoek der erfgenamen, deelen wij ze den Lezers van »de Humorist» vertrouweljk mede.

HOOFDSTUK I. *Mijne geboorte.* Op den 24 Julij 1798 trad ik uit de duisternis in het licht. Men mat en doopte mij. Ik werd geboren zonder te

weten waarom, en mijne ouders dankten den Hemel, zonder te weten waarvoor.

HOOFDSTUK II. *Mijne opvoeding.* Men leerde mij allerlei geschiedenissen en allerlei talen. Bij eene zekere mate van onbeschaamdheid en charlatannerie werd ik somtijds voor een geleerde gehouden; mijn hoofd werd een verwarde bibliotheek waarvan ik alleen den sleutel bezat.

HOOFDSTUK III. *Mijn tijden.* Ik werd geplaagd van mijne onderwijzers, die mij het hoofd vol propten, om toch maar in Gods naam *Wr.* te worden en later den eenen of anderen Minister voor te stellen.

HOOFDSTUK IV. *Ontberingen.* Drie der grootste genietingen van het menschelijke geslacht heb ik moeten ontberen: Diefstal, lekkerbekkerij en hoogmoed.

HOOFDSTUK V. *Gedenkdagen.* Met mijn 50ste jaar heb ik opgehouden te dansen, met mijn 40ste het schoon geslacht (niet te verwarren met varkens) te behagen, met het 30ste bekommerde ik mij niet meer om de publieke opinië, maar vertoonde ik mij, die ik was.

HOOFDSTUK VI. *Karaktertrek.* Ik was eigenzinnig als een muilezel, luimig als eene kokette, traag als een mormeldier, terwijl ik de gewoonte had aangenomen overluid te denken, hetgeen mij veel genoegen, maar ook vele vijanden verschafte.

HOOFDSTUK VII. *Wat ik was en had kunnen zijn.* Ik was altijd zeer vatbaar voor vriendschap en vertrouwen, maar toen de kies-vereenigingen (niet te verwarren met kiezen en tanden) in de wereld kwamen, heb ik er de resultaten van gezien. Ware mijne geboorte in eene andere eeuw voorgevallen, ik zou zeker een Thorbeckiaan geworden zijn, maar nu ben ik maar dood-eenvoudig *Groen*.

HOOFDSTUK VIII. *Mijne neigingen.* Ik beminde kleine gezelschappen en eene eenzame wandeling; ik had eene onwillekeurige vereering voor de zon; haar opgaan stemde mij altijd aandachtig, en haar ondergaan altijd treurig. Onder de kleuren hield ik uit den aard der zaak het meest van *groen*; in den omgang met mannen en vrouwen waren mij de laatste dierbaarder, hoewel ik daar geene reden meer voor weet op te geven.

HOOFDSTUK IX. *Mijne inzichten.* Ik hield mij altijd verwijderd van alle domkoppen, en intriganten, die leden van den gemeenteraad en afschaffers van de kermis waren; onuitstaanbaar waren mij altijd ezels, ratten, rustende schutterijen, rhabarber en schijnheilige burgemeesters, terwijl ik een verschrikkelijken hekel aan »gerechtigheid» (justitie), zeker soort van koornmolenaars en wilde dieren heb.

HOOFDSTUK X. *Analyse mijns levens.* Ik verwacht den dood zonder vrees, en ook zonder ongeduld. Mijn leven is een slecht, maar zeer woelig Melodrama geweest, waarin ik de rollen van helden, tyrannen, verliefde jonkers en edele vaders, maar nooit van lakeijen gespeeld heb.

HOOFDSTUK XI. *Hemelsche belooning.* Als een groot geluk beschouw ik het, volkomen onafhankelijk te zijn van drie individuën, die Europa beheerschen. Daar ik tamelijk rijk ben en allen openbaren ambten den rug toekeer, zelfs al werd ik, omdat ik ten allen tijde een uilskuiken geweest ben, hetgeen voorzeker eene aanbeveling is, tot Minister benoemd; zoo heb ik noch met *Rothschild*, noch met *Metternich* en *Rossini* iets te maken.

HOOFDSTUK XII. *Mijn grafscript:*

Hier onder dit gesteente
Ligt, Wand'laar, mijn gebeente,
Misschien reeds lang bedorven,
Omdat ik ben gestorven;
Doch 't was alleen om u te leeren,
Dat men tot stof moet wederkeeren!
Geen schooner voorbeeld werd in 't leven,
Ooit aan een schapenkop gegeven;
Dies sliep ik tot den jongsten dag
Doch 'k wou dat jij er onder lag!"

Nieuweveen, J. SASSE.
Augustus 1836.

Het horologie.

Jerôme Bonaparte, een der broeders van Napoleon I, was juist tot Koning van Westphalen benoemd; hij was toen te Parijs, waar hij een vrolijk en onbezorgd leven leidde. Op den avond zijner benoeming, ontmoet hij twee zijner makkers. Na hun zijne verheffing te hebben medegedeeld, neemt hij hen mede naar de

beste restauratie van Palais Royal, waar hij een prachtig soupé laat opdisschen. Toen de wijn de hoofden der gasten wat had verhit, zeide Jerôme tot hen: »Vrienden, ik neem u mede; gij C. zult mijn secretaris wezen; en gij P. houdt nog al van boeken. Gij zult mijn bibliothecaris zijn.»

Het voorstel wordt aangenomen en geratificeerd door eene nieuwe flesch champagne. Eindelijk scheidde men.

De rekening wordt gevraagd; de Koning van Westphalen trekt zijne beurs en vindt er slechts twee Napoleons in, eene som, wat te min voor eene vertering van 100 francs. De secretaris en bibliothecaris konden met hun beiden nog geen 3 francs bijeenscharen. Wat nu te doen, om 1 uur 's morgens? Men ontbied den restaurateur en legt hem hun toestand bloot. Deze stelt zich te vreden met hunne namen te vragen.

»Ik, mijnheer, ben secretaris van den Koning van Westphalen, zeide de heer C. — En ik bibliothecaris van Zijne Majesteit, voegt P. er bij.

»Allerbest, Mijne Heeren, zeide de restaurateur, overtuigd, dat hij met ophligters te doen heeft; »en die gindsche zal wel zeker de koning van Westphalen zijn?»

»Juist, antwoordde Jerôme, »ik ben koning van Westphalen.»

»Best, heeren!» zeide de restaurateur, »wij zullen eens zien, of gij ook den gek durft steken met den commissaris van politie.»

»Ik bid u,» zeide Jerôme, die daar volstrekt niet op gesteld was, »geen gerucht hiervan; als gij mij wantrouwt, dan zal ik u mijn horologie achterlaten, dat wel twintig maal het bedrag der rekening waard is.

En terstond geeft hij hem zijn horologie over, een prachtig geschenk van keizerin Josephine en waarop haar naam gegrift stond in diamanten, waarna hij met zijne vrienden vertrekt.

De restaurateur, het horologie naauwkeurig beschouwende en niet twijfelende of het was gestolen, brengt het bij den commissaris van politie, die, het keizerlijke naamschrift herkende, het terstond bij den Directeur van politie brengt; de Directeur bij den Minister; de Minister bij den keizer, die op St. Cloud

was, en den volgenden morgen verschijnt er in den *Moniteur* een decreet van dezen inhoud:

»Zijne Majesteit de koning van Westphalen zal onmiddellijk naar zijn koninkrijk vertrekken, en zal geene benoemingen kunnen doen, alvorens in zijne hoofdstad te zijn aangekomen.

»NAPOLEON.»

Blaauw-koussen.

Ieder land heeft zijne eigene blaauw-koussen waarvan het tegenwoordig ook in Nederland krioelt. Doch in Genève moet het volgens een reiziger nog erger zijn. »Ik bevond mij,» verhaalt deze »in Genève, en werd daar op een bal genoodigd. Ik liet mij een zeer schoon jong meisje voorstellen, wier bekoorlijke oogen en slanke gestalte reeds van verre een diepen indruk op mij gemaakt hadden. Het gesprek begon van mijne zijde zeer levendig, doch werd tegen mijn wil op — Astronomie gebragt. Goede Hemel! Wat moest ik beginnen, daar ik nooit in staat geweest ben *Venus* van den *grootten Beer* te onderscheiden! Ik draaide en wendde mij zoo goed ik kon; ik trachtte mijne danseres te bewijzen, dat geen *vaste ster* zoo schitterend kon zijn als hare schoone oogen, en dat de *Melkweg* bij hare sneeuw-witte tint in het ooglopend afstak, — maar de kleine heks liet zich niet overbluffen. Toen ik eindelijk, om van de *Astronomie* vrij te komen, de schoone een compliment over een bouquet maakte, dat aan haren boezem preikte, antwoordde mijn plaaggeest: »Ha! gij zijt een liefhebber van bloemen! Gij zult u ongetwijfeld veel in de *Botanie* geoefend hebben?» En nu werd ik met zulk een vloed van *Hydrochariden*, *Scitamineer*, *Muzaceer*, *Judeer*, *Solaneer*, en hoe al die barbaarsche namen heeten mogen, die de mensch aan de planten gegeven heeft, overloden, dat het angstzweet mij uitbrak en ik dankbaar was mijne geleerde dame weër naar haar plaats te mogen terugvoeren. Zoo ver hebben onze Nederlandsche blaauw-koussen het evenwel nog niet gebragt, doch wat niet is, kan komen!

Essas.

De oorsprong der ronde dameshoeden.

Gedurende de regering van Lodewijk XVI, waren de ronde hoeden even als thans de lievelingsdragt der jonge dames — eene mode, die haar oorsprong te danken heeft aan eene anecdote, welke zeer weinig bekend is. De schoonheid van een melkmeisje in eene der meijerijen, die tot het Koninklijke slot behoorden, had de blikken van den graaf d'Artois tot zich getrokken, doch zij was steeds zijn streven om te naderen ontweken. Op zekeren dag toen het verlangen om haar te zien den graaf zelfs er toe bragt, om de jonge schoone in de melkkamer te volgen, verzocht deze hem plaats te nemen, en eer de prins eenig vermoeden van haar voornemen opvatte, had zij hem een ledigen melkschotel omgekeerd op het hoofd gestulpt, en verdween op hetzelfde oogenblik, dat meerdere heeren van zijn gevolg de melkkamer binnen traden. De aanblik, dien de prins met zijn zonderling hoofdbedeksel hun verschafte was zoo komiek, dat de gezamenlijke cavaliers in een onwederstaanbaar gelach uitborsten, en de anecdote spoedig ook onder de dames van het hof bekend werd, welke, om zich eene duidelijke voorstelling van de belagchelike situatie des prinsen te verschaffen, hoeden in den vorm eener omgestulpte melkschotel bestelden.

Daar deze nu meer bevallig dan belagchelijk bevonden werden, namen de jonge dames allen in korten tijd ze als hare lievelingsdragt aan.

Wonderbare Redding.

Gedurende den laatsten winter had een reiziger, die door een groot woud in Polen reed, het ongeluk, door den nacht overvallen te worden en de as van zijn rijtuig te breken. Hij was daardoor genoodzaakt uit te stijgen, en, terwijl de koetsier bij het rijtuig bleef, één onderkomen en menschelijke hulp te zoeken. Een licht, dat van verre door de boomen zichtbaar was, leidde den reiziger. Hij ging er op af, en kwam inderdaad aan den uitgang des wouds, in de nabijheid van een dorp. Naauwelijks was hij echter uit het kreupelhout getreden, of drie uitgehongerde wolven liepen hem met geopen-

den muil te ontmoet. De verschrikte man zocht te vergeefs naar eenig verdedigingsmiddel; geen dolk, geen mes stond hem ten dienste, en de wolven staarden hem met afgrijselijke blikken aan. Hij herinnerde zich, dat men deze roofdieren dikwijls door vuur te slaan, verdreven had; doch hij miste staal en steen, — hij wilde ze door een woest geschreeuw op de vlugt jagen, maar de ontsteltenis wrong hem de keel dicht. Nog een oogenblik en hij was verloren, want de honger, die de beesten pijnigde maakte

hen bloeddorstiger dan tijgers. In dit wanhopig oogenblik greep de reiziger (het was een wijnkooper) in zijn zak en haalde werktuigelijk zijn prijs-courant voor den dag. Het papier ontvouwde en het den wolven voorhoudende, zeide hij: »wees zoo vriendelijk mijne heeren, mij met eene commissie te vereeren!» — De wolven schuddeden de koppen; de vrees beving hen. Zij schenen de wijnsorten van den reiziger te kennen, keerden zich om en liepen huilend weg.

CURIEUS ALLERLEI.

Een mexicaansch dagblad bevatte de volgende advertentie: »Mijn eenige zoon, de steun van mijn onderdom, was van Indianen door Scalpering van zijn hoofd beroofd geworden. Bij zijne gewone, soms hevige aanvallen van Rheumatisme werkte dit zóó nadeelig, dat ik hem spoedig na een kort ziekbed door den dood verloor. Plotseling viel mij als een laatste redmiddel een Goldbergsche ketting in de oogen, die mijn zoon op dien ongelukkigen dag niet gedragen had. Ik deed hem dien om, en smaakte de groote vreugde hem weer te zien opleven. Zeer spoedig daarna genazen zijne hoofdwonden, waarschijnlijk ten gevolge van den sterken galvanoelectrischen stroom. Den uitvinder kan ik mijn dank slechts door den wensch uitdrukken, dat hij den welverdienden dank der geheele menschheid rijkelijk moge inoogsten.» Valladolid, 3 Januarij 1856.

Zeer aanbevelenswaardig voor het Verkoopshuis!

Essas.

Een zeker meisje zag hare moeder dikwijls weenen, als deze over een proces sprak, dat haar wasaangedaan, omdat zij een aanzienlijk man op den publieken weg had uitgescholden. Eindelijk kreeg zij het bericht, dat zij het proces verloren had. — »O, wat ben ik nu blij!» riep de kleine, dat gij dat akelige proces maar verloren hebt, nu moet gij er ook maar niet meer over weenen.

Essas.

Een advertentie in N°. 214 der Munchener »nieuwste berichten» van 2 Augustus is ondertekend: Crescentia

Gansmann, chemisch-beproeft-bedveeren- en matrassen-reinigster." Essas.

Sir John Irwin was bij Koning Georg III bijzonder gezien. De Koning vroeg hem eens: »men zegt mij, Sir John, dat gij een liefhebber van een glaasje wijn zijt, is dat waar?» — Niet geheel, Sire! die dat beweren, doen mij te kort, want zij moesten zeggen, dat eene flesch mij liever is dan een glaasje.

Een Amerikaansch dichter leverde eene aanklagt in tegen eene jonge dame, wyl zij eene hem gedane trouwbelofte gebroken had. De bloedverwanten der beklagde boden hem twee honderd dollars, wanneer hij zijne aanklagt terugnam. »Wat!» riep hij, »twee honderd dollars voor geruïneerde verwachtingen, vrijdelde plannen, een diep gewond gemoed, een verlaten en vergiftigd leven en een bloedend, gebroken hart?! Voor al dat leed twee honderd dollars?! Neen, nimmer, nooit! — Geef mij drie honderd en het accoord is gesloten!»

Een boeren meisje wandelde, vrolijk zingende, naar de stad, terwijl zij een met melk beladen ezel voor zichuitdreef. Eenige studenten, die denzelfden weg passeerden, wilden haar beet nemen en zeiden: »wel, lief kind, uw vrijer heeft u gewis dezen morgen een zoen gegeven, dat gij zoo vrolijk zijt. »Wordt men daar vrolijk van?» vroeg het meisje, »weest dan zoo goed en geef mijn ezel eenige zoenen, hij is wat nederslagtig.»

Een studentenstreek.

eene ware gebeurtenis.

I.

Parbleu!... bromde *Jean Vernot* op een warmen Augustus-avond, toen hij op zijne kamer, voor het geopend raam gezeten, een zijner oude vrienden met eene jonge dame zag passeren, parbleu!... die is ook al weer klaar, en ik... unglücksvogel — moet het dan altijd en eeuwig met mij zoo voortduren? Dit is nu reeds drie malen in een tijdsverloop van 2 maanden, dat ik op de jagt ging, en ook telkenmale een blaauwtje liep! —

Met alle inspanning sleepte hij zijn leuningstoel naar den spiegel, die aan het andere einde zijner kamer hing. — De drommel moge mij halen, bromde hij, als ik iets afschuwelijks in mijn fisionomie heb; — een snor, die bijna volwassen is, een ordentelijken Romeinschen gevel en een paar fikse zwarte kijkers — ik meende waachtig, dat ik daarmee alleen de hoofden der dames op hol bragt — en dan toch een zeer ferm inkomen, — acht honderd guldens 's jaars, — het is onbegrijpelijk, hoe sommige jongens, uitwendig melkbaarden, inwendig ezels, tegen rijke meisjes aanloopen, terwijl een ander, die de wereld kent, die zich als een zeer »fashionable man» in de groote wereld en in de salons der »beau monde» weet te gedragen, altijd en eeuwig met eene zekere minachting door de schoone sexe behandeld wordt, en in later dagen óf als een oud vreijer rondsukkel, of met eene huishoudster verplicht is, tegen wil en dank te leven.

Maar zou eene annonce, — eene specie van huwelijks-aanvraag niet baten? — sprak hij weer, nadat hij eenige oogenblikken in allerlei mijmeringen verdiept was.

Een uur later zat *Vernot*, nadat hij het slot op de kamerdeur goed omgedraaid had, met behulp van eenige Fransche dictionnaires en handboekjes voor de spraakkunst enz., eene huwelijks-aanvraag op te stellen, die dan ook nog denzelfden avond aan het bureau der courant bezorgd werd. —

1856

»Zijn er ook briefjes op de advertentie onder lett. C. C.?»

»Ja wel, mijnheer, drie!!! ziedaar!»

Met een hart, kloppende »von Selige Freude», en met een aangezicht, waaruit hemelsch genoeg te lezen was, stooft vriend *Vernot* met zijne drie briefjes in den borstzak in aller ijl naar zijne kamer terug, alwaar hij, na zich in zijn »chambre-loup» te hebben gewikkeld, met de plegtige opening der briefjes een aanvang maakte.

Een der briefjes slechts viel zeer in zijn smaak de 2 andere werden onmiddellijk ter snippermand verwezen. Het bewuste briefje was op keurig velin geschreven, hij las deze woorden:

Wel Ed. Heer!

Gezien uwe annonce, voorkomende in het Handelsblad van 16 dezer, neem ik de vrijheid UWEd. uit te noodigen, aanstaanden Zondag met den eersten trein naar Utrecht, de stad mijner inwoning, over te komen, alwaar UWEd. aan het stations-koffijhuis door mijne beide broeders in de vigilante van papa zal worden afgehaald; ten einde alle abuizen te voorkomen, verzoek ik UWEd. minzaam, in de regte hand een foulard, en in de linker een meer-schuimen cigaren-pijpje te houden.

Na vriendschappelijke groete met achting

Utrecht UEd. dw. Dienaresse
16 Aug. 1856 Theodore Gilbert.

»Patentibus!» juichte onze vriend, »te weêrlicht, dat schijnt deftig spul te zijn! broërs, en vigelante! en welk een lieve naam! hoe zoet klinkt dat ondertrouwd: *J. Vernot* en *T. Gilbert*! en dan den gansen dag — bonjour *Jean*! — rust wel *Théodore*!... En geld heeft ze bepaald, een papa is nooit arm en derhalve, als ze niet al te leelijk is, mag ik, — ik weet niet wat... als ik haar laat slippen!»

»Wel wis en waachtig niet!» riep eensklaps een jong mensch, die den gelukkigen *Vernot* beluisterd had — »te deksel *Vernot*, je t'en félicite! dat schijnt iets puiks te zijn!... maar à propos! je kent al vast wel eens een borrel geven, ik heb een fameusen trek!...»

Vernot haalde onmiddellijk eene karaf en een paar glaasjes uit de kast.

15

„Eh bien!” vervolgde het fatje (een jonge Amsterdamsche student), terwijl hij met een lorgnet voor het oog in het ronde tuurde — „eh bien! *Vernot*, wanneer je aanstaande geliefde een engel in schoonheid mogt zijn en jij, zoo als gewoonlijk, den godganschelijken dag op het kantoor zit te pennen, wil ik hier wel eens een paar uurtjes komen, om je engel den tijd te passeren.”

„Hou-je van bitter, Toon?”

„Ja, hoe meer hoe liever, *Vernot*!”

Nostrorum Sanitas! riepen beiden als uit één mond; op de eeuwigdurende gezondheid van Theodore Gilbert, en op den goeden afloop uwer zaak!!!

2.

De morgenzon gloorde helder aan de Oosterklimmen, toen *Vernot* „en grand tenue” naar het station van den Rijn-spoorweg stapte. — Gelukkigerwijze waren er nog weinig menschen op de been; men had hem, indien 't op den middag geweest ware, zeker aangezien voor iemand, die voor de eerste maal zijns levens in een net pak was gestoken; om de 3 passen liet hij zijne beide oogen (achter eene modeste met goud omzette knijpbril verborgen) langs zijn corpus glijden, en om de 10 minuten zat hij met zijne handen, die als 't ware, in echte privat Jouvins handschoenen als geplakt waren, aan zijn hoofdhaar, hetwelk door de kam- en friseerijzers van Courdy, van een ordinaire raagbol in eene met krullen versierde nette pruik was veranderd. „Wanneer eene maagd nu op mij niet verlieven kan,” mompelde hij met een zeker welgevallen, „dan is eene dame geheel „sans gout” zie daar!!!”

In den waggon beviel het hem in het geheel niet; om zich tegen de somwijlen zoo smerige passagiers van de 5^e klasse te vrijwaren, had hij een kaartje voor de 2^e klasse genomen; het viel hem echter hier evenmin in zijn smaak: naast hem zat eene dame van circa 50 jarigen leeftijd, die een klein schreeuwend wicht op den schoot had; de moeder kon, in weerwil harer ernstige vermaningen en het uitdeelen van klappen, het kind niet tot bedaren krijgen, weshalve zij eindelijk heur toevlugt meende te moeten nemen tot een zak met mopjes om

het wichtje nu en dan een mopje in den mond te steken. Even als alle kleintjes, hield ook deze jongen veel van datgene, hetwelk de moeder „smikkelen” noemde; hij tijd en wijle smeed het wicht een uitgekauwd stuk koek op een der stoffen schoentjes van *Vernot*, ten gevolge waarvan deze het kind begon te bestraffen. Het scheen, dat Georgetje (en hierin, lezers, zien wij weder, dat wij van onze jongste levensjaren wraakzuchtig van aard zijn), het scheen, dat Georgetje wraak eischte; met zijne engelachtige vingertjes haalde hij op eenmaal een doorgesabbeld mopje uit den mond, en smeed 't op het sneeuw witte halfhemdje van onzen verliefden held. —

„Sapperloot!” bromde *Vernot*, terwijl hij het kind gramstorig aankeek en inmiddels met een rood geruiten zakdoek, welken hij voor het reinigen zijner schoenen meê genomen had, het hemdje van de bruine vlek eenigzins trachtte te zuiveren.

Het behoeft geen betoog, dat *Vernot* onuitsprekelijk blijde was, toen hij eindelijk de plaats zijner bestemming naderde. Hij stapte aan het station te Utrecht af, en begaf zich onmiddellijk naar het koffijhuis, alwaar het rijtuig met de broeders der geliefde Theodore hem zoude afhalen.

Juist had hij een broodje met ham zeer smakelijk geconsumeerd, toen er een net vigilantje met twee schimmels bespannen, in vollen galop kwam aanrennen en voor de deur van het logement stil hield. Onze vriend gunde zich naauwelijks den tijd zijn rood geruiten zakdoek, die nevens zijn strooijen flambard lag, weg te stoppen; vlug als eene hinde ijelde hij naar de deur van het logement, terwijl een dienstige *jan* het portier opende.

Hij had zich dan niet bedrogen, dat het „rijk spul” zou zijn: de nette vigilante, de koetsier en palfrenier in liverei, de 2 jonge heeren, die in den volsten zin des woords „dandy” waren, en hunne hoffelijke manieren bewezen maar al te zeer, dat hij met geen „arme familie” te doen kreeg.

Na alvorens de heeren zeer beleefd gesaludeerd en naar den toestand hunner zuster te hebben vernomen, bood hij hun elk een stoel aan en verzocht, of de heeren het genoegen

wilden hebben met hem eene flesch Rijnwijn te drinken.

„Uw aanbod toont uwe heuschheid, mijnheer *Vernot*,” merkte de oudste der heeren aan, die geheel in het zwart gekleed was, — het spijt ons echter, dat wij van uw verzoek geen gebruik kunnen maken; onze zuster verwacht u ten 11 ure, en wanneer wij hier onzen tijd verbeuzelen, zoude zij welligt beangst worden, dat óf u, óf ons eenig letsel ware overkomen. Zij is zeer sentimenteel, mijnheer *Vernot*! maar voor 't overige, de goedheid en schoonheid zelve.”

Vernot hoog, en hoog nog eens; een glimlach speelde voortdurend om zijne lippen.

„Zonder mij aan indiscretie schuldig te maken, mijnheer Gilbert,” vroeg hij, „heeft mejufvrouw uwe zuster reeds haar dertigste jaar bereikt??

„Excusez, mijnheer *Vernot*,” viel de heer in het zwart lagchende in „Theodore viert juist heden haar een en twintigste geboortedag!”

„Dan kan ik niet nalaten met die gelegenheid mijne hartelijke gelukwenschen uit te boezemen,” antwoordde *Vernot*, terwijl hij de heeren zijne hand toestak.

„De jonge heer die een bril droeg, en met een paar blinkende sporen aan zijne laarzen gedurig heen en weder rammelde, vroeg, terwijl hij *Vernot* strak in het aangezicht zag: „is mijnheer een amateur van muziek?”

„Ik gloei voor de kunst, mijnheer Gilbert, ik gloei voor de kunst!”..... viel *Vernot* vleitend in.

„Onze zuster,” vervolgde de zwarte heer, heeft plan heden morgen, zoodra zij u zal gezien hebben, een brokstuk, zij noemt dat anders, uit de..... *Freischutz* — te spelen — enfin, een brokstuk op de piano voor te dragen, met begeleiding van zang — bij voorbeeld:

„Der vögelfänger binn ich ja,

„Und alles lust mir! houpsasa!

„et ce qui suit! enfin — wanneer mijnheer ook aan den zang doet, zoude zulks haar des te aangenamer zijn; u begrijpt....”

„Mijnheer Gilbert, ik gloei voor den zang, voor den zang gloei ik, mijnheer Gilbert!”

„Nog één woordje, heer *Vernot*, vroeg de

gebrilde heer, is mijnheer geëmployeerde of.....

„Boekhouder op het kantoor der heeren BRUL te Amsterdam!”

„Zulks geeft een hoog salaris! niet?” vroeg de zwarte.

„Twaalf honderd gulden,” zeide en loog *Vernot*; maar mijnheer begrijpt, dat een man als ik, — een man, die in groote kringen, — een man, die de wereld kent, — in het kort, een man, die door de „beau monde” in heur salons genoodigd wordt, dat, zeg ik, een man als ik, met dat bagatelletje niet toe kan, hadde ik zelfs geen aanzienlijk kapitaal, waarvan ik zeer aardige renten trek, geloof mij, mijne heeren, *Vernot* was niet.....” (hij wilde zeggen, hetgeen hij nu is).....

„Onze zuster krijgt eene halve ton mede! mijnheer *Vernot*,” zei de zwarte heer.

Een glimlach speelde op de lippen van onzen held.

„Welnu! wat dunkt u,” begon de gebrilde, na een lang stilzwijgen, „wanneer mijnheer gereed is, konden wij wel huiswaarts rijden.”

Onmiddellijk namen de heeren plaats, en de vigilante holde door Utrechts grijze wallen, tot dat het rijtuig eindelijk voor een zeer aanzienlijk huis in de ***straat halt hield.

Een knecht in liverei opende lagchende de deur.

„Mijnheer *Vernot*, sprak de zwarte heer, wanneer u even in de zijkamer wilt gaan, zullen wij Theodore van uwe komst verwittigen.”

„Te deksel, dat schijnt hier een groot huishouden te wezen,” dacht *Vernot*, toen hij op de boven-voorkamer een hevig rumoer en gescharrel met de voeten hoorde; nu en dan zelfs meende hij, dat men met glazen en karaffen wierp, daarbij ging 't onophoudelijk „mille de tonnières! Donnerwetter!” enz.; het was een leven, even, als of er een paar dozijn jongelieden met elkander aan het disputeren waren. „Misschien is er op last van den ouden heer een familieraad belegd,” dacht *Vernot*, terwijl hij de kamer eens rondkeek en zijne oogen met welgevallen nu in den helderen spiegel, dan op de pianino sloeg. „Zij zal verrukken!” sprak hij, terwijl hij zijn gefriseerd hoofdhaar in orde bragt en gedurig aan de glacé handschoenen

trok, ten einde ze zoo glad mogelijk om de sneeuw witte handen te spannen. »En wanneer zij mijne stem hoort,» ging hij voort, »die basstem, en zij, zij... de schoone met haar engelen accoorden, en ik met die thrillers van:

»Die vögelfa-ha-hanger....

»En zij met haar sneeuw witten hals en engelachtig kopje, daar ik dan als »bij vogelvlugt», mijne oogen over laat gaan — maar — ging hij voort, terwijl hij zijn wijsvinger heel wijsgeerig naar zijn voorhoofd bragt, ik moet fashionable zijn, ik moet toonen, dat ik de wereld ken — dat ik in de salons der »beau monde» als een kat op haar bak te huis ben, dat ik vooral veel Fransch en Engelsch onder mijne gesprekken meng; ik zeg bij voorbeeld nu en dan als bij vergissing: »Yes, lady,» en later, »Oui mademoiselle», en nog later, »Oh, ja Fräulein, en nog weer later, ongetwijfeld, lieve dame, en nog - nog - nog.....

Daar ging de deur open en een heer, die wat zijne kleeding aangaat, vrij bejaard, maar volgens het fisionomie nog zeer jong scheen te zijn, trad met reuzenstappen binnen.

»Bonjour, mijnheer *Notver* — ik bedoel *Vernot*, ik heb de eer u.....»

»Wien heb ik de eer voor mij te zien?» vroeg *Vernot*, terwijl hij als een knipmes, dat zoo pas den winkel verlaat, herhaalde malen boog.

»Mijnheer *Gilbert*, lid van den gemeenteraad, president van de vereeniging van.....»

»Ongetwijfeld de oude heer *Gilbert*?!»

»Juist, mijnheer *Vrosnot*! de oude heer *Gilbert*, lid van de.....»

»Hoe vaart mevrouw uwe dochter?» vroeg *Vernot*, terwijl hij eensklaps na het uitspreken van het woord *mevrouw* zoo rood werd als eene gekookte kreeft.

»Mijne vrouw is buiten, en mijne dochter zit boven met hare vriendinnen: als mijnheer *Vrosnot* zoo goed wil zijn mij te volgen.....»

»Trop d'honneur, mijnheer *Gilbert*, trop d'honneur!!»

Beiden gingen langzaam den wenteltrap op.

Als *Vernot* nog nooit in zijn leven een vreemd gezicht getrokken had, dan was het nu voor de eerste maal. — Verbeeldt u, lezers, zijne ontsteltenis, bij het inkomen der kamer, — geen jonge

dames, geene *Theodore*, — een paar dozijn »beste jongens», zoo als v. d. Hoop zenoemt, — fidèle jongens; muzen zonen, onbehouden op kanapés en stoelen liggende, met lange pijpen in den mond, en eenigen geheel in het wit, anderen »en costume de nuit» — den grondbezaaid met stokken en pijpen en vertrapte havanahs, de tafel vol met glazen en flesschen, kortom — de grootste wanorde, die er met mogelijkheid te denken is, heerschte in deze kamer.

»Bravo!! hoerah!!» juichten allen, toen *Vernot* binnen kwam, en juist een begin wilde maken met buigen.

»Mijne heeren! ik heb de eer.....»

»Zoo kerel, heb jij de eer, — ferm, — och! Piet, de knip op de deur — kom, mijn jongen, een glas cognac?»....

Vernot keek, als of hij het te Keulen hoorde donderen.

»Zeg geen neen, als je ja meent,» riep een lang gesnorde student, die iets »Socrates»-achtigs in zijn gezicht had.

»Val neer! amice!» schreeuwde een andere student, een lang, bleek jong mensch met een haviksneus.

Daar kwam de heer in het zwart aan!

Mijnheer *Vernot*, ik heb de eer u voor te stellen mijn kameraden, alle jongens, die te Utrecht onontbeerlijk zijn, — jongens, die later of door preken, of pillen-draaijen, of liegen, (want ik, onder anderen, studeer voor advocaat) of of of... kortom, nuttig moeten zijn — en u, mijne amici stel ik voor *Vernot*, eenfat der fatten, — een kerel die in de salons bij de »beau monde» te huis hoort, als de kat op haar bak, een kerel, die een *Theodore* moet hebben met eene halve ton!»

»Hourah! leve de kat op haar bak! met de halve ton!!» juichte het koor!

Vernot keek vreemd op zijn neus, en vatte er aanvankelijk geen jota van; later begreep hij, dat het niets meer of minder dan een grapje was, een studenten-grapje! Zeer gecharmeerd op dit gezelschap scheen hij niet te zijn, althans hij boog een paar malen, fronste de wenkbrauwen en wilde de knip van de deur doen.

»Wel mannegien!» piepte een gedropen advocaat, terwijl hij *Vernot* vasthield, »denk jij ons een beetje voor het lapje te houden? neen,

ventje! — en — buitendien, je zoudt je geld beklagen, dat je aan het spoor verd...d hebt, en jij zoudt het ons wijten en wij zouden wat op onze conscientie hebben! neen man! dat zij verre.»

»Hourah» juichte het koor.

Men sleepte hem op de tafel en takelde hem duchtig toe; dit duurde circa een paar uurtjes, en *Vernot* was even als al de heeren — duchtig vet — daarna werd hij in dezelfde vigelante naar het spoor gebragt, en kwam met zeer veel moeite zonder waggelen te huis.

»Wel! amice! hoe is 't gegaan?!» riep het fatje, hetwelk wij in den beginne van ons verhaal op het tooneel bragten, »wat is het voor een meisje?»

»Houd je mond van dat meisje en haar broërs!» was *Vernot's* antwoord — »gaarne zie ik op mijn kast, en al wil je zelfs elken dag komen, maar praat mij niet van dat meisje.»

En wanneer *Vernot*, in een goeden luim zijnde, door zijn amicus aan de lieve *Theodore* herinnerd wordt, zegt hij bedaard, schoon soms met een traan in de oogen: »Lieve vriend! trouw nooit op eene advertentie uit de courant en voornamelijk niet, wanneer de geliefde in Utrecht woont.

Amsterdam.

D. HOUTKAMP.

De haren groeijen naar binnen.

Zeer dikwijls hoort men in Holland, »dat land der verkoudheden» gelijk *Chonia* eens plagt te zeggen, wanneer iemand door koudevatting op het ziekbed ligt, de uitdrukking, »dat hem de kou naar binnen geslagen is,» hetgeen voorzeker dikwijls den bedenkelijken toestand des patients aanduidt. Gelijk dit nu het geval is met het inwendige organisme, waar zich b. v. eene ziekte van het eene lichaamsdeel op het andere met een »changement de vue» verplaatsen kan, zoo ook kan het er uitwendig meê geschapen zijn. Immers, het is eene algemeene bekendheid, dat nagels (ik bedoel hier geen *nagelen*, die men in de huishouding gebruikt) in het vleesch groeijen; maar dat de haren naar binnen kunnen groeijen is minder algemeen bekend, en toch is dit zoo! Ge zult mogelijk denken, waarde Lezers van de »Humorist,» dat ik u iets wil wijsmaken, of een leugentje op den

mouw spelden; neen, waarlijk niet! De haren groeijen even zoo wel naar binnen als de *Revalenta Arabica* en de *Holleway-pillen* iemand de gezondheid en krachten kunnen teruggeven, hetgeen noch het *Verkoophuis*, noch *Holloway* zelf ooit zullen ontkennen.

Ieder mensch, onverschillig of hij op een jeugdigen of iets gevorderden leeftijd mag aanspraak maken, en die door een of ander toeval eener geheime of wel bekende ziekte en ouderdom van zijne haren beroofd is, of door zijne haren heen is gegroeid, trooste zich dus met het denkbeeld »dat zijne haren naar binnen gegroeid zijn.» Om dit te bewijzen zal ik u de volgende geschiedenis mededeelen. Niet ver van de Raampoort te B.... woonde een joviaal jong mensch, wien tengevolge van vele levensstormen de haren zoo dikwijls te berge gerezen waren, dat hij ze eindelijk verloren had. Het spreekt van zelf, dat hij er slim aan toe was, te meer omdat hij voornemens was »langs dezen thans gebruikelijken weg» in kennis te komen met een meisje of eene weduwe die in staat was 15 à 20 mille bij te brengen. Gelukkig evenwel voor hem, dat onze XIX^{de} eeuw, zoo rijk aan uitvindingen, sedert langen tijd Haartincturen en haar-zaad ontdekt had van af *Dorpema's* »Zaandammer haar-water» tot de »Huile de Seigné», verkrijgbaar in de Kalverstraat bij Etienne, waar hij, ten einde door zijn huwelijk een regt gelukkig en rustig leven te kunnen leiden, raad en hulp meende te kunnen vinden; want zoolang de maan door zijne haren scheen, was het toch niet gemakkelijk eene jeugdige schoone het hof te maken, niettegenstaande een kaalhoofdige dit voorregt heeft, dat hij zich niet behoeft te kammen, noch gebruik te maken van het onlangs geannocerde »Perzische Insecten-poeder» uit het Ararat-gebergte. Voor alles moest hij dus, gelijk de menschen zeggen, »een goed hoofd» met haar hebben, ofschoon ik de voorkeur zou geven aan een hoofd met »goed haar»; en aangezien zijn geneesheer verklaard had, dat zijne kaalhoofdigheid alleen het gevolg eener haarziekte was, stelde hij alles in het werk om daarvan bevrijd te worden. Na vele vruchteloze proefnemingen vindt hij eindelijk de volgende advertentie in het »Handelsblad» onder het opschrift:

Zie hier de uitkomst!

»Meer dan 695 hoofden zijn ontslagen van de haarziekte, en ongeveer 574 baardeloozen hebben een baard gekregen door het gebruik van het «Eau tonique», van Juglans, chimiste van Parijs. Dit water is te verkrijgen à / 1.50 in de *Salon de la Nouvelle France*. Zaal voor het Haarsnijden en Friseren à 25 ct. etc.»

(w. g.) COURDIJ, Coiffeur en Parfumeur
hoek Dam en Pijpenmarkt.

Buiten zich zelve van vreugde, ontbood hij dit onschatbare middel van een in zijne nabijheid wonenden barbier, die er zelfs / 50 aan verwedde, dat dit middel hem helpen zou. Onze jonge man begon nu onmiddellijk daarna zijne kuur. Hij streek, wasschte en wreef zijn hoofd met een bewonderenswaardigen ernst en een geduldig vertrouwen, maar de jonge haarcultuur wilde niet gedijen. Menigen dag wandelde hij als een *gezalfde* langs 's Heeren straten, met dit onderscheid, dat hij zijne zalving zelf verrichtte, en dat er deswege voor hem geene openbare feesten en geen kanongebulder plaats grepen. Hij had meer verbruikt, dan aan alle koningen van Frankrijk en den Keizer aller Russen ooit verbruikt was, of kon verbruikt worden. Het kostelijke «Eau tonique» hielp voor als nog niet. Wat bleef hem anders over dan wèer naar zijn barbier te gaan, wien hij de woestijn van Sahara, die hij op het hoofd droeg, toonde en hem vroeg: »Ziet gij wat?» Deze nam daarop een vergrootglas en inspecteerde vervolgens de ronde maan-schijf. Hij schudde bedenkelijk het hoofd. De jonge man, die, om den haar-doctor het onderzoek gemakkelijker te maken, het gezicht naar den grond gekeerd hield, bemerkte het hoofdschudden niet en vroeg: »Nu?» — »Gij hebt het middel niet goed aangewend,» antwoordde deze. — »Hoe zoo?» hernam de andere weder. De barbier gaf hem nu eene geheel andere wijze aan de hand om het «Eau tonique» te gebruiken, waardoor hij zeker spoedig het gunstige resultaat zou zien uitwerken. »Dat hadt gij mij wel eerder kunnen zeggen!» bromde de jonge man. »Gij hebt gelijk» hernam de kunstenaar, »maar de Metalen-kruis feesten, waarvoor ik metalen-kruis-pomade, metalen-kruis olie en dito zee-

pen moest vervaardigen, hadden mijn hoofd een beetje op hol gebragt.» Vervolgens kocht de haar-lijder weer eenige nieuwe fleschjes, ging naar huis en behandelde zijn hoofd op de nieuwst aangegevene wijze, gelijk hij van zijn barbier gehoord had. Maar de woestijn van Sahara bleef, trots het tegendeel van koningin Victoria, onvruchtbaar.

De ongelukkige maanschijf-jongeling ging nu andermaal naar den scheerbaas en zeide: »Hoor eens hier! Jou «Eau tonique» deugt voor den d..... geen zier; men mag smeren zooveel men wil, en wasschen zooveel men verkiest naar alle hemelstreken toe, er groeit geen haar!» De metalen-kruis-pomade-olie-en-zeep-fabrikant nam nog eens het vergrootglas en stelde microscopische onderzoekingen in het werk, waarbij hij na verloop van korten tijd uitriep: »En toch durf ik op mijn woord van eer verklaren, dat het «Eau tonique» voortreffelijk gewerkt heeft;» waarop de jonge man weder vroeg: »Hoe zoo?» — »Slechts met dit onderscheid» zeide de kunstenaar, »dat de haren naar binnen gegroeid zijn.» — »Naar binnen?» hervatte de jongeling. — »Ja, dit geval komt soms voor.» — »Wat schelen mij de haren naar binnen, die ziet toch geen mensch!» De baard-schraper trok zijne schouders op. »Maar hoe wilt gij mij die *inwendige* haargroei bewijzen?» »Wanneer gij mij veroorlooft, dat ik u de herzenpan voor een oogenblikje opligt, zult gij u terstond overtuigen.» »Kom mij niet te na,» riep de jonge man verschrikt, en toen hij bemerkte, dat de operateur werkelijk naar een vreemd snijdend werktuig greep, nam hij overhaast de vlugt. Onderweg viel het hem in dat de «barreboks» er / 50 aan verwed had, dat het middel zou helpen. Hij wilde zich daardoor ten minste voor de vele dure fleschjes schadeloos stellen, die hem de kuur gekost had, weshalve hij den kunstenaar hieraan in een briefje herinnerde en om de toegezegde belooning verzocht. Maar deze bleef er bij dat het «Eau tonique» zijne diensten verricht had, en dat slechts bij de curieuse intensiviteit van den maanschijf-schedel de haren in plaats van naar buiten, naar binnen gegroeid waren. De jonge man consulteerde daarop een geneesheer, wien hij verzocht hem den haargroei uit te leggen, met de woorden:

»Zeg mij eens, doctor, kunnen hoofdharen ook naar binnen groeijen, gelijk *Mocking* de barbier mij wil wijs maken?» — »Waarachtig niet!» — »Dan zal ik de kerel aanklagen!» »Dit raad ik u af,» hernam de doctor, »gij weet, althans gij moest het weten, dat de man een charlatan of kwakzalver is, en dat de charlatanerie hier te lande oogluikend wordt toegelaten; het beste wat ik u dus in uw toestand raden kan is: dat gij u van een «toupet» of «naturelletje» voorziet. En van dien tijd af heeft de jonge man geen geloof meer geslagen aan haar-tincturen-haar-olie en haar-zaad.

4 Sept. 1856.

J. SASSE.

Eene aangename verrassing.

De Fransche schrijver Leonzon le Duc verhaalt den volgenden schoonen trek van Keizer Nicolaas:

De Keizer kwam in een winternacht een post in de hoofdstad voorbij, en bleef aan het raam van het wachthuis staan om te zien, wat er binnen voorviel.

De dienstdoende officier zat aan tafel en slimerde gerust, doch in volle uniform, met den helm op het hoofd en den degen op zijde. De Keizer gaf den schildwacht een teeken hem te laten binnegaan en zag nu, dat op de tafel, waaraan de officier zat, een beschreven papier lag, waarop het volgende stond: »Mijne uitgaven en inkomsten. Debet: woning, voeding, verwarming enz. 2000 roebels; kleeding, uitspanningen 2500 roebels; schulden 5000 roebels, pensioen voor mijne moeder 500 roebels, te zamen 8000 roebels. Credit: bezoldiging en andere ontvangsten 4000 roebels, blijft 4000 roebels; Daarbij was geschreven: »En wie zal dat betalen?» Met deze laatste bemerking sloot de rekening en de officier, waarschijnlijk met het antwoord verlegen, was met de pen in de hand daarover ingeslapen. De Keizer naderde hem en daar hij hem voor een der beste officieren der garde erkende, nam hij hem zachtjes de pen uit de hand en schreef onder de vraag zijn naam: Nicolaas. Toen verwijderde hij zich zonder hem te wekken. Men kan zich de verbazing des officiers denken, toen hij de beantwoording zijner vraag las, en van den schildwacht hoorde:

wie hem een bezoek gebragt had. Den volgenden morgen bragt een ordonans de 4000 roebels in een brief van den keizer aan den officier waarin deze hem zeide, dat hij in het vervolg eene geschiktere plaats om te slapen kiezen maar ook voortvaren zou, gelijk tot dusverre, zijn keizer trouw te dienen en zijne moeder te verzorgen.

Moderne Gelukwensching.

»Mejufvrouw! het gelukwenschen op zekere feesten is eene oude mode, die in de voorwereld te huis hoort, daarom wil ik het eens tot variatie met het tegendeel beproeven. 1° wensch ik u, dat gij een *rein levens-verdriet moogt vinden* — in den staat der eenzaamheid; 2° dat gij u *wanhopend stort* — in de armen van een man; 3° dat gij u moogt *hangen* — aan zijn hals; 4° dat gij een *verschrikkelijken sprong* maakt — in het huwelijk; 5° dat in dezen staat iedere zegen van u wijke — behalve de kinderzegen, die dubbeld zou kunnen komen. Ten laatste eindelijk wensch ik uw uitverkorene te zijn, aangezien ik mij bijzonder in staat acht, al dit *ongeluk* over u te brengen. *Essas.*

Huwelijks-aanvraag.

(opregt gemeend.)

Eene jonge dame van 18 jaren, uit een der oudste en geachtste adellijke familiën gesproten, schoon als eene Helena, huislijk als eene Penelope, geleerd en geestig als mevrouw Von Staël, huishoudelijk als de keurvorstin Anna, beminnelijk als Ninon Linclos, eene zangeres gelijk mevrouw von Marra, speelt piano gelijk Clara Schumann, speelt viool gelijk Milanollo, speelt harp gelijk Bertrand, is dramatische kunstnares gelijk Rachel, beeldhouwster gelijk Maria van Orleans, kuisch als Lucretia, weldadig als koningin Elizabeth, en in het bezit van een disponibel vermogen van drie millioen gulden, zoekt uit gebrek aan kennissen een levensgezel, bij voorkeur een dagbladschrijver of kantoor-klerk, om hem de weinige vrije oogenblikken van zijn moeijelijk beroep te veraangemen. Nadere informatiën zijn op franco aanvraag verkrijgbaar.

CURIEUS ALLERLEI.

Zeker jufvrouw op een dorp in Gelderland, dezer dagen eens, als naar gewoonte, hare geit willende melken, begaf zich naar den stal, maar droeg tot dat einde in plaats van een kom of emmertje — een koffijmolen in de hand.

Een metselaar kwam bij een klad-schilder, welke zich publiek aangeboden had om een portret voor 5 gulden te schilderen, en verzocht hem, het zijne te vervaardigen. „Slechts ééne voorwaarde heb ik,” voegde hij er bij, „en deze bestaat daarin, dat gij mij zóó schildert, dat mijne liefste voor wie het portret bestemd is, mij op het eerste gezicht niet herkent.

Toen onlangs zekere jongen er van hoorde spreken, dat de dieven moeten gestraft worden: kwam weinige dagen later een haas in zijn tuin aan de kool. Hij ving hem, liep er mede naar den regter en eischte een vonnis. — De regter zeide: „maar het is een dier;” — „Dat's om het even, hij steelt toch kool,” zeide hij, en drong dermate op de bestraffing aan, dat de regter, om van hem ontslagen te worden, zeide: dat de haas in eene boete van 10 gulden vervallen was. Verheugd liep de jongen naar huis, bij zich zelve zeggende: „zóó zal ik ze krijgen!” H. D.

Zeker geleerde ontving van eene poëtische dame een pak gedichten, die zij wilde uitgeven, met verzoek ze te willen beoordeelen. Na eenigen tijd zond hij het pakje terug, zonder eene letter er bij, doch met het opschrift: „voor drukken bewaren!”

Een planter in Jamaica had de ondervinding opgedaan, dat de gewoonte der negers, om alles op het hoofd te dragen, nadeelig voor het ligchaam was. Hij bestelde daarom 100 schuifkarretjes, opdat zijne slaven het gemakkelijker hebben en gezond blijven zouden. Het schip met schuifkarren kwam eindelijk aan. De planter zond terstond zijne lieden uit, om de gezegde gereedschappen te halen. Het duurde dan ook niet lang of daar kwamen de 100 negers aan marcheren, elk met zijn schuifkarretje op het hoofd.

Mevrouw. Maar zeg mij toch eens Chrisje, waarom laat je toch de gordijn vallen, je zet immers nooit het raam open, als je de kamer veegt?

Dienstmeid. Als de zon er in schijnt, dan stuift het zoo, mevrouw, daarom heb ik de gordijn laten vallen.

Docter. Om je de waarheid te zeggen, uwe vrouw bevalt mij in het geheel niet.

Huisvader. Dat verwondert mij niet, docter; sedert dat wij getrouwd zijn, heeft zij mij al niet meer bevallen.

Ziekten van levenlooze dingen: Staats-papieren lijden aan *vallende ziekte*; oude preken, aan de gele koorts; koperen munten, aan *rooden loop*; vele dagbladen aan *sloperigheid* en *beklemming*, terwijl de krachteloze aan *tering* en de heetbloedige aan eene *beroerte* sterven.

Essas.

Een scholier, die voor iedere woordklasse voorbeelden moest geven, leverde het volgende: *Geslachtwoord*: jongeling, meisje, liefde. *Koppelwoord*: Geld, dame, adel, voorspraak. *Bijwoord*: Verstand. *Werkwoord*: Effecten koopen. *Telwoord*: Kermis en Nieuwjaar. *Voorzetsel*: Mr.

Essas.

De generaal Fasz, een Amerikaansch officier en begunstiger der neger-emancipatie, had op zekeren tijd eene treffende rede voor de gekleurde bewoners van zijn distrikt gehouden. Later werd den generaal daarom van hen een feestmaal gegeven. Een der donkerkleurige aanwezigen, die een toast uitbrengen en daarbij te verstaan geven wilde, dat de generaal, ofschoon hij een blanke was, de grootste sympathie voor de zwarten gevoelde, stond op en riep: „Leve de generaal Fasz! Hij heeft eene blanke huid, maar een regt zwart hart!”

Essas.

In een vrolijk gezelschap had een koorn-molenaar iets meer gedronken, dan hij gevoelig verdragen kon, waardoor hij het den meesten lastig en onaangenaam maakte. Inzonderheid voer hij uit tegen iemand, die hem om zijne onbetamelijkheden berispt had. Verhi, riep de lastige man: „Gij gelooft, dat ik dronken ben?!” — „O, neen!” antwoordde de andere: „het geloof is eene overtuiging van de dingen, die men niet ziet.”

Essas.

Potverteren.

Eindlijk is de dag dan daar,
Reeds zoo menigwerf besproken!
't Lieve geldje ligt al klaar;
Elk in een nieuw pak gestoken
De oudste zal voor alles zorgen;
Glazenkast van „Klonia,”
Van mama een les voor morgen
En wat puppen van papa.

't Is een ferme glazenwagen,
Voor 't gezelschap groot genoeg.
„Kutscher! op! naar 's Gravenhage,
Rij wat an, dan zijn we er vroeg;”
Trommeltjes met allerhande,
Flesschen, glaasjes zonder voet,
Rédicules aan de wanden,
Alles zoo als 't wezen moet.

Nu de kwestie van het zitten:
Ik wil hier, en ik wil daar,
Op het plaats en liggen vitten,
Dringen, jongens, dringen maar!
't Goed der dames, keurig netjes,
Krijgt van 't dringen ook heur deel;
Neteldoekjes, jacconnetjes,
Kreukels, scheuren, nooit te veel!

Mie wil niet naast Willem zitten:
„Wat zal ik met dien druilloor doen?”
Willem nijdig van het vitten,
Wreekt direct zich met een zoen.
Leonard houdt niet van dames,
Zit veel liever op den bok,
Wat al rusie! wat reclames:
Leonard, die drooge stok!

Brams amice, Jan van Bremen,
Kreeg permissie van papa,
Zijn dwarsfluitje meê te nemen,
„Dank der bede van mama!”
Zingen; fluiten, gekheid maken,
De eerste herberg in 't verschiep
Kozen.... kortom and're zaken,
Die men doet — het raakt ons niet.

Afgestapt! dat deksels tollent!
'k Haak al naar een kopje thee!
Willem zal vooruit gaan hollen
En bestellen 't dejeuné.

1856

Thee gaan drinken, broodjes smeren,
Schoppen, dart'len in 't gras,
En meer vrijheid permitteren
Dan wel eig'lijk noodig was.

Nu »en route» aan 't dineren,
Eerst een spatje, dat geeft moed!
Een glas bitter voor de heeren,
Persico voor dames goed!
'k Voel 't al werken — wel, mijn heden,
Bram drinkt zich nog half kapot.
Zeg, Mimi, drink je niet mede?
„Voor geen goud! — wel ben je zot!”

Afgestapt, en nu dineren....
Nou, die wijn is ook gedoopt,
Spoedig werd door een der heeren
't Vel van 't eendje afgestroopt.
Sla.... die kost is goed voor kippen!
Beafsteak die wel beter kon!
Hein gooit, met 't naar binnen wippen,
Jans de saus op heur japon.

Thee gaan drinken, springen, dart'len,
Wippen, schoppen, wat al niet,
Op en door elkander spart'len,
Schuitje varen in de vliet!
Geld verliezen, bessen stelen,
Zingen met verheugde borst,
Hupp'len, haasje-over spelen....
Nog een glaasje voor den dorst!

Nu zal 't onze tijd wel worden!
Neen! roept neef, en ja, roept nicht,
'k Had, als de oude lui eens knorden,
Maanden lang een zuur gezicht.
Kom! »en route» fluiten, zingen,
Nu weêr stoeijen, dan gelach,
En gefluister over dingen
Daar 'k me niet in mengen mag.

Lezers! lieve lezeressen!
'k Wensch dat g'u steeds amuseert,
En, in 't kort (om niet te klessen),
Blij te zamen potverteert.
Mogten zij, die 't versje lezen,
Eerstdaags potverteren gaan,
En één plaats vacant nog wezen,
Dan beveelt zich minzaam aan

Amsterdam, Junij 1856. D. HOUTKAMP.

16

Een leep Jood.

Een Jood, geen plaats bij den kagehel kun-
nende vinden bij zijne intrede in het logement
„De bonte Os” te A...., begint het volgende
gesprek met een commis-voyageur:

Jood. Waar is mijnheer *vandaan*, als ik vra-
gen mag?

Reiziger. Van Amsterdam, om je te dienen,
koopman.

Jood. Kijk, dat spijt me, ik wou dat mijnheer
hier van daan was.

Reiziger. Waarom dat?

Jood. Wel dan kon een eerlijke Jood in de bit-
tere kou zich ook wat warmen, daar
uwé plaats voor drie en praats voor zes
inneemt. A. V. II.

Eene uit den goeden ouden tijd.

Errare humanum est.

Eene tamelijk bemiddelde, doch doodeenvou-
dige weduwe te Z., wier eenige zoon, sedert
vijf of zes maanden, als klerk op een expeditie-
kantoor te A. geplaatst was, ontving van haar
geliefden Willem op zekeren morgen den vol-
genden brief:

Dierbare Moeder!

Gij zult wel weér nieuwsgierig zijn, hoe ik
het maak. Welnu, ik kan u verzekeren, dat
tot hiertoe alles voorspoedig en naar wensch
met mij gegaan is. Drukte hebben wij genoeg.
Onze werkzaamheden nemen dagelijks toe,
daar de transito-handel op Duitschland met
iedere week vermeerderd. Doch hierin zult gij
weinig belang stellen. Ik zal u derhalve iets bet-
ters mededeelen, waarover gij u gewis met mij
zult verheugen. Mijn geachte patroon, die bij
voortdurend over mijn gedrag en werk tevren-
den is, heeft mij namelijk verzekerd, dat ik
spoedig zoude bevorderd worden, wat mij zeer
te pas zal komen, daar ik met mijn tegenwoor-
dig salaris, hoe billijk ook gesteld, maar ter
naauwernood kan rondschieten. Dit zal u mo-
gelijk wel verwonderen, daar gij slechts wei-
nig méér hebt om van te leven dan ik; doch
gij moet begrijpen, dat men in zulk eene groote
stad veel meer voor kostgeld moet geven, en

dat er het wasschen, enz. alles even duur is.
Daarenboven heb ik nog een aantal *kleine zor-
gen*, die ook al eenige uitgaven vereischen, zoo-
dat gij u gemakkelijk zult kunnen overtuigen,
hoezeer ik naar de beloofde bevordering ver-
lang. Inmiddels verwacht ik van uwe moeder-
derlijke goedheid eene geringe bijdrage, of lie-
ver eene kleine ondersteuning, die voorzeker
mijne kinderlijke liefde tot u nog zal vermeer-
deren, en in afwachting hiervan noem ik mij

Uw liefh. en onderd. zoon
Willem.

P. S. Als gij mij iets zendt, geef het dan maar
aan den conducteur der diligence, die
zal het wel bezorgen.

Een brief van een kind, en vooral van een
eenig kind is altijd een kostbaar pand voor eene
moeder. Geen wonder dus, dat de weduwe
Brilman uitermate verheugd was, toen zij deze
letteren van haar „oogappel” ontving, ofschoon
het haar veel moeite kostte, dat *klerkenschrijf*
te ontcijferen. De goede vrouw was dan ook
„heel zwakjes” geleerd, zoodat zij meer dan
anderhalf uur werk had, alvorens zij den brief
had ten einde gespeld en herlezen. Daarenbo-
ven bleef haar nog veel duister; vooral met dien
handel op Duitschland. *Transito* is ook zulk
een vreemd woord. Als het nu nog enkel *sito*
was, dan ware de zaak nog te begrijpen ge-
weest, maar nu? Het was zeker zoo iets van
den „à vapeur!” dacht de weduwe, en dan
was het eene zaak buiten haar. Maar dat haar
zoon nu reeds *kleinen te verzorgen* had, hier-
van kon de goede vrouw zich volstrekt geen
denkbeeld vormen. Over vijf maanden pas ver-
trokken, en reeds een aantal kleinen. En van
een huwelijk had zij nog niets gehoord. Dit
was te raadselachtig en te geleerd voor de
vrouw, zoodat het arme mensch in geen drie
nachten had kunnen slapen, en al wel een em-
mer tranen had gestort over de afdwaling van
haar „lieveling”, die, hiervan hield zij zich
overtuigd, zeker door eenige losbandige mak-
kers was verleid en bedrogen. Een aantal *klei-
nen te verzorgen!* als een dreigend spook stond
haar steeds dit denkbeeld voor den geest. In
moederlijke bezorgdheid besloot zij naar A. te
reizen, om, ware het mogelijk, haar eenig-

geboren voor verdere afdwaling te behoeden.
Alvorens echter hiertoe over te gaan, vertelde
zij de zaak aan een harer burens, die nog al tam-
elijk „belezen” was. Deze vond het geval even-
eens vreemd, en vroeg derhalve om den brief
te mogen lezen. Dit werd toegestaan, en nu
hielp hij de weduwe uit den droom, door haar
te verklaren, dat Willem geene *kleinen te ver-
zorgen*, maar een aantal *kleine zorgen* had,
waaronder bij zulke snaken het koopen van ta-
bak en cigaren, en meer andere kleine artike-
len van weelde en gemak eene eerste plaats be-
kleedt.

Reeds den volgenden dag nam de conduc-
teur der diligence een behoorlijk verzegeld
pakje, aan het adres van *Willem Brillman*, mede
naar A., wat voorzeker niet zou gebeurd zijn,
als het misverstand niet ware opgehelderd,
daar de vrouw voor zulke *verkeerde* doeleinden
geene middelen ter beschikking stelde. Fr.

Ook een slimmerik.

Eene dame, die in een winkel kwam om sa-
tijn te koopen, werden door den koopman ver-
scheidene stukken ter keuze aangeboden. „De
stof is fraai,” zeide zij, „maar ik vrees dat zij
zal breken.” „Brekten?” antwoordde de koop-
man, „ik verzeker u, zij duurt eeuwig; en ver-
volgens kan UEd. er nog een onderrokje van
laten maken.” Fr.

Hij had „de regte” wel voor.

De kolonel H. maakte, bij zijne overvaart
tot eenen veldslag in Vlaanderen, op het schip
kennis met een piepjongen officier. Dit jonge
mensch beviel hem; hij liet zich met hem in
een gesprek, en verzekerde hem heel goedaar-
dig, dat hij verder voor hem zorgen en hem
mede naar Antwerpen nemen wilde. Dit ge-
schiedde. Hier echter moest de kolonel voor
eenigen tijd van zijn beschermeling scheiden.
De jonge, onervarene officier geraakte thans in
gezelschap van eenige looze kameraden, die op
den inval kwamen, om hem, uit hoofde van
zijn gebrek aan wereldkennis, eene poets te
spelen. Zij verzekerden hem derhalve, dat het
eenige middel voor een jong krijgsman, om

zich te onderscheiden, daarin bestond, om
met iemand van bekende dapperheid te duël-
leren, hierdoor alleen kon men zich door zijne
makkers doen achten.

„Ach!” zeide de jongman, „ik ken niemand
dan kolonel H., en dien ben ik zeer veel dank
schuldig.” „Dat doet er niet toe, dat is de regte
man,” kreeg hij ten antwoord. Kort daarna
vond de officier kolonel H. in een koffijhuis;
gedachtig aan den bekomen raad, naderde hij
hem, en verzekerde hem op een bedeesden
toon; hoezeer hij hem voor zijne goedheid dank-
baar was. — „Ik heb niets meer dan mijn pligt
gedaan,” antwoordde de kolonel vriendelijk. —
„Maar,” ging de officier al stotrende voort,
„men heeft mij gezegd, dat ik met een man van
erkenden moed, die reeds meer geduëlleerd
heeft, moest vechten, indien ik bij mijne kame-
raden iets wilde gelden, en daartoe kies ik u,
Heer Kolonel!” — „O, uwe vrienden bewijzen
mij te veel eer; maar daar ginder zit een man,
die er reeds eene heele partij heeft omgebragt;
tot dien moet gij u wende.” Bij deze woorden
wees hij op een oud man van een vrij barsch
voorkomen, die in een hoek aan eene tafel zat
en zijne pijp rookte. De jongman ging nu naar
dezen toe, verzekerde hem, dat hij veel van
zijne dapperheid gehoord had, en uit dien hoofde
de drift niet kon weérstaan, om zich met hem
te meten. „Met mij, Mijnheer?” riep de ont-
roerde grijsaard uit, „wat overkomt u! Ik ben
de *regiments chirurgijn*.” Fr.

Afgetrokkenheid.

Een heer, die soms zeer afgetrokken was,
woonde de huwelijksinzegening van een zijner
nichten bij. Toen men, na dat de plegtigheid
was afgeloopen, zich gereed maakte om de kerk
te verlaten, rigtte hij zich, tot iemand die naast
hem zat, en vroeg: „Gaat gij mede tot op het
kerkhof?” „Dank je,” zeide de andere, „die
reis zal waarschijnlijk te lang zijn.” Fr.

Zoo zijn er.

Zamenspraak tusschen man en vrouw.

De vrouw. Ferfoeijelijke tyran, geen shawl? Ik
laat mij van u scheiden.

De man. Eeuwige plaaggeest, bedenk toch,

dat zoo'n shawl bijna vijftien honderd gulden kost.

De vrouw. Brutaal mensch, gij vergeet geheel mijn bruidschat!

De man. Indiscrete Xantippe, hoe dikwijls herinnert gij mij daaraan!

De vrouw. Mijn wreede meester, deze pligten hebt gij u vrijwillig opgelegd, en naar de badplaats moet ik.

De man. Gestrenge meesteres, heb ik ooit mijne pligten jegens u verzuimd?

De vrouw. Heer gemaal, uwe halstarrigheid zal mij nog het leven kosten.

De man. Vrouw gemalin, wat de reis naar eene badplaats betreft, moet ik u verzekeren, dat gij nu zoo gezond zijt, als maar mogelijk is, gij zijt de gezondheid gepersonifieerd.

De vrouw. Mijn vriend, ik moet toch, om geheel te herstellen, voor acht weken naar het bad.

De man. Mijne vriendin, gij begrijpt toch wel, dat eene reis van acht weken naar het bad en eene nieuwe Perzische shawl te veel zijn.

De vrouw. Lieve man, heb toch medelijden.

De man. Lieve vrouw, laat ons doen zoo als ik gezegd heb; ik verlang niets meer, dan wat recht en billijk is.

De vrouw. Beste Ferdinand, wat kan dat voor die kleine twee maanden kosten, daar alles nu toch zoo goedkoop is.

De man. Geliefde Julie, gij zult in 's Hemels naam dan naar het bad gaan; maar slechts voor ééne maand, dat is genoeg.

De vrouw. Mijne eenige innig geliefde man, dat is te kort, laat 't toch maar twee maanden zijn!

De man. Mijn lief kind, dat gaat niet, het kost waarlijk te veel, en dan nog een shawl! Bedenk toch eens, dat kan immers niet.

De vrouw. Dierbare, eeuwig geliefde Ferdinand, wij zullen voor zes weken accorderen, dat is toch de gewone tijd.

De man. Aangebodene Julie, hebt gij ooit onbillijk gevonden?

De vrouw. Mijn afgod, de shawl en zes weken?

De man. Mijn Engel, wie kan u iets weigeren!

Ook eene verrassing.

Dezer dagen werd eene der beruchtste babelaarsters te W. eene aardige poets gespeeld. De booze tong dezer dame had reeds de eendragt van menigen echt gestoord en menig bruidspaar gescheiden. Eindelijk besloot iemand, die ook een offer harer praatzucht geworden was, en wiens goeden naam zij bezwalkt had, wraak op haar te nemen. De dame zat voor eenige dagen met haar gezelschap aan de theetafel, toen de meid met eene groote doos binnentrad, die, gelijk de bringer gezegd had, zoo even met de diligence aangekomen was.

«O!» riep de dame verrukt uit, «stellig mijn hoed en mijne chemisetten uit Parijs!» Terstond was het gezelschap in volle beweging; met ongeduld werd de doos geopend, en de omhuldsels weggenomen, en weldra ontrolde de dame voor de nieuwsgierige blikken — eene reusachtige ossentong! Een sierlijk geschreven biljet lag er bij, van den volgenden inhoud:

«Aangezien door het veelvuldig gebruik uwer tong te vreezen staat, dat dit deel bereids eenige schade geleden heeft en daardoor onze stad een groot verlies zoude berokkend worden, zoo neemt men de vrijheid, u hierbij tot herstel daarvan en uit erkentelijkheid dit prachtexemplaar van een praat-instrument over te zenden.»

Men make zich een denkbeeld van de scène, die thans volgde.

De Filozoof en de Schipper.

Een filozoof, welke eene rivier overvaren moest, ging in een bootje en vroeg gedurende de vaart aan den schipper, of hij de arithmetica verstond. «Neen, daar heb ik nog nooit van hooren spreken!» luidde het antwoord. «Dat spijt mij,» zeide de Filozoof, «een vierdedeel van uw leven is verloren! Eenige oogenblikken later vroeg hij wederom: «Kent gij wat van de mathematica?» — De schipper antwoordde lachend: «neen!» — «Ach!» riep de Filozoof, «een tweede vierdedeel van uw leven is verloren!» Eene derde vraag van den Filozoof luidde: «hebt gij kennis van de astronomie?» — Neen, ook daarvan weet ik niets!» —

«Wel, dan is een derde vierdedeel van uw leven verloren!» — Juist op dit oogenblik stiet de boot op eene rots en begon te zinken. De schipper sprong overend, trok zijn rok uit, en vroeg met een angstig gezicht: «kunt gij zwemen?» — «Neen!» antwoordde de Filozoof. «Zet u dan schielijk op mijn rug, anders zijn alle vier vierdedeelen van uw leven verloren!»

Hoe mijn oom met een schelm handelde.

Mijn oom is een man, die door niets van zijn streek gebragt wordt; de meest buitengewone voorvallen treffen hem evenmin als alledaagsche zaken. Gepasseerde jaar werd er 's nachts brand! geroepen; bedaard stond hij opkleedde zich van top tot teen, en vergat zelfs niet zijne boordjes aan te doen en het overhemd glad te strijken! toen trad de behulpzame man op afgemeten pas voorwaars, bevoelde de muren, zeide dat die nog koud waren en begaf zich weder ter ruste; in de maand Augustus a. p. waaide in den ochtendstond het dak van zijn huis; met stroomen drong het water binnen, en toen wij verschrikt kwamen toegelopen en oom onder het puin begraven waanden, troffen wij hem te bed aan; in de eene hand hield hij eene ontzettend groote parapluie waardoor zijn achtbaar hoofd tegen den regen beschermd werd en in de andere Martinet's catechismus der natuur, waarin hij den regen, den wind, den donder en den bliksem bestudeerde. Doch dit alles zij slechts in het voorbijgaan gezegd; nu ter zake en hetgeen ik ga verhalen, is nog kort geleden gebeurd: terwijl de oude pokdalige huishoudster in Morpheus lag te ronken, en misschien over oliekoeken of kropslà droomde, zat mijn waardige oom in het lezen van Tijl Uilenspiegel's lotgevallen verdiept. Eensklaps raast en tiert het in de schoorsteen; de oude man schoof zijn boek ter zijde en was in afwachting der dingen, die daar komen zouden; twee voeten werden zichtbaar gevolgd door twee er aan vast zijnde beenen; kortom weldra bevond oom zich in gezelschap van een natuurgenoot, die geheel met roed besmeerd en onthust op den vloer nederkwam.

—Zijt welkom, mijn vriend, ga zitten, sprak

de lakonieke grijsaard, terwijl hij den onverwachten gast een stoel aanbod.

—Mijn..... mijnheer..... mijn....heer.... stamelde de dief.

—Geneer u niet, mijn vriend, neem plaats. Waaraan heb ik de eer van uw bezoek te danken?

—De tijden zijn slecht mijnheer.

—Gij zegt precies de waarheid; de tijden zijn slecht, zeer slecht; de prijzen der levensbehoefsten stijgen dagelijks en de verdiensten zijn gering; het is een treurig vooruitzicht; maar à propos gij hebt een moeilijken togt afgelegd een frissche teug moet welkom wezen en zal u verkwikken.

Hierop trok hij aan de schel, en het duurde vrij lang eer het pokdalige wezen binnen kwam.

—Mijntje, breng eene flesch wijn.

Bevende en in de meening dat Hoos of zijn broeder eene visite bij haar meester aflegde, voldeed zij aan het bevel.

—Ge ziet immers wel, dat we met twee zijn merkte oom op, toen hij zag, dat zijne huishoudster maar één glas gegeven had.

Nu vatte hij nog een beker, en schonk beide boordevol.

—Santé!

Er werd geklonken en den iuhoud geledigd.

Bedaard begon de oude man over een en ander te redeneren: eerst sprak hij over den oorlog, vervolgens over eiken-struiken; nu repte hij over de jongste tiend-verpachting en dan over terpetijn en dit duurde juist zoo lang, tot de flesch ledig geschonken was.

—Ik begin nu naar rust te verlangen, u zoudt mij dus genoeg doen met te vertrekken

—Asjeblijf!....riep de dief, terwijl een glimlach van vergenoegen op zijn aangezicht verscheen en met een wip stond hij aan de kamerdeur.

—Haltelà! zoo niet mijn vriend; langs welke weg zijt gij gekomen?

—Langs den schoorsteen, mijnheer.....

—Welnu, de gasten volgen bij het verlaten mijner woning steeds dezelfde route, die zij bij het binnenkomen betreden hebben, dus naar boven asjeblijf.

En of de schelm hoog of laag sprong, hij moest de donkere spelonk in, terwijl oom misschien om het klimmen gemakkelijk te maken

hem redelijk hard met een bezemsteel op zijne billen ranselde.

Sedert dien tijd heeft hij nimmer meer een nachtelijk bezoek ontvangen.

Stephanus.

Geeft mijnheer een kussentje.

Mijnheer de boekverkooper! wat kost die Grammatica Arabica van Roerda! — Twee, negentig, mijnheer! — Zoo! heb je ook een' dikkere editie? — Vraag excuus, meneer, die bestaat er niet, en buitendien, deze uitgave is voldoende.

Voor mij niet, mijnheer, als ik piano speel moet ik een boek op mijn krukje hebben om hoog genoeg te zitten, en die grammatica is te dun! »begrijpt u!»

D. H.

Overpeinzing van eene twintigjarige maagd na het huwelijks-aanzoek van een zestigjarig heer.

Wat is het, dat zoo menig maagd
Méér dan heur vrijer heeft behaagd?
Het geld! zegt Pierlala, sasa,
Het geld! zegt Pierlala!

Als ik 't wel ga overwegen,
Staat de zaak zoo wat gelijk.
Franken heeft reeds 60 jaren
's Levens zee alleen bevaren,
Zelfs zijn kruin toont grijze haren
Maar — het eenigst — hij is rijk!

Toen hij mij was komen vragen,
Melde ik 't aan tante Fleur
»Kind!» schreef zij, »wilt ge op uw jaren
»Met zoo'n ouden heer gaan paren,
»Laat gerust dat huw'lijk varen,
»Ligt komt nog een jong sinjeur!»

Piet Verboon van den notaris,
De oudste zoon van van der Laar,
't Zijn nog jongens, jong van jaren,
'k Liet zoo gaarn dien Franken varen,
Om met een van hen te paren,
Doch — het geld ontbreekt hun maar!

Franken trouwde nooit voor dezen,
Nooit zett' hij zoo iets op 't touw:

Maar op eenmaal, oud van dagen,
Kon een gade hem behagen,
En besloot hij mij te vragen. —
... 'k Word, zodoende, een' mevrouw!

Een mevrouw!! — 't is waar, met duiten
Is een elk wel 't best gesteld.
Om drie dagen naar dinétjes,
Elken avond naar soupétjes,
Dan bij deez' dan die soirétjes
Kijk! wat doet me al niet voor 't geld.

Maar, van de and're zij' bekeken,
Haat ik al die snuisterij;
Elken dag met oude heeren
In hunn' ouderwetsche kleëren,
Door de stad te patrouilleren!
't Schikt geen meisje — ook niet mij!

Dus! — ik laat het huw'lijk varen
'k Wacht maar op een jongen fat...
Maar — hoe ligt zou 'k zitten klagen,
Als er eens in later dagen
Jong, noch oud mijn' hand kwam vragen
En 'k als oude vrijster zat!! —

Om die wroeging voor te komen,
Sla ik zijn verzoek niet af! —
Schoon het wel niet erg zal flanken,
Huw 'k, om kort te gaan, met Franken,
En ik wil den Hemel danken,
Die mij zoo'n fortuintje gaf!!

Amsterdam. D. HOUTKAMP.

Wijn uit de tweede eeuw.

»Hè! Diederik! is dat nou jou ouwe wijn
daar je zoo op pocht? bah!! — neen, vrind,
dan zou ik nog van veel oudere kunnen meespreken!» aldus verhaalde mij onlangs een aartsleugenaar die ik op eene sijne oude flesch ont-haalde, »begrijp eens,» vervolgde hij, »bij ons op 't dorp hebben ze voor een paar weken een aantal wijnkruiken, (met 't jaar 109 er op gekrasd) onder den grond gevonden! — Ei, zoo? en hoe smaakte je die wijn wel?» — »Ja! zie je, wijn was er niet meer in!» D. Hp.

Signalement.

De burgemeester een proces-verbaal schrijvende, zegt op een burgemeesterlijken toon: »Geef mij nu het Signalement op van de koe die u ontstolen is.»

Antwoord. »Nee Siemen Mentz het et niet edoan, doa bun ik wisse van.

Burgemeester. Ik vraag u, hoe de koe er uitziet.

Antwoord. O, joa, ze heit en witte kop, en ze mot meuje zeggen tegen die groote zwarte van mien meuje Driek.

A. V. H.

Goed gevat.

Een eenvoudige boer, die echter soms den spijker op den kop wist te treffen; ging, in de stad ter markt zijnde, eene restauratie binnen en liet zich een kop koffij geven. Toen hij, op zijn doode gemak bezig was met deze binnen te slorpen, kwam er een opgedrild fatje binnen. De stevige, dikbuikige landman en diens gemakkelijker scheen hem te generen. Nadat hij de lorgnette voor het oog gedrukt had, kwam hij met veel wind op hem af en vroeg: »wel, is het hooi dit jaar goed gelukt?»

De boer antwoordde hierop droogjes: »heb je misschien honger?»

Zou het ook kunnen helpen.

Een klein dorpje in ons vaderland werd voor ettelijke jaren door Z. M. Willem II bezocht. De burgemeester hield bij HD. aankomst eene hartroerende aanspraak welke met deze woorden eindigde: — »Eindelijk hoop ik, dat Uwe Hoogheid het niet kwalijk zal nemen, dat hier zoovele bladerloose boomen staan en een waggelende kerktoren!»

A.

D. Hp.

Naïf gezegde.

Ter gelegenheid eener veenopneming te Smilde, gebruikten eenige veeneigenaars bij den kastelein M.... aldaar des avonds een glaasje

Bisschop. Den kastelein, dien verzocht werd een glaasje met het gezelschap te nuttigen, ontsnapte toevallig een vrij luide oprisping, of, zoo als men het in gemeenzamen spreek-trant wel noemt, een boertje. Hij verschoonde zich echter terstond door te zeggen: »De heeren moeten mij dit niet kwalijk nemen; als de bisschop er in komt, moet de boer er uit.»

A. V. H.

Goed gevat.

Op zeker kransje, waar de dames
Zich vrolijk toonden onder 't glas,
Kwam ook nog even voor het scheiden
De wonderlijke vraag te pas:
Of 't lieve duifje, dat aan Noach
't Olijfblad bragt, zoo frisch en rein,
Een mannetje of wel een wijfje
Geweest was, of had kunnen zijn?

De vrouwen stemden al te gader
Eenparig daarmede overeen:
»Het kon geen mannetje geweest zijn,
Het duifje was een duifje alleen!»

Doch daar verhief zich uit de mannen
Een regter op den achtergrond,
Die sprak: »Neen, dames 't was een manje
Dit is bekend, de wereld rond;
Want vrouwen nemen op haar kransje
Gewis geen blad ooit voor haar mond!»

J. Sasse.

Eene kostelijke inrigting.

In Indie bestaat bij de voornaamste casten eene inrigting, die ook niet in Europa te verwerpen ware. In de voornaamste huizen bevindt zich n. l. eene kamer, Brodhagara of »Pruilkamer» genaamd, waarin zich iedere vrouw, die met het verkeerde been uit bed gestapt is, zoo lang opsluit, totdat de eenzaamheid haar in eene betere stemming heeft gebragt. De arme vrouwen, die bij ons geene kamer hebben om tuit te pruilen, moeten dit bij hare mannen doen, die echter daarin niet altijd vermaak scheppen.

Essas.

CURIEUS ALLERLEI.

„Mijn hemel, dokter!” riep eene vrouw, die eene ingebeelde ziekte had, den in allerijl geroepen geneesheer te gemoet; „denk eens, ik heb in den afgelopen nacht driemaal achter elkander — geniest; wat zeg je daarvan?” „Driemaal proficiat!” antwoordde de dokter phlegmatisch.

Een rijke gierigaard vatte het voornemen op om zich van den ouden dokter Heim, welke zich van zulke klanten goed betalen liet, voor *niet* geneeskundigen raad te verschaffen. Hij begon derhalve in een privaat gezelschap een gesprek met den arts, ging tot geneeskundige aangelegenheden over en bragt zeer behendig zijn eigen ziektegeval als den toestand van dezen of genen persoon voor. „Wij willen dus aannemen,” zeide de gierige, „dat er die en die verschijnselen aanwezig zijn, dokter, wat zoudt gij dan zoo'n patient aanraden?”

„Aanraden!” zeide Heim; „ik zou hem aanraden een recept te koopen, dat's stellig.”

De dichter Lemierre ontmoette eens, 's avonds van een gastmaal terugkomende, een boomlang, verdacht man, die hem vroeg: „Hoe laat is het op uw horologie? Vol moed sloeg Lemierre op zijn degen en antwoordde: „Kijk zelf maar, hier is de wijzer!”

Twee oude dames, welke voor het eerst van hun leven eene groote reis moesten ondernemen en reeds sedert acht dagen in de grootste onrust alle toebereidselen gemaakt hadden, waren, daar de afreis in den vroegen morgen geschieden zou, zoo bezorgd om niet te laat te komen, dat zij bereids 's avonds te voren het ontbijt gebruikten.

Gedurende het eten zag een gulle gastheer, dat een zijner gasten het glas leeg had. Hij wenkte den bediende en zeide hem op verwijtenden toon: „gij past niet op; die mijnheer daar heeft weder een leeg glas!”

„Het haat niet, mijnheer, dat ik het vol schenk,” antwoordde de knecht, hij drinkt het toch terstond weder uit!”

Kort na de inwijding en het eerste luiden eener nieuwe klok, gaf eene oude praatzieke dame aan een heer haar

misnoegen te kennen en meende, dat de toon te helder was en zij niet genoeg bromde.

„O!” antwoordde deze, „de klok is nog jong; laat zij maar eerst zoo oud zijn als gij, mijne waarde, dan zal zij wel brommen!”

Van een man, die een zeer grooten neus, doch weinig baards had, zeide een spotvogel: de baard kan bij hem niet groeijen, hij staat te veel in de schaduw!”

Men sprak in een gezelschap op een kouden winteravond van een jongman, die bevroren was, en gaf daarover zijn leedwezen te kennen. „Ik geloof,” zeide er een, „dat het bevrozen een zachte dood is, men zet zich neer, slaapt in en, als men ontwaakt is men dood!”

Een buitengewoon corpulent heer, bestelde in eene diligence twee plaatsen om gemakkelijk te kunnen zitten. Daar er echter in den wagen slechts éene plaats over was, zoo werd hem de tweede plaats in den bijwagen aangewezen, met verzoek, zich voor de helft derwaarts te begeven.

De bekende Duitse dichter *Castelli* had een vriend door den band van luimige scherts zeer naauw aan zich verbonden. Onophoudelijk zaten zij elkander in het vaarwater. De laatste moest eene vrij groote reis doen. Na verloop van weinige dagen kreeg *Castelli* met den post een geweldige grooten, dikken brief, waarin niets anders te lezen stond dan „Ik ben zeer welvarende.” Zonder morren betaalde de dichter het aanzienlijke briefport; maar kort daarop ontving zijn reizende vriend een loodzwaar, ongefrankeerd kistje per diligence, waarin een steen van 16 pond, en daar om heen een stuk papier, waarop geschreven was: „Lieve vriend! Bij het blijde bericht van uw welstand is mij nevensgaande steen van het hart gevallen.” CASTELLI.

Een advocaat, die noch zeer jong noch schoon was, besloot een jong meisje, dat hij voor het geregt als getuige moest ondervragen, eens in verlegenheid te brengen, en zeide: „waarlijk, mejufvrouw, gij zijt zeer schoon.” „Ik zou,” antwoordde zij, u hetzelfde compliment maken, als ik niet door een eed aan de waarheid gebonden was.”

Een kermis-avond.

Mijn neef Gustaaf, die een blaauwen bril draagt en door zijn neus spreekt, had de goedheid bij gelegenheid der Amsterdamsche kermis voor een paar dagen over te komen, en mij voor dien tijd met zijn onontbeerlijk gezelschap te vereeren. Hoewel mijne beurs sedert geruimen tijd aan een soort van „vliegende tering” laboreert, kon ik thans niet anders, of ik moest mijne laatste penningen offeren aan de kermis, of, zoo als de philantropen zeggen, aan de *pest der menschheid*.

Na ontelbare malen over de stampvolle botermarkt geflaneerd te hebben, deed mijn zeer geachte neef (dien ik, tussehen twee haakjes, aan elke jonge dame die nog ongehuwd is en op ZEd. welligt een goed oog mogt slaan, ten sterkste aanbeveel) de verklaring, dat hij een onuitstaanbare sympathie voor *beignets de pommes* koesterde, ten gevolge waarvan wij dan ook weinige oogenblikken daarna in een der appartementen van de wijd beroemde beignetskraam plaats namen.

Qui est il de votre service? vroeg eene bevalige blondine met souspieds aan haar broek, aan een dik personaadje, die, naar zijne niet zeer fashionable kleeding en dito manieren te oordeelen, een Noord-Hollander scheen te zijn.

De man, die van de fransche taal niets verstond, wees met zijn vuist naar een vuurrood geschilderd bordje, waarop de prijzen der verschillende „*rafraichissements*” met fiksche letters gegrift waren.

„Donnez-moi deux portions beignets soufflés, et deux portions beignets de pommes,” gebood mijn neef zoo barsch mogelijk, terwijl hij met de tong bereids tegen zijn gehemelte smakte.

Na hier geruimen tijd, omgeven door den damp, die uit de bakovens wijd en zijd door de appartementen zich een weg baant, te hebben doorgebracht en onze magen met iets heets te hebben bedorven, betaalde ik aan een der garçons, die met zijn vuurroode haren er nog vuriger uitzag dan de oven zelf, de vertering, en kort daarop bevonden wij ons wederom onder de menschen.”

Al bonsende, stootende en dringende liepen wij geruimen tijd over de markt heen en we-

der, ons verlustigende in de flauwe grappen der piassen, toen mij eensklaps iets te binnen schoot, 'twelk een ware uitkomst geheeten mag worden. Ik herinnerde mij namentlijk in de courant gelezen te hebben, dat in het Café*** gelegenheid bestond om tegen vrij entrée eene beroemde Tyroolsche familie te hooren musiceren.

Natuurlijk zouden wij daar wel wat moeten gebruiken, doch ik wist dat mijne beurs nog kracht genoeg bezat om het tegen een paar bowl's punch ridderlijk uit te houden.

Wij traden den Bacchus-tempel binnen. — Tri-dela i-la-i; tri-dela-i-la-i-tri-dela i-la-i tri-da hi-i-i. — Deze toonen, afkomstig uit de wijd geopende, met goud-gele tanden opgeluisterde monden van vier differente chanteuses, hadden naauwelijks onze gehoorvliezen een weinig doen trillen, of een ruim vijftigjarige Jan, met een onvervalschten jenever-neus en een paar monsterachtige bakkebaarden, die halverwege over een paar opstaande boorden hingen, kwam op een kippendrafje op ons toe en vroeg, „wat de Heeren van derlui dienst was”

„Twee kleintjes punch!” gebood ik.

„Die geven we niet!” — klonk 't.

„Natuurlijk,” merkte mijnheer neef aan (die op zijn tijd zeer komiek kan zijn)..... jullui geven nooit wat of.....

„O! ja, — maar ziet u, ik bedoel eindelijk wij verkoopen geen halve glazen punch, alleen heele!”

Hoe verleidelijk klonk dat — alleen heele!! — hoe gaarne had ik mij door een half dozijn van die „heele” zien omringd, maar — die magere beurs met zijne vliegende tering, waarvoor noch de o lawaai's pillen, noch de Revalenta radicale genezing bieden!!

„Heb je koffij?!”

„Jawel, menceer.”

„Reik dan twee kop!”

— De habitués waren dit keer, misschien om het regenachtig en guur weder, weinig in getal en juist niet van het uitgelezenste soort.

Pal vooraan zat, of lag onbehouden een schoolmeester in gezelschap van een goedkoop soort rotting, een tienjarig zoontje met een kuif en een bleek gezigt, en een jankende jagthond, wiens ribben even als die zijns gebieders

te tellen waren; hij lepperde aan een glaasje citroen en sloeg de maat met een bordpapieren brillenhuisje; een weinig verder een troepje jongens van 't gymnasium, van welke de eene helft schreeuwde en raasde, en de andere helft met geopende monden, waaruit strooicigaartjes staken, de chanteuses zaten aan te gapen; achter dit complet, iemand welke eene vervaarlijke stallucht van zich gaf, en met alle inspanning aan een smerig endje pijp smakte.

En de chanteuses? — zij waren, indien men hun wijde mondjes en goudgele haren wilde wegeijferen, schoon te noemen, en het behoefde haar niet te veel moeite te kosten, het hart van den schoolmeester op hol te jagen, want deze zag haar met zijne uitpuilende oogjes regt teuterig aan. — Mijn neef was volgens zijne verklaring niet zeer op zijn «aise», overal haperde wat aan: de koffij was bitter, het ensemble was te simpel, het orkest te eenvoudig, de kleeding der chanteuses wat «grisette achtig», de zang te belabberd, en de heer directeur, die nu en dan met zijne tentorstem het

«In das Deutsche vaterland» uitbakte, was hem te «commun». — Nu 't is waar, mijn neef Gustaaf is zelden tevreden; hij is een man even als «het onplezierig mensch in de Haarlemmer hout» waarmede Hildebrand, even als ik nu met Gustaaf, opgescheept was.

Nadat er een drietal ariës gezongen of liever uitgeschreeuwd waren, kwam een der dames regt op ons af, en duwde mij met eene zekere brutaliteit een zwart gelakt blaadje onder den neus, hetwelk zooveel zeggen wilde als: «kom nu maar over, hoe meer hoe liever.» Mijn neef noemde zoo iets impertinent.

Ik wierp een dubbeltje op 't blaadje, omdat de kwartjes te duur zijn.

Gustaaf, wien na mij het blaadje insgelijks onder den neus werd geduwd, vroeg, terwijl hij met gramstorige blikken het meisje aanzag: «maar wat bl...m! heet dat nu vrij entrée?»

«Hm hm! bromde het fräulein, wir singen und dafür.....»

«Weet je wel, hoe ze dat in Holland noemen?» vroeg mijn neef... en liet terstond het antwoord volgen in deze woorden: «eene fatale bedelpartij!»

Zij en ik hadden het land.

De jongens van het gymnasium bromden «hm hm!» en de schoolmeester, die door het geven van 5 centen meende zich zeer te hebben uitgesloofd, begon een aria uit de «Robert» te neurien.

Om het gekke figuur, 'twelk Gustaaf had gemaakt en om het blaadje, hetwelk men ons welligt over 10 minuten weder onder den neus zoude duwen, verlieten wij, na vooraf voor de koffij, driemaal meer dan zij elders kost, te hebben betaald, het zaaltje.

Een nieuw gezang trofal spoedig onze ooren; het was dat van een liedjeszanger, die op een der hoeken der meest bezochte straten, omringd door een massa ledigloopers, uit al zijne magt stond te kraaijen:

«Burgers! wil nu eens aanhooren,

Wat er gebeurde eens op het land:

Johanna kon Doris zijn hart bekoren,

Ze stond er al in zijn hart geplant,»

et ce qui suit... Ginds stond een koopman in parfumerien en galvanische gezondheidsringen «qui bon waar voor ieder;» dáár stond een goochelaar, die met zijne eene hand van een konijn een roomhorentje fabriceerde, en met zijne andere hand de goede burgerij de lieve centen uit den zak klopte; weer verder stond een net aangekleed heer, die je de toekomst zou voorspellen uit het firmament, — kortom, — overal heerschte eene drukte, overal bestond gelegenheid de zuur bespaarde penningen aan uitgehongerde vreemdelingen te offeren.

Mijn neef Gustaaf was wederom alles behalve op zijn «aise» — ten gevolge waarvan wij eenparig besloten in de tent van den alom bekenden hofmechanicus Bamberg een kijkje te nemen, maar toen ik met een gezwinden draai in mijn zak taste, om de laatste der penningen, die ik voor de kermis afgezonderd had, af te passen, was mijne beurs dahin!! en met haar het cilinder-horologie van mijn heer neef Gustaaf.

Het lust mij niet de woorden neder te schrijven, die mijn geachte neef uitbraakte, contra de kermis met ap- en dépendenties, alleen wil ik hiermede sluiten, dat hij gezworen heeft bij zijn hoofd, nooit weder zich met kermisvermakelijkheden op te houden; — ik voor mij juist 't tegendeel... wanneer in 't volgend jaar

mijne beurs van die verwenschte tering radicaal genezen mogt zijn, en een der lieve lezeressen van «de Humorist» lust heeft naar Amsterdam over te komen, kan zij er van verzekerd wezen, dat ik, zonder te bluffen, haar een royale, vrolijke en genoegelijke cavalier zal zijn — maar nooit weder naar het café*** — 't is te «commun» zegt mijn neef Gustaaf! —

Amsterdam, Sept. 1836. D. Houtkamp.

Het glas water.

In het koffijhuis «de Witte Zwaan» zaten eenige jongelui achter de flesch, en spraken, behalve over vele andere dingen, ook over de moeilijkheden van hun rang en stand. Ieder klaagde over het zijne: de Candidaat notaris over zijne hongerjaren, terwijl hij niet weinig uitvoer over de resolutie van Z. Exc. den minister van Justitie; de geneesheer over de Revalenta, Holloway-pillen en Rheumatische oliën; de theoloog over het nadeel der Aprilbeweging; de schilder over de daguerreotype en phototypie; de kastelein over de spoorwegen en stoombooten; maar de zesde klaagde niet, hoewel hij slechts suikerwater dronk, en zijn opgewondenheid bijgevolg niet aan de flesch verschuldigd was.

Het eenige middel, zeide Eduard, met zijn stand te vreden te zijn, is: er geen te hebben. De Hemel zij dank! ik heb er geen. Ik ben philozoof en anders niets. Van mijn oom zaliger heb ik de noodige «muntjes» en van mijne onderwijzers de noodige philozofie geërfd, om alle zorgen en aanvechtingen des levens te kunnen vergeten. Gelijk een aan aardse stof ontogen geest, zweeft de philozoof in hooger sferen, en met verachting blikte de adelaar op het nederige woelen der arme mieren. Ja, mijn vrienden, aan mij heeft de lichamelijke wereld haar regt verloren. Voor alle pijlen des noodlots bewaart mij het ondoordringbaar pantzer der philozofie. Ik bewandel den eenigen, waren weg tot geluk!»

«Verdwaal maar niet op uw weg!» zeide de geneesheer.

«Daarom,» hernam Eduard lagchend, «zorgt gij doctoren ook zoo ijverig voor het welzijn des menschen. Maar ik verlang uwe zaligheid

niet. Zoolang ik gezondheid en philozofie heb, is het hier beneden wel te dragen, en om beide te behouden, houd ik mij aan dit glas.»

«Loop naar den d.... met uw eeuwig suikerwater; juist dit glas kan aan uw snoeverij een einde te maken!»

«Arme doctor, gij denkt waarschijnlijk aan uw waterheekunde, maar opdat gij zien kunt, dat ik zeker van mijne zaak ben, zal ik er mij terstond nog een laten geven.

Hiermede dronk Eduard het restant van zijn suikerwater uit, en reikte den kastelein zijn glas over. Deze ging verdrietig heen, om het weer te laten vullen, en zeide, toen hij terugkwam: Mijne heeren! er staat buiten de deur een waarzegster, die u de toekomst wil ontsluijeren.

«Och, waartoe die grappen?» antwoordde Eduard. «De philozofie bewijst....»

«De ondervinding bewijst het tegendeel. Deze vrouw heeft reeds wonderlijke dingen voorgezegd en alles is letterlijk uitgekomen. Gij kent den heer R. Dezen heeft zij onlangs aangewezen, waar hij het geld, dat hem door een lid zijner familie ontstolen was, zou terug vinden, en gij weet, dat zulks gebeurd is.

De oude waarzegster was intusschen reeds binnen gekomen, en twee der gasten, die het digst bij haar zaten, staken haar lagchend de hand toe. Den eenen voorspelde zij een geestrijke vrouw en den anderen een niet in de loterij. Toen nu de beurt aan Eduard kwam, vertoonde het gelaat der profetes plotseling eene veranderde uitdrukking. Zij beschouwde langzaam en oplettend de lijnen zijner hand, en zeide toen op ernstigen toon: «Hoed u voor het water!»

«Ziet gij wel, Eduard? Wat heb ik u gezegd?»

«Indien gij buiten geweest waret,» zeide Eduard, «zou ik gelooven, dat men met mij den draak stak, gelijk men dit onzen koornmolenaar doet, die dan trouwens ook een verstand bezit als een garnaal; maar op mij hebben hare woorden volstrekt geene uitwerking, en zullen mij niet verhinderen mijn suikerwater te drinken; bijgeloof, anders niet!»

Met deze woorden nam hij zijn glas uit de handen van den kellner, en zag verwonderd een vreemd en toch bekend gezicht. Toen bleek

het hem, dat de man vroeger zijn oppasser geweest was, dien hij om bedrog en diefstal had weg gezonden. Het hinderde hem, dat hij dat isegrimmig gezigt gestadig voor oogen zou moeten hebben. De man had in zijne trekken iets bandiet-achtigs. Zijn sluwe blik herinnerde aan vergift en dolk, en Eduard kon eene ligte huivering niet onderdrukken, toen hem inviel, hoe gemakkelijk deze hand in plaats van suiker....

»Nu, vriend? Gij drinkt immers niet! De tooveres schijnt u toch getroffen te hebben.»

»Ik dacht er over,» schertste Eduard, »dat hare woorden toch wel eenige opmerkzaamheid verdienden, want toen zij mij voor het water waarschuwde, heeft zij zonder twijfel uwe gedichten bedoeld, die ik altijd lezen en beoordeelen moet!»

Deze scherts ging hem echter niet goed af. Hij roerde reeds meer dan tien minuten zijn glas om, maar de suiker wilde niet geheel oplossen. Gedurig zetteden er zich witte korrels op den bodem van het glas.

Eduard had gelezen, dat rattenkruid moeilijk oplosbaar was in water.... goede Hemel! wanneer de kellner eens.... Maar hoe kon een mensch zoo boosaardig zijn? Hij moet het Eduard immers dank weten, dat deze hem na al zijne schelmerijen nog een tamelijk getuigschrift gegeven had. Moed gevat derhalve! Ik zou mij immers tegenover allen compromitteren, wanneer ik het water liet staan. Een, twee, drie, daar gaat ie!»

Eduard ledigde zijn glas in één teug, zorg dragende, dat hij de witte massa op den bodem terug liet. Spoedig daarna ging nu het gezelschap uit-een, en Eduard had daardoor ruim tijd, om de werking van hetgeen hij gedronken had oplettend gade te slaan.

Hij had juist des avonds meer dan gewoonlijk gegeten — eene omstandigheid, die ook bij philozofen en geleerden voorkomt — hetgeen vermoedelijk oorzaak was, dat hij bij het naar bed gaan buikpijn kreeg. Eerst karnemelksbrij (pap, noemen het de boeren), vervolgens slâ met pannekoek en eindelijk een schaalte bessenslâ, men moet er buikpijn van krijgen!

Het is toch regt aangenaam philozoof te zijn. Niets kan hem verontrusten. Hij weet altijd het

hoe en waarom. Iedere werking wordt tot hare oorzaak teruggebracht, en zoo draagt hij zijne buikpijn met geduld, omdat hij weet, dat zij de natuurlijke, de noodzakelijke straf van het vele en ongewone eten is. Zoo moet ook de man, die eens bij »moeder Aal» in de Nes te Amsterdam in een groote biefsteak gestikt is, ongetwijfeld een philozoof geweest zijn!

Eduard was er erg aan toe. Zijn buikpijn was in kramp veranderd. Vrolijk-achtige snijdingen en aanpersingen, gepaard met vapeurs (vergeef ons dit Fransche woord, lezer, het Hollandsch klinkt soms zoo plat) maakten het hem al te vaak benaauwd. Maar neen! het kon van het eten niet gekomen zijn. Zóó verschrikkelijk werkt geene karnemelk, zulk een invloed oefent geen slâ met pannekoek en vooral geen bessenslâ uit. »Neen! dit zijn niet de gevolgen van het karig genoten maal, maar die van het ingenomen verg.....!»

Met één sprong was Eduard uit het bed, en greep naar zijne kleederen, alsof het huis in brand stond. Desniettegenstaande duurde het tien minuten, eer hij in het duister zijne pantalon vond, en toen hij nu eindelijk, te midden van een verschrikkelijk gerommel zijner ingewanden, op de straat stond, bleek het, dat de philozoof met zijne beenen in de armsgaten van zijn rok gestapt was.

Maar wie let op zulke kleinigheden, wanneer het leven op het spel is! In den, zoo hij meende, bedenkelijken toestand ijelde hij spoorwegs naar het huis van den doctor, die tot zijn geluk nog met de beide vrienden pratende voor de deur stond.

»Red mij, doctor! ik ben vergiftigd!» was alles wat hij kon uitbrengen.

»Wat duivell! is u dan het suikerwater naar het hoofd gestegen?»

»Ja, juist dat suikerwater,.... maar talm niet, anders is het met mij gedaan!» hernam de beangstigde Eduard, »geef mij spoedig een braakmiddel of.....»

»Bedaar, bedaar, mijn vriend,» sprak de doctor. Waar blijft uwe philozofische bedaardheid?»

»Ach! doctor, scherts niet met een stervende, wiens oogenblikken geteld zijn!»

»Stel u gerust, Eduard, uwe vergiftiging is

slechts denkbeeldig, men heeft u willen beetnemen, want het rattenkruid in uw glas was niets dan een stukje onschuldige kalk. De kastelein, wien uw waterdrinken verdroot, heeft de waarzegster daarvan onderrigt, en de toevallige verschijning van den Kellner versterkte den indruk harer waarschuwing.»

»Ah zoo!» stamelde Eduard, en zag beschaamd voor zich neder. Nu bemerkte hij ook zijn zeldzaam kostuum, waarover hij niet weinig verlegen was. Sedert dien tijd is hij echter een ander mensch geworden. Hij heeft de philozofie en het waterdrinken naar de maan gewenscht, en drinkt nu wijn, even als alle verstandige en brave menschen.

Waarom zou men ook water drinken? Drink men niet reeds water genoeg, wanneer men niets dan wijn drinkt?!

J. Sasse.

Antwoord op de advertentie van Mijneer M. M. C., voorkomende in „de Humorist” N°. 9.

Meheer!

Me zus Mie! kwam van morgen een halfelfie bij me drinken, en bragt me een blad van een gedrukt papier, dat ze op straat had opgeraapt voor een zuurwinkel. Ik stond verstomd, toen ik zoo sprekend me eigen beelddenis in de opgave van Meheer herkende, en me zus Mie had voor de zuurwinkel een kwartier lang staan kijken, als iemand die het te Keulen had hooren donderen (vergeef me die uitdrukking, Meheer! die eene zachte vrouw niet past, maar 't zijn de eigen woorden van me zus) en ze meende dat die Meheer, die zoo'n portret van me gemaakt had, zonder het te weten, zeker wel met me ingenomen zou zijn.

»Jaan!» (ik hiet Jaan, Meheer) »Jaan!» zei ze, »schrijf dadelijk aan die man, dit is een voorbeschikking, dat ik daar voor die zuurwinkel kasjeweel het portret van me zus moest vinden, je schrijft direct Jaan! Daar kijk! lees wat de man schrijft! *klein van gestalte* dat ben je immers; *pokdalig*; ik zie geen effen plekje op je geheele gezigt Jaan! 't Is een spons, net zoo als Meheer het zeker graag heeft; *een langen neus*; Mie heeft hem gemeten Meheer! zoo

waar als ik leef, behalve de punt, die naar onderen ombuigt, is hij wel zoo lang als de middelste vinger van me zus Mie: *spitse kin*; als ik zei, zoo spits als een naald, dan zou ik liegen Meheer! maar wel zoo spits als een rijgveter, dat is ongelogen waar; *grooten mond*; ik behoef Meheer, maar alleen te zeggen, dat een vier duits kadetje er precies ingaat, en niet geforceerd Meheer! neen, glad als een aal gaat het er in; *kaal hoofd*; van achteren nog een beetje kort haar Meheer! neem me niet kwalijk; ik heb al lang een toertje gedragen, maar als Meheer het verkiest, dan wil ik wel weer me bloote hoofd dragen; *gebocheld*; me broer Jan, heeft er dikwijls zijn pet aan gehangen, als we met warm weêr wandelden en zij is er nog nooit afgevallen; meer behoef ik niet te zeggen van me bult, Meheer! — Maar nu komt het ergste; ik zou Meheer wel kunnen foppen, maar daar beware me God voor. Meheer heeft zeker graag iemand, die aan één been mank is, en nu moet ik zeggen, dat ik aan beide beenen mank ga, als dat Meheer nu maar aanstaat! Ook heb ik geen *uitpuiende oogen* maar alleen *één uitpuiend oog*, maar dat puilt uit voor twee, dat zal Meheer misschien wel aanstaan. Meheer is arm als Job, zegt ie, en ik ben net zoo arm als Jobs vrouw; dus alles is voorbeschikt, we zijn voor malkander geboren; we zijn, geloof ik, tweelingen. Waar Meheer me voor wil gebruiken, dat is mij om het even: op de kermis, of om te bedelen, of in een honden- en apenspel; 't is me allemaal goed.

Maar Meheer praat al, om de wandeling door dit aardsche dal *gezamentlijk* door te zetten; me dunkt Meheer! (en me zus Mie maakt dezelfde opmerking) we moesten ze maar eerst beginnen en Meheer moet nu maar gaauw schrijven wanneer we ze gezamenlijk beginnen zullen. Ik dacht, om briefport te besparen, dat het maar goed was als ik mijn brief aan de redactie van de »Humorist» zond, als die hem nu plaatsen wil, dan is het veel beter. Ik hou er van om met open kaart te spelen, en als Meheer daar ook van houdt, dan zal u wel zoo goed zijn het ook te doen. Meheer die weet dat ik Jaan hiet; dus u adresseert hem maar aan mij.

De complimenten van me zus Mie, Meheer!

en ik noem mij in de hoop van spoedig antwoord

Uw lieve
Jaan Roest.

P. S. *Roest* is me van Meheer! En daar zou ik haast vergeten hebben Meheer nog te zeggen, dat ik meest elken morgen een aanval van vallende ziekte heb; het is niet gevaarlijk, maar heel akelig om te zien voor anderen; ten minste me zus Mie, zegt et; ik heb het zelve nooit gezien.

De slimme tractant.

— A propos, mijnheer *Schild*! wanneer zullen wij nu eindelijk onze weddenschap eens opnemen?

— Zoodra gij slechts verkiest. — Wil ik u van avond wachten?

— Mij goed; maar hoe zal mijnheer *Witman* van de zaak onderrigt worden?

— O, dat is een kleine zwaarigheid, dien zal ik in persoon gaan waarschuwen, dat ik hem, even als u, heden avond om zes uren bij mij verwacht.

— Nu, tot van avond dus.

— Ik zal u op den bepaalden tijd wachten. Intusschen zal ik *Witman* gaan verwittigen.... Maar wacht, daar valt mij iets in. Wij zouden eene ferme grap kunnen hebben. Zoo als gij weet, is *Witman* een liefhebber van witten wijn, en dat hij niet veel kan verdragen, is u ook bekend. Om hem nu plezier te doen, zal ik slechts witten wijn ophalen, en dan zullen wij zien, of wij hem zoo eens fiks *de lading* kunnen geven. Om echter niet zelf in den kuil te vallen, dien we voor hem graven, zullen wij *water* drinken, en dan moet gij hem geen rust geven, maar hem aanhoudend tot drinken aanzetten. Doch gij moet natuurlijk met de zaak tevreden zijn.

— O, wat dit betreft, wees maar gerust. Het verlies van een goed glas kan in verre niet opwegen tegen het genoegen, dat mij deze avond zal opleveren. En geloof vrij, dat ik hem aan den gang zal houden, tot dat hij onder de tafel te regt komt. Wat zullen wij hem later uitlagchen! ha! ha!

— Nu, ik reken op u. Ik heb er nu al schik in. Tot van avond dus, mijnheer *Lacour*.

— Ik zal me niet laten wachten, bonjour!

»Dat is er al een, die me niet veel nadeel zal veroorzaken,» dacht mijnheer *Schild*, toen hij op weg was, om *Witman* te gaan uitnoodigen. Met dezen maakte hij dezelfde afspraak, namelijk: om *Lacour* eens vol te jagen, en even als de andere, was *Witman* hartelijk met de zaak ingenomen.

Met klokslag van zes uren traden de beide genoodigden bij mijnheer *Schild* binnen, en, na de *gebruikelijke* complimenten, werd hun pijp en tabak, enz. aangeboden, terwijl de tafel intusschen voorzien werd van drie glazen en even zoo veel flesschen.

— Om nu te zien wie de grootste drinkbroer is,» zeide de gastheer, »heb ik besloten ieder zijn eigene flesch voor te zetten.»

— Ik vrees, dat gij het u zult beklagen,» antwoordde *Witman*, »want ik ben voornemens de mijne eens duchtig aan te spreken.»

— En ik,» voegde er *Lacour* bij, »ik ben eveneens van plan, aan mijnheer *Schild* het bewijs te leveren, dat ik met zijn kelder in aanraking ben geweest.»

— Welnu, we zullen zien, wie de baas is,» hernam de gastheer.

»Op de gezondheid van den tractant!» riepen de gasten onder het klinken der glazen.

»Dat we 't nog lang mogen hebben en 't ons nog lang luste!» declameerde *Lacour*. Nu volgde de eene toast op den andere. Men dronk op de gezondheid van elk der genoodigden; op de lange vriendschap van het klaverblad; op de echtgenooten der drie vrienden, op het huis van Oranje, op de welvaart van Nederland, op de sympathie van Frankrijk en Engeland (*of het soms helpen wou, zeide Lacour*), op de goedkoopte der granen, op de pillen van Holloway, op de *Humorist* en zijne lezers, op den schrijver van *Baas Knebbels uitstapje naar België*, op het standbeeld van Laurens Koster en het monument op den Dam, en op honderd andere zaken, te veel om te melden.

De eene liet den andere geen oogenblik rust. Onophoudelijk werd er geklonken en gedronken. In één woord, de glazen waren altijd vol en ledig. *Witman* begon nu en dan al eens

van ter zijde te loeren, of zijn makker nog geene dronkemans-grimassen maakte; terwijl *Lacour* ieder oogenblik verwachtte, dat de eerste onder de tafel zoude verdwijnen; doch tot beider verwondering hield elk zich bijzonder kras.

Omstreeks elf uren verlieten de gasten hunnen tractant, die niet weinig vermaak had, dat hij er zoo goedkoop was afgekomen. De beide heeren konden maar niet begrijpen, dat de wijn, op hun tegenpartij, zoo weinig uitwerking had gehad; zij waren beiden dan ook bijzonder frisch, ofschoon wel eenigzins *dik*, daar ieder zoo wat plus minus zeven flesschen water had ledig gemaakt.

G. 18 $\frac{20}{9}$ 56.

Fr.

Napoleon, Cuvier en de Beetwortelsuiker.

De beroemde *Cuvier* sprak gaarne over de wetenschappen der natuur, doch bij al zijne geleerdheid was hij soms een weinig langdradig. *Napoleon*, die veel van bondigheid en beknoptheid hield, luisterde met vermaak naar dezen geleerde, mits hij zonder veel omhaal van woorden, tot het besluit kwam, dat hij verlangde te kennen.

Eens dat *Cuvier*, als lid eener deputatie, naar *St. Cloud* gekomen was, om den Keizer te begroeten, had deze hem naauwelijks bemerkt, of hij naderde hem terstond.

»Goeden dag, Mijnheer *Cuvier*,» zeide hij hem op den bevalligsten toon, »ik ben verheugd u te zien. A propos, wat hebt gij de laatste week in het instituut uitgevoerd?»

»Sire, wij hebben ons veel met den beetwortelsuiker bezig gehouden.»

»Ha! dat is goed. En denken de leden van het instituut, dat de grond van *Frankrijk* tot den aanbouw van beetwortelen geschikt is?»

Om deze even eenvoudige als gemakkelijk ingerigte vraag te beantwoorden, begon *Cuvier*, als een ware geleerde, een geologische verhandeling over den grond, ging vervolgens over tot

de natuurlijke geschiedenis van den beetwortel, en toen hij tot een besluit kwam, luisterde de Keizer langen tijd niet meer naar hem. Alleen de stilte des professors deed *Napoleon* zijne afgetrokkenheid bemerken.

»Onvergelijkelijk, mijnheer *Cuvier*,» zeide de Keizer, maar denkt het Instituut, dat de grond van *Frankrijk* tot den aanbouw van beetwortelen geschikt was?»

De geleerde, denkende dat iets gewigtigs de aandacht des Keizers had afgetrokken, hernieuwde zijne verhandeling van het begin tot het einde. *Napoleon*, die het slechts kort verlangde begon op nieuw aan iets anders te denken. Toen *Cuvier* vervolgens gedaan had met spreken, groette hij hem met deze woorden:

»Ik dank u zeer, mijnheer *Cuvier*. De eerste maal dat ik *Berthollet* zie, zal ik hem vragen, of de Heeren van het Instituut gelooven, dat de grond van *Frankrijk* tot den aanbouw van beetwortelen geschikt is.»

G.

Fr.

Wat was hij zwak.

Jan is een leugenaar; hij wou zeggen,
Dat 'k met één ei en één glas wijn
Mij wel een dag kon staande houden!!
Dat heeft hij mis, zei dronke Hein;
'k Heb veertien glazen port gedronken,
'k At twintig eijer'n in der daad,
En zelfs kan 'k niet twee passen loopen,
Of 'k val van zwakte neer op straat.

D. H.

Nieuws voor mama.

Een zekere prinses van twee paar lenten pas,
Kwam door een hoflakeri het blij berigt erlangen,
Dat 't vorstelijk gezin dien dag vermeerderd was,
Want dat zij onverwachts een zusje had ontvangen.
De blijdschap streelt heur hart, de dienaar wordt be-
loond

En luide roept zij onder 't haastig henensnellen,
Terwijl zij juichende haar blijdschap elk betoont:
»Dat zal ik spoedig mijn mamâtje gaan vertellen!»

CURIEUS ALLERLEI.

Op zekere armenschool was de ondermeesters-plaats vacant. Men beval ter vervulling een jongeling aan een der bestuurders aan. Deze man, wel eens gehoord liebbende van de wijze, om de kinderen zonder spellen te leeren lezen, wilde ook, dat de aanbestedene hiervan wist; doch deze leerwijze niet kunnende noemen, vroeg hij, om zich naar dit vereischte te informeren, zeer ernstig: *Maar zeg eens, kent hij ook met de spa—ay?*

Fr.

Lessing vergeleek de wereld bij eene klok; het gewicht was de geldzak, de slinger was de vrouw!

Een winkelier te Parijs liet op zijn uithangbord schilderen: Men verzoekt dezen winkel niet te verwarren met dien van eenen anderen windhuil, die zich hierover gevestigd heeft.

Fr.

Een rijke burger kocht onlangs met zijn zoon eene kaart van Frankrijk. De zoon, zich van hare onaanwakenigheid wildende verzekeren, zocht op Moskou op, doch betingde met verzoeking aan zijn vader, dat hij het niet vinden konde. *Hoe kunt gij die stad op de kaart zoeken?* antwoorde deze, *gij weet immers, dat Napoleon ze verwoest heeft.*

Fr.

Had uimmer, sprak haas Kok, zoo'n ongelukkig jaar?
Verloze vier kal'ron na alkân.
Een koe, de beste van mijn wel,
En — ja — ook nog mijn wijf daarbij.

Fr.

De beste telegraaflijnen waren, indien men op alle half twee afstande een poststad plaatste, en de eerste de spijng als een geheim tevertrouwen.

Fr.

Wanneer de vrouwen hare mannen om raad vragen, hebben zij noodentijds reeds een besluit genomen.

Fr.

Mijnne vrees was ongeveeld, de eedwaer ontbrak haar, zij had te geen twee dagen tee graantigh, hantkijst kwam de meid slaan en schreeuwde: *Mennen! ik weet*

raad: ik ga even naar den oosterkelder, en haal voor mevrouw een *genaintineerde haring!*

A.

D. H.

Alle beginselen zijn zwaar, zei een dief, *en hij stal voor de eerste maal een aanbeeld.*

Fr.

Toen Cicero eens zijn schoonzoon, die klein van gestalte was, met een lang zwaard op zijde zag, riep hij: *Wie heeft mijn schoonzoon aan dit zwaard gehangen?*

A.

D. H.

Wel! vriend, wat schreeuwt ju ezel! en wat kijkt hij mij aan! hoe zou dit....?

Joa, minheer, dat zal ik ives ereisid zeggen, hi is altijd zoo blaad als malle Piet, als i iemand van een maogschap tongen komt!

A.

D. H.

In zeker nieuwsblad las men in een bericht van een mislukten aanval der Turken op de Grieken: *Na werd de aanval door vijf duizend *aydars* (strijders) vruchteloos hervat!*

A.

D. H.

Den roem deel ik immer uit, zei mij een recensent, *Dit stem ik met u toe,* zei ik, *'tis elk bekend: Zoo mild zelfs zijt g' te veel, dat gij, althit uw best, Voor uw persoon niets overzocht.*

A.

D. H.

In deze rivier, mijnheer, is voor eenige jaren, een moutje gesprongen!

Zoo? misschien van wandloop of...
Volstrekt niet, mijnheer, van de bruglang die gij daar gindrecht sien kunt!

A.

D. H.

Een geleerde hield eenige oogen omtrent over de automaten die onder den naam der boorders, juist niet bestimide, hij aan haare, zeggende: *Wat hebben wij met die quere maten en gewichten te doen?*

A.

D. H.

De lotgevallen van vader Block.

I.

HET SPOOK VAN DEN BLOKSBERG.

Op zekeren avond van het jaar 1594 zaten er eenige herders van Rottenberg in de herberg het *Gouden Schaap*. Het werd reeds laat en de wijn had aller tongen in beweging gebragt. Ieder vertelde de wonderbare avonturen zijner jeugd. Velen waren met spoken, tovenaars of dwergen in aanraking geweest; de verbeelding werd door die verhalen zeer opgewonden; deze had plaisier over den schrik, dien hij de anderen aanjoeg, en gene voelde zijn haren te berge rijzen.

Toen er eindelijk een korte stilte ontstond, en terwijl ieder vreesachtig voor zich zag, nam de oude herder Martijn, die negentig jaren telde, het woord op.

»Vrienden, zeide hij, uw lotgevallen zijn zonderling, maar de goede wijn van onzen hospes deed u die misschien wat overdrijven, doch dit is mij onverschillig; ik wil u slechts zeggen, dat zij mij een zonderlinge gebeurtenis mijner jeugd, die ik nog aan niemand verteld heb, in het geheugen roepen; het is zoo waar als de waarheid zelve, doch wanneer gij mij soms niet gelooven mogt, zal ik het u niet kwalijk nemen, want het zijn zulke wonderlijke dingen, dat men die bijna niet gelooven kan; ieder mag denken hetgeen hij verkiest.

»Vertellen, vader Marten, vertellen! kom aan, talm maar niet!» riepen de aanwezigen, en eenige burgers die naar huis wilden gaan, hingen hun mantels en hoeden op nieuw aan den kapstok.

Terwijl de oude Martijn met beide ellenbogen op de tafel leunde, begon hij in dezer voege:

»Ik was in dienst bij een herder in het Hartzgebergte. Op zekeren avond, toen men mijne schapen aan den ingang der kooi telde, bevond men, dat er tien ontbraken. Mijn meester werd boos en zeide, dat ik ze in het woud moest gaan zoeken. De hond geraakte van het spoor, en ik dwaalde met hem her- en derwaarts. Zachtjes aan werd het nacht; ontmoedigd en hongerig legde ik mij onder een boom neder en sliep spoedig in. Omstreeks middernacht deed het grommen van den hond mij wakker

1856.

worden; het dier kwam met den staart tusschen de pooten naar mij toe. Ik zag naar het kreupelhout en ontwaarde met schrik een zonderling wezen, dat zeer groot en geheel met haar bedekt was; zijn baard hing tot aan de knieën neder en voor stok hield het een jongen pijnboom in de hand. Ik sidderde als een blad. Het verschijnsel wenkte, opdat ik volgen zou, doch ik bleef onbewegelijk liggen. Toen zeide het met een schorre stem: *schep moed, lafaard! ik ben de geest, die de schatten van den Hartz bewaart; volg mij, en gij zult rijk zijn.* Mijn vrees verdubbelde en het angstweet parallelde op mijn voorhoofd. *Weg! weg!* riep ik eindelijk. De verschijning zag mij doordringend aan. *Dommerik, zeide zij, gij treedt uw fortuin met voeten; maar het zij zoo, blijf dan arm.* Het spook wilde vertrekken, doch bleef weder staan en sprak: *bedenk u wel, want zonder dat ik iets van uw verg, zullen uw zakken met goud gevuld worden. Neen, neen! antwoordde ik. De geest glimlachte en hernam: ik heb u dikwijls op den berg gezien, en stel belang in uw welzijn. Eenmaal zult gij berouw over uw dwaze vrees gevoelen. Luister echter, en onthoud goed hetgeen ik u zeggen zal; want wanneer gij ouder zijt en meer ondervinding verkregen hebt, kan het tot uw geluk strekken. Gedurende zeven eeuwen bewaar ik een grooten schat, die in den Bloksberg verborgen is: de tijd is gekomen, waarop hij, die dezen schat vindt, er regtmatige eigenaar van worden kan. Br.! ik vermeen het spook nog te hooren spreken; elk woord is in mijn geheugen geprent gebleven. Ga naar den Andreasberg, zeide het, en vraag dan waar de koningsvallei gelegen is. Wanneer gij aan de Eder-rivier komt, volg dan dien stroom tot aan de steenen brug, die naar een houtzaagmolen geleidt; ga die brug niet over, maar volg den oever, en spoedig zult gij u op een hoogschots afstand van een hooge rots bevinden; waar gij een opening als een graf zien zult; graaf dan dieper, tot gij aan een muur komt en vervolgens aan een vierkanten steen; doe dien steen weg, kruip in het gewelf, en zijt maar niet bang voor de scherpe keijen, waaraan gij uwe knieën wel eens zult bezeeren, doch tel dat niet. Dan zult gij aan een grooten trap komes en*

18

beneden drie deuren zien. Ga niet door de rechter deur, want dan zoudt gij de asche van den vroegeren eigenaar van den schat storen; ook niet door de linker, want die geleidt naar een spelonk vol slangen, draken en salamanders. Open de middelste deur met den tooverwortel, dien gij mede moet nemen, want de deur kan onmogelijk geopend worden zonder dezen wortel. De oude herders en de jagers zullen u wel zeggen, hoe gij dien moet vinden. Wanneer gij de deur opent, zal dit een donderend geraas veroorzaken; maar wees niet bang en zorg slechts dat uw licht niet uitwaait. Raak niet aan het goud of de edelgesteenten, waarmede de gewelven of de kolommen bedekt zijn; maar ga dadelijk naar eene koperen kist, en neem daar zooveel goud en zilver uit, als gij slechts dragen kunt. Klim daarna weder uit de diepte, maar vergeet uwe tooverwortel niet, en dan moogt gij nog tweemaal denzelfden togt doen, een vierde reis zou u van den trap doen vallen, en gij zoudt uw been breken. Zorg, dat gij telkens de kloof, die naar den schat van koning Brucktorix geleidt, met zand digt maakt.

Hierop volgde eene langdurige stilte; mijn hond blafte, en in de verte hoorde ik het geklap van zweepen en het geraas van wagens. Ik zag om, en de verschijning was verdwenen.

II.

HOE MEN DEN TOOVERWORTEL IN ZIJN BEZIT MOET KRIJGEN.

Toen de oude Martijn ophield met vertellen, zagen zijne aanhoorders elkander aan; deze glimlachte, gene schudde ongeloofig het hoofd en anderen deden, alsof zij veel of in het geheel niet dachten. De waard uit het *Gouden Schaap* vulde het glas van den ouden man en zeide:

»Wel vader Marten zijt gij in het gewelf geweest en hebt gij den schat gevonden?»

»Neen,» antwoordde de herder.

»En waarom niet?» riepen drie of vier gasten.

»Om twee redenen: de eerste is, dat ik veel te bang was om dezen togt te maken, en de tweede is, dat ik nimmer een herder of jager gesproken heb, die mij heeft kunnen zeggen hoe ik in het bezit van den tooverwortel geraken moest.»

— Niets is echter gemakkelijker, zeide buur-

man Blas. Het is jammer, vader Marten, dat gij uw geheim en uwe beenen hebt laten verouderen, en niet vroeger vertrouwen in mij gesteld hebt. Om den tooverwortel te vinden, behoeft hij slechts een spechtennest te weten, of liever den boomstam, waarin deze vogel zijne eijeren legt. Digt hierbij verbergt men zich, en zoodra men de oude uit ziet vliegen, om aas voor haar zelve of voor haar jongen te halen, klimt men in den boom, en het gat, waarin de spech zijn nest heeft, wordt met een steen of een stuk hout goed digt gestopt. Als de vogel terugkomt, fladdert hij rond den boom, uit eenige treurige kreten en vliegt vervolgens eensklaps naar het westen. Dan moet men zich voorzien van een scharlaken mantel of vier ellen roode stof, die men onder zijn kleederen verbergt. Twee dagen later gaat men weder op den loer liggen, de vogel keert terug en houdt den tooverwortel in den bek; met dezen wortel raakt hij het voorwerp aan waarmede het gat gestopt is en dadelijk vliegt het er uit; op dat oogenblik moet men den mantel aan den voet des booms uitspreiden. De vogel die vuur meent te zien, verschrikt en laat den tooverwortel vallen, dien men dadelijk moet oprapen, maar alvorens hem te gebruiken, moet men hem eenigen tijd aan een groenen tak vastge maakt hebben.

Dit zonderling vertelsel had op de toehoorders dezelfde uitwerking, als het verhaal van den ouden Martijn: men lachte, twijfelde en dacht er min of meer ernstig over na.

De haan begon te kraaijen, de dageraad te gloren, men moest dus scheiden. Hij, die het laatste de zaal verliet en meer dan de anderen over de zaak peinsde, was gedurende het onderhoud bijna onopgemerkt gebleven. Hij had altijd in een hoek achter de kagehel, tussehen den hond en de kat van den herbergier in een grooten lederen leuningstoel gezeten, met de elleboogen op zijne kniën en met zijne kin op zijn handen geleund.

III.

IETS OVER VADER BLOCK.

Deze persoon, die geen woord gesproken had, was niemand anders dan Pieter Block, eertijds een der vrolijkste snaken van Rottenberg. Gedurende tien jaren was hij regelmatig een

trap op de ladder der welvaart gedaald en dus arm. Vroeger was hij de beste kok van de gansche stad geweest. Niemand kon zoo goed als hij taarten en pastijën bakken, patrijzen en sneppen braden of coteletten en ribbetjes roosteren. Te midden van zijn voorspoed had hij zich aan een vrouw willen verbinden, dit denkbeeld was goed, maar zijn keus ongelukkig. De dochter van baas Vollbrecht, met wie hij zijn lot vereenigde, was babbelachtig, kwaadsprekend, driftig en algemeen veracht. Naauwelijks was Block met zijn vrouw getrouwd, of de oorlog borste uit en duurde onophoudelijk voort, terwijl de uren, aan den slaap gewijd, alleen een wapenstilstand te weeg bragten. De geboorte van een zoon had aan den armen Block een weinig geduld geschonken. Zoodra de kleine George de broek aanhad, nam zijn geachte vader hem, in plaats van hem naar school te zenden, bij zich in de keuken, liefkoosde den knaap, gaf hem lekkers en maakte een ware snoeper van hem. Als men het eten aan de klanten bragt wist George altijd een vleugeltje van de kip, een peer uit den schotel of iets dergelijks magtig te worden, en zijn vader lachte in het vuistje.

Maar als jufvrouw Block te voorschijn kwam veranderde het tooneel spoedig; dan borsten er een stortvloed op den vader en een hoop slagen met den schuinspaan op het kind neder; de vader huilden, het kind schreeuwde, de moeder keef, de klanten en de burens lachten of haalden de schouders op! »Moeder,» zeide vader Block op nederigen toon, »het kind heeft honger, waarom zoude wij hem niet een stukje van dat hoentje geven?» Zulk een opvoeding kon niets goeds uitwerken. De knaap stierf, toen hij zeven jaar oud was en wel ten gevolge eener indigestie en der schuinspaan slagen.

Verscheidene andere kinderen hadden achter volgens de treurige ondervinding gehad, dat een leven in dit ongelukkige huishouden niet aangenaam was. Een lief meisje Lucina, bleef alleen overig; de ruwheid der moeder kon haar inborst niet bederven, en de zwakheid van den vader van haar geene snoepster maken.

Intusschen veranderde de positie van Pieter Block allengskens; zij werd hoe langer hoe neteliger. Het rekenen was juist zijn grootste kunst

niet. Als hij geld bezat, vulde hij zijn kelder met den besten wijn, en de duurste waren werden in den winkel gebragt; hij borgde de dronkaards, spijsde al de vrolijke snaken, die hem slechts de eene of andere aardige historie vertelden, maar vergat ook de ongelukkige reizigers niet. Was integendeel zijn geld op, dan leende hij bij de woekeraars. »Bij slot van rekening zal ik het mijne wel vinden,» was zijn spreekwoord. En, inderdaad, hij vond ook het zijne, namelijk armoede en ellende, zoodat hij het uithangbord moest intrekken en zijn winkel sluiten. Een regeringslid, een echte smulbuik, zorgde, dat hij de betrekking van pomper verkreeg; 't is waar, dit postje gaf wel weinig, maar de keizerlijke stad Rottenburg ontging toch het verwijt van haar gewezen besten kok van honger te hebben laten sterven. Het ongeluk vervolgde den armen drommel zelfs nog in zijne nederige positie. Op zekeren dag verspreidde men het gerucht, dat de Joden het water vergiftigd hadden. Het volk maakte oproer, plunderde de huizen der Israëliten, sloeg een gedeelte dood en joeg de anderen de stad uit. Vervolgens wendde men zich tot vader Block, die de voorgewende misdaad niet belet had; hij kwam er af met het verlies zijner betrekking. Wat nu te doen? Stelen wilde hij niet, en hij schaamde zich om te bedelen. Hij rekende zich eindelijk nog gelukkig de zakkendrager te worden van zijne respectieve huisvrouw, die een kleinen winkel in meel begonnen had. De arme man spaarde haar den aankoop en het onderhond van een ezel. Zijne vrachten waren zoo zwaar, dat hij die bijna niet tillen kon, en kwam hij bezweet en vermoeid van den molen terug, dan kreeg de stumper een watersoep of een pak slaag, naar gelang het humeur zijner vrouw al zoo medebragt. Zoo vele rampen en zulk een overgeving in het lot veroorzaakte eene wezenlijke smart aan Lucina. De ongelukkige Block beminde haar als zijn oogappel, en, ziende hoe dankbaar bezorgd zij was, troostte hij zich over zijn harden arbeid. Het beminnenswaardige meisje was eene bekwame borduurster geworden. Van het geld, dat zij won, en waarvan zij elke week haar moeder rekening deed, hield zij van tijd tot tijd iets voor haar vader. Zij had hem weder wat op den feestdag ter hand gesteld,

en aldus had vader Block het zeldzame geluk van dien avond zijn pintje in het *Gouden Schaap* te kunnen drinken.

IV.

DE TOOVERWORTEL.

Achter de kagehel in den grooten leuningstoel met kussens gezeten, had baas Pieter met aandacht het verhaal van den ouden Martijn gehoord, geene enkele sylabe was hem ontsnapt. Echter had het voor hem geene andere aantrekkelijkheid gehad dan het genoeg, dat een vreemde vertelling gewoonlijk oplevert. Zijne belangstelling veranderde echter, toen buurman Blas het middel opgaf, om in het bezit van den tooverwortel te geraken; hij deed dit op den toon en met de gebaren van iemand, die zeker van zijn zaak is, zoodat de ziel van den geruïneerden kok zeer aangedaan werd. Van natuur was hij niet begeerig, maar zijn ezelsdienst was ook te erg om vol te houden. O, kon hij weder eens een welgezeten burger worden, en zijne dochter eene huwelijks-gift geven! De verbeelding van Block werd hoe langer hoe grooter, en toen hij met het hoofd in de handen leunende, naar het gesnap der horders luisterde, had hij reeds het voornemen opgevat, om den togt naar het Hartz-gebergte te wagen. Te huis komende, was hij bijna zoo gelukkig alsof hij den schat reeds ontdekt had. Maar toen hij zich ter ruste wilde leggen, kwam een treurige gedachte zijn vreugde storen. Hij moest den tooverwortel hebben, en in den winter bouwen de spechten hunne nesten niet. Hij ging te bed zonder echter een oog te kunnen sluiten. Na verloop van een uur, waarin hij duizenderlei spookvertooningen meende te zien, stond hij eensklaps op, vermaakte een pen en schreef gedurende den nacht alles op, wat de geest aan Martijn, en wat Blas aan het gezelschap verteld had; toen dit afgeloopen was, ging hij weder naar den molen; van toen af tot aan de lente bespaarde hij trouw al het geld dat zijne dochter hem ter hand stelde.

Zoodra de boomen bladeren begonnen te krijgen, en de vogelen hun eerste gezang in het woud deden hooren, zeide vader Block tot alle kinderen, die hij ontmoette: »zoodra gij mij een boom aanwijst, waarin een specht genesteld heeft, krijgt gij een batz.» De kleine

snaken gingen zoeken, plukten aardbeziën, roofden de nesten der leeuwerikken en kwamen dan den ouden man vertellen: »vader Block, geef mij de beloofde Batz, want ik heb een schoon spechtennest gevonden;» en na den batz in den zak te hebben gestoken, bragten zij den sukkelaar bij een vledermuis- of raven-nest, zettenden het dan op een loopen en lachten hem uit. Eindelijk wees een jongen hem toch een wezenlijk spechtennest, en toonde hem zelfs de moeder, die rond den boom vloog; maar meester Piet vreesde nog voor bedrog. Als kok had hij vele vogelen gezien, maar nog nooit een specht gebraden, en hij mogt dan kijken zoo veel hij wilde, toch wist hij niet welken vogel hij hier voorhad. Bij geluk verzekerde een voorbijgaanden strooper, dat het wel degelijk een spechtennest was. De gelukkige Peer, buiten zich zelve van vreugde, dacht nu aan niets anders meer dan om in het bezit van een rooden mantel te geraken. Na lang nadenken had hij de weinig aangename overtuiging, dat er in geheel Rottenburg slechts één mantel van die kleur was, en deze behoorde aan meester Hamerling, den beul! Het duurde verscheidene dagen, eer Block den moed had bij den geduchten bezitter van het scharlakensche kleed aan te kloppen; eindelijk besloot hij er toch toe en meester Hamerling, die zich bijna vereerd gevoelde, dat een zijner medeburgers hem om zijn ceremonie-kostuum vroeg, voldeed gaarne aan zijn verlangen. Van het noodige toestel voorzien, begon onze held zijne tooveroperatie. Het gat, waardoor de vogel in en uitvloog, werd toegestopt en alles gebeurde ten naastenbij zoo als baas Blas gezegd had. Toen de specht wederkeerde, sprong Piet Block uit zijn schuilhoek te voorschijn, spreidde den bloedkleurigen mantel aan den voet van den boom uit, en de verschrikte vogel liet een worteltje vallen, dat juist op het linkeroog van den armen drommel teregt kwam, en waardoor hij half blind werd; maar op dat oogenblik zou hij liever anderhalf oog gegeven hebben dan zijn talisman te laten ontsnappen. Reeds den volgenden dag verliet hij zijn huis.

V.

FRIDOLIN.

Eenige jaren na deze geheimzinnige vlugt,

waarover Lucina vele tranen gestort had, werd er des avonds aan den meelwinkel geklopt. Vrouw Block opende de deur en zag in plaats van een klant een knappe jonge heer, die vroeg hoe zij en Lucina het maakten. De meelverkoopster verzocht hem te gaan zitten en te zeggen, wat hij begeerde. Hij antwoordde dat hij eene bestelling wilde doen aan de borduurster, wier kunde door gansch Duitschland verspreid was. Jufvrouw Block riep haar dochter, die, haar werk ter zijde leggende, dadelijk in het vertrek kwam; maar zoodra zij de jongman zag, bloosde en de oogen neersloeg. — Ach, Fridolin! van waar komt gij? — Ik dacht, dat gij honderd uren van mij verwijdert waart. Gij kent mijn wil. Waarom komt gij mij plagen? — Waarde Lucina, antwoordde de cavalier, mijn lot is veranderd. Het is de arme Kuntz niet meer die voor u staat. Een mijner bloedverwanten heeft mij bij zijn sterven zijn geheele vermogen gemaakt, en nu durf ik om uwe hand vragen.

Verwonderd zag Lucina op; zij kon naauwelijks hare oogen gelooven en keek naar hare moeder die niet wist wat er gebeurde en te vergeefs nadacht, wie deze jongman was. Waar heeft hij mijne dochter gezien? vroeg zij haar zelve; hoe hebben zij kennis gekregen? Alvorens van hare verwondering te zijn teruggekomen, voegde Fridolin iets bij zijn gesprek hetgeen een overwegenden invloed op de moeder uitoefende, namelijk verscheidene stapeltjes echt, gangbaar geld; kortom, Fridolin vroeg om het jawoord; het geld werd geteld, de moeder gaf hare toestemming en aller wenschen waren vervuld. Lucina was wel een weinig ongerust, maar eenige woorden, die de gelukkige Fridolin haar in stilte zeide, deden weldra de ligte zweem van onrust van haar aangezicht verdwijnen. Jufvrouw Block, die de eerlijkheid van hare dochter kende, zocht het geheim niet te doorgronden. Dit fortuin kon geen verdachten oorsprong hebben, wijl Lucina het wilde deelen.

De volgende dagen was het een drukte in het huis der meelverkoopster. Het gerucht van Lucina's huwelijk verspreidde zich als een loepend vuurtje door den stad. Overal waar de knappe verloofde voorbijging, opende men de ramen en de deuren om hem na te zien. — Ik heb hem gezien, ik heb hem gezien! riep men des avonds

in de herberg op triomphantelijken toon. Hij is te lang, zeide deze, — hij is te blond, praken genen. Hij zag er verwaand, kwasterig uit, en schijnt trotsch op zijne schoone kleederen te wezen, zeiden de anderen. Eenigen echter verdedigden hem en vonden Lucina zeer gelukkig. Maar van waar komt dat buitengewoon groot vermogen? Men maakte allerlei gissingen, maar stond nog meer verwonderd, toen er op zekeren dag een voerman van Neurenburg, wiens wagen met allerhande soorten van kisten en koffers beladen was, voor het huis van Block stilhield. De moeder van Lucina nam den beitel en nijptang om de colissen open te maken. Tot verbazing der geheele buurt werd er splinter nieuw huisraad, zoo als men slechts bij rijke lieden aantreft, voor den dag gehaald. De aanschouwers van al die zaken waren als verstomd van verwondering: men vergat water te pompen en de werklieden wisten niet, dat de schoftijd voorbij was.

Eindelijk werd de huwelijksdag bepaald, de meelverkoopster noodigdede halve stad uit, om het feest bij te wonen. Daar haar huis niet groot genoeg was om zoo vele gasten te ontvangen, werd de bruiloft in het *Gouden Schaap* gevierd.

VI.

DE TERUGKOMST.

Lucina was gelukkig, maar loosde toch van tijd tot tijd een diepen zucht. »Ach!» sprak zij, »als vader mij naar het altaar konde geleiden, dan zou er niets aan mijn geluk ontbreken! Maar misschien lijdt hij honger en dorst, terwijl wij hier in vreugde en overvloed verkeeren.» Bij dit denkbeeld bloedde haar hart en schreedde zij. Het brave meisje was niet weinig verwonderd hare moeder te hooren antwoorden: »Ik wenschte ook wel, dat hij terugkwam; sedert dat hij vertrokken is, dunkt mij, dat er iets ontbreekt.» En dit was ook waar: haar ontbrak zeker eene gelegenheid om te twisten en te schelden. Hare kwaadheid was in haar binnenste opgesloten zoo als de winden in de spelonk van Eölus. Mogt zij haar gekijf en woede dan niet aan den dag brengen?

Maar, zie! daags vóór het huwelijk kwam er een kort dik mannetje met een kruiwagen in de keizerlijke stad; aan de poort betaalde hij de regten van een tonnetje spijkers, waar-

van hij een handvol als monster aan den ontvanger liet zien. Vervolgens kruidde hij zijne vrucht tot vóór het huis der bruid en klopte aan. Lucina opende het venster en herkende haren vader. Dadelijk liep zij hem te gemoet en omhelsde hem teederlijk. Moeder Block zelfs was in haar schik, want zij gaf haar man de hand en zeide: »Nu, oude dronkaard, ik hoop dat gij u in het vervolg beter gedragen zult.» Fridolin feliciteerde hem op zijn beurt. Vader Block scheen den jeugdigen vreemdeling aandachtig te beschouwen en hem weinig genegen te wezen, maar toen zijn dochter hem alles verteld had, veranderde hij, en weldra waren zij als twee vrienden, die elkander reeds langen tijd gekend hadden. Nadat moeder Block haar echtgenoot een somber avondmaal had opgedischt, verzocht zij hem zijne lotgevallen te verhalen. »Gezegd zij Rottenburg, mijne geboortestad,» zeide hij, »ofschoon ik er niet rijk geworden ben. Ik heb vele landen doorgezwoven en alle zaken ter hand genomen, en dit tonnetje spijkers, dat ik aan de jonge lieden wil geven, is het loon van mijn zwoegen!» Bij dit gezegden waaiden alle winden uit de spelonk van Eölus, en moeder Block gaf den vrijen loop aan hare woede. Hare handen zouden ook in het spel gekomen zijn, maar Fridolin plaatste zich voor den armen man en door te beloven, dat hij zijn schoonvader zou onderhouden, bragt hij het booze wijf toch een weinig tot bedaren.

Den volgenden dag werd het huwelijk gevierd. De wensch van Lucina, om door haar vader naar het altaar geleid te worden, werd verwezenlijkt. Meester Block geleek in zijn nieuw fluweelen gewaad aan een burgemeester. De jonggehuwden betrokken hun huis. Fridolin had het burgerregt verkregen; hij kocht een nieuw huis op de markt, een schoonen tuin buiten de stad, een wijnberg, landerijen en weilanden. Geheel de stad meende, dat meester Piet op kosten van zijn schoonzoon leefde, niemand dacht dat de hoorn van overvloed, waaruit al deze voorspoed ontsproot, iets anders dan het tonnetje spijkers was.

VII.

OPHELDERINGEN.

De togt van vader Block was zeer gelukkig

afgeloopen. Zijne reis ging wel niet zoo spoedig als die van het eerwaardige gezelschap heksen, dat op bezemstelen rijdt; neen, hij vorderde slechts langzaam en ging nu eens hier, dan eens dáár, naar gelang de herbergen rechts of links van den weg stonden. Hij werd ernstig gestemd en haastte zich wat meer, toen hij de blaauwe toppen van het Hartzgebergte ontdekte. De gewezen kok werd bang en zeide in zich zelve, dat het oogenblik gekomen was, waarin hij al zijne kloekmoedigheid verzamelen en zijn itineraire raadplegen moest. Hij kwam aan den voet van een berg, die zeker de Andriesberg was, aan eene rivier, die hij voor de Eder hield en eindelijk stond hij regt voor de groeve. Nu was er aan geen teruggaan meer te denken. De tooverwortel werd voor den dag gehaald en . . . . werkte niets uit!!! Te vergeefs had de sukkelaar verscheidene dagen in het zweet zijns aanschijns gewerkt, te vergeefs had hij telkens het voorschrift op nieuw gelezen; eene week verliep en de arme Block was en bleef arm. Eindelijk toch begreep meester Piet, dat het geheele verhaal over den verborgen schat en het middel om dezen in bezit te krijgen, schoone vertelsels waren, doch in wezenlijkheid de proef niet konden doorstaan; hij wierp dus zijn worteltje weg, stampte van kwaadheid op den grond, trok drie handenvol haar uit den dikken kop, sloeg zich in het aangezicht, schold op Martijn en op Blas, beklagde zijn ligt geloof, zeide dat de wereld vol bedrog was, beet zich toen in de lippen en vertrok. — Maar wat moet Rottenburg's gewezen beste kok nu aanvangen? Zijne positie was inderdaadnetelig. Met ledige handen naar zijne beminde wederhelft terugkeeren, durfde hij niet, en ieder, die het wel met den sukkelaar gemeend had, zou het hem ook afgeraden hebben; zich als schaapherder te verhuren wilde of kon hij niet; wel had hij schapen gebraden maar nimmer met levende omgegaan. Hij vatte echter moed, en besloot zijn fortuin in de wijde wereld te zoeken. Allereerst werd hij gruttersknecht te Brunswijk, en kon het twee dagen in zijne dienst uithouden; toen zette hij eene winkel in strijkijzers te Dresden op, maar wijl zijne klanten wel kochten maar niet betaalden, werd Block commissiounair te Bremen; het

verlies van een enkel pakje verschaftte hem meer slagen, dan hij aan alle boodschappen te zamen verdiend had; geen wonder dus dat dit stielte hem ook spoedig begon te vervelen; nu toog hij naar Lubeck en geraakte onder een troep koordendansers, die hem wegzonden met de vertroostende aanbeveling, dat hij nergens voor deugde; vervolgens zwierf de arme drommel naar Hamburg, Dantzig, Praag, Munchen en Weenen, waar hij achtereenvolgens verschillende beroepen uitoefende en nimmer naar wensch slagende, kwam hij eindelijk te Maagdenburg aan, alwaar hij door gunst en voorpraak eene straatvegers plaats verwierf, toen eenigen tijd daarna de betrekking van burgemeester vacant kwam, verkreeg hij die wel niet, maar toch eene verhooging van tractament, waarmede Block dermate in zijn schik was, dat hij verscheidene achtereenvolgende dagen zijn bezem liggen liet en niets dan herbergen en bierkruiken zag; eindelijk vond men hem op zekeren ochtend in den modder liggen; dit veroorzaakte zijn ontslag en nu stond hij weder zonder broodwinning; maar het ongeluk, eindelijk vermoeid van hem te vervolgen, week nu voor goed, en papa Block werd op eenmaal schadeloos gesteld voor alle doorgestane rampen. Zie hier op welke wijze: in de nabijheid der stad woonde de graaf van Vreethausen, een eerste liefhebber van eene goede keuken; op zekeren morgen liet hij onder trompetgeschal bekend maken, dat zijn kok ten gevolge van een klein geschil vertrokken was, en de gewigtige betrekking nu door een ander bekwaam kokmeester vervuld kon worden. Het is waar, de graaf was een lastige heer, die men het zelden naar den zin doen kon; doch Pieter baas dacht dat hij het met hem wel schipperen zou kunnen, en geen wonder, want de goede man gaf ieder gelijk: zeide men, dat het regende, dan meende hij de druppelen reeds te zien vallen, ofschoon alles zoo droog als kurk was; sprak een ander, dat het waaide, dan vreesde Block voor het omvallen der boomen, hoewel geen blaadje bewogen werd. Hij bood zich op het kasteel aan en trad denzelfden dag nog in dienst; hier gevoelde de man zich in zijn element; hij wist alles zoo lekker op te dissen, dat de graaf, die na verloop van twee jaren

ten gevolge eener indigestie stierf, aan zijn kok, die hem zoo dikwijls garnalen-pasteitjes, vanilla-vlaatjes en roomtaartjes voorgezet had, vijftig duizend daalders legateerde. Block was nu zoo rijk, als hij slechts wenschen kon en dacht na over een middel om zijn schat naar Rottenburg te vervoeren. Na rijp overleg begaf hij zich naar de stad, kocht een kruiwagen en liet een tonnetje met dubbele bodems maken, vervolgens schafte hij zich spijkers aan, deed deze boven en onder in het vaatje terwijl het geld in het midden geborgen werd. Toen begaf hij zich op weg, bezocht de herbergen zoo als vroeger maar nam het toch wat beter, en aan het bestellen zijner dines kon men zien, dat hij de kunst van goed eten en drinken volkomen verstond.

Digt bij de stad Eldrich ontmoette hij een jong mensch, die er treurig uitzag.

— Waar gaat gij naar toe, mijn vriend? vroeg Pieter op vrolijken toon.

— In of buiten de wereld, naar gelang mijne beenen het willen, antwoordde de vreemdeling droefgeestig.

— Waarom buiten de wereld, waarom wilt gij de wereld verlaten?

— De wereld heeft mij geen kwaad gedaan en ik heb de wereld geen kwaad gedaan, maar het bevalt er mij niet.

Vader Block die, wijl hij gelukkig was, ook niet gaarne iemand ongelukkig zag, wilde zijn makker wat opbeuren: hij noodigde hem tot het ontbijt uit, en stelde hem voor het gelag te betalen. Men vierde feest in de herberg die zij bezochten; een aangename geur kwam van uit de keuken, en deed den beide reizigers het water in de mond komen. Meester Pieter geleidde den droefgeestigen jongeling onder een priël in den tuin. De zonnestralen drongen koesterend door de bladeren, de spijzen stonden op de tafel en de heerlijkste wijn schuimde in de dikbuikige kruik.

— Kom vriend, moed gevat, zeide Block, verzet uwe treurigheid, wees opgeruimd. Zie, welke schoone dag er na een akeligen nacht aanbreekt; zoo ook verschijnt het geluk na het verdriet. Heb vertrouwen in mij, en vertel mij de oorzaak uwer droefgeestigheid eens.

— Waartoe zou het dienen, dat ik u mijne ongelukken verhaal, brave man? antwoordde de

jeugdige reiziger. Gij kunt mij noch troosten noch helpen.

— Hola! dat weet gij niet, hernam Pieter, en verzocht hem nogmaals zijn hart te openen, zoodat de jongeling daartoe besloot. Hij verhaalde, dat hij in Franconië geboren was, als boogschutter bij den graaf van Oettingen gediend had, en door de keizerlijke stad Rottenburg komende, eensklaps op een lief meisje, de dochter van een gewezen kok, verliefd was geworden.

— Ha! ha! dacht vader Block.

— Maar, vervolgde de jonge boogschutter, het meisje heeft mij zonder afkeuring te betoonen, ernstig verzocht haar niet meer aan te spreken en haar te vergeten, wyl wij geene middelen van bestaan hadden. Ik heb moeten gehoorzamen; ik moet de hoop opgeven haar ooit weder te zien. Ik heb Rottenburg verlaten en zwerf nu zonder bepaald plan en moedeloos rond, overtuigd dat het verdriet mij weldra van het leven verlost zal hebben.

— Uwe geschiedenis boezemt mij belang in, zeide Pieter, maar ik heb u niets van den vader van het meisje hooren zeggen. Waarom hebt gij hem niet gesproken? Misschien zou hij u geholpen en voor schoonzoon aangenomen hebben.

— Ach! hernam Fridolin, gij bedriegt u zeer. De vader is een landlooper, een dronkaard, die zijne dochter en zijne vrouw verlaten heeft. Niemand weet wat er van hem geworden is. Het is verschrikkelijk zijne betrekkingen zonder hulp in armoede achter te laten! Ach! die mensch moet wel geen hart bezitten! Ik zou mij tot hem wenden! neen, wanneer ik hem ontmoette trok ik hem al de haren uit zijn baard.

De arme Block zette groote oogen op, toen hij zijn lof aldus hoorde bezingen; hij werd echter niet boos. Deze verwijtingen kwamen uit een eerlijk hart voort. Hij besloot dus den jongeling een gedeelte van zijn schat te geven. — Vriend, zeide hij, open uwe hand eens; ik versta de kunst om de toekomst te voorspellen; ik zal zeggen wat u boven het hoofd hangt.

— Wat kan mij boven het hoofd hangen dan ongelukken?

De voorgewende waarzegger hield er op aan,

dat zijn makker de hand moest laten zien, keek met aandacht naar de verschillende lijnen, schudde nu en dan als verwonderd het hoofd, en zeide: — Ga morgen met zonsopgang naar Rottenburg. Lucina zal u met vreugde ontvangen. Een verre bloedverwant, dien gij niet kent, heeft u tot eenigen erfgenaam gemaakt, en spoedig dus zult gij rijk zijn.

Fridolin nam deze woorden voor eene slechtgeplaatste spotternij aan, en wilde zich verwijderen; maar Block hield hem zitten en vervolgde:

— Ik spot niet, ik ben zelfs bereid u eene proef der waarheid van mijne voorzegging te geven. Ik heb geld genoeg om u op uwe aanstaande erfenis zoo veel voor te schieten als gij verlangt. Kom met mij mede in de kamer. Uwe oogen zullen zich weldra van de waarheid mijner woorden overtuigen.

De jongeling volgde hem, maar wist niet of hij droomde of waakte. Toen zij in het vertrek waren sloot de spijkerkoopster de deur, verhaalde den oorsprong van zijn fortuin, zeide, dat hij de vader van Lucina was en hem voor schoonzoon wilde aannemen. Hij opende het tonnetje en liet de geldstukken zien, die tusschen de nagelen verborgen waren. Bij dit schouwspel gevoelde Fridolin zijne droefgeestigheid verdwijnen; hij sprong op van vreugde, kuste Block en wist niet wat hij deed. Den volgenden dag vertrokken de beide reizigers naar Neurenburg. Fridolin kocht daar schoone kleederen, en ontving een ruim aandeel van den schat. Hij beloofde, dat, zoodra moeder Block in het huwelijk toestemde, hij zulks aan zijn schoonvader zou doen weten, en deze zond een met meubelen beladen wagen naar Rottenburg.

Meester Piet leefde voortaan bescheiden van zijn vermogen. Fridolin leefde gelukkig met zijn schoone en deugdzaam echtgenoot. Hij werd tot lid van den raad benoemd en bereikte, toen hij oud was, het toppunt van grootheid; hij verwierf namelijk den edelen titel van burgemeester der keizerlijke stad Rottenburg. Wanneer nog te huidigen dage een Rottenburger van een buitengewoon rijk man wil spreken, zegt hij: »zoo rijk als de schoonzoon van wijlen meester Pieter Block, den kok.»

— 131 —

De sluimerende valei,

OF

ICHABOD CRANE.

Aan het midden van een der diepe krekken, die men aan de oost-zijde der Hudson-rivier aantreft, bij den mond der Tampan-zee, ligt het kleine koopstadje Greenburgh, of, zoo als men het algemeen noemt, Tarrytown.

Op ongeveer twee mijlen afstand van Tarrytown ziet men een valei, die door hooge bergen omringd wordt, en wel de rustigste plek der aarde is. De eeuwige kalme der natuur wordt er slechts afgebroken door het gemurmel der beek, door de stem van den kwartel of van de watersnip.

Ik herinner mij, dat ik in mijn jeugd eens, op de jagt verdwaald zijnde, in een bosch van hooge notenboomen kwam, waardoor een der zijden van de valei begrensd wordt. Het was twaalf ure; alom heerschte stilte; ik mikte op een vogel, waarvan mij de naam ontgaan is, en verschrikte door het geraas van mijn schot, dat, bij deze groote stilte, overal door de echo's weërkaast werd. Mogt mij ooit de lust bekruipe om het gewoel der wereld te ontvlugten en mijn leven in rust en eenzaamheid te slijten, dan zal ik mij een hut in de sluimerende valei bouwen.

Het schijnt, dat de slapende invloed dezer eenzaamheid zelfs in de ziel der bewoners gedrongen is. Daar toch leeft of denkt men niet zoo als elders. Het bestaan gelijkt er naar een droom. De grijsaards, afstammelingen van de eerste Hollandsche kolonisten, zeggen, om dit geheim te verklaren, dat eertijds het dal, bij het begin der landverhuizing, door een Duitschen docter betooverd werd; anderen geven voor, dat een oud Indiaansch opperhoofd, die de profet of tovenaer van zijn stam was, gewoonlijk zijn bezwering op deze plaats deed, vóór dat zij door meester Hendrik Hudson ontdekt werd. Dit is waar, dat de bewoners van de valei en de omstreken, hoewel zeer gastvrij en goed, in hun gelaat, gang en taal iets buitengewoons hebben. Hun gedachten zijn altijd verstrooid; zij doen vreemde dingen, zien op klaarlichten dag verschijningen en hooren mu-

1836.

zijk en gepraat, wanneer alles stil is. Bij elke schrede toonen zij den reiziger boomen of steenen, die wonderlijke verhalen in hun geheugen roepen. Hoe velen van hen hebben spoken en geesten van allerlei soort gezien! Maar er is vooral eene verschijning, die behagen in deze valei schept die de koning van alle fantastische wezens schijnt te zijn. Het neemt, zeggen zij, een zonderlinge gedaante aan, 't is het ligchaam van een hoofdloozen ruiter. Dit spook is de ziel van een Hessischen soldaat, wiens hoofd door een kanonskogel afgeschoten werd in een gevecht, waarvan men den juisten tijd niet meer weet op te geven. Tijdens de emigratie nam zijn familie den onthoofden romp met andere aan hem toebehoorende zaken mede en begroef hem op het kerkhof. Maar elken nacht komt hij uit het graf, om zijn hoofd op het slagveld te zoeken, en daar hij een lange rid heeft af te leggen en altijd vreest niet in zijn kille verblijfplaats te zullen terug zijn, voor de dag aanbreekt, rijdt hij bliksemsnel door het dal, over de wegen en heuvelen.

Overigens bestaan er vele wonderbare vertelsels, vertelsels waardoor de haren te berge rijzen, en waarin »de ruiter zonder hoofd der sluimerende valei» de voornaamste rol speelt. Zelfs het kleinste kind stottert dezen verschrikkelijken naam, als het in het hoekje van den haard zit.

Ongeveer dertig jaren geleden vestigde zich in het genoemde dal een braaf jongeling Ichabod Crane, die er de kinderen wat kwam leeren van hetgeen hij zelf kende. Hij was in Connecticut geboren, dat, zoo als men weet, der Unie zoo wel goede burgers voor de beschaving van den geest als voor de bosschen oplevert, en jaarlijks een hoop schoolmeesters naar het binnenland en een massa houthakkers naar de grenzen zendt.

Ichabod was van een groote gestalte en buitengewoon mager; zijn schouders waren smal, de armen en beenen verschrikkelijk lang; de handen hingen wel eene halve el uit de mouwen, en de voeten hadden voor een schop, waarmede men het brood in den oven doet, kunnen dienen. Zijn geheel vertoonde het zonderlingste en lelijkste wezen, dat men zich voorstellen kan. Het platte en kleine hoofd, dat

19

op een hals stond, die zonder einde scheen te wezen, had een paar ooren, die wel een weinig op twee karraderen geleken, twee groote, groene glasachtige oogen en was versierd met een neus zoo lang als de bek van een watersnep; in de verte geleek dit wonderbare hoofd naar een windwijzer, dien men aan een stok gebonden had. Wanneer de waardige magister van een heuvel kwam en de avond-wind zijn kleederen deed fladderen, geleek hij volkomen aanden Hongersnood, die in persoon op de aarde nederdaalde, of wil men een minder dichterlijk beeld, dan scheen hij een strooijen pop te wezen, die door den storm uit de erwten gewaaid was.

Het schoolgebouw van dezen jongeling was laag van verdieping en had slechts een enkel vertrek, dat van ruw hout gemaakt was; de ramen bestonden gedeeltelijk uit ruiten en bladen van oude schrijfboeken; doch het lokaal lag in een aangename streek, aan den voet van een met hout beplanten heuvel, bij een heldere beek en een grooten berkenboom. Om dezen tempel der wijsheid buiten de schooluren te sluiten, bond Ichabod een wilgenteentje om de deurklink en plaatste eenige palen tegen de vensters.

Wanneer men er op een zomerdag voorbij kwam, geleek het gebrom der knapen, die hun lessen leerden, naar het gegons van een bijenzwerm, en dit werd slechts nu en dan afgebroken door de knorrende stem des meesters of het geluid der roede, waardoor deze of gene luiaard, die het bloemrijke pad der wetenschap niet vlug betrad, een aanmoediging verkreeg. Om de waarheid te zeggen, was Ichabod een naauwgezet man, die de gulden spreuk kende: »wie de roede spaart, bederft het kind.» En de leerlingen van Ichabod Crane werden niet bedorven. Men moet echter ook niet denken, dat hij een van die despoten was, die slechts genoeg hebben in het lijden hunner onderdanen; neen, verre van daar: hij ontzag de zwakken en vreesachtigen, en was slechts streng tegen zekere deugnieten, die altijd koppig en weerspanning waren.

Wanneer de schooltijd geëindigd was, werd Ichabod de speelmakker zijner grootste leerlingen, en op den namiddag van elken feestdag

bragt hij de kleineren welke het geluk hadden een moeder te bezitten die lekkere taarten en plumpudding kon bakken, naar het vaderlijke huis. Wanneer de onderwijzer van natuur niet goedwillig geweest ware, zou de noodzakelijkheid hem echter verplicht hebben in goede betrekking tot zijn leerlingen en hunne familiën te blijven staan. Het kleine jaarlijksche inkomen der school was nauwelijks voldoende, om hem het noodige dagelijksche brood te verschaffen.

Hij kon verschrikkelijk veel eten, en, hoe wel mager, scheen zijn keel zoo rekbaar als die van een boa te wezen. Vragen deed de meester niet, want zoover zou hij nimmer zijn waardigheid verlaagd hebben; maar hij maakte gebruik van de landszeden en van de oude gewoonten die aan zijn betrekking eigen waren, om beurtelings een week bij de boeren, wier kinderen hij leerde, te gaan logeren; zoo deed hij vrolijk zijn ronde zonder ander goed bij zich dan een katoenen zakdoek, waarin zijn toiletbenodigdheden waren. Om aan zijn landelijke gasten, die gewoonlijk de schoolmeesters als te veel etende ledigloopers beschouwen, niet te lastig te vallen, had hij veel zaken geleerd, die zoo nuttig als aangenaam waren. Hij kon b. v. de boeren helpen om het hooi te opperen, de draaiboomen te maken, de paarden naar het wed te brengen, de koeijen te wachten, hout te kappen en den wintervoorraad in orde te brengen. In deze gevallen zette hij zijn imposante houding, die hem in het kinderrijk zoo zeer paste, geheel ter zijde en toonde zich zeer handig en voorkomend. Vooral mogten de moeders hem goed lijden, daar hij de kinderen zoo goed verzorgde, en men zag den schoolvorst zoo grootmoedig als den leeuw, die, zonder het te deren, een lam in zijn klauwen houdt, geheele uren een kleinen bengel op zijn knieën sussen of met wiegen bezig.

Hij had nog een andere zaak, waarmede hij zijn leven rekte: Ichabod namelijk gaf les in het zingen, en verdiende verscheidene schellingen met dit aan de jonge lieden in de buurt te leeren; zijn stem klonk boven al de stemmen zijner leerlingen uit en men zegt, dat men ze wel een uur verhooren kon, en dit was, zoo als de pachter Jopkens ons vertelt, ook geen

wonder, wijl dit geluid niet uit zijn mond kwam maar wel door zijn langen neus, welke hem, naar het schijnt, voor trompet diende. Alles te zamen genomen, won de brave onderwijzer zijn brood nog al redelijk wel, en hij was zulks ook waardig, daar hij noch moeite, noch zorgen spaarde om het ieder naar den zin te maken.

In de uitspanningsuren trachtte Ichabod zijn kunde te vergrooten; hij had verscheidene boeken gelezen, en nog onlangs *de tooverij van Nieuw Engeland* van buiten geleerd. Voor dit werk koesterde hij de grootste achting. De sluimerende valei had ook haar invloed op den magister uitgeoefend; misschien had hij altijd aan buitengewone dingen geloofd; maar sedert hij in deze streek gekomen was, klom zijn zucht voor het bovennatuurlijke van dag tot dag, en vooral van nacht tot nacht. Hij was nog wel een weinig geslepen, maar zijn slimheid was met een dikke laag ligtgeloovigheid bedekt. Elke vertelling, hoe onwaarschijnlijk ook, was hem welkom.

Na schooltijd was een zijner genoegens, zich zachtjes op het klavertapijt, dat langs de rivier lag, uit te strekken en daar akelige vertellingen te lezen, tot de schemeravond het gedrukte blad als een lichte mist aan zijn oogen deed schijnen. Dan nam hij langzaam den terugweg aan naar de hoeve, waar hij het geluk had te logeren, ging door moerassen, akkers en bosschen, onder den aangename indruk zijner mijmering; beefde bij het minste geraas, dat ontstond; bij het geritsel der takken, die door den wind bewogen werden; bij het gekwaak van de pad, die den storm aankondigde; bij het akelig geluid van den uil of bij het klapwieken der verschrikte vogelen, die in het kreupelhout schuilden. De lichtgevende insecten, wier vreemde glans in de duisternis blonk, vermeerderden zijn angst; maar wanneer er bijgeval de eene of andere tor tegen hem aanvlog, beefde de arme bloed als een riet en meede te sterven, overtuigd als hij was van door lezen of genen boozen geest aangeraakt te zijnen vreezende, dat hij in steen of in een dier veranderden zou. Het eenige middel, om in zulke omstandigheden een weinig moed te behouden was, dat hij luidkeels een of ander

lied zong, en de neus speelde daarin weder een groote rol, zoodat de goede bewoners der sluimerende valei, die vóór de deur zaten, verwonderd en tevens beangst waren. De geheimzinnige indruk, die hem alle zaken anders deed zien dan zij eigenlijk waren, verdween zelfs nog niet geheel, wanneer hij eindelijk op de hoeve aankwam, en dáár van wezenlijke schepselen van vleesch en beenen, zoo als hij zelf was, omringd werd. Daar, onder den schoorsteenmantel gezeten en omgeven van bradende appelen, die een wonderbaar geluid maakten, luisterde hij gretig naar de verhalen der oude Hollandsche besjes, die veel vertelden over spoken, wandelende akkers, rondgaande rivieren, bruggen en huizen en voornamelijk over den geduchten ruiters zonder hoofd. Op zijn beurt maakte hij de aanhoorders bang door het vertellen van toovenarijen en akelige gebeurtenissen, door te verhalen welk wonderlijk geluid hij des nachts in de lucht gehoord had.

Er kwam echter een tijd, waarop de schimmen, spoken en verschijningen eensklaps hun magt, om het hersengestel van den jeugdigen onderwijzer te plagen, aan een schoon klein levend wezen schenen afgestaan te hebben. De lezer zal wel begrijpen, dat dit wezen een jeugdig meisje was.

Onder de leerlingen van Ichabod, die elke week één avond in zijn school kwamen om te leeren zingen, muntte Katrina van Tassel uit, de eenige dochter van een rijken Hollandschen boer. De arme drommel werd verliefd, vooral toen hij eenigen tijd in het huis van vader van Tassel, het volmaakte model van een rijken en gelukkigen pachter, had doorgebracht. De gedachten van dezen goeden man overschreden nimmer de grenzen zijner hoeve, maar alles rond hem was ook in orde; ieder gelukkig op zijn eigendom ziende, was hij tevreden over zijn fortuin zonder er trotsch op te wezen. Zijn goederen lagen aan den oever der Hudson rivier, in een van die vruchtbare en goed beschutte oorden, waar de Hollandsche pachters zoo gaarne wonen. Groote olmen strekten hun takken over zijn woning uit, en vóór de deur murmelde in een kleine vijver een heldere beek welke haar water vervolgens in vette weilanden

voorstuwde, en na daar, als een zilveren band, gestroomd te hebben, in een naburige rivier onder de vlierboomen en treurwilgen verdween. Bij het hoofdgebouw der hoeve stond een groote schuur, wier muren schenen te zullen omvallen door den voorraad van granen, die daarin geborgen waren, en waarin men van 's morgens tot 's avonds hoorde dorschen; de zwaluwen vlogen piepende langs het dak; lange rijen duiven zagen naar de lucht, alsof zij wilden weten, welk weder het worden zou, terwijl anderen met den kop onder de vleugels zich op de pannen in den zonneshijn koesterden; de logge en vette varkens knorden op den mesthoop; een schoone verzameling ganzen, zoo wit als sneeuw, liep waggelende in een breede poel en begeleidde geheele hoopen eenden; troepen kalkoenen aten gulzig in alle hoeken van de werf; de pulpetaten schrobden, kwaakten en schreeuwden als oude vrouwen, die buiten hun humeur zijn; vóór de schuurdeur eindelijk stapte de haan met afgemeten tred, vrolijk klapwiekende met zijn schitterende vleugels en riep, wanneer hij iets vond, de hennen en kuikens, die kwamen toeloopten om den buit te deelen.

Het water kwam Ichabod in den mond, als hij dit alles gadesloeg. Zijn vruchtbare verbeelding toonde hem reeds de speenvarkens gebraden met een pudding in den buik en een appel in den mond; hij zag de duiven als bolletjes tussehen de korsten eener lekkere pastij bij elkander gepakt, de ganzen in hun eigen vet zwemmen, de eenden in een schoonen blaauwen schotel liggen, spek en ham vertoonden zich reeds aan zijne oogen, opgevulde kalkoenen staken hunne lange halzen onder de vleugels of waren met sappige saucijssen belegd, en zelfs de deftige haan lag, om hem te behagen, op zijn rug in een rooden schotel en stak de pooten omhoog als om een bedankje te verzoeken, dat zijn ridderlijke inborst gedurende zijn leven versmaad had.

Geheel opgetogen wendde meester Ichabod zijn groote groene oogen op de hoeve, van daar naar de vette weiden, naar den rijken koren-, rijst- en boekweitooft, naar den boomgaard, die met zoo vele vruchten prijkte. En hoe meer hij deze rijkdommen beschouwde, hoemeer hij

naar een huwelijk met de rijke erfgename van den waardigen heer van Tassel verlangde. En verwonderlijke zaak! hij begeerde niet zoo zeer dezen eigendom als wel het geld, dat hij zou opleveren, waarvoor hij woeste gronden wilde aankopen, en zich daarop prachtige paleizen in de wildernis zou doen bouwen.

Eenmaal aldus denkende, ontrolden zich weldra andere tooneelen voor hem. Ichabod zag Katrina op een wagen gezeten, die met huisraad, potten, pannen, tonnen en ketels beladen was, hij zag zichzelf reeds op een vreedzaam paard naast dien wagen, en geheel deze karavaan reisde naar Kentucky, naar Tennessee of daar waar het Onzen Lieven Heer beliefdde.

Maar een wijze gedachte rees eensklaps in het wijsste gedeelte van Ichabod's verstand op: hij dacht, dat, alvorens er aan een huwelijk te denken viel, het goed zou wezen kennis met de jonge erfgename te maken en te trachten de andere vrijers weg te houden. Onder de geduchtste mededingers van Crane bevond zich een zekere schalksche boer, die een echten raasbol en grootspreker was; hij heette Abraham van Brunt, doch kortheidshalve noemde men hem Bram, en was in den ganschen omtrek door zijn moedige en stoute streken bekend. Hij had breede schouders en was sterk gespierd: zwarte gekrulde haren omschaduwden zijn hoofd; in zijn blik schitterde een soort van tergende fierheid, en dikwijls deed een spotachtige glimlach zijn lippen zamentrekken. Zijn stevige vuisten hadden in meer dan één worsteling wonderen uitgewerkt, en niemand kan, wat handigheid en bekwaamheid in het rijden betreft, met hem vergeleken worden; als een Arabische ruiter zag men hem altijd de eerste bij de feesten, de wedrennen en de hanengevechten verschijnen. Het ontzag, dat de lichamelijke kracht in het landelijke leven verschafte, deed hem de natuurlijke scheidsman van alle geschillen zijn; en wie zou hem, wanneer hij, met den hoed op één oor, zijn uitspraak gedaan had, durven tegenspreken of een ander als regter invoeren? Hij was steeds vergezeld van vijf of zes makkers, die hem als een volmaakt model beschouwden; aan hun hoofd trok hij het land door en magde zich

goed- of kwaadschiks in alle bijeenkomsten, danspartijen en feestmaaltijden. In het koude jaargetijde droeg hij gewoonlijk een haren muts, waarop zich een vossenstaart bevond, en zoodra men van verre deze geduchte pluim ontdekte, welke boven zijn kleine bende uitstak, werd men bang en de sukkelaars stieten elkander aan; het scheen, alsof men een vijandelijken aanval vreesde. Men kon deze vrees echter niet goed uitleggen, want ieder wist, dat Bram van Brunt meer listig dan kwaad was. 't Is waar, dat zijn troep, dikwijls des nachts rijdende, op de deuren klopte, schreeuwde en geraas maakte als een bende Donsche kozakken, en de oude besjes verschrikt wakker deed worden.

Bij geluk had hij meer ontzag voor de meisjes, en men zag er een klaar bewijs van op het oogenblik dat Ichabod aan het huwelijk en het fortuin dacht: de schoone Katrina, de parel der sluimerende valei, had het hart van dezen woesten held geraakt. Zijn herhaalde bezoeken waren het teeken van aftogt voor alle vrijers der rijke erfgename! niemand dacht er aan om deze liefde te dwarsboomen; en wanneer men des Zondags avonds het paard van Bram van Brunt aan een ring voor van Tassel's deur gebonden zag staan, zorgde men wel, hetzij men verliefd of niet verliefd was, den drempel niet te overschrijden; men stapte haastig door zonder de aandacht op zich te doen vestigen en ging elders praten.

Zoodanig was de mededinger, dien de arme Ichabod Crane zich voorstelde te overwinnen. Een sterkere mensch zou de mededinging gevreesd, en een wijzere zou er van afgezien hebben. Maar in den aard van den jeugdigen schoolmeester bestond een gelukkige menging van hoedanigheden, die dikwijls over de kracht kunnen doen zegevieren; hij bezat wil en volharding; hij dacht lang na, alvorens iets te beginnen; hij volgde zijn gedachten, zoo ver zij slechts wilden gaan. 't Is waar, dikwijls dwong hem zijn zwakheid om bij den geringsten tegenstand den moed op te geven, maar hop! een oogenblik later was hij weer alles vergeten, en stak het hoofd zoo hoog op als vroeger.

In open strijd tegen Bram van Brunt op te treden zou altijd het domste geweest zijn: men zou even goed tegen een orkaan hebben kunnen

blazen. Ichabod deed dus zijn zaak op een stille en innemende wijze en, o wonder! o zegepraal van het verstand op de domme kracht! de onoverwinnelijke Bram van Brunt, de schrik der valei, werd hoe langer hoe meer op den achtergrond gesteld. Hij werd bezorgd, stil en men zag zijn paard des zondags niet zoo dikwijls meer aan de deur gebonden staan. Zijn bliken schenen vuur te schieten als hij den mageren onderwijzer ontmoette. Dagelijks verwachtte men eene uitdaging van zijne zijde. Ha! kon hij slechts in een twist geraken, een voorwendsel te baat nemen, of eene gelegenheid vinden om te vechten! maar Ichabod was voorzigtig: hij besefte zeer goed, dat zijn mededinger sterker was, en ook meende hij Bram te hebben hooren zeggen, dat hij den schoolmeester als een jas in vieren vouwen en hem alzo op een der vier planken van zijn studiezaal zou leggen. En deze Hercules was inderdaad iemand om zoo iets te zeggen en dengenen, dien hij bedreigde, een leelijke poets te bakken. Crane was dus dubbel voor in zijn spreken, in in zijn uiterlijk; hij was zoo zachtmoedig als een lam, ongevoelig voor spotternij; niets kon zijn humeur doen veranderen.

Overtuigd, dat deze handige minnaar geen kamp in het open veld zou wagen, hield Bram raad met zijn vrienden, en de uitslag van hun onderhoud was, dat men list tegenover list moest gebruiken. Weldra werd Ichabod het voorwerp der grilligste vervolging, die ooit een bewoner van het sluimerende dal uitgestaan had. Nu eens kwam zijn school zoo vol rook, dat de meester zijn leerlingen niet meer zien kon; dan weder vond hij bij het terugkomen van zijn wandeling alle stoelen onderste boven gekeerd, zonder dat zelfs het teentje, waarmede de deur gesloten werd, verbroken was, of de palen, die tegen de vensters stonden weggenomen waren. Tegen den nacht hoorde men zuchten en klagten uit alle hoeken der groote zaal komen, en men zou gezegd hebben, dat de school de verzamelpplaats van alle tovenaars des lands was.

Deze fopperijen en honderden dergelijken konden intusschen Ichabod niet ontmoedigen noch hem doen besluiten het land te verlaten. De spookachtige geheimen, hoewel een weinig

schrik veroorzakende, hadden zelfs voor hem iets aantrekkelijks.

Bram merkte wel, dat hij zijne toevlugt tot andere middelen nemen moest.

Gretig nam hij elke gelegenheid te baat, die zich slechts aanbood om den schoolmeester in een belachelijk daglicht te stellen; zoo had hij b. v. een leelijken hond zonder haren, dien hij allerzonderlingst leerde huilen, en deze bood hij de schoone Katrina aan als mededinger van Ichabod in het zang-onderwijs. Het meisje lachte er wel om, maar Crane deed even als zijn beminde, en Bram had geene voldoening van de zaak.

Eenige weken verliepen zonder verdere voorvallen: van Brunt bedacht intusschen een nieuwe list.

Op een herfstdag zat Ichabod afgetrokken en droomende op den hoogen stoel, van waar hij al de onderdanen van zijn geleerd rijk overzag. Zijn regterhand zwaaide achteloos den scepter, de bekende plak, maar de roede der regtvaardigheid rustte op drie nageltjes vóór hem tegen de muur. Zijn tafel was bedekt met verboden waren en verbeurd verklaarde goederen zoo als: half verwormde appelen, klappussen, draaitollen, vliegenkooitjes en een verzameling van kleine papieren, waaraan de jeugd een vorm van menschelijke of dierlijke gedaante had trachten te geven. Naar het scheen, had de waardige magister de scholieren door voorbeeldige straf bevreesd gemaakt, want zij zagen allen voor zich in de boeken of fluisterden zeer zachtjes en de stilte werd nauwelijks verbroken door de beweging hunner lippen, toen men eensklaps een neger zag binnenkomen, die een buis en vest van grof laken aan had, en wiens hoofd bedekt was door een soort van een hoed, die wel wat naar den hoed van Mercurius geleek; met een touw dat als toom gebruikt werd, trok hij een half verwilderd paard voort dat met den kop in de school kwam. Spoedig stond Ichabod op en wilde den beiden indringers het verder binnenkomen beletten; maar de neger riep, dat hij door Balt van Tassel gezonden was om meester Ichabod uit te noodigen voor een feest, dat denzelfden avond op de hoeve plaats zou grijpen. Na deze aangename boodschap met een veelbeteekenend voorkomen ge-

daan te hebben en op den deftigen toon welke eigen is aan elken neger, die tot dergelijke commissiën gebruikt wordt, klom hij weder te paard, sprong over de beek en verdween weldra in de valei.

De school, voor weinige oogenblikken nog zoo stil, weergalmdde eensklaps van gejuich en geschreeuw; van alle kanten kwam men gaauw de slecht geleerde lessen opzeggen: het instinct der leerlingen is onfeilbaar; zij wisten wel, die snaken! dat meester Ichabod zich niet meer gestreng kon toonen en dat, wanneer hij de teugels van zijn bewind weder zou willen opvatten, hem hiertoe de tijd ontbreken zou. Een kwartier uurs daarna werden de boeken door elkander op de banken gegooid; de inktokers rolden onder de omvergeworpen banken, en de guiten als een bende duivels naar buiten loopende, buitelden juichende op het grasperk.

Onze galante Ichabod dacht er zelfs niet aan, dat zijn werk nog niet half verrigt was. Eerst bragt hij bijna een uur door met het in orde maken van zijn toilet; zijn eenigste, zwart blinkende jas werd zoo goed mogelijk geschuierd en gepoetst; toen bestudeerde hij de uitdrukking zijner gelaatstreken in een stuk van een gebroken spiegel, en begaf zich vervolgens op weg om bij den naastbij wonenden pachter een paard te leenen. Deze boer was een Hollander, redelijk oud, redelijk knorrig en werd Hans van Ripper geheeten. Waarschijnlijk was van Ripper dien dag in een goede stemming, want hij leende zijn paard zonder veel te brommen: om de waarheid te zeggen, was het beest ook een ellendige knol; voor de ploeg had het zich half lam gemaakt, en alle sporen van jeugd waren verdwenen, uitgezonderd de ondeugden. De waardige Rosinant was mager; het weinige haar deed hem op een ouden borstel gelijken; zijn hals had wel iets van den hals eens drommedaris, en zijn kop deed onwillekeurig aan een hamer denken; de smerige staart en manen werden met bloemen doortvloten; het regteroog, waaraan de appel ontbrak, scheen een deurtje van een hoornen lantaarn te wezen, terwijl het andere als een dwaallicht schitterde. Echter had men het paard, ter herinnering van zijn vroegere vlug- en wildheid, *Kruid* genoemd. Het was eertijds het ge-

liefkoosde rijbeest van zijn meester geweest, en de ruwe van Ripper had zijn karakter als het ware op zijn dier overgeplant; want, hoe oud en zwak het ook ware, kon Kruid toch zoo lastig wezen, dat men er banger voor werd dan voor de wildste paarden uit den omtrek.

Gemakkelijk zal men zich kunnen voorstellen, hoe zonderling Ichabod er uit moest zien, toen hij op dit leelijke en ondeugende beest zat. Zijne knieën kwamen bijna aan den zadelknop; de puntige ellebogen, die hij achterwaarts hield en die bij elken voetstap in beweging geraakten, hadden wel iets van de pooten van een sprinkhaan, die wil gaan vliegen; de zweep hield hij regt als een plak in de hand; de kleine hoed zat hem bijna op den neus, en de slippen van zijn jas vlogen tot aan den staart van zijn klepper achteruit. Het geheel vertoonde een zonderlingen verliefde.

Doch wat betekende dit! De lucht was blaauw, het weder helder, de bosschen zagen er bruin en geel uit, behalve op sommige plaatsen, waar de jonge boomen, die reeds door de koude bevangen waren, de eentoonige tint door hun oranje- en scharlaken kleur afwisselden. Van tijd tot tijd vlogen er geheele troepen wilde eenden op; men hoorde het geraas van den eckhoorn op de takken der eiken- en berkenboomen; de vogels zongen en sprongen van den eenen struik op den anderen en aten de zaadkorrels, welke overvloedig rond hen lagen. Tusschen hun vrolijk gekweel hoorde men ook dat van de meerl; in het hout zag men den groenen specht met zijn goudkleurige vlerken, zijn karmozijnrooden kop en zijn zwarte borst; de schoone cedervogel met zijn roodachtige vleugelen, zijn gelen staart en zijn kleine vederkuif; de meerkel met haar hemelsblauwe vederen, die schreeuwde, kakelde, huppelde en al de woudzangers uitdaagde.

Met vreugde beschouwde Ichabod dit schoone herfsttafereel, dit symbool des overvloeds. De verbazende menigte appelen deden de boomen bijna onder hun last bezwijken en de takken grondwaarts buigen; andere waren reeds in manden om naar de markt gebragt te worden, of lagen tot hopen om er cider van te maken. Een weinig verder herinnerde het Indische koren waarvan de gulden aren zich tusschen het

groene blad mengde, aan de koken en puddings, die men op van Tassel's hoeve at; de gele pompoenen waren ook aangenaam voor het oog, en de zoete geur der bijenkorven verschaftte aan onzen reiziger het lagchende vooruitzicht van goed geboterde koken, met honig en suikerstroop besmeerd, te zullen eten.

Het was reeds laat toen Crane het huis van Balt van Tassel bereikte. Bij elk feest moet een voornamte acteur zijn. Wie was ditmaal de Koning van deze vereeniging? — van Tassel? Hij was te zedig of te onbezorgd. — Ichabod Crane? Hij kwam te laat. — Bram van Brunt, die reeds lang vóór onzen held gekomen was op zijn paard Darivil, dat even zoo wild was als hij en slechts door hem kon bedwongen worden, speelde de eerste rol en was het voorwerp van de aandacht der meisjes, die druk aan het babbelen waren.

Doch laten wij de zaken niet vooruitloopen; en met Ichabod liever een blik werpen op de theetafel, het punt waarop aller oogen gevestigd waren.

Een reusachtige theepot, waaruit witachtige stoomwolken oprezen, stond in het midden, er rond waren geplaatst groote schotels met koken, appelenpastijën, perziken, ham, gerookt vleesch, potten met ingemaakte pruimen, peren, kweeën, gebraden en geroosterde kippen, kommen met melk en room, en zoo vele andere lekkernijen, dat ik maar niet verder op zal noemen. Ichabod stond als verbluft. De goede en dankbare sukkelaar! Zijn groote groene oogen zagen op de zonderlingste wijze in het rond en hij verheugde zich bij het denkbeeld, dat hij eenmaal zeker de gelukkige bezitter zou wezen van de bron zelve van al deze weelde en pracht. Ha! hoe spoedig zou hij dan den drommel van zijne oude school geven! hoe zou hij Hans van Ripper en al de andere groote boeren die hem nu eene gunst schenen te bewijzen met aan de tafel te ontvangen, onder de oogen zien!

Zijn gelukkige mijmering werd afgebroken door de welluidende toonen, waardoor de jeugd in het groote voorhuis ten dans geroepen werd. Het orkest bestond uit een enkelen muzikant, een oude neger met grijze haren, die reeds een halve eeuw de poëtische functie

waarnam, om de bewoners der valei te laten springen en walsen. Op zijn viool, die zoo oud en versleten als hij zelf was, waren slechts twee of drie geknoopte snaren meer aanwezig. Zijn hoofd volgde elke beweging van den strijkstok en nimmer vergat hij elk nieuw paar, dat in den dans kwam, te groeten door tot den grond te buigen en met den voet te stampen.

Ichabod was niet minder trotsch op zijn bevallige dans dan op zijn zangkennis. Zoodra hij begon te springen, geraakten zijn armen, beenen, hoofd, neus, ooren en zenuwen in beweging; het was een verzameling van gebaren, die het hoofd deed duizelen, een volmaakte ontwrichting der ledematen, die deed vreezen, dat men, hoe ver ook verwijderd, echter met een arm of been van den zonderlingen danser in aanraking komen zou. Ook verwerf hij een ongehoorden bijval bij een groot gedeelte der vergadering, namelijk van de negers, die van de digtbij gelegene hoeven gekomen waren en achter den kring der genoodigden geheele pyramiden van blinkende gezigten vormden, waarbij het wit hunner oogen zeer afstak en die, wanneer zij lachten, hun dubbele rijen ivoren tanden tot aan de ooren lieten zien.

Katrina zelve lachte of glimlachte bij deze buitengewone beweegbaarheid, terwijl Bram van Brunt ter zijde bleef en van jaloerschheid schier opgegeten werd.

Toen de dans geëindigd was ging Ichabod rond de zaal om de loftuitingen te hooren, die hij zoo zeer verdiend meende te hebben; maar hij werd eenigzins te leur gesteld; de bedaarde lieden, die hier en daar gezeten waren, spraken over geheel andere zaken dan over zijn springerij. Deze onderhielden zich over den oorlog met de Engelschen; een dikke Hollander met een blaauwachtigen baard, vertelde dat hij bijna een engelsch fregat genomen had met een ouden negenponder, dien hij boven op een uit slijk gevormde batterij had staan; ongelukkiglijk was zijn kanon bij het zesde schot gesprongen. Een oude edelman had in den slag van Whitplains zijn talent in het scherm aan den dag gelegd, door met een kleinen degen een menigte kanonskogels, die hij rond zich hoorde fluiten, af te weren. Anderen spraken over de

spoken van de sluimerende valei, en daar dit onderwerp behoort, vergat Ichabod zijn teleurstelling om naar een kleinen mageren boer met een spitsen neus te luisteren, die het akelige geluid nabootste, dat hij, volgens zijn zeggen, dikwijls gehoord had aan den boom, waar de majoor Andries gevangen genomen was; hij voegde er bij, dat niets hiermede kan vergeleken worden, dan de zuchten der onder de sneeuw bedolven witte vrouw, welke men alle December-nachten, op den kruisweg der Roode-Armen, uit den grond hoorde opstijgen. Hoe aantrekkelijk deze vertellingen ook waren, kwamen toch altijd weder terug op de geliefde legende der slapende valei, op die van den hessischen ruiter. 't Is waar, deze historie was oud, doch telkens werd er het een of ander nieuw voorval bij verteld. Van Flog, de houtvester, had laatst den man zonder hoofd gezien, die zijn paard aan het graf van het kerkhof vastbond; door deze onverwachte ontmoeting verschrikt, had hij zich achter een vleugel der kerk verscholen en den Hes weder te paard zien stijgen, het voetpad van den heuvel af en de houten brug over zien rijden. Niemand twijfelde aan van Flog's verhaal en men zeide, dat deze weg, die door treurwilgen overschaduwd werd en op klaarlichten dag er zelfs niet vrolijk uitzag, altijd een der geliefkoosde wandelingen van den hoofdelloozen ruiter geweest was. De oude Rembracht, hoezeer hij niet ligtgeloovig was, verhaalde, dat hij den Hes ook ontmoet had aan den zoom van het woud; dat hij gedwongen was geweest om achter hem te paard te gaan zitten, dat hij zoo over struiken en heuvels gerend had tot aan het houten bruggetje, waar de booze geest eensklaps in een geraamte veranderd was, hem in de beek geworpen had en onder een donderslag in de toppen der boomen was gevlogen.

Bram van Brunt, die naast den verhaler stond, nam nu het woord op, verklaarde dat hij dit voor waarheid van den ouden Rembracht gehoord had en vertelde, dat hij, op zekeren nacht van het dorp Sing-Sing komende, den nachtsoldaat den weg versperd en om een bowl punch gewed had, dat hij zoo hard kon rijden als de Hes. Deze had de weddingschap aangegaan; Darevil liep harder dan het spookpaard,

en had den togt rond de vallei afgelegd; maar juist voor de kerkolonder was de Hes, verlegen over de verloren weddingschap, in een bliksemstraal verdwenen.

Terwijl men zich over deze verschijningen bezig hield, waren de lichten uitgegaan. De gezigten werden van tijd tot tijd slechts door den schijn der aangestokene pijpen zichtbaar; allengskens begon men langzamer en stiller te spreken. Ichabod, die aandachtig luisterde, niets zeide, en diep peinsde, verstond slechts half meer, wat men van den ruiter zonder hoofd en van het houten bruggetje vertelde. Wakende droomde hij, hetgeen men verhaalde zag hij.

Intusschen was het feest bij van Tassel geëindigd. De oude pachters beklommen met hun familiën de plumpe wagens. Eenige meisjes reden te paard en werden door hun broeders of vrijers vergezeld. Weldra werd de stilte door niets meer gestoord dan door het verwijderde gelach, den hoefslag der paarden en het dofse geraas der wielen. Eindelijk hielden deze laatste toonen ook op. Slechts een enkele der genoodigden had de hoeve nog niet verlaten. Ichabod had Katrina gevraagd om haar eenige oogenblikken te spreken. Wat durfde hij haar zeggen? Wat durfde zij antwoorden? Van dit alles weet ik niets; maar toen Ichabod vertrok was de fierheid en de hoop van zijn aangezicht verdwenen. De jonge nuf had zeker zijn inbeelding doen ophouden. De ongelukkige schoolmeester zag er uit als een zon, wier stralen door de eklips weggenomen zijn: zijn ooren hingen nederwaarts; zijn groote groene oogen stonden dof; zijn voorhoofd was zoo laag gebogen, dat het zich op de hoogte bevond waar anders gewoonlijk de kin was. Had Katrina hem regtuit bekend, dat zij, door hem te doen hopen, geen ander oogmerk gehad had dan de jaloesie van Bram van Brunt op te wekken? Was zij zoo wreed geweest van hem te doen begrijpen, dat hij een dwaas was van zich te verbeelden, dat men iemand zoo leelijk, zoo gulzig, zoo laf, zoo verwaand en zoo belageheelijk als hij, zou kunnen beminnen? Ongetwijfeld woelden er eenige van die onaangename woorden in het hoofd van Ichabod Crane, terwijl hij zijn stegen knol met de hielen in de zij-
1856.

den stiet, want hij geleek meer op een kippen-dief dan op den triomphantelijken held van een liefdes-avontuur.

Het landschap had niet hetzelfde voorkomen meer: Ichabod bewonderde nu noch de wijngaarden, noch den te veld staanden oogst, noch de bosschen, noch de rivier, noch de lucht, alles rondom hem was treurig. De wateren der Tappan-zee, die hij voor weinige uren zoo klaarschijnend zag, waren nu olie- en loodachtig. Het vaartuig, dat ten anker lag, scheen hem een spook te wezen. De gepluimde zangers hadden hun gekweel gestaakt; slechts in de verte hoorde men het blaffen van den wachthond of den langen kreet van een armen vogel, die door een onzichtbaren vijand overvallen werd. Welk oogenblik ware gunstiger geweest om over spoken en tooverij te denken, waarmede de verbeelding van Ichabod zoo dikwijls gestreeld was geworden! Maar de ongelukkige Magister kon in de gemoedsgesteldheid, waarin hij toen verkeerde, geen vermaak in deze duivelsche poëzie scheppen. Hij vond haar integendeel onaangenaam en lastig, en zou ze wel geheel hebben willen vergeten. Te vergeefs beproefde hij dit. Hij gevoelde een zekere rilling, zoodat zijne tanden door het kleppen bijna braken, toen hij een eikenboom naderde, die door de geheele streek bekend was; het scheen een reus onder al de omringende boomen te wezen, en zijn knoestachtige en zonderlinge takken waren groot genoeg voor gewone stammen. Deze boom was juist degene welke getuige geweest was van de treurige geschiedenis van majoor Andries. Ichabod sloeg zijn paard en begon te fluiten: o ijselijkheid! tussehen de takken werd zijn gefluit beantwoord. Er verscheen iets witachtigs tegen den stam. Crane sloot zijn oogen. Op twee honderd passen afstand van den boom doorsneed een kleine beek den weg, en stortte zich uit in een moerassige en houtrijke streek, die onder den naam van Willy's-moeras bekend is. Eenige half vermolmde planken dienden voor brug, en deze lag juist tegenover een menigte eiken- en kastanjeboomen, die met wilde wijngaardranken als doorweven waren en aldus een digt begroeid, ondoordringbaar geheel uitmaakten. Onder deze kastanjeboomen hadden de soldaten zich
20

verborgen om den majoor te bespieden en te overvallen. Ichabod's hart klopte schier hoorbaar, hij spoorde zijn paard en wilde met een enkelen sprong over de brug rijden; maar in plaats van regt vooruit te loopen, liep het oude koppige dier ter zijde en juist tegen de leuning. Crane trok met den regter teugel, en het beest begon in een geheel tegenovergestelde rigting, dan langs den weg naar de school, door een bosch van wilde moerbeziënboomen en door vlierstruiken te galopperen. De vertoornde onderwijzer sloeg met de zweep, en de hielen tegen de magere ribben van Kruid, die eensklaps stilhiel met gevaar van zijn droevigen berijder twintig schreden ver van zich neder te werpen. Tegelijkertijd hoorde Ichabod een geklots in het water en op den rand der beek ontwaarde hij, ondanks de schaduw van het boschje, een onbewegelijke menschelijke gedaante. Zijne haren rezen te berge. Wat aan te vangen? — Wat zou er gebeuren? — Hij kon niet meer vlugten, want de spoken hebben vleugelen. Crane verzamelde al zijn moed en riep bevende: Wie is daar? — Er volgde geen antwoord. Sidderend herhaalde hij zijn vraag. — Dezelfde stilte bleef heerschen. — Ichabod ranselde uit alle magt op de taaije huid van Kruid, en het hoofd buigende begon hij onwillekeurig te zingen. De gedaante bewoog zich, en stond met een enkelen sprong op het midden van den weg. De schoolmeester zag toen, dat het een groote ruiter was, die op een zwart, sterk paard met langen staart en manen zat; overigens scheen dit verschrikkelijk wezen, het zij het een mensch of een duivel ware, eerst geen kwade voornemens te hebben: het plaatste zich aan de blinde zijde van Kruid. Ichabod had slechts twee uitvlugten: óf dezen verdachten gezelschap vooruit te rijden, óf achter te blijven. Eerst zette hij zijn paard in gestrekten galop; maar de geheimzinnige onbekende galoppeerde naast hem. Ichabod hield den teugel in en stapte; het spook deed even zoo. Ichabod hield stil; het spook verroerde zich niet meer, en altijd bleef dezelfde stilte heerschen! Crane beproefde te zingen, dan zijn drooge tong weigerde hem te gehoorzamen. Hij vervolgde zijn togt op nieuw en, een heuvel oprijdende, zag hij, dat de geest zeer groot en in een mantel

gewikkeld was, en, o ijselijkheid! hij had geen hoofd op den romp, maar hield het in een laken gewikkeld vóór zich op den zadelpknop. Bij dit gezigt was Ichabod buiten zich zelve, hij sloeg, ranselde en schopte den armen Kruid, die, om een einde aan de zaak te maken, de beste partij koos: hij ging aan het hollen en de beide ruiters vlogen over hagen, bergen en beken heen, deden de steenen opvliegen, de vonken uit de keijen springen en het slijk rondspatten. Weldra ontwaarde men op eenigen afstand de kerk op den heuvel en het kerkhof. De woedende togt duurde onafgebroken voort, en tot toppunt van ongeluk brak de singel van het zadel van Kruid. Ichabod had slechts den tijd om met de beide armen den hals van het oude paard te omvatten; het zadel viel op den grond, en hij hoorde er het spookpaard op trappen. Hij dacht aan de woede van Hans van Ripper (want het was zijn zondagsche zadel), maar deze gedachte verdween onmiddellijk, want hij vreesde wel wat anders. Zijn lot moest spoedig beslist worden; nauwelijks bezat hij kracht genoeg om zich aan een der meest uitstekende beenderen van Kruid vast te houden, en hij schokte zoodanig op de ribben en de borst van het ellendige dier, dat hij elk oogenblik vreesde op den grond te zullen vallen. Eensklaps rees er een straal van hoop voor hem op. Door een opening tusschen de boomen zag hij de brug bij de treurwilgen. Was het dáár niet, dat, volgens alle de oude en nieuwe vertellingen, de Hes gewoonlijk verdween, door in de boomen te vliegen of in het water te springen? De bleeke weerschijn eener ster in de beek scheen zijn hoop aan te moedigen — Als ik daar kan komen, dan ben ik gered! zeide Ichabod bij zich zelve. Tegelijkertijd hoorde hij het zwarte paard van vermoedheid hijgen; hij scheen zelfs zijn warmen adem te voelen. Den ouden Kruid krampachtig vasthoudende, schopte hij hem hevig, kwam eindelijk op de planken en bereikte den anderen oever. Een vreugdekreet ontsnapte zijn lippen, hij zag om: het spook zou dan in een vuur- of zwavelstraal verdwijnen. Maar welke teleurstelling! de ruiter reed nog achter hem, en, in zijn stijgbeugel staande, was het afschuwelijke wezen gereed hem met iets te werpen.... En

met wat? — Met zijn hoofd!..... Ichabod boog zich voorover om deze aanraking te vermijden, maar het mogt niet helpen! De betoverde kop kwam tegen zijn hersenpan terecht, en onze held werd zandruiter gemaakt, terwijl het spook en Kruid voortvlogen, alsof zij door een wervelwind opgenomen werden.

Den volgenden ochtend stond het oude paard van van Ripper zonder zadel, met den toom op den hals gras te vreten voor de deur van zijn meester. De kinderen kwamen op het gewone uur ter school, maar de schoolmeester verscheen niet. Hans van Ripper stelde een onderzoek in. Na lange vergeefsche moeite ontdekte men te midden van een akker het zadel, waarop de indruk der beide hoeven nog zichtbaar was. Aan de overzijde der brug, dicht aan de beek, op de plaats waar het water het onklaarste en diepste is, vond men den hoed van den ongelukkigen Ichabod; een weinig verder..... een in stukken liggende pompoen! Men vischte in de beek, maar het ligchaam werd niet opgehaald.

De oude Hans van Ripper maakte de inventaris van den armen schoolmeester op. Hiertoe werd niet veel tijds vereischt. Twee sokken en een halve, twee dassen, twee paar wollen kousen, een oude versletene broek, een verroest scheermes, een gebroken fluit, een gezangboek, eenige spookhistoriën, een boek om droomen uit te leggen en een om de toekomst te voorspellen, hierin bestond het geheele vermogen van wijlen meester Ichabod. De overige boeken en de schoolbenodigdheden behoorden aan de gemeente. Tusschen de bladeren van het droomboek was een beklad en bekribbeld stuk papier waarop eenige verzen ter eere van de erfgenamen van van Tassel geschreven stonden.

Deze geheimzinnige gebeurtenis gaf, zoo als men denken kan, aanleiding tot veel veronderstellingen. Algemeen hield men het er voor, dat Ichabod door den hessischen ruiter weggevoerd was. Men beklagde hem wel een weinig, maar alzoo hij ongehuwd en aan niemand iets verschuldigd was, vergeet men hem ook spoedig; de school werd naar een ander gedeelte der valei overgebracht en een andere onderwijzer aangesteld. Sedert dezen tijd begonnen de ruïnen der oude school door geesten bezocht te

worden, waarvan er een, naar men zeide, juist op den ongelukkigen Ichabod geleek: het was de schoonste niet.

De lezers zullen wel raden, dat Bram van Brunt spoedig met Katrina van Tassel huwde. Wanneer men van Ichabod en van de pompoen sprak, begon hij luidkeels te lagchen, tot groote ergernis der oude vrouwen, die van schrik rilden, wanneer zij aan den verschrikkelijken dood van den schoolmeester dachten, waaraan zij geen van allen twijfelden.

De schrijver van deze geschiedenis voegt er bij, dat een oude boer, die een reis naar New-York gedaan had, bij zijn terugkomst verhaalde, dat meester Ichabod nog leefde en zijn beroep had laten varen, om in de regten te studeren; dat hij een zekere rol voor de balie gespeeld had, dat hij politicus, kiezer en dagbladschrijver geworden en laatst tot griffier bij de regtbank te Baltimore benoemd was.

Zijn er zoo?

Mevrouw Snipsnap was een tamelijk welgestelde dame tusschen de 43 en 50 jaren. Sedert drie jaren weduwe, leidde zij met behulp der renten van haar vermogen een zeer lief »leventje», gelijk de menschen zeggen; zij stond 's morgens ten 8 ure op, en nadat zij ontbeten en haar toilet gemaakt had, ging zij gewoonlijk naar de eene of andere vriendin; 's middags at zij wat haar goed smaakte, en met het overige gedeelte van den dag handelde zij naar goedvinden. En toch was mevrouw Snipsnap niet gelukkig! haar ontbrak, om mij kort uit te drukken, *liefde*.

»Geen kleinigheid!» hoor ik menige blozende, achttienjarige schoone uitroepen. Liefde! Bij een tamelijk vermogen kan het iemand waarlijk aan geen liefde ontbreken.

Ja, en toch was het haar in de drie jaren van haar weduwenstaat nog niet gelukt een nieuwe betrekking aan te knopen, of liever, geknoopt waren zij wel, maar telkens werden de knopen weer losgescheurd.

Mevrouw Snipsnap, die kinderloos was, had namelijk twee gehuwde nichten, die in vereniging met haar mannen, iedere verbindtenis harer teërgeliefde tante tegenwerkten, om

de dood-eenvoudige reden, dat haar geld in de familie bleef, en zoodra was de liefde ademde weduwe niet op het punt zich voor het echtaar met een man harer keuze te vereenigen, of zij vernam altijd plotseling, door een harer neven of nichten, een verregaande trouweloosheid van haar bruidegom, hetgeen ten gevolge had, dat het huwelijk niet doorging.

Zoo was er weder een jaar voorbijgegaan, en mevrouw Snipsnap's hart was nog altijd vrij.

»Wanneer zij maar eerst de vijftig te boven is,» meenden de nichten, »dan zullen haar die huwelijken wel uit het hoofd gaan! Alles moet aangewend worden om een nieuw huwelijk te verhinderen!»

Wij zullen zien!

Mevrouw Snipsnap had een aardig dienstmeisje, dat zij haar volle vertrouwen schonk; zij gaf haar rijkelijk wat zij behoefde, en maakte haar de dienst zoo aangenaam mogelijk. Een ding slechts verbood zij haar, hetgeen zij haar telkens met onverbiddelijke gestrengheid toevoegde, n. l. dat Johanna geen vreijer mogt hebben. Was het nu uit belangstelling in en bezorgdheid voor Johanna, of, hetgeen deze vermoedde, uit spijt, omdat zij zelve zonder liefde was, genoeg, de weduwe had bedreigd, dat, wanneer zij haar dienstmeisje ooit met een vrijer zag, zij haar op staande voet uit haar dienst zou jagen.

Doch de liefde laat zich niet smoren!

Johanna gloeide voor een knappen, blonden schildersknecht, en verzuimde geen gelegenheid om hem nu en dan eens te spreken.

Nu! tot oudejaarsavond!

Gelijk de beide nichten zich altijd beijverden, haar tante op de handen te dragen, zoo was het ook nu. Tante werd door beide tot het begraven van het oude jaar uitgenoodigd, en daar zij slechts op één plaats te gelijk kon komen, zoo was men overeengekomen dezen avond bij de oudste nicht gemeenschappelijk door te brengen.

Het was 5 uur na den middag, toen Johanna haar lief op de straat tegenkwam, en tot hem zeide: »De oude gaat om zeven uur weg en komt niet voor twaalfen terug; zorg dus, dat gij er om 8 uur bent; de oude meerkat heeft mij een dubbeltje voor »kleingood» gegeven;

ik leg er centje van het huishoudgeld bij; meer dan een half pond suiker heb ik uit de provisie-kast medegebragt, en een flesch rum heb ik uit het keldertje weten te krijgen, niettegenstaande zij er de sleutel van heeft. De beminnelijke jongen beloofde haar niet te doen wachten, en ieder ging daarop zijns weegs.

Precies ten 7 ure verliet mevrouw Snipsnap haar woning.

Precis ten 8 ure verscheen de zoon van Rembrandt. De reuk der grog kwam hem reeds tegen, en zijn oogen op de gevulde glazen riggende, riep hij in geestdrift uit:

»Mijn Johanna, liefste mijn,
Eens zult gij de mijne zijn!»

Daarna zette men zich op de »causeuse» der weduwe neder, welke deze slechts op hooge feestdagen zonder overtrek, alleen met een door haar zelve geborduurde »anti-macassar» plagt te gebruiken.

Johanna vertelde allerlei aardigheden van de oude heks, en was in het bijzijn van haar Gerrit regt gelukkig.

Zoo waren er meer dan twee uren in een zoete roes vervlogen. Niemand van hen dacht aan een voorval, dat hen zoo noodlottig bejegenen en scheiden zou. Zoo bemerkten zij het binnentreden eener bejaarde dame ook niet eerder, dan toen deze, met een gil van verbazing, bij den aanblik van een man op de »causeuse», en toevalliger wijze juist in zijn armen zonk. »Hé réjé, Mevrouw!» want het was niemand anders dan haar waardige meesteres, »wat scheelt u?»

Meer van ijverzucht dan van zorg om haar mevrouw vervuld, poogde Johanna, deze van haar geliefden los te maken, wat haar echter niet gelukte, omdat deze hem waarlijk krampachtig vast hield.

Eindelijk kwam de dame weder tot zichzelf en lispte: »Johanna, spoedig, haal den doctor, ik ben zoo — zoo — zoo, ik ben zoo!»

»Maar laat ik u toch eerst oprigten!»

Met groote moeite verhief zij zich, en herhaalde de woorden »Johanna, spoedig, haal den doctor; lieve hemel wat ben ik daar verschrokken, o zoo verschrokken!»

Eindelijk voldeed Johanna aan haar verzoek. Gedurende haar afwezigheid, gedroeg zich

de schilder, die spoedig van zijn schrik hersteld was, zoo galant mogelijk; hij greep spoedig de rumsflesch, druppelde daarvan een weinig op een stukje suiker en stak het in haar mond; vervolgens haalde hij een glas water, in het kort, hij was een goede zieken-oppasser.

Mevrouw Snipsnap wilde hem aanvankelijk verwijtingen doen; maar toen zij in zijn deelnemend, goedaardig gelaat zag, liet zij dit na en zeide: »O! gij doet te veel voor mij, waarmee zal ik u dit vergelden?»

»Ach! hoe gaarne zou ik mij om u grootere moeite willen getroosten, wanneer ik een vriendelijk lachje daarvoor tot belooning ontving!» sprak de schilder.

»Ligt er u dan zoo veel aan gelegen?» hernam de dame.

»Oneindig veel!»

Mevrouw Snipsnap's wangen kleurden als eene roos, en zij zeide: »Maar neen, gij bemint Johanna toch meer?»

»Meer, waarlijk niet, zij is slechts een kennis. Sedert tien minuten eerst ondervind ik wat liefde is, maar ach, onbereikbaar!»

»Onbereikbaar? En wien geldt het?» vroeg de dame eenigzins beschaamd.

»Wien anders dan u!» riep de jongeling uit, en viel aan haar voeten.

»O sta op, ik bid u. O, ik ben zoo verschrokken van u.»

»Van mij?» riep de jongeling en greep mevrouw Snipsnap haar hand, hetgeen zij toeliet.

In hetzelfde oogenblik trad Johanna binnen; als een Furie liep zij op den trouwlooze toe, gaf hem met haar vuist eenige stompen op zijn rug en riep verwoed: »O afschuwelijke man! ondankbare! dief! roover! moordenaar van mijn hart! En gij mevrouw, zijt een laaghartige vrouw! een meerkat! die zich niet schaamt mijn vlasbaard te verleiden, foei! gij moest u de oogen uit het hoofd schamen!»

»Gij zult morgen mijne dienst verlaten!» antwoordde mevrouw Snipsnap hierop.

Op deze woordenwisseling volgde een hevige strijd en Gerrit meende niets beters te kunnen doen, dan zich uit de voeten te maken. Doch naauwelijks had hij den deurknop in de hand, toen zoowel mevrouw als Johanna naar de deur vloog, deze, om den galanten schilder uit te

lichten, gene, om hem met gebalde vuist vermaningen te geven.

De schilder wist niet wat te doen. Hier beijverde zich de liefde, dáár vervolgde hem de haat. Doch spoedig herstelde hij zich, rukte de kamer- vervolgens de trapdeur open en vlugtte (hoewel met een duchtigen oorveeg van Johanna, die hare mevrouw van de deur gedrongen had) het huis uit.

De beide vrouwen stonden nu woedend tegen elkander over. Johanna had spoedig een bezem genomen, en sloeg daarmede wakker op haar meesteres los, toen plotseling de door Johanna ontboden geneesheer aan de deur verscheen en getuige van deze handtastelijkheid werd.

Naauwelijks had de dame den geneesheer bemerkt, toen zij dezen met de woorden: »Red mij uit de handen van deze razende!... laat haar arresteren!... zij heeft mij geslagen!... Gij zijt getuige!... o!...» onmagtig in zijne armen zonk.

Spoedig was het geheele huis in rep en roer — de commissaris van politie draalde niet lang — de geneesheer als getuige, verklaarde alles ten nadeele van Johanna, en voerde haar door zijne dienders naar den kortegaard (corps de garde).

Zoo eindigde de oudenjaarsavond!

Hoe die avond aan deze drie gesmaakt heeft hebben wij niet juist vernomen; maar zeker is het, dat mevrouw Snipsnap bij haar nieuwjaars-toilet menige sporen van uiterlijk geweld op haar gelaat bemerkte, de schilder zich den oorveeg van Johanna herinnerd, en Johanna zelve over de plotselinge verandering harer woning moet nagedacht hebben!

J. Sasse.

Herinneringen.

Wij zijn allen een kind geweest, de een wat langer en de ander wat korter, lezers! we hebben kinderlijk gedacht en gehandeld; we hebben gestoeid en gevochten, geknikkerd en gehoepeld (ik spreek van jongens, van het doen en denken van meisjes weet ik niet veel; ik ben een jongen geweest), vogelnestjes uitgehaald en appels gestolen, ter sluijs gerookt en stilletjes

uit school gebleven, domme streken uitgehaald, kleeren gescheurd en klappen gekregen; ja! wat hebben we al niet gedaan, toen we nog in die jaren waren, die we *toen* verwenschten, en *nu* zoo gaarne terugwenschen, nu we, kinderlijk gesproken, *groot* geworden zijn.

Wat ge van dien zaligen tijd denkt, lezers!

..... als de jongenskiel
Nog om de schouders glijdt!

dat weet ik niet. Die idées zullen wel gewijzigd zijn naar de wijze, waarop gij hem, ieder in het bijzonder, hebt doorgeleefd: binnen akeelige stadsmuren, of op een stijf, gegeneerd dorp, waar een baron als kontroleur of ontvanger den toon gaf; waar ongetrouwde dames, gepensionneerde kapiteins-weduwen, met een legio kokette oude dochters rondfladderden en de reine jongens-atmosfeer verpestten, waar je de schoenen niet mogt vuil maken, de hatelijke kraagjes niet mogt besmeren, waar een liefhebberij-concert, een Nut, een of ander iets tot Nut en Vermaak en al die stads-naäperijen meer waren — of, even als ik, op een eenvoudig Geldersch dorp, zooals het voor een groote 20 jaar was. Ja, *was*, mijne lezers! Het is zoo niet meer als vroeger. Helaas, neen! De menschen worden er ook al beschaafd. Men kan daar een jonge boer niet meer wijs maken, dat een van zijn confraters een parapluie of zoo iets met den telegraaf laat verzenden; dat vertellen ze onder elkander als aardigheden, en dat is maar goed ook; maar het is een bewijs voor den vooruitgang. En ook de groote posmouwen van de boerendames en de mantilles en ik weet niet wat al meer. Ze schamen zich nu over hun vroegere eenvoudigheid, ze doen hun best de laatste sporen daarvan te vernietigen. Maar worden ze daarbij beter? Ik zal wel oppassen het tegendeel te willen beweren: prijsvragen en verhandelingen en Nuts-voorzittingen hebben dit onderwerp al genoeg afgezaagd en trachten te bewijzen, wat die beschaving vermag. Veranderingen brengen ze te weeg, dat is zeker, en ze zal ons dorp nog wel meer veranderen, als de aardappelen-ziekte nog maar wat aanhoudt, of de Krim weer in den brand geschoten wordt. Ze kan er nu ook veel gemakkelijker komen als vroeger, toen ze nog maar op het gaauwst met van Gend en

Loos uit Zutphen kwam; gelukkig had die zijn tarief wat hoog gesteld, zoodat ze daarvan niet veel profiteerde. Maar nu komt ze met de spoor en die zet haar op een uur afstands van ons dorp af (als ze ten minste een pas heeft, anders zenden de pruisische commiezen haar weer naar Zevenaar). Ik wed, dat ze er zoo groote veranderingen en hervormingen maakt, dat mijn vriend in de Oost, als hij over eenige jaren t'huis komt, zal denken, dat hij in Parijs, of op zijn minst in een dorp daar in den omtrek is gearriveerd. Maar laat dat leelijke wijfer doen, wat zij verkiest: ik stel me ons dorp veel liever voor zoo als het *was* dan zooals het *is*, en on-eindig liever dan zoo als het *worden* zal.

Welke gelukkige dagen heb ik daar in mijn jeugd niet doorgebracht! Ik teer er nu nog van nu ik eindelijk *groot* geworden ben. Welke genotrijke vrijheid smaakte ik niet, als er geen school was, zaturdags in *den bosch*.

Ja, mijne Heeren! *bosch, ons bosch is mannelijk!* en is, met al de veranderingen, die de deligence van van Gend en Loos en de spoorwagen er hebben heengekruid, nog *mannelijk* gebleven; want we hebben er een onbepaald respect voor, of liever *hadden*, voor *dien ouden bosch* van drie uur in den omtrek. We dachten er niet aan, we hadden het met de moedermelk ingezogen, om hem niet als een ouden eerwaardigen reus ons voor te stellen; we bragten hem niet onder de rubriek der woorden, waarvoor we geen geslacht wisten te vinden; geen onzer heeft ooit getwijfeld aan zijn mannelijkheid. Maar of hij mannelijk zal blijven, dat weet de Hemel; ik twijfel er zeer aan, en ik geloof met reden. Hij zou een harden strijd hebben met die mevrouw, waarvan ik zoo even sprak. Ze begint er al aan te werken. Vreemde overloopers, die zich in dat "lieve" dorp neêrzetten (omdat het er zoo *lief* is, zeggen ze, en dat is waar ook, maar het is er ook niet *duur* leven, onder ons gezegd; ze kunnen er met een kleinigheid al een boel wind maken, en dan heeten ze ook al ligt *mevrouw*), vreemde overloopers, zeg ik, beginnen er al aan te tornen, ze zullen hem zijn ouden duffel gaauw uit hebben en hem een *onzijdig* kleedje aantrekken, daaraan twijfel ik niet meer. Dit wordt hun daarin nog al in de hand gewerkt door

den Rentmeester en den onder-Rentmeester en door andere oeconomische heeren, die meer voordeel zien in akelig eiken kreupelhout, dan in zijn honderdjarige kinderen, die hemelhooge eiken en dennen, die hen dat eerwaardig voorkomen geven, en waarin zich vroeger (want ze zijn nu al grootendeels omgehakt) de eekhoorentjes zoo heerlijk amuseerden, en zich zoo regt op hun gemak gevoelden, als wij hun rust niet kwamen storen. Om de waarheid te zeggen, heb ik zelf dien eerbied niet meer voor hem, als vroeger; hij begint er elk jaar al kaler en kaler uit te zien; het is alsof hij de anderdaagsche koorts heeft; hij vervalt bij den dag. Zijn ouden dikken duffel wordt hem bij lappen van het lijf gescheurd, en weer opgelapt met een gedrukt katoentje of mousselijntje. Hij begint hoe langer hoe meer op een modeplaatje te gelijken.

O! als ik hem nu zie in dien treurigen opschik, en ik stel hem mij voor den geest als vroeger, dan zit ik als Marius op de puinhooopen van Carthago, of als een oude conservatieve Rus bij de bouwvallen van Sebastopol, en ik verwensch al de bewerkers van zijn tegenwoordige naaktheid, als die oude Rus al de Engelschen en Franschen. En toch is hij mij nog altijd dierbaar; de herinnering aan de genoegens, die hij mij aanbood, zullen nooit uit mijn dankbaar hart gewist worden, en ik zal *den bosch* blijven zeggen zoolang ik adem haal, en ik zal het aan mijne kinderen diep inprenten, (als ik er ten minste eens mag krijgen) al is dit dan ook de eenige hulde, die ik mijn ouden vriend in zijn stervensuur kan brengen.

Ja, dat waren genoegens, die wij door hem smaakten. Als we op die Zaturdagen met ons oudste haatje aan daarheen stormden, onze eerste bezoeken aflegden bij oude bekenden, boven in de boomen, die vóór acht dagen met ons eerste bezoek waren vereerd geworden, maar die in aangename afwachting van een tweede waren gebleven, omdat toen hun eijeren te gering in getal of hun jongen te kaal waren verklaard. En hoe dikwijls ondervonden wij, bij die bezoeken, dan ook niet diepe, smartelijke teleurstellingen, grievend leed, als die nog te kale jongen als lieve vogeltjes hun vrijheid waren gaan smaken, of, wat het ergste was, als vlugge confraters ons de loef hadden

afgestoken. Dan kon een tot over de ooren verliefd jongman niet gekker op zijn neus kijken, wanneer b. v. zijn beste vriend zijn lieve Truitje of Kaatje, of wie dan ook had weggekaapt. Maar was die smart dan wel zoo blijvend als de zijne; liepen we dan zuchten in de manschijn, smolten we dan als sneeuw voor de zon? O neen, lezers! integendeel, zoo iets vuurde onzen moed aan, dat spoorde ons aan tot nieuwe daden. Vonden we dan weer wat nieuws, al was er dan ook maar één ei in, dan moest het meè zonder genade. Waarom zouden we ons dan ook weer laten beet nemen?

En als de vangst dan goed was geweest, met welke vreugde keerde we dan huiswaarts, met zegeteekenen beladen, met lauweren bekroond! Dan trokken we het dorp in als de overwinnaars in de olympische spelen, door sommige onzer makkers met bliken hunner bewondering begroet en vereerd, door andere met afgunstige bliken aangekeken, juist dit gaf ons de grootste voldoening. Maar was het tegendeel het geval, hadden we, na veel inspanning en tobben, een kleinigheid opgedaan, of ook wel niets, dan slopen we binnen met angstige schuwe bliken, om toch door niemand te worden opgemerkt, want, o! dan was die honende lach, dat hartverscheurend gejuw van onze vroegere benijders onuitstaanbaar. Met gescheurde kleederen, half lamme beenen, en hongerige magen, kropen we dan door een of ander gat in de haag binnen en kregen dan soms nog tot opwekking een pak slaag, of, wat het ergste was, geen eten, voor die opgescheurde kiel of voor een halve pijp der oude broek, waarvan de andere helft boven in een oude boom was blijven hangen. Ieder dezer togten zou een bekwame hand kunnen uitwerken tot een heldendicht, dat met Wielands Oberon om den zegepalm zou mogen dingen.

Gevoelt gij nu niet, lezers! hoe smartelijk het mij treft, als ik mijn ouden vriend zoo armzalig zie toetakelen? wat zal er toch eindelijk van hem overblijven! Ach! mijn hart krimpt in een, ik..... ik.....; maar laat ik toch mijn gevoel bedwingen. Menige lezer haalt medelijdend de schouders op bij deze mij zoo dierbare herinneringen. »Wat maalt die kerel toch om dat oude bosch" hoor ik hem zeggen.

Ik zou er ook zoo niet om tobben, dat verzeker ik u Mijnheer! op mijn woord niet, als ik in zijn gedaante-verwisseling niet het beeld van ons lieve dorp zag. Hij gaat elk jaar een stap achteruit in zijne trotsche eenvoudigheid, in zijne innige, voorvaderlijke gastvrijheid, en 't is of het invloed heeft op de bewoners van ons dorp. Maar het is toch maar goed, dat ik eindig. Hoe zal men ook belang stel-

len in deze treurige ontboezemingen, zoo geheel van romantische tafereelen ontbloot. Ook zou mijn droefheid me misschien te ver medeslepen; ik wil niet gaarne een mal figuur in 't publiek maken, en dat zou er al heel gaauw van komen, dat merk ik al. Ik wacht liever, tot ik eens een vrolijke bui heb; daarom, vaartwel! tot wederziens!

W.

B.

CURIEUS ALLERLEI.

Mijn vader kent drie talen, zeide onlangs de dochter van een boer te Wapserveen.
En die zijn? vroeg men haar.
Gereformeerd, Fransch en Wapserveensch. *Avh.*

De grootste losbol, zegt men, wordt de beste echtgenoot — waarschijnlijk op gelijken grond, dat de grootste dronkaard het meest geschikt is om eene lezing over de matigheid te houden. *Avh.*

SCHOOLMEESTER (een jongen bij den kraag hebbende).
„Zeg, lomperd, van waar komen alle goede gaven en giften?”

De leerling was bedremmeld en zweeg.

SCHOOLMEESTER (hem een paar nijldige oorvijgen en tevens de oplossing van het problema gevende). „Van boven, domkop.” *Avh.*

Een dorpsleeraar werd onlangs door zijne gemeente dringend verzocht, om gedurende de heerschende droogte om regen te bidden. „Nu,” zeide hij, „als gij het dan volstrekt hebben wilt, zal ik het doen, maar ik zeg u vooruit, het helpt niets, zoolang de wind in dien hoek blijft.” *Avh.*

„Hoor, vriend, je bent dronken.” Dronken? wel zeker, dat ben ik — nou al — tweejaar geweest. Mijn broer en ik — behooren tot het matigheidsgenootschap; hij preekt — en ik — ik geef waarschuwende voorbeelden. *Avh.*

K. Hoe, mijnheer, wat zie ik, ge zijt gewond?
H. Och, 't is maar een vinger die zweert.
K. Daar weet ik raad voor: doe er elken avond bij het slapen gaan *nuchter* speelsel op, tot dat het genezen is. *Probatum est.* *Avh.*

VROME MATRONE. Belieft mijnheer ook een wolkje melk in de thee?
ZEEKAPITEIN. Geef mij voor den b..... maar eene donderwolk. *Avh.*

„Mijnheer! ik heb de eer, UEd. mijne vrouw en mijne dochter voor te stellen, *de jongste is mijne dochter!*” *D. Hp.*

Zeg reis, broertje, weet jij ons de weg naar het tucht-huis te wijzen, wij wilden 't wel reis even zien, we komen hier zoo zelden?

„Ja, minheiren! ga jullie dan maor regtuit bai de zulversmid en gap der ieder een zulveren beker, dan zellen ze jelui de weg precies wijzen en je der zelfs heen brengen ook.” *D. Hp.*

„k Heb een vreeselijke pijn in mijn oog, vriend! wat weet je er op?”

„Ja, zie je, voor eenigen tijd had ik het justement net zoo met mijn regter oog-tand; ik liet hem door *Mallan* te Amsterdam uitrukken, en de pijn was „dabin!” je mot nou zelf maar weten wat jou te doen staat!” *D. Hp.*

Parbleu! kijk reis, jou flambard past net precies op mijn knikker! — wij hebben dus *een* hoofd, zie je!
„Waarachtig niet, amice! ik heb mijn hoofd voor mij zelve alleen!” *D. Hp.*

Den beroemden Lessing met eenige vrienden voorbij een galgenveld wandelende, werd verzocht eene *ex-temporé* op een nog hangende booswicht te vervaardigen, onmiddellijk sprak hij in dezer voege:

„Hier rust hij — als 't niet waait!” *D. Hp.*

DE HUISBAAS,

DOOR

D. HOUTKAMP.

I.

Wanneer gij op uw gemak des Maandags of Zaturdags Amstels achterbuurten doorslentert, zal uw oog onwillekeurig op zeker persoon vallen, die het eene huisje uit, het andere weder inkruipt, terwijl hij een linnen geldzak, met een half dozijn touwen toegeknoopt, in de eene, en een oud smerig handeloos kladboekje in de andere hand houdt. Die man is eigenaar van eenige perceelen, waarin elke kamer en kelder afzonderlijk aan de burgerlieden verhuurd is, die elke week moeten zorgen, dat de huurpenningen op den bepaalden tijd klaar liggen, om door den huisbaas, die in dat opzigt een zeer accuraat man is, te worden weggehaald, wanneer zij namenlijk niet genegen mogten zijn naakt en bloot op straat te worden gezet, of door een onmenschenlijken deurwaarder hun inboedel, hoe nietig deze dan ook moge zijn, voor de deur der woning te zien verkoopen.

Zulk een huisbaas, of huisjesmelker, al naar dat men hem gelieft te noemen, is gewoonlijk een man, die, of door de loterij en enorme speculatiën, of door het „erbschaft hollen” van oude ooms „aus dem Deutschen vaterland” van een „armen bakkersknecht” een sinjeur is geworden, die van een 25 woningjes, welke van 50 cent tot 1 gulden per week aan huur doen, met een hond of kat, als een moderne Jan de Wasccher, rondsukkelt, en ofschoon hij zeer roijaal leven konde, zeer eenvoudig, ja soms armoedig leeft. Hij draagt een blaauwen langen jas, met panden van zóóveel ellen en zóóveel duimen lang; vervolgens heeft hij een witte das zoo sterk om zijn hals geknepen, dat zijn opgeblazen hoofdje, waarin een paar Duitsche oogjes als starren aan den hemel schitteren, zeer aardig uit den jas komt kijken. Het is jammer, Lezers, dat de „Humorist” niet met houtgravures geïllustreerd wordt, ik gaf u anders een perfect portret, tot aan de voeten uit, van een huisjesmelker.

Verzellen wij den Huisbaas een half uurtje op zijn route in een der armoedige wijken van Neêrlands hoofdstad,

1886.

„Dat zal me reis benuwen,” kraait hij binnensmonds, terwijl hij voor het eerste perceel op den hoek genaderd is, „dat zal me reis benuwen, of me koetjes met de felle koude en de duurte der levensmiddelen ook weér wat „krap aan” zijn, maar — ik zal van daag eens andere wetten stellen,.....”

„Goeden morgen zaám,” zegt hij tot den kruidenier en diens vrouw, die beiden op het bezoek van den huisheer niet zeer gecharmeerd schijnen te zijn en „pour commencer” den man de ruggen toedraaijen.

Terwijl de huisbaas de zoldering en vloer monstert, legt de kruidenier 10 stuivers op de toonbank.

De huisbaas spalkt zijn grijze oogen wijd open en zegt, terwijl hij de gelden en daarop den kruidenier beschouwt: „Hoe zit dat, Burgers? je hebt abus!”

„Wel wis en waraatje nicht!” zegt de kruidenier, die even als zijn huisheer uit „das Deutsche Vaterland” geboortig is, en om die reden nog wel eens bij den ouwe (zoo als men hem noemt) een potje mag breken, „er kehen zehn stuivers of für das behangsel, wir haben es ein wenig baikelapt, und das koste zehn stuivers!!!”

„Vijf—tig—cen—ten??” kraait de huisbaas, „wel mijn lieve man! dat kan je zóó voor je halen, neen, hoor reis, daar doene we van daag niet aan!”

„Je hebt er nicht an zu thun, wir haben es bereits gethan,” maauidt de kruidenier, „wir hatten jou bereits zwanzig malen gevraagd, aber jou verdante het, sie wollen von nichts wissen dan huurbezahlen, maar ripperasie haben wir Gott bessert, nimmer!”

„Nou, afin,” zegt PUNT (de naam des huisbaas) terwijl hij de huurpenningen in de linnen geldzak moffelt, „wat gedaan is, is gedaan, maar ik waarschuw je voor de tweede maal.... Zeg reis,” vervolgt hij, terwijl hij alle pogingen in het werk stelt om te hoesten, „heb je ook kandij voor de borst, Burgers?”

„Jawohl, hoe viel willen sie?”

„Geef mij voor twee dubbeltjes!”

De huisbaas steekt de kandij in den zak en loopt neuriënde, zonder te betalen weg,

„Hei! hei! meinher PUNT, nemen si mir

21

nicht kwallich, — maar — wenn ik er nicht direct van spreek, vergeet je 't — ich krijg zwanzig cents von der candij!"

»Die gaan van de reperasie af! dat kan er wel op overschieten, zoo duur is het papier niet," schreeuwte Punt, terwijl hij inmiddels den winkel verlaat en het tweede perceel, een keldertje, binnentreedt, hetwelk aan een oude tante verhuurd is, die van het

»Hier maac men musse op,"

ter naauwernood in staat is elke week haar zestig centen voor de huur te betalen.

»Goeje morgen, moeder Vet! — heb je 24 stuivers klaar, ik krijg immers nog van de vorige week ook?"

Moeder Vet, die, wanneer »de ouwe" komt, altijd min of meer Oost-Indiesch doof is, zegt, zonder hem ten antwoord te slaan, »wil je een kopje koffij, Punt?"

»Wat ben je van daag mededeelzaam," broemt Punt, »als dat maar niet weér op »geduld hebben" afloopt."

Gezamenlijk drinken zij een kop koffij, en na alvorens over de duurte van het spek en het »brutalen kruis", zooals moeder Vet het monument voor den volksgeest noemt, gesproken te hebben, zegt de ouwe Punt geen tijd meer te hebben en verzoekt één gulden en twintig cents!

»Och! men lieve Heer! — nou mot je reis verstaan. *Ka* van hier naast zeit gusteren: je krijgt nog een gulden van me, moeder Vet zeit ze, ik zal je betalen; ik zeg, ja, doet dat, morgen komt de ouwe.... ik wil zeggen, meheer de huisbaas, toen zeit ze, ja, zeit ze, maar ze heit et zulvers niet, dat arme mensch, ik mot wachten, en dus, meheer de huisbaas! wacht nog een weekje; apropos, wil je nog een kopje?"

»Neen, mensch! houd zelfs je kopjes en betaal me direct, hoor! Het was, dunkt me, een engelentrek van mij, dat ik je een week uitstel gaf, — en dus het moet er nu zijn."

»Waarachtig, Punt! ik heit het niet, met die kou en de duurte van — alles — ik zeg teuge me dochter, ja, kind....."

Het raakt mij niet, wat je tegen je dochter zegt, hoor liever, wat ik jou zeg: direct geld; of we zullen andere maatregelen.....

Moeder Vet, merkende, dat de huisbaas niet te verwikken noch te verwegen is, haalt een oude kous, waarin zich klinkende munt bevindt, voor den dag en betaalt den huisbaas een gulden aan brabantse centen.

Allemaal Brabanters, dat weerlichte goed, broemt Punt.

— Ei, waagt moeder Vet aan te merken, je wou te minste wel, dat je der nog een Keule naar vol van hadt.

De huisbaas, alles behalve met de honderd centen in zijn schik, verlaat na een koel hoofd knikje den kelder, en gaat den trap op naar de eerste verdieping, zijnde een kamer, die door een schoenmaker met zijn 2 zoons wordt bewoond.

»Als hij maar niet weer dronken is" broemt Punt, ik vrees er voor, er is weer zoo'n herrie daar boven. — Hij tikt aan de deur, doch hoort niets dan het vrij luidruchtig zingen van den schoenmaker:

Lustig mus man immer seijn!

Tikke - tikke - tikke - tikke - tikke - tikke

Lustig mus man immer seijn.

»Open! open de denr! schreeuwte Punt, nadat hij een half dozijn malen uit alle magt met zijn houtige knekkels aan de deur getikt heeft. Het gezang vervolgt:

In des lebans jammerthal!

Tikke - tikke - tikke - tikke - tikke - tikke

In des lebens jammerthal!

Findt man freude überall!

Hourah! juichten de jongens, en vader schonk de glazen vol... .

»Op de gezondheid van den ouwe;" hourah! schreeuwte de eene.

»Op de gezondheid van zijn geldzak! hip! hip! hip! hourahhh!" schreeuwte de andere.

De heer Punt heeft intusschen »par force" het slot gebroken en stapt als een Romenisch veldheer het vertrek in, waar de schoenmaker met zijn zoons aan het drinken van jenever zijn.

»Hourah! den ouwe!! hourah!

»Alles goed en wel, maak pret en plezier zooveel je wilt — maar — betalen! betalen is de basis! —

»k Heb kein geld mehr in mein haus!
Tikke - tikke - tikke - tikke - tikke - tikke
»k Heb kein geld mehr in mein haus!

»Dan," geeft de huisbaas ten antwoord, »moet je de gevolgen zien! — als je niet zorgt dat ik vóór 2 uur mijn 14 stuivers heb, moet je der af....."

»Hoerah! hip! hip! hip! hourah! voor den huisbaas!!" juichen de jongens. —

En de heer Punt, merkende, dat hier elk woord ter aansporing tot betalen te vergeefs is, klopt aan de deur eener tweede kamer, bewoond door een oude doove bes.

»Dag moeder Piet! hoe gaat het?"

»Tien uur, meheer Punt...."

»Ik vraag, hoe het je gaat en of je de centen bij mekaar hebt..."

»O! Zoo! bij een kaars! neen, meheer Punt, al ben ik een weinig hardhoorig (?) ik kan nog goed zien bij lichtendag, ik gebruik buitendien nooit een kaars, altijd een nachtlampje! —"

»Ja, ja! dat weet ik, maar heb je de 10 stuivers klaar? versta je me nou, moeder Piet?"

»Ja, meheer Punt, — maar ik wou wel, dat ik ze had, — maar ik heb ze niet hoor!!"

»Drommelsch wijf, het moet er zijn, jij het altijd uitvlugten..... bij jou mot ik nou toch ook altijd wachten!!"

»Asjebliet, meheer Punt, — dat is braaf, dat uwé wel een tijd wil wachten."

»Neen, zoo meen ik 't niet! — voort betalen! moeder voort betalen, hoor!"

En de oude doove past haar huurpenningen in centen af.

Brommend verlaat hij moeder Piet en tikt aan de deur eener kamer, van 9 stuivers per week, bewoond door den heer van Leeuwen, iemand van zeer beschaafde ouders, die, door het noodlot vervolgd, met vertalen en verder schrijfwerk zijn karig brood verdient.

Hij opent de deur en bemerkt den heer van Leeuwen, die voor zijn tafel in diep gepeins verzonken, nederzit.

»Mijnheer van Leeuwen! mag ik u 27 stuivers verzoeken?"

»Om Gods wil, Punt, — ik lij gebrek en armoë; zie mijn verkleumde handen, — ik

tril, van de kou, — en heb geen brood — o! 't is zoo hard, als men, van elk verlaten, zóó leven moet....."

»Mijnheer van Leeuwen, dat is nu reeds van drie weken, elke week gaf ik u uitstel, maar nu kan 't niet langer, en wanneer ge mij niet onmiddelijk afdoet, moet gij de kamer af...."

(En wanneer men denzelfden avond ten 11 ure buiten een der poorten gewandeld had, zou men een ijzingwekkende plomp in het water gehoord hebben... de arme jongeling... die bij ontbering van deksel en voedsel — nu nog naakt en zonder iets op straat was gezet, had zijn handen aan zich zelve geslagen en zich verdronken.) De lezer vergeve ons deze kleine tusschenzin.

— »Open!!" schreeuwte de huisbaas, toen hij aan de deur der woning van een »oud kleërkoop" tikt. Men doet echter niet open!!

»Is er niemand in!!"

»Nha! meheer Phint, me man is ter nie in, je mhot maar reis terig kommen...."

»Ik kom niet terug — ik er in, of de deurwaarder."

De vrouw, eene oude, pokdalige Jodin, opent de deur.

»Hoor reis! Matje! dat is nu weer het ouwe deuntje, — me geduld raakt nu ten einde!"

»Nha! je gedild behoef niet ten einde te gerhaken, Lijp zhal je wel bethalen, mhaakmhaar zoo'n drikte niet! Lijp het nog niks! niemen-thal!!"

»Je Lijp het nimmer wat, behalve wanneer i's middags dikke koek en tafelrozijnen eet, neen! Matje dat gaat zoo niet! — ik ga niet heen, voor dat je mij betaalt, hoor!!"

»Nha! sta hik je te zheggen, als i niet hin staat is te bethalen dan in de andere week, als hij het dan toch niet in ais hait." —

»Kan me niets schelen!"

»Nha! hons wel, stha ik je te zeggen, hons khan je wel sjelen, als i geen gel tais brenkt, hals i niks het, hals i sjovele massematten maakt, khen jij geen cent van de hier sthaan te khrijgen, menheer Phint...."

»En dan gaan jullie heraus marsch! ge wanbetalingen hier!..."

Matje, merkende dat de huisbaas ditmaal niet te verwikken of te verwegen is, schom-

melt uit doosjes en potjes eenige centen bij elkaar.

»Nha! menheer Phint, daar hé je vvoor hellef staivers haan centen.»....

De huisbaas zet zijn bril op en gaat »Allemaal Belgen! — Belgen! en nog ereis Belgen, die worden hier niet geduld, hoor, MATJE.»

»Nha! hals je dan toch nou gedild meer heeft te hebben, je hebt immers je centen!»

Brommende verlaat hij de Jodin, en klimt den trap op naar de kamer van een ouden gierigaard, die met plokken halen als anderzins, en met het lezen van stichtelijke hymn's zijn tijd in een bekrompen, naar hokje doorbrengt.

»Baas Polder! ben je der in?»

»Nei!»....

»Wat donderdags! — zeg je dat je er niet in bent, en ik hoor je stem!»....

»Nei!».....

»Open je reis gaauw, ik heb wat met je te veraccorderen!»

En baas Polder met een blaauwe muts op het hoofd en een paar-klompen aan de voeten, opent, onder een allerakeligst gekuch, de deur.

»Welnou, wat zijn je veraccordaties nou, je mot weten, het is Maandag, ik heb geen tijd,....» bromt Polder.

»Ik ook niet, hoor reis je moest me reis aan men geld helpen, je houd je altijd van den domme, als je me tegen komt, — ik wil je dan niet aanspreken, om de lui, die je bij je het, maar eindelijk, was je waard dat we reis gingen kijken, hoe de deurwaarder het maakt....

»Goed, ga je gooi, je het anders toch niks te doen, ouwe!

»Ja; maar zóó meen ik het niet, ik bedoel, dat we den deurwaarder, als jij niet over de brug komt, jou op je dak zellen sturen, Polder!

»Dan d.....n we'm er af!»...

»Je bent pertaal merk ik, dat gaat zoo niet, hoor!»

»Wel mogelijk, baas Punt, ik ben eindelijk een koddige knul als het er op aan komt, grappig als de beste, maar, vat je, ik ben sinds een dag of wat, wat kort aangeschroefd, vat je, en als ik jou dan zie, vat je, dan is het me niet alsof ik een beroerte zal krijgen....

»Zie ik er dan zoo barbaarsch uit? neen Polder, ik ben menschlievend en heb geduld!

geduld lang, zeer lang, maar eindelijk, raakt me geduld ten einde, en dwing ik om het geld, dat me regtmatig toekomt....»

»En al dwing je mij nou ook honderdmaal ik zeg je rond uit, ik ben wat kort aangebonden, vat je!»

»Dat raakt mij niet!»....»

»En mij wel! vat je! — zoodra er binnen komt, zal ik je wel sturen, hoor! en maak nu reis b...s gaauw dat je weg komt, vat je!»

En de heer Punt, wel ziende, dat hier alles boter aan de galg gesmeerd is, verlaat grommende den ouden Polder — en strompelt ontevreden naar zijn woning terug.

Amsterdam 1856.

Stephanns voorzeggingen voor 1857.

Januarij.

Nadat 1856 voor eeuwig vervlogen is, breekt er weder een nieuw jaar aan, dat wij als 1857 zullen aanduiden. — Missolonghi wordt tot een vrijhaven verklaard. — Aanleg van een onderaardsche telegraaf tusschen Groningen en Terborgh. — D' Lamp beschrijft het resultaat zijner reis naar de maan. — Ontdekking van Telemachus graf.

Februarij.

Mungo Park keert uit Afrika weder en bewijst door authentieke geschriften, dat hij nooit deze wereld verlaten heeft. Een stelsel van vliegende spoorwegen wordt in werking gebragt. — Vergrooting van Nijmegen. — De ijslandsche taal wordt meer en meer gesproken. — De Schach van Perzië vaardigt nieuwe reglementen op de vervoermiddelen uit.

Maart.

De Genua-olie vervangt de champagne. — De landverhuizing naar Sahara neemt zeer toe. — Lamartine bezoekt voor de tweede maal het Oosten. — Opening van het kanaal van Duinkerken naar Ceret, met zijtakken naar de voornaamste Fransche steden. — Zwermen ooijvaarders doortrekken het land.

April.

Na naauwkeurige opmeting blijkt het, dat

de berg *Me Voici* bij Chambéry, die tot nu toe onopgemerkt gebleven was, 1100 voeten hooger dan de *Mont blanc* is. — Sluiting van een posttraktat tusschen Fez en Tripoli. — De advocaat *Fou*, schrijver van »het nut der burgeroorlogen voor Kerk en staat,» wordt zinneloos verklaard. — Een sterrenverduistering brengt de geleerde wereld in rep en roer.

Mei.

Door het toenemend debiet van »de *Humorist*» besluit de redactie tot een Grieksche, Hebreuwsche, Poolsche en Servische uitgave, en vraagt een taalkundige tot het overzetten van haar tijdschrift in de Syriaksche taal. — Geregelde stoomvaartdienst tusschen Tilburg en Eindhoven. — Als een gevolg der doorgraving van de landengte van Suez wordt Deurne bij Helmond het middelpunt van den Europeschen handel. — De Keizer van Siam sluit een of- en defensief verbond met de Middellandsche Zee. — Hevige ontploffing eener onopengesneden kastanje.

Junij.

Invoering van den vijgenboom, die weldra de dennenbosschen vervangen zal. — De derde algemeene wereld-tentoonstelling wordt ditmaal te Berlijn gehouden. — Ontdekking van oudheden, waaronder zich een slaapmuts van Julius Caesar bevindt. — Begin der gouden eeuw. — De dagbladen vermelden, dat de bekende Bataafsche held niet Claudius Civilis, maar Klaas Burger geheeten was. — Te Madrid worden vier krakelingbakkerijen opgerigt.

Julij.

De Groot-Visir wordt lid van *Natura artis magistra*. — Ontdekking eener nieuwe oesterbank. — Gebrek aan sollicitaaten bij vacante betrekkingen. — De puinhoopen van Troije's muren worden bij openbare veiling verkocht. — Verbazing der naturalisten, doordien het beezen wordt, dat de musschen onder de trekvogels moeten gerangschikt worden. — De sultan bezoekt Lissabon.

Augustus.

Te Peking wordt het gebruik van *portes-*

monnaie's en te Stutgart het eten van *sprinkhanen* verboden. — De walvisschen verhuizen uit de Groenlandsche wateren en vestigen zich aan de Italiaansche kusten. — Een artesische put geeft gedurende 24 uren Macasser-olie op. — Overvloedige oogst. — Algemeen gebruik van gom-elastieken schoorsteenstukjes. — Een zich voor Alexander den Grooten uitgevende Griek maakt aanstalten om de geheele wereld te veroveren.

September.

De bankier *Sans Bourse* deelt geld uit. — Een nieuwe meststof wordt in praktijk gebragt. — Ongehoorde duurte van den stokvisch. — Geographisch onderzoek naar den oorsprong van den Styx. — Verschijning van een gevleugelden steenhok. — Het gebruik der dromedarissen als rijdieren doet den prijs der paarden aanmerkelijk dalen.

October.

De Adriatische zee wordt met het Pypusmeer vereenigd. — Het eigenbelang verdwijnt uit de wereld. — De gilden worden in hun vroegere regten hersteld. — Stockholm blijft de hoofdstad van Zweden en de schuins gebouwde toren van Pisa behoudt zijn overhelende positie. De Khan van Tartarije trekt met zijn volkstammen naar de woestijn van Lydië en sticht er het duizendjarige rijk. — Schaarschte van boter en melk.

November.

Uit het archief van het Londensche museum blijkt het, dat Homerus een spekhandelaar geweest is. — De barometer daalt onder 0, en de terpentijn blijft prijshoudend. — Slechting van het Karpatische gebergte. — Een hevige storm doet het Pantheon bezwijken. — Het gemis van meikevers doet zich zeer gevoelen.

December.

Ida Pheiffer, geboren Reiter, reist van Rotterdam naar Overschie. — Verschijning eener nieuwe komeet. — Madagascar wordt een Saxisch wingewest. — Te Groot-Zundert wordt een lammergier gevangen, en te Leeuwarden stort een verwerswinkel in. — Heerlijk Noor-

derlicht. — Stephanus ontvangt een 200 ellen lange saucijs als loon zijner voorzeggingen. — Na dat al deze bijzonderheden hebben plaats gehad, eindigt het jaar 1837.

Onverwacht bezoek.

'k Zat onlangs, laat na middernacht,
Een brief te schrijven op 't kantoor,
Toen 'k eensklaps boven mij, op 't dak,
Een vreesselijk gestommel hoor,
En zie! — een massa oude steenen,
En een jong manspersoon met eenen,
't Rolt door den schoorsteen naar beneên! —
Waar weerlicht, riep ik, moet dat heen!
Mijnheer, was 't antwoord, 'k wilde u vragen,
Of u bedienden noodig heeft!
Moest gij dan door den schoorsteen komen!
Vroeg ik, — wel, dat heb 'k nooit beleefd! —
Och! riep hij jamm'rend, — 't mist zoo sterk;
De huisdeur vinden was geen werk;
'k Heb toen, om gaauw bij u te komen,
Den schoorsteen maar te baat genomen!"

A.

D. H.

De slimme pelgrim.

Voor eenige jaren trok een leeglooper door het land, die zich voor een vromen pelgrim uitgaf; hij gaf voor, dat hij van Paderborn kwam, en regelregt naar het heilige graf wandelde, naar Jerusalem; hij vroeg reeds te Doesborgh aan de poort: »Hoe ver is het nog naar Jerusalem?" En toen men hem zeide: zeven honderd uur, maar op het voetpad over Wehl is het een kwartier nader, ging hij, om op dien langen weg een kwartier uit te winnen, over Wehl. Dat was nu nog zoo gek niet. Men moet een klein voordeel niet verachten, anders komt men tot geen grooter. Men heeft meer gelegenheid een stuiver te besparen of te winnen, dan een gulden. Maar 20 stuivers is ook een gulden, en wie op een weg van 700 uur alle drie uur een kwartier weet in te winnen, wint 38 uren en heeft op de heele reis dus nog al aardig gewonnen. Maar onze pelgrim dacht er nu juist niet zoo over, maar daar hij alleen naar een goed lui leven en lekker eten uitkeek, zoo was het hem om het even, waar hij was.

Een bedelaar kan, naar het oude spreekwoord, nooit verdwalen; hij moet al in een heel slecht dorp komen, als hij er niet meer in krijgt, dan hij onderweg aan zijn zolen verslijt, ten minste als hij blootvoets gaat. Onze pelgrim was er echter steeds op bedacht, om maar weer spoedig op den grooten weg te komen, waar rijke huizen staan en goed gekookt wordt. Want de schurk was niet tevreden, zoo als een goed pelgrim het behoort te zijn, met gemeen voedsel, dat hem door een medelijdende, vrome hand toegereikt werd, maar hij wilde niets eten dan een voedzame keisteen-soep. Als hij namelijk ergens zoo'n herberg aan de straat zag staan, als, bij voorbeeld »de Zwaan" te Wehl, of »in de Leeuw" te Zeddum, dan ging hij er in, en verzocht heel ootmoedig om een goed water-soepje van keisteenen, om godswil, geld had hij niet. — Als nu de medelijdende waardin tot hem zeide: »Kom, pelgrim, die keisteenen zouden u wel eens hard in de maag kunnen leggen!" dan antwoordde hij: »Juist daarom! de keisteenen houden het langer uit dan brood, en de weg naar Jerusalem is nog lang. Als gij mij er een glas bier bij wildet geven, om godswil, dan zouden ze misschien ligter verteren." Als dan de waardin zeide: »maar, vrome pelgrim, zulk een soep kan u toch onmogelijk kracht geven!" dan antwoordde hij: »ja, als gij in plaats van water vleeschnat woudt nemen, dan was ze zeker voedzamer."

Bragt dan de waardin zulk een soep, en zeide: »De keisteenen zijn toch nog niet heel week," dan zeide hij: »Ja, en het nat ziet er ook nog al dun uit. Zoudt ge niet een paar vorkjes groenten er in doen, of een stukje vleesch, of beide?"

Als hem nu de medelijdende vrouw ook nog groenten en vleesch in den schotel legde, dan zeide hij: »God vergelde het u! Geef mij nu wat brood, dan zal ik de soep eten. Hierop stroopte hij de mouwen van zijn pelgrimskleed op, ging zitten en greep het werk met vreugde aan, en als hij brood en bier en vleesch en groenten tot op den laatsten korrel, vezel en druppel had opgemaakt, dan veegde hij zijn mond af aan het tafellaken, of aan zijn mouw, of ook wel eens in het geheel niet, en zeide: »Lieve vrouw, uw soep heeft mij heerlijk ge-

smaakt en verzadigd zoodat ik de schoone keisteenen er niet meer bij kan hebben. 't Is jammer, 't spijt me wel! maar neem ze op. Als ik terug kom, dan zal ik u een heilige mossel meebrengen van 't strand van Ascalon, of een roos van Jericho?"

W.

B.

De nutteloze operatie.

Een Fransch officier, een kogel in de dij bekomen hebbende, werd na zijn woning gevoerd, vanwaar geneeskundige hulp ingeroepen werd. De geneesheeren deden gedurende acht dagen niets dan peilen en onderzoeken. De officier, die daaronder niet weinig leed, vroeg hun, wat zij zochten. »Wij zoeken den kogel, waardoor gij gewond zijt." »Duizend drommels!" riep de officier uit, waarom mij dit niet eerder gezegd, want ik heb hem in den zak.

M. M. C.

De verkorte weg.

Twee lotelingen gingen van hun dorp naar de hoofdplaats van het departement met voornemen zich te laten inlijven. Vermoeid van den langen weg, dien zij reeds afgelegd hadden, vroegen zij een hen ontmoetenden voetganger: »Vriend! hoe lang moeten wij nog loopen tot A....?" »Tien mijlen." »Goed," zeide een onzer knapen, dus moeten wij nog ieder vijf.

M. M. C.

Een vermaard eter.

Onder een maaltijd viel het gesprek op een persoon, die als een groot eter bekend stond, en werden er voorbeelden van zijn wonderdaden eetlust aangevoerd. »Dit is zoo niet te verwonderen," zeide een officier, »maar ik heb een soldaat in mijn compagnie die zonder slag of stoot een geheel kalf naar binnen slaat. Een ieder schreeuwde hiertegen op, totdat de officier een aanzienlijke weddenschap voorstelde, die door al de aanwezige personen aangenomen werd. Op den bepaalden dag begaven zich

de wedders naar een gaarkok. De officier, ten einde den eetlust van den soldaat beter in evenwigt te houden, had onderscheidene gedeelten van het kalf in verschillende saussen laten toebereiden.

De soldaat plaatste zich aan tafel; de eene schotel werd hem na den anderen voortgezet, en alles gretig verslonden. Ieder stond verbaasd en de wedders begonnen te beven. Toen de soldaat reeds drie vierde gedeelten van het dier opgegeten had, wendde hij zich met deze woorden tot zijn kapitein: »Welnu! mij dunkt dat het nu tijd wordt het kalf op te disschen, anders sta ik er niet voor in, dat gij uw weddenschap zult winnen. Hij verkeerde in de meening dat alles, wat men hem tot dus verre voorgegied had, zijn eetlust slechts had moeten aanwakkeren.

Men vroeg denzelfden soldaat, hoe vele kalfoenen hij wel dacht te kunnen eten. Twintig, antwoordde hij, En hoe vele duiven. O! duifjes wel vijftig." Hoe vele leeuwerikken zoudt gij dan wel kunnen nuttigen? — Ontelbare! kapitein, was het antwoord, M. M. C.

Twee domme streken.

Een schoolknaap, die zich voor de eerste maal was gaan baden, dacht te zullen verdrinken. Door het groote gevaar, waarin hij verkeerd had, afgeschrikt, nam hij zich voor, zich niet weder in het water te zullen begeven, vóór hij goed zwemmen kon.

— Iemand een fluit uitmuntenden wijn gekregen hebbende, lakte die digt. Zijn knecht echter maakte van onderen een gat en dronk van den wijn. De Heer, zijn wijn ziende verminderen, niettegenstaande het lak ongeschonden bleef, was daarover zeer verwonderd en konde de oorzaak daarvan niet uitvorschen. Dit aan een vriend verhaald hebbende, zeide hem deze: »Pas maar op, dat men ze van onderen niet opent." »Ei! gij onnoozele;" hernam hij: »het is niet van onderen maar van boven dat de fluit mindert. M. M. C.

CURIEUS ALLERLEI.

Toen men te D.... bij den predikant, die nauwelijks een jaar in zijne betrekking, aanzoek deed, om eene kagchel in de kerk te laten plaatsen, vroeg hij, hoe lang zijn voorganger die standplaats bekleed had.

„Twaalf jaren,” was het antwoord.

„En gij hadt toch al dien tijd geen vuur in de kerk?”

„Neen,” luidde het antwoord, „maar wij hadden vuur in den kansel.”

Toen men onlangs aan zeker minister vroeg, waarom hij de verdiensten niet voorthielp, antwoordde hij: „omdat de verdiensten mij niet hebben voortgeholpen.”

SCHOOLMEESTER. Keetje, waar is uw pen?

KEETJE. Ik heb mijn cent verloren, meester.

SCHOOLMEESTER. Ge hebt regt, lieve kind, cent en pen zijn synoniem.

KEETJE. Ja, meester, daarom zegt vader ook altijd, als hij u in de verte ziet naderen, „daar komt Cent aan.”

Een boer, die veel aan het geregt te doen had, sprak voortdurend van de mooie fijne visschen, die hij had en verzocht aan de heeren van de regtbank hem toch eens te bezoeken, wanneer zij zich eens duchtig wilden te goed doen, — eene uitnodiging, die hij van jaar tot jaar herhaalde.

Op een schoonen dag, midden in den zomer, kwam de geheele regtbank op de beenen. Men wilde zich naar den boer Lippert begeven en, daar deze weduwnaar was, had men bepaald, dat de deurwaarder zelf de visch koken zou, waartoe men het noodige uit de stad meenam. De president droeg de azijnflesch, een der leden de mosterdpot, de griffier de specerijen, de officier van justitie de vischpan enz. enz. het was inderdaad een komieke optocht.

Toen zij nu, in het zweet badende, hongerig en dorstig op de hoeve aankwamen, nam de heer president het woord en zeide:

„Wel, Lippert, waar heb je nu de visch?”

„Daar in de vijver, mijne heeren,” antwoordde de boer droogjes.

„Waar gaat gij heen?” riep iemand een slager toe, toen deze hem in der haast voerbij liep.

„Laat mij met rust,” antwoordde deze, „ik heb nu geen tijd, ik heb een os in den neus!”

Een boer trad een winkel binnen en vroeg een pakje goeden tabak.

WINKELBEDIENDE. Hier, goede vriend, dat is tabak die zich zelf prijst.

BOER. Zoo? dan kan ik hem niet gebruiken.

BEDIENDE. Ei, en waarom dan niet?

BOER. Omdat ik geen stinktabak hebben wil.

BEDIENDE. Maar wie zegt dan, dat deze tabak stinkt?

BOER. Gij zegt immers, deze tabak prijst zich zelf, en iedereen weet toch, dat eigen lof stinkt!

De hertog van Roquelaure, een gunsteling van Lodewijk XIV, had een onaangenaam uiterlijk. Op zekeren dag ontmoette hij iemand, welke een gunst van den Koning kwam vragen. Roquelaure sprak voor hem en zeide den Koning, dat hij aan dezen man veel verplichting had. Het verzoek werd ingewilligd. Later vroeg de Koning aan den hertog, welke verplichting hij toch jegens dezen man had. „Och, Sire,” antwoordde hij „zonder dezen bavian was ik de leelijkste in geheel Frankrijk.”

In zeker gezelschap werd over een hardlooper gesproken. Een der aanwezigen, welke alles onder zekere voorwaarden wilde kunnen, zeide: „ik wil even zoo hard loopen als hij, maar men moet er mij den tijd toe gunnen.”

Zeker domkop wilde eens een geestrijk man wegens de grootte zijner ooren chicaneren. „Ik beken,” antwoordde deze, „dat mijn ooren voor een man waarlijk te groot zijn; maar gij zult toch ook wel met mij toestemmen, dat de uwen voor een ezel te klein zijn uitgevallen.”

De pastoor te B. had een armen schoenmaker met zijne beminde in het huwelijk verbonden. De schoenmaker, oogenblikkelijk gebrek aan overvloed hebbende, verzocht hem het trouwgeld te schenken, hij wilde den heer pastoor daarvoor een paar pantoffels maken. De vervulling dezer belofte bleef uit, en toen de pastoor hem na verloop van eenige weken daaraan herinnerde, zeide de schoenmaker: „ja, heer pastoor, ik ben mijne verplichting niet vergeten, maar help mij weder van het wijf los, en ik maak u daarvoor een paar laarzen.”

Het nieuwjaar wenschen.

„Geluk en voorspoed, heil en zegen!”

Dat wenschen licht ons strakjes tegen;

Doch heden is het nog, zoowaar,

Pas de avond van het oude jaar.

Laat »zijn Eerwaarde” ook nog zoo preken

En over 't nadeel daarvan spreken,

Als men zoo schand'lijk brast en tiert;

Het oude jaar wordt toch gevierd!

Zou men dan niet eens mogen peinzen,

Als 't oude jaar weër af gaat reizen,

Niet mijn'ren? schoon reeds vrouw en kind

Een plaatsjen op het kerkhof vindt?

Dat men met onspoed en met rampen

Jaar in, jaar uit, zóó heeft te kampen,

Opdat men, steigt de bange nood,

Misschien wel weër de watersnood,

Zulks een groot geluk mag heeten,

Dat men iets extra's weër kan eten,

Wanneer 't meëwarig Nederland

Te allen tijd met open hand

Zijn armen, die om voedsel kreunen,

Zóó braaf, zoo mild wil onderstennen;

Terwijl bij anderen kind en vrouw

Verklemmen in de felle kou,

Daar zij niet jamm'rend willen klagen,

Ja, zelfs geen aalmoes durfden vragen.

Zeg! zou men dan in zulken staat

(De braven meenen 't niet zoo kwaad)

Zeg! zou men met dat beeld voor oogen

Zoo'n avond niet herdenken mogen?

O! zie die traan, die 't oog ontschiet,

En... Lezer! neen geloof dit niet!

Wie zal, waar men den drank gaat schenken,

Op zulk een tijd aan tranen denken?

't Is vreugde in kroegen, stulp en keet;

Ja Bacchus tempel is geen leed:

Men telt er slechts naauwkeurig de uren,

Hoe lang nog 't oude jaar zal duren,

En bang, dat men er zich verveelt,

Wordt er gedronken en gespeeld.

Men ziet er — o, wie zou niet schrikken?? —

Het vuurroer reeds in orde schikken;

De vuurbal heft zich reeds geducht

Met kracht in 't groote ruim der lucht;

Het werk met »zwermen” en met »zonnen”

Wordt door de dart'le jeugd begonnen,

En 's morgens vroeg al was 't in school,

Maakt men een sleutel tot pistool
Hetgeen, naar reeds bekende wetten,
Onze achtb're Heeren thans beletten
Uit vrees voor ongeluk of brand.
Men mag niet schieten op het land,
Niet in den omtrek van een woning,
Noch op het jaarfeest van den Koning;
Dus knapen waagt u aan geen schot
Of gij zult brommen achter 't slot!!

„Heeft nog die klok al niet geslagen?”

Zoo hoort men de een den and'ren vragen.

't Schijnt, als men hopen wacht en tuurt

Dat dan de tijd veel langer duurt!” —

Dáár bromt de klok zijn laatste stonden

En doet het »twaalf” alom verkonden.

Geen enk'le die het niet vernam;

Men staat als ware 't in vuur en vlam.

Nu worden kreten aangeheven

En dan de broederhand gegeven,

Niet of men zegen wenscht en hoopt,

Maar of men zelfs effecten koopt,

En met een stem, door drank gebroken,

Wordt dan een heilwensch uitgesproken —

Een heilwensch van de fraaiste soort,

Dien men den ganschen feestdag hoort.

De een wenscht bij kannen en bij stoopen

In 't nieuwe jaar den drank te koopen;

Dat heil wenscht hij zijn maats ook aan,

Want »lusten” zegt hij, zal wel gaan.

En laghend tuurt hij naar den morgen;

Die zal hem braaf »Schiedam” bezorgen.

Een ander hunkrent naar die pret,

Begeeft zich in der haast naar bed,

Om 's morgens vroeg reeds na 't ontwaken,

Zich eens regt zaligjes te maken.

Maar, treedt met mij een woning in,

Waar men een achtbaar huisgezin,

In overpeinzing en gedachten,

Geduldig op de klok ziet wachten:

De man, het is hem aan te zien,

Wijst hoe de jaren henenvliên,

Spreekt altijd vrolijk en tevreden

Van 's levens wisselvalligheden;

Denkt met zijn teerbeminde vrouw

Nog over 't oogenblik der trouw,

Herinnert zich met vreugd de stonden

Toen zij zich in den echt verbonden

En zeggen dankbaar tot elkaar:
 »Dat is nu bijkans zóóveel jaar.»
 Dan wensch men heil en nieuwen zegen,
 En niets dan rozen op hun wegen;
 Doch mogt er soms een distel staan
 Dan wensch men kracht om voort te gaan.

Het oude jaar is reeds daarhenen,
 Met al zijn lief en leed verdwenen,
 Met al zijn haat en twist en nijd,
 Met al zijn ak'lig noodgekrijt,
 Met zijn bedrog en schurkenstreken,
 Waarvan men langer niet mag spreken;
 Zelfs van geen kies-vergadering,
 Waarin men een schandaal beging.
 't Is alles heen, en reeds gewroken,
 Nu 't morgenlicht is aangebroken.

Reeds wordt men plegtig hier en daar
 Een enk'le bedelaar gewaar.
 Iets later ziet men gansche stroomen
 Van menschen bij elkaar gekomen:
 Deeze draagt een mand, en die een zak,
 Een stok is de eigenschap van 't vak,
 Waarmede ze statig promeneren
 Om, mogt het zijn, te batonneren;
 Die draagt een kind, en heeft m'er geen,
 Men leent er van de bureu een;
 Ten einde ('t is niet om te gekken)
 Bij velen medelij te wekken.

't Kostuum is mooi soms, de kleedij
 Toont juist den trant der beed'larij:
 Deeze draagt een krol, en die een pet,
 Een ander, 'k heb er op gelet,
 Die heeft, het is wel meer bijzonder,
 Er som ook nog een slaapmuts onder;
 En zulk een man, ik prijs hem groot,
 Hij toch legt de inborst voor u bloot,
 In 't heerlijk afgedrukte wapen,
 Dat hij bestemd is om te slapen.
 Och! deed' een slaper in den Raad
 Ook zoo als hij, het was niet kwaad;
 We zouden het den man niet wraken,
 Dat hij niet wakker is te maken.
 Och! dat hij schaamrood worde en blooz',
 Dat men hem in den Raad verkoos,
 Omdat hij geld heeft; lieve menschen
 Zoo ik van u iets goeds mogt wenschen:
 Gij die tot kiezers zijt bevoegd,
 'k Wou, dat ge eene eerepenning sloegt

Waarop eene slaapmuts was gedreven;
 Die moest ge zulk een slapert geven,
 Doch stop! — komt keeren we nu vlug
 Tot onze beed'laarstroepet terug,
 Die men met vodden en met vellen
 Al dravend langs de straat ziet snellen.

Wie zijt ge mensch, die nog verhardt?
 Wien treft geen armoede en geen smart?
 Wiens hart wordt niet met mededoogen
 Bij 't zien van deeze kleedij bewogen?
 Het mijne niet!! Och! lezer, neen!
 Mijn hart is op dat punt van steen;
 Ik zal ook daarom ieder prijzen,
 Die ze allen van zijn deur wil wijzen,
 En zegt tot allen, die hem wenschen:
 »k Wensch u precies hetzelfde, menschen!"

Doch die dit al te dikwijls doet,
 Krijgt vreemde wenschen voor den voet;
 En mij is hier den naam gebleven:
 »Hij is te gierig om te geven!"

»Kom" zei er een, »ga daar maar niet,
 Waar toch geen penning overschiet!"
 Zóó hoorde ik hen vaak redeneren.

Een ander zei »ik wil 't proberen!"
 Doch kort en goed, 't is mijn besluit:
 Men krijgt van mij geen rooijen duit,
 Want 'k weet, waar al die centen blijven,
 En mag ze in zulk een kwaad niet stijven;
 Want 't is voor drank, en dat is nood,
 Ja, »t is de pest," zegt *Donkersloot*.

Die nu, door zulk een geest gedreven,
 U heil en zegenwenschen geven
 Op hoop van geld bij 't eind van 't lied,
 Dat is de rechte broeder niet.

Dezulken vindt men te alle tijden
 Zoowel in knechts als ook bij meiden;
 Maar 't is niet altijd zóó 't geval:
 Er zijn er, doch een klein getal,

Bij wien de giften ook verstrekken,
 Om nood en armoë meê te dekken
 Doch zulken (of 't is een abuis)
 Die komen zelden aan uw huis.

Nu komen wij aan and're menschen,
 Die ons ook heil en zegen wenschen:
 Want hij die van »de affaire" leeft,
 Die vindt zich door zijn brood gedrongen,
 Dat er een wenschjen wordt bedongen;
 En als het middagklokje slaat,

Ziet men den ganschen kerkeraad,
 De quintessen! aller vromen,
 Bij Dominé te zamen komen;
 En op dat pas geslagen uur
 Ook al de leden van 't Bestuur;
 Die gaan dan bij hun principalen
 Den eisch van 't nieuwe jaar betalen,
 En kwijten zich, maar al te vaak,
 Voorbeeldig van hun pligt en taak,
 Waarna zij ('t kon tot voordeel strekken)
 Nog naar den Burgemeester trekken
 In hoop, dat op het stembiljet
 Hun naam als raadsheer wordt gezet,
 Omdat (schoon men het moet verfoeijen)
 Hij goed in staat is om te knoeijen,
 Gelijk er op dit raadsterrein,
 Helaas! te veel bewijzen zijn.
 Nu komen ook de nijv're klassen
 Ons met een zegenwensch verrassen,
 En legio in hun getal:
 De vuilnisman laat overal,
 Zoowel bij armen als bij rijken,
 Een beeldig versje overreiken;
 De diender is ook altijd vast
 Een man, die op het zijne past,
 En de aschkar-man — wie zal het wraken? —
 Komt ook eens even kennis maken;
 De nachtwacht, om den schoonen buit,
 Maakt hem een wintertering uit,
 Waarop ook hij met open handen
 (Het past hem) zat te watertanden:
 Die man geeft zelfs gedichten rond,
 Waar hij met sabel, klap en hond
 Zeer fijntjes op staat uitgeteekend.
 Die meende »t is de nachtwacht sprekend,"
 Beschouw ik dat de kennis mist,
 Of dat zijn oog zich heeft vergist;
 De schippersknechts, dat spreekt van eigen,
 Die wenschen ook om iets te krijgen;
 De bode, die uw brief bestelt,
 Is mede ook niet vies van 't geld.
 Dat zijn dus bij de meeste menschen
 De puúr finantiële wenschen.
 En, ach! een wensch zoo lief en dier,
 Die scheelt mij waarlijk ook geen zier.
 Voor mijn part mogen ze (in vertrouwen)
 Die wensch wel voor zich zelve houwen;
 Ik heb die wenschen niet van noó,
 Maar geef ze aan ieder graag cadeau.

»Wordt er dus, door gevoel gedreven,"
 Zoo vraagt ge, »nooit een wensch gegeven?"
 Voorzeker! . . . doch niet bijster veel;
 Maar viel er u soms een ten deel,
 Dan is het pligt hem prijss'lijk te eeren
 En man én wensch te respecteren,
 Want zoo dit ál vervulling waar,
 Hadt gij in 't afgeloopen jaar
 Voor vele droeve en bange stonden
 U door dien wensch bevrijd gevonden;
 Hoewel een wensch, 't zij lang of kort,
 Meest door den drank bestempeld wordt.
 Maar is men op dien dag eens dronken,
 Dat wordt ons voor dien keer geschonken;
 Voor eens per jaar dat men dat ziet,
 Let men op zulk een misstap niet;
 Te meer nog, daar men wel somwijlen
 Ook Heeren langs de straat ziet zeilen;
 En helpt de drank ons van de been,
 Dan stuurt men vrij een kaartje heen,
 En wenschend, waar men zich ook wende,
 Spoedt deze heildag weêr ten ende.
 Doch hei wat! . . . vindt ge 't ook wat zot,
 Dat ik met al dat wenschen spot,
 Toch wil 'k u heil en zegen wenschen,
 Al zijt gij geenzins van die menschen,
 O Lezers, van die groote schaar!
 Die 'k zegen wensch in 't nieuwe jaar.
 'k Wensch u ook lust om, als voor dezen,
 Den »Humorist" weêr door te lezen:
 'k wensch der Redactie op haar baan
 De kracht, om ijvrig voort te gaan;
 Och! dat er dan veel koopers kwamen,
 Tot groot genoeg van vriend Daamen,
 En dat hij spoedig door zijn blad
 Zijn schaapjes op het drooge had,
 Zóó zelfs, dat de opgetaste schatten,
 's Rijks schatkist zelfs niet kon bevatten,
 En zoo die wensch ooit waarheid zij,
 Misschien ligt de oorzaak . . . niet aan mij.
Nieuwveen, Dec. 1836 J. Sasse.

De doove Tante.

Wees niet te snel met uwén mond,
 laat uwó woorden weinige zijn.
 SALOMO.

Toen de wijze koning bovenstaande woorden
 uitsprak, had hij zeker in profetische verruk-
 king, de geschiedenis op het oog, die ik hier

aan de lezers van *de Humorist* zal mededeelen.

De familie *Welder*, (een Weduwe met twee dochters) mogt zich verheugen een Tante te bezitten, die, behalve dat zij ruim vijftig jaren telde, over een kapitaaltje van plus minus zestig duizend gulden kon beschikken. Dat zij, op haar reeds eenigzins gevorderden leeftijd, er niet meer aan dacht om nog in *Hymens bootje* te stappen, hiervoor bestonden alle goede redenen, daar zij niet alleen verscheidene aanzoecken had van de hand gewezen, maar zelfs meer dan eens aan het huisgezin van de *Welders* bekend had, dat zij haar leven in den ongehuwden staat wilde doorbrengen. Dat deze Tante's voornemen van harte toejuechten, zal wel aan geen twijfel onderhevig zijn, wanneer men weet dat zij bij haar dood, volgens regt en billijkheid, universele erfgenamen zouden zijn. Dat de Tante dikwijls bezocht werd, en vooral de twee jonge jufvrouwen dikwijls als *logés* ontving, is zoo klaar als de dag. Kwam tante *Elizabeth* bij wijle eens over, o! dan was er niets te kostelijk of te duur, om het goede mensch eens regt sierlijk te onthalen. Ieder was evenzeer in de weer om Tante te bedienen, en zelfs de trotsche dametjes verlaagden zich tot den rang van kamenier, om haar toch alle vermoeienis te besparen. Dit geschiedde echter niet altijd met edele oogmerken, en dikwijls werd Tante heimelijk in *Charons bootje* gewenscht, met het oog op het spreekwoord, dat *één vogel in de hand beter is, dan tien in de lucht*.

Daar Tante bij een harer bezoeken meende opgemerkt te hebben, dat een der freules aan haar Mama had toegevoegd, dat zij, de Tante namelijk, er uitzag, alsof ze plan had honderd jaar oud te worden, en daardoor vermoeden kreeg, dat al die quasi-vriendelijkheid geboren werd uit hare klinkende hoedanigheden en eigenschappen, besloot zij zich hiervan bij nadere gelegenheid te overtuigen. Na lang en veel onderzocht te hebben, op welke wijze dit het voegzaamst kon geschieden; na menig plan overwogen en als niet bruikbaar verworpen te hebben, was zij eindelijk op het denkbeeld gekomen om zich doof te houden en zich, zoo doende, met eigen ooren te verzekeren, hoe de familie over haar, of liever over haar wigtige dukaten dacht. Dit plan eenmaal tot rijpheid

gekomen, was zij op een spoedige uitvoering bedacht en rigtte weldra aan haar familie den volgende brief.

A. den 12 Julij 185.

Geachte Vrienden!

Binnen weinige dagen zal ik mij in uw midden bevinden, ofschoon niet om aangename oorzaken. Ik ben namelijk verleden week zeer ziek geweest, doch, Goddank! nu weér beter. De docter heeft mij voorgeschreven, om eenigen tijd deze stad te verlaten en op het land door te brengen daar dit, volgens zijn gevoelen, het beste middel is, om een hevige doofheid te verdrijven, welke mij uit mijn ziekte is achtergebleven. Alhoewel ik nu aan geen gesprekken kan deelnemen, daar ik geen ordinair gesproken woord versta of hoor, hoop ik toch, dat gij mij met de gewone vriendelijkheid zult ontvangen.

Bij al dien de geneesheer mij dit middel niet had voorgeschreven, zou ik een der nichten verzocht hebben, mij hier wat gezelschap te komen houden, daar het vervelend is altijd onder vreemden te zijn, wanneer men geen syllabe kan hooren. Nu ik echter overkom, is dit overbodig. Aanstaaenden Maandag, uiterlijk Dingsdag, hoop ik u allen in gezondheid te ontmoeten en in afwachting daarvan noem ik mij

Uw liefhebbende Tante,
E. WELDER.

Naauwelijks was de inhoud dezes briefs bekend, of de geheele familie beijverde zich, om de noodige voorbereidingen tot Tante's ontvangst te maken, terwijl er menige zinspeling gemaakt werd op de gezegende ziekte, wier uitwerksel men echter wel gaarne wat heviger had gezien. Reeds was het Zaterdag; nog twee of drie dagen en Tante, de rijke en doove Tante, zou dáár zijn. Eindelijk is het Maandag, en jawel! daar komt Tante aanrijden in eene geslotene vigilante, en ofschoon het een warme zomerdag was, behoorlijk gemanteld en ingepakt alsof zij een togtje naar *Siberië* ging ondernemen.

Wat was het goede mensch vervallen, wat zag zij er bleek en naar uit! — Eindelijk is de sukkelachtige matrone, met behulp van al de *Welders*, uit het rijtuig geklommen, en na duizend omhelzingen en heilgroeten in huis gearriveerd, waar zij in een met kussens voorzien

leuningstoel wordt neêrgeleid. Een glimlach speelde om haar lippen, en indien zij minder vast haar voornemen had opgevat, zou zij het nu reeds hebben laten varen, bij al die bewijzen van teederheid, welke zij ontving. Nu echter was zij doof en beantwoordde geen enkelen groet. «Het doet ons wezenlijk leed,» schreeuwde de oudste der freules Tante in het oor, «het doet ons wezenlijk leed, dat gij zoo een weinige ontsteld zijt.» *Zoo weinig*, meende zij echter, want juist op dat oogenblik viel tantes zilveren beugeltasch haar in het oog. «Och, ja!» kreunde de Tante, «wat zal men er aan doen? Geduld, vrienden, geduld!» — «Wij hebben al zoo lang geduld gehad, niet waar Mama?» voegde Marie haar moeder op de gewone wijze van spreken toe, daar zij toch overtuigd was, dat de zieke er geen woord van verstond. «Wat belooft u?» vroeg Tante, die zich hield, alsof zij aan haar beweging had opgemerkt, dat zij gesproken had. «Wij hopen, dat gij spoedig klaar zult zijn,» riep de aangesprokene, «om grafwaarts te gaan,» voegde zij er naauwelijks hoorbaar bij. De nichten lagchten even als haar moeder, over deze en dergelijke vermeende aardige gezegden, en Tante, die alles goed en deugdelijk gehoord had, liet door geen enkelen trek, door geen de minste beweging van verontwaardiging blijken, dat de inhoud der gesprekken haar maar al te wel bekend was. Zoo verliepen bijkans veertien dagen en Tante, wie het moeilijk viel, langer een geveinsde rol vol te houden, besloot huiswaarts te keeren en van daar te doen blijken, dat zij de oorzaak van de vriendelijkheid, hulpvaardigheid en voorkomendheid der familie door en door kende. De dag tot het vertrek was bepaald op Zaterdag en thans was het slecht Donderdag middag. Nog menige bittere pil had Tante te verduren, alvorens het uur naderde, waarop zij zich aan de familie wilde onttrekken. Eindelijk is het Zaterdag! «Lieve Tante! gij moet ons toch eens spoedig schrijven,» riep Julie, eenige oogenblikken vóór dat het rollend gevaarte, in den vorm eener geslotene vigilante, de aangesprokene naar haar woonplaats zou terugvoeren. «Dat zal ik zeker doen,» zeide Tante. «Het ware echter aangener voor ons indien een ander zulks deed, al ware het slechts

om ons te melden, dat Tantes tijdelijke doofheid in een eeuwige was overgegaan,» zeide Julie zachtjes, over welk gezegde moeder en dochters heimelijk grinnekten. Eindelijk heeft Tante zich aan de omhelzingen onttrokken en plaats genomen in het rijtuig, de koetsier heeft de zweep op de paarden gelegd, en deze dieren, even als of ze de verontwaardiging der Tante gevoelden, liepen in een gestrekten draf voorwaarts. Tante werpt hare overtollige kleederen uit, om zich een weinig te verlichten en lucht te scheppen, terwijl een vloed van nijdige en bittere tranen haar oogen ontwelt. «Zoo was dus mijn vermoeden een waarheid,» riep zij uit, «maar geldzuchtige menschen! ik heb u ontmaskerd en thans zult gij geen cent van mij hebben.»

Daags nadat zij te huis was gearriveerd, schreef Tante reeds aan de familie *Welder*:

A. den 28 Julij, 185

Ontaarde Bloedverwanten!

Reeds te lang ben ik het voorwerp uwer bijtende spotternijen geweest! Reeds te lang heb ik de beleedigingen verdragen, welke der rijke Tante, door haar op hoop levende erfgenamen werden aangedaan! Thans echter kan ik niet langer zwijgen, nu ik met eigen ooren gehoord heb, dat gij naar mijn dood verlangt. Want weet, dat ik niet doof ben geweest, maar deze rol slechts op mij had genomen om een vermoeden te onderzoeken, dat bij mij was ontstaan, en dat ik zoo min ziek was als een van u, en mijn bleke kleur alleen aan mijn blanketsel te danken had. Nu ik echter eenmaal overtuigd ben, om welke *hoedanigheden* gij mij hoogacht en welke *eigenschappen* gij het meest in mij vereert, nu is mijn besluit onherroepelijk bepaald. Trouwen doe ik niet, maar van mijne erfenis valt u ook geen penning ten deel, daar ik heden morgen mijn testament heb laten maken, waarbij alles wat ik bezit, na mijnen dood, aan het gasthuis vervalt. Gij behoeft u dus niet meer met de hoop op mijn *eeuwige doofheid* te vleijen, zelfs wil ik niets meer met u te maken hebben, en zal dus al uw tot mij gerigte brieven weigeren. Vaartwel!

E. WELDER.

Dat deze brief een onaangename indruk te weeg bragt, zal ieder gemakkelijk gelooven. Moeder en dochters vielen in zwijm en kregen het om strijd op de zenuwen; maar het geval

was nu eenmaal zoo, en, *nolens volens*, moesten zij zich naar de omstandigheden schikken. Het viel haar echter moeilijk de streeklende verwachting op Tantes *papieren Russen* te laten varen, en nog somtijds gloort er een straal van blijde hoop op het gelaat der Dames, want denken zij: *de mensch is veranderlijk*. Ik voor mij echter geloof, dat Tante onder de uitzonderingen op dezen regel behoort.

G. 18½37.

Fr.

Er worden te veel standbeelden opgericht.

Ongetwijfeld is het iets schoons standbeelden voor beroemde landgenooten op te rigten, maar men moet hiervan geen misbruik maken.

Ongelukkig maakt men er misbruik van. Bijna elken dag lezen wij, dat hier of daar een nieuw standbeeld opgericht is.

De zaak draagt zich gewoonlijk in dezer voege toe: Te Landerneau b. v. verneemt men, dat te Carpentras een standbeeld boven de fontein op de groote markt geplaatst is. De Gemeenten-raden zien gaarne standbeeld-fonteinen, wijl zij tweeledig goed zijn en het nuttige daarom zich aan het aangename paart.

Landerneau is dus jaloersch; de voornaamste ingezetenen komen bijeen. — Het schijnt, dat Carpentras ons voor de oogen van geheel Frankrijk heeft willen vernederen. Zou men bij geval denken, dat hier geen groot man geboren werd, die geen standbeeld waardig is? — Laten wij eens zien. Sakkerloot! nu zijn we er uit; laten wij een beeld ter eere van Loulou oprigten!

»Wie is Loulou?»

»Hoe! gij weet niet meer wie Loulou was! Een schalk, die 's nachts de katten aan de bel vastbond en, vóór circa veertig jaren, met een algemeene verwensching beladen deze stad verliet. Loulou is bij de indirecte belastingen geplaatst geworden, en moet tegenwoordig wel overleden zijn; zoo iemand moeten wij juist hebben!

Algemeen stemt men voor het standbeeld van Loulou. Men verhaalt veel guitenstreken, die hij, naar luid der overlevering, uitgerigt zou hebben, en een raadslid wordt naar Parijs gezonden om met een kunstenaar te onderhandelen.

Hij vertrekt en komt in de hoofdstad; als een orkaan stormt hij vijf of zes ateliers binnen. — Mijnheer, door mijn mond spreekt de geheele stad Landerneau tot u. Uwe beroemdheid . . . . uw talent . . . . enfin, weet je, wij willen een standbeeld hebben, een ruitersstandbeeld als het kan, het beste, dat maar gemaakt kan worden; gij behoeft geene kosten te ontzien. Vijftig kroonen zijn te uwer dispositie, maar gij moet dan natuurlijk het marmer leveren.

Door al de beeldhouwers weggejaagd sluit de sukkelaar eindelijk een overeenkomst met een leerling.

Het beeld komt te Landerneau aan.

De geheele stad is in beweging.

Er zijn deputatiën van de omliggende gemeenten gekomen.

De muzikvereiniging doet haar blijde toonen hooren rond de piédestal, waarop het beeld staat, dat nog niet onthuld is.

De aria geëindigd zijnde, slaan de tamboers der nationale garde de roffel. Een plegtige stilte heerscht eindelijk en nu spreekt een redenaar, na alvorens zachtjes gehoest te hebben, in dezer voege:

Mijne Heeren en Medeburgers!

Welk een schoone dag, waarop wij de herinnering van een der beroemdste kinderen onzer stad kunnen vieren!

De doorluchtige man, wiens beeldtenis door dit marmer getrouw is wedergegeven, was in zijn jeugd een regte guit. Hij stal kippeneijeren, des nachts spande hij touwen in de straten, om de voorbijgangers te doen vallen. De verontwaardigde stad stond eindelijk tegen hem op, en begeleidde hem al schoppende tot aan de uiterste grenzen van haar grondgebied.

Sedert dien tijd is hij hier niet meer wedergezien geworden.

Nimmer kwam het denkbeeld bij hem op om terug te keeren, en wanneer hij zich ook levend verbeeld had, zou hem waarschijnlijk een slechte ontvangst gewacht hebben.

Maar nu hij overleden is, hebben wij aanspraak op zijn roem; hij zal onze muren tot luister zijn en ten voorbeeld strekken, om onze kinderen te toonen tot welk een hoogte men

het door werken, door een goed gedrag en door spaarzaamheid brengen kan.

Hoort deze duizende stemmen, die uw roem verkondigen, o Loulou! Van dezen oogenblik af zijt gij onsterfelijk. Komt, laten wij allen roepen: Leve Loulou!

Deze korte redevoering werd zeer toegejuicht.

Het omhulsel, dat het beeld omgeeft, wordt weggenomen. De tamboers slaan op nieuw de roffel, en Landerneau heeft een groot man, waarop het mag roemen. De logementhouders zeggen aan de reizigers, die de stad bezoeken: voor uw vertrek moet ge het standbeeld van mijnheer Loulou gaan zien dat in het verledene jaar opgericht is. Het is een schoon gedenkteeken!

Somtijds gebeurt het ook wel, dat Loulou niet dood is, en het toeval hem op den dag der onthulling in zijn geboorteplaats brengt. Doch dan bewaart hij het strengste incognito; haastig verlaat hij de stad uit vrees van in onaangenaamheden te geraken, als men wist dat hij nog leeft.

Geschiedenis van een hoed.

Eenige jaren geleden betaalde men in zeker werelddeel noch den kleermaker, noch den hoedenfabrikant, dit moge vreemd schijnen, het was echter een gewoonte, die trouw opgevolgd werd. Thans, geloof ik, is dit gebruik afgeschaft.

Een jonge heer had een nieuw hoofddeksel nodig.

De bol was gedeukt en de randen hingen neder als een regerscherm zonder baleinen. Het was leelijk om te zien. De snuiter had wezenlijk een hoed nodig.

En wonder boven wonder! er was een hoedenmaker, die hem er een leveren zou, en wel dra bevond zich het fabrikaat op den schranderen bol.

Nu was hij de gelukkigste der menschen. Hij kon zijn vrienden groeten, en hun een sneeuw-witten hoed laten zien.

Sedert langen tijd hadden de kruin en het achterhoofd iets zoo schoons niet gehad.

Doch alles blijft niet zoo schoon, als er credit gegeven wordt.

Na verloop eener maand, en vervolgens alle de dagen der tweede maand, kwam de fabrikant om het bedrag zijner rekening te ontvangen.

Gewoonlijk kwam hij 's morgens ten acht ure, — een uur, waarop een fatsoenlijk mensch nog in de veeren rust.

Gedurende dertig dagen had de jongen heer geduld om, nog te bed liggende te vragen:

»Wie is daar?»

»Ik ben het," antwoordde de fabrikant.

»Wie zijt gij?»

»De hoedenmaker."

»Wat verlangt gij?»

»Ik kom om de rekening te ontvangen."

»Ik heb geen geld...."

»Dan zal ik morgen terug komen."

Het was om gek te worden.

Nimmer had men een hoedenmaker gezien, die altijd zoo vroeg bij de hand was.

Den een en dertigsten dag eindelijk gaat de jonker, na het gewone gesprek, regt over eind zitten en roept:

»Bedenkt gij wel, mijnheer, dat het u vervelen zal, om twee jaren op deze wijze te blijven komen?....."

Verschrokken door dit onverzettelijk besluit, liep de fabrikant weg en tot heden is hij niet teruggekomen.

Een zwak schepsel.

De president. Goblet, gij hebt uw vrouw geslagen.

Goblet. Geslagen niet, maar geranseld.

P. Gij hebt haar toch klappen gegeven.

G. Zij noodigde er mij toe uit.

P. Gij hebt haar dus geslagen?

G. Ik heb haar gestraft. De drommel mag huis met haar houden; zij sart mij van des morgens vroeg tot 's avonds laat.

P. Maar gij moogt uw vrouw niet slaan.

G. Hoe! Ik zou een vrouw hebben, en geen regt om haar reden te doen verstaan?

P. Het is schande, misbruik van zijn kracht te maken jegens een zwak wezen, dat gij moest beschermen.

G. Een zwak wezen!.... Zeg liever een plaaggeest van ruim twee honderd veertig

ponden !... Neen, mijnheer de president, wanneer iemand bescherming moet zoeken, dan ben ik het.

P. Hebt gij niets meer tot uw verontschuldiging te zeggen?

G. Wel, als het niet te veel gevegd is, wil ik u wel een kleine dienst verzoeken.

P. En dat is?

G. Of de regtbank mij van mijn vrouw zou willen scheiden; het is een kleinigheid, en gij zoudt mij daardoor ten hoogste verplichten.

P. Hiertoe heb ik geen bevoegdheid.

G. Dat spijt mij inderdaad; maar veroordeel mij dan tot gevangenisstraf, hoe langer hoe liever; ik zal dan ten minste rust hebben, want dat vrouwtje... dat vrouwtje!...

De regtbank veroordeelt den beschuldigde tot 25 francs boete.

G. Wat! en geen gevangenis!..... Het zal er spannen als ik te huis kom!..... Ja, het spel zal op nieuw beginnen..... Dienaar mijne heeren, dienaar, over acht dagen ziet gij mij weder.

Kleine vergissing en vaderlands-liefde.

Tijdens de belegering van Sebastopol schoot een parijsche Nimrod een koe dood, die hij in de verte voor een snep had aangezien, en waarvoor hij 208 francs schadeloosstelling aan den eigenaar betalen moest. Bah, zeide hij, het is een kleinigheid; ik zal het vleesch doen zouten en aan onze dapperen in de Krim zenden.

CURIEUS ALLERLEI.

De wapenfabriek te Solingen kan zich op een zeer hoogen ouderdom beroemen. Een reiziger, welke de gebouwen en werkzaamheden in oogenschouw nam, vroeg aan zijn geleider naar den tijd van haar ontstaan.

„Het jaar kunnen wij niet naauwkeurig opgeven,“ antwoordde deze met deftigen ernst; „maar dit is zeker, dat het zwaard, waarmede de engel Adam en Eva uit het paradijs joeg, te Solingen vervaardigd is.

HUISVRIEND. Maar mijn hemel, baron! wat doen al die gevangenen toch in uw hôtel?

BARON. Verbeeld u eens, daar opent de infame kerel in het huis hiernaast dezen morgen zijn zinkput. De mephitische uitwasemingen drongen in mijn hôtel en hebben alle hoeken verpest. Eau de Cologne, Eau de Lob, amber, barnsteen, jeneverbessen — niets hielp. Heden avond, weet u, hebben we *thé dansant*; zijn hoogheid de prins komt ook. Wat nu te doen? Daar komt de barones op de onvergelykelijke gedachte, den stank door gevangenen te laten *opruiken*; — zij zijn thans daarmee bezig.

„Wanneer gij er ooit aan denken zoudt, een weduwe

te huwen,“ zeide een zorgvuldige vader tot zijn zoon, „zoo kies ten minste zulk een, wier eerste man opgehangen werd, opdat zij geen aanleiding vinde u bij hem terug te zetten en vervelende vergelijkingen te maken.“

„Ook dan zullen deze niet uitblijven!“ riep een oud jonggezel, die bij de vermaning tegenwoordig was, „want gij kunt verzekerd zijn, wanneer haar tweede man haar voorwerpt, dat haar eerste echtgenoot gehangen is, zij zonder twijfel zal uitroepen: „ja, dat zijt gij nog niet eens waard!“

Een Deensch blad bevat het bericht, dat in de Sond een boot omgeslagen en gezonken is, waarbij twee *mensen* en drie *Zweden* het leven verloren.

Een Engelsch markies had de grap, met zijne vrienden op het spoor in de vierde klasse te rijden. De spoorwegbeambten, verdrietig hierover, haarden een paar schoorsteenvegers en lieten die, geheel met roet bedekt, tusschen de voorname heeren plaats nemen.

Op het naaste station kocht de markies billetten voor de eerste klasse, gaf ze den schoorsteenvegers en lieten hen plaats nemen om de zijden kussens te verfraaijen.

Ik wil of kan niet meer reizen.

La Bourse monte en croupe et voyage avec lui.

BOILEAU.

Men moet zich naar omstandigheden schikken; het reizen is een onmogelijkheid geworden. Door de nijverheid verdwijnt de poëzij en het schilderachtige alom.

Het vervelende tooneel der finantiële operatiën en de gedurige klimming en daling der fondsen willende ontvlugten, nam ik plaats op den spoorweg naar Lijon; vandaar vertrok ik per diligence naar Genève, en den volgenden dag kon ik in bijzijn van een commies uitroepen: *Helvetia! Helvetia!*

Zijt gegroet, o Land van melk — van de *rans des vaches* en van kaas van Gujères! O Helvetische landouwen! o bergen! o meren! door uw schoone en vreedzame streken zal ik voor het vervelende stadsleven schadeloos gesteld worden.

Met deze illusiën en een koffer ben ik aan de Zwitsersche grenzen gekomen. De douanier heeft zich niet tegen mijn intogt verzet en sedert een maand bewoon ik het land van Willem Tell. Als gij wilt weten hoe al mijn illusiën als rook verdwenen zijn, hebt gij slechts dit treurige verhaal te lezen.

Daags na mijn aankomst had ik aan de oevers van het meer gewandeld en kwam in de stad terug; weldra bereikte het geraas van duizende stemmen mijn ooren. Het volk morde en schold hevig, en onder al dat gebrom hoorde ik roepen: In het meer! in het meer! weg met het *credit mobilier!*

Ik wende mij tot een der omstaanders, die een weinig kalmer dan de andere oproermakers scheen.

„Mijnheer,“ zeide ik, „vergeef mij mijn vrijpostigheid; ik ben vreemdeling en verzoek u mij te willen zeggen, wien men toch eigenlijk in het meer wil gooijen.“

„Den oprigter van het Helvetische *credit mobilier*,“ antwoordde de Zwitser.

„En wat heeft hij misdaan?“

„Hij ruïneert ons mijnheer, hij maakt ons arm. Door het *credit mobilier* zullen er spoorwegen tot stand komen, en door deze spoor-

wegen zal menigeen zijn bestaan verliezen. De spoorwegen mogen nuttig zijn in Engeland, in Rusland, in Frankrijk, in Duitschland, in Italië, in Spanje, in Turkije zelfs, ja overal, doch voor Helvetie zijn zij een *non sens*.

„Wat is Zwitserland? Het is geen land, waar men vervoerd wordt, maar een land, waar men reist. Wij leven van onze bergen, van onze meren, van onze afgronden. Hoe minder wegen er in Zwitserland aangelegd worden, hoe beter de reizigers tevreden zijn, en hoe rijker de inwoners worden. Als hier spoorwegen komen, is het met Zwitserland gedaan. Bij ons reist men meesttijds te voet; niemand heeft haast; in elk oord blijft men stil; men beklimt elken berg; men luistert naar het gezang onzer herders. La la ha! la la ha! ihoe! Voor wie zullen onze meisjes zingen? aan wie zullen zij de melk hunner runderen verkoopen? wie zal met hun booten overvaren? en ook zullen de gidsen hun brood verliezen. De verkooping van houten huisjes en mesjes, de fabriekanten der met ijzer beslagene stokken, de vervaardigers van gemzenhoornen snuifdoozen, de herbergiers, kortom, iedereen zal arm worden, en het verwondert u nog, dat wij het *credit mobilier* in het meer willen smijten?“

Ik trachtte den Zwitser tot rede te brengen.

„Stel u gerust, de meisjes zullen blijven zingen; zij kunnen het aan de inschepingsplaatsen doen en de melk aan de reizigers verkoopen; de *batelières* kunnen op de stationsbureaux schrijven. De ijzeren wegen zullen ook de gasten niet op den top van den Mont-Blanc, van de Gemmi, van den Rigi, van de Jungfrau brengen. Er zullen nog diepten en engten genoeg wezen, waar de locomotieven niet kunnen komen. Wat belet u om op elk station een depôt van met ijzer beslagene stokken, van houten huisjes en mesjes, van gemzenhoornen tabaksdoozen op te rigten? De herbergiers hebben slechts hun hôtels te verlaten om in de buffets te komen staan. Al uw klagten zijn ongegrond.“

„Ik zie wel,“ antwoordde de man „dat gij een aandeelhouder van het *credit mobilier* zijt; bewaar uw woorden maar voor u zelve: als iemand u had hooren spreken, zou men misschien tot baldadigheden overgegaan zijn, maar ik raad u ten beste, vriend! blijf niet langer

hier, gij zoudt u soms kunnen verraden en dan durf ik voor niets meer instaan."

Ik oordeelde het geraden deze waarschuwing niet in den wind te slaan, liep spoedig naar mijn logement en den volgenden dag verliet ik Genève.

Te Lausanne zal ik vrede vinden, daar zal men zich met de finantiële beslommingen niet bezig houden. Kom, vertrekken wij naar Lausanne.

De omstreken dezer stad brengen den geest in eene zoete nijmering. Vlug in de boot. Het azuurgewelf is zoo helder, de zon schittert in volle pracht. Schipper! schipper! naar gindsche rots.

De schipper vat zijn riem, zachtjes doorklieven wij de vreedzame golven van het meer, geen gerucht komt uit de stad en de stilte der natuur wordt door niets gestoord dan door de vaart onzer boot. O Helvetië! welke kalme geeft gij aan het hart! Ja, nu gevoel ik, dat wij duizend uren van de beurs verwijderd zijn!

De schipper opent den mond, zeker zal hij zijn nationaal gezang doen hooren, ach! helaas! driewerf helaas! hij vroeg hoe hoog de actiën der Italiaansche spoorwegen stonden. Hier speculeerde hij op en wilde mijn raad inwinnen.

Nu wil ik niets meer zien en nog denzelfden avond vertrekken. Overal zal mij die hatelijke beurs dan vervolgen.

Zijt gegroet, vaderland van Gessner en van Lavater, klassieke grond der herders en der gelaatkundigen, Zurich, zijt gegroet! Hier is de adem der beurs nog niet doorgedrongen. De bewoners voeden lammeren op, wandelen op de bloemrijke oevers der Limath, knippen schaduwbeeldjes en bestuderen het gelaat. Hier smooit de woelige weerklink der speculatie. Te Zurich wil ik leven, te Zurich wil ik sterven!

Zoo sprak ik, de stad, waarin de asche van Gessner rust, binnentredende.

Over de markt gaande, zag ik veel volk vergaderd.

»Wat is er heden te doen?»

»Mijnheer,» antwoordde de Zurichër, aan wien ik dit vroeg, »wij kiezen van daag een lid voor den Grooten Raad. Twee kandidaten hebben zich voorgedaan.»

»Een idylist of partijganger van Gessner, en een gelaatkundige of partijganger van Lavater! Zurich moet natuurlijk in twee partijen verdeeld zijn. Stemt gij voor Gessner of voor Lavater?»

»Ik stem voor Petermann, omdat hij zegt, dat de weg langs den regter oever komen moet.»

»Welke weg?»

»De spoorweg, en ik geloof, dat wij voor Nicolas-berg en den linker oever zullen triomferen. Al onze financiers zijn voor die rigting.»

»Zijn er te Zurich dan financiers?»

»Zeer veel. De nijverheid verspreidt zich hier met reuzenschreden. Petermann heeft beloofd, wanneer hij benoemd wordt, dat wij een beurs op de wijze als die te Parijs zullen krijgen; daar komt juist de burgemeester om den uitslag der stemming bekend te maken; mij dunk, dat ik den naam van Petermann hoor.

De menigte riep inderdaad: Leve Petermann! Eer aan Petermann!

Op dit oogenblik liep Nicolas-berg over de markt, en werd begroet door het geschreeuw van een hondertal straatjongens, die jouwden en hem met koolstronken wierpen.

Nu wil ik geen uur meer in Zurich vertoeven.

Thans ben ik in het Bernsche Oberland! ja, in Oberland! en mogt de industrie mij hier te midden der beeren en der gemzen nog opzoeken, dan vrees ik voor de toekomst van Europa.

Bewoners der *Chalets* sterke berglieden, herders, die uw kudden op de hoogste toppen drijft, in uw hart moet de belangeloosheid, die van de overige aarde verdwenen is, wel een schuilplaats gevonden hebben. Gij bemoeit u zeker niet met de beurs.

Een jonge boer volgt denzelfden weg als ik; wij gaan door een dorp! dat te midden van eene wilde vallei gelegen is, een meisje komt aan het venster der *Chalet* en wenkt den jongeling

Het zal een vrijer zijn, die bij zijn verloofde weder komt. Wat zullen zij vertellen?

»Betzij, beste Betzij, ik breng u goede tijding.»

»Geeft uw vader eindelijk zijn toestemming tot ons huwelijk?»

»Ja, wij kunnen trouwen.»

»Hebt gij uw vader van denkbeeld kunnen doen veranderen? Ongetwijfeld is hij verteederd

geworden, toen gij hem verklaardet, dat gij nimmer dan mij trouwen zoudt."

»Nee, maar wel, toen hij hoorde, dat de actiën van den Baseler weg gerezen waren; en ik weet niet, waar drommel vader gehoord had, dat uw tante er vier bezat. Hij raadt ons er te koopen voor het eerste geld, dat wij verdienen en zegt, dat de som dan voordeelig geplaat is.»

Haastig verliet ik dit dorp. Het werd nacht en een storm overviel mij in het gebergte. In eene hut waren twee herders, wien ik gastvrijheid verzocht. Vermoeid, wilde ik slapen, maar kon geen oog toe doen, wijl de beide mannen den geheelen nacht redekavelden om te weten of zij bij hun terugkomst in de stad de bespaarde penningen op de spoorwegen of op het *Credit Mobilier* zoude plaatsen.

Een bergbewoner, die vouwbeenen en houten lepels en vorken in de hand droeg had mij nauwelijks gezien, of hij bevond zich reeds aan mijn zijde. Ik dacht natuurlijk, dat hij mij zijn waren wilde aanbieden, maar de forsche vent vroeg of ik bij geval het laatste beursberigt van Genève ook bij mij had.

Dit zal voldoende wezen om den Lezer een denkbeeld van den toestand van Zwitserland, of zoo ge wilt, van Helvetie te geven. Het venijn der speculatie is in dit ongelukkige land doorgedrongen en, helaas! geheel Europa bevindt zich in dien rampzaligen toestand. Om niet meer van rijzing of daling te hooren spreken, moet men zijn verblijf te Bougival of te Peking vestigen.

Ik vertrek echter nog niet naar China!

Tot wederziens, waarde Lezer!

DE HUISBAAS.

door

D. HOUTKAMP

II.

Verzellen wij onzen ouwen bekenden huisbaas *Punt* nog eens op zijn wandeling door zijn woningjes.

— Tik, Tik.

— Wie komt daar al zoo vroeg? —

— Ikke! —

— Wie is ikke?

— Wel, man, ken je mijn stem niet? — Punt??

— Hai, ja, die stem van jou gaat me door merg en been, maar hoor reis, 't is me nog wat vroeg....

— Och! man geef 't me maar even aan, je weet wel, de twaalf stuivers huur!

— Ik geef niks aan.... 'n andre week terugkomen hoor, 'k ben zoo kaal als een kerkrat.

— Wel mogelijk, maar dat kan ik niet helpen! —

— Ik wel!! —

Juist, en daarom mostje me maar reis wat gaauw helpen, 't is al mooi genogt, dat ik om jou hier op die verwenschte steenen mot staan te blaauwbekken!!

— Wel nou! als je dat niet bevalt, waarom rij je dan niet op?....

— Omdat ik eerst me duiten moet hebben!

— Eerst zelf hebben, — je mot weten, — hoe noemen ze dat ding ook, — het kikivlentheit me heilemaal geweneerd....

— Je most je schamen — hoor!

— Ikke? wa blief, most ik me schamen??

Ja, jij, — God beter 't hen! dat klaagt en jammert als een Jood op Jeruzalem's puinhoopen, en dat vreet, als ik het er zoo uit gooi, als een menheer van de Keizersgracht; ja, vrind, dat kom ik al zoo langzaam te hooren, dat mot boterhammen met janhagel hebben, dat wil sapanje drinken, en dat betaalt je arme huisbaas niet!....

— Ja, ouwe, ik weet 't wel, dat jij met je gierige consentie droog brood inpropt, maar zoo binnen de Ollanders niet, vatje,....

— Maar zeg ereis, jij brutaaltje, ik mot mijn geld hebben, en anders draait het op ge-deurwaarderij uit....

— En draai ik je je kop om, Punt!....

Na deze woorden kruipt de bewoner onder de dekens, en laat zijn huisbaas vruchteloos om geld kraaijen, tengevolge waarvan de laatste, na vooraf in zijn boekje iets te hebben genoteerd, den trap afhompelt en aan de deur van een kamertje tikt; dat bewoond wordt door een éénoogige orgeltrapper, die met een dik stuk vrouw en een dozijn kinderen gezegend is.

— Klop, klop!

— Pinne, assiplier! .... a zoo! meheer.

Peunt, — ei, ei, hoe maakt uwé 't met de kaauw ....

— Och! zoo, zoo, ... zoo zoetjes aan! ...

— Hm! ja! ja! dat heit me nen koekie gepakken, negen graden onder varenheit, of der boven, dat weet ik justement niet, — maar ik zeg altijd, asse we maar zelvrs voelen, zie je, hoe koud 't is, begrijp je, dan hebben we geen telescoop, of hoe noeme ze zoo'n mesinc, noodig, ik zeg altijd, de kou komt, als zen tijd der is, en al knorren we nou ook, de kaauw is altijd de baas, ... ik zeg altijd ...

— Ja, Vos! maar ik zeg altijd, eers betalen! ....

— Juist, Pint, daar hei je'n em, betalen motje veel meer in den winter dan 's zomers, je lust in den winter nog wel ereis een hartig brèkkie ...

Ja, maar ik meen, eerst mij je huurpenningen betalen, dat ben ik van me lui zoo gewoon, als ze dan nog ereis wat willen klessen, dat gaat me dan veul beter af. —

Eensklaps steekt de dikke vrouw, met een kiespijndoeck om 't hoofd, als een helse furie haar hoofd uit het ledikant.

— Baas Punt, — kijk me wang ereis! — voel em ereis! — Punt scharrelt met de voeten en schijnt van dit aanbod liefst geen gebruik te willen maken.

— Hoor reis, meheer Punt, die wang kost me juist de huurpenningen; een dubbeltje vlier, een stooter kamillen, twaalf duiten geest van hartshoorn, een kiespijn worteltje van vier duiten, een mannetjes neut van twee en een kleintje voor de rooserigheid.....

— Wel mogelijk, ik beklag je.... maar in alle geval heb ik daar niet meê te maken, ik kom hier niet om de rekening en verantwoording van je uitgaven te hooren, als ik me vijftien stuivers krijg, kan jij doen wat je wilt, al wou je ook voor een gulden geest van hartshoorn op je wang smeren!

— Ja, ziet uwé, vervolgt de orgeltrapper, die uitlegging van de eksplikatie, die me vrouw daar geeft, wil zoo veul zeggen as, watte we aan onze wangen spanderen moet van de huur af, zie je. —

'N mooie rekening jandorie, kan ik het helpen, dat je vrouw met een dikke wang zit, ik

vraag is dat nou zoo als 't hoort, mot ik daar nou voor boeten? —

— Ja maar baas! — roept de vrouw, — je bent eigenlijk geen Christ, je bent haast een heid, een Turk, een Spanjool,..... geen greintje menselijkheid hè je, ziedaar.....

— Wel nou, mot ik dan.....

— Ja baas, je most denken, die menschen hebben 't niet, ze hebben twaalf wurmen van kinderen, en haast geen verdienste.....

— Hoor reis, vervolgt Punt,..... ik heb niet lang tijd, als het geld niet vóór drie uur bezorgd is, loopt het op deurwaarderij uit, hoor....

Grommend verlaat hij den orgeltrapper en klopt aan deur van de 2^e kamer, bewoond door twee oude jufvrouwen, die 't in haar jonge dagen goed hadden, maar door oplitterij en meer te verteren dan zij konden, mooi achteruit zijn. —

— Goeije morgen; dames! —

— Dag Punt! —

— Is je zuster niet t'huis?....

— Even een boodschap....

— Zoo, en heeft ze 't klaar gelegen? —

— Och grut neen! — uwé begrijpt, ze is wat kort van memorie. —

— Ja, 't is vreemd van jullie, altijd een weinig kort van memorie, behalve als 't op ripperasie aankomt, — dat loopt er een beetje te veel overheen, — dat stuurt om behangers en loodgieters, dat laat timmeren en doen, en dat betaalt zoo slecht,..... hoor reis, dat gaat niet commi va, ik heb al meer met jullie gemorrel, maar omdat je van vesoenlijke afkomst bent, begrijp je.....

Ja, meneer Punt, daar heb je'em, mijn tante's ouwe heer, weet u, die met die karrewats, heit den ouwen Koning aan 't strand te Scheveningen geholpen, en zijn zoon was zetbaas bij een grutter, ik bedoel de zoon van mijn tante's ouwen heer, heit naderhand op het sitjedel te Antwerpen met Sassé gevochten, en werd benoemd tot ridder van het Metalenkruis, — nou, daar hebje me vaders halve neef, die in de Oost met'n zwarte madam is getrouwd, die heit een zoon in dienst bij de Engelschmannen, — en ten laatste me moeders jongste broër is dezelfde, die een zeker meneer, die vóór eenige jaren te Amsterdam valsche balan-

cen heeft gemaakt, stilletjes het weggestopt in het Arrat gebergte en bij de Zwitsermans.

— Nou, en verder? — wat wil je daarmee zeggen?.....

— Ja, meneer Punt, dat we van fatsoenlijke afkomst zijn, en daarom wel willen en kunnen betalen, als we maar eerst geld hebben, ziet uwé, dan kennen we wel betalen, — parksem-pel, me tante's ouwe vrouw deê een galanterie winkel, wat gebeurt er, een meheer met een rooije zik en een paar poelleten op zen schouwers, kijkt er aan, en trouwt met me tante's ouwe vrouw, dat wil zeggen, toen ze eigenlijk nog jong was, dus met me tante's jonge vrouw!.....

— Ja, maar lieve mensch! — dat ken me nou eigenlijk al heel weinig schelen, begrijp je, ik kom eindelijk om het geld en nog wel van twee termijnen, zie je.

— Begrijpt u eens, meneer Punt, toen me dochter nog leefde, had ze'n spaarpotje met een diamant oog, nou afin, me vaders halve zuster deê,.....

— Ja, maar hoor reis, het duvelt me niks wat je vaders halve zuster deê met je dochter met der diemante oog, ik heb weinig tijd en als je niet maakt dat ik van middag, de 48 stuivers thuis heb, zullen we reis kijken, wat je boeltje alzo opbrengt, hm! hm!

— De jufvrouw valt slaauw, en de huisbaas vertrekt.....

Weldra klopt hij aan de deur eener kamer, bewoond door een katechiseermeester van het vrome geslacht.....

— Je dienaar, meneer Velthuis!

— Gegroet, heer Punt!.....

— Asjeblijft, de huur, meneer Velthuis!

— Jongens, jongens, wat is de wereld bedorven, verzonken in een poel van goddeloosheden, wars van alle aardsche en hemelsche tirannij, de tuchtroede der engelscharen.....

— Juist! dat weten we....

— Als gij dat wist, zoude uw eerste woorden niet zijn deze: asjeblijft de huur!! — — wel foei! — want uit het hart des menschen komen voort.....

— Ja meneer Velthuis, 't was beter, dat er uit jou zak maar wat meer geld voortkwam,

dat geleuter, die onzin geeft niks, niks, niemendal.....

— Aan 't aardsche verknocht zijnde, is de ziel des boozen wars van alle tirannij des geestes, ondanks zich zelve ter helle gedoemd, — Jeremias, zegt.....

— Alles mooi en wel, 't kan me niets schelen, wat Jeremias zegt, ik zeg geld, of me kamer af.....

— Meneer Punt, die ooren heeft om te hooren die hoore!.....

— Asjeblijft.....

— Welnu! — hoor deze mijn raad, vergader u geen schatten op de aarde.....

— Maar hoor jij, meneer, ik kom hier niet om te catechiseren, maar om me geld, altijd en eeuwig wil je met je vrome onzin.....

— U bekeeren! heer Punt, want zie, daar staat geschreven,....

— Daar staat geschreven, Velthuis, betaal wat ge schuldig zijt.

— Dat is zoo! maar tevens zegt Job in zijn eerste kapittel, —

— Mooi; maar weet je wat in *mijn* eerste kapittel staat, betalen of de kamer af.

— Welnu! heer Punt, ziedaar! (terwijl hij hem 't geld toetelt) maar leer nu van mij wat Ezechiël zegt: En het geschiedde, dat, ...

De huisbaas is middelerwijl reeds vertrokken en aan de deur des kelders genaderd, bewoond door een houderesse van een klein kinderschool: in 't voorhuis scharrelen een paar dozijn «kleuters» op de morsige vloer rond. Bij het binnentreden des heeren Punt kruipen de kleintjes allen in een hoek van 't vertrekje.

— Mis geloopt! meneer Punt, het hoeft niet?

— Wat hoeft niet, vrouw Mangel?

— U begrijpt me, — ik kan geen geld uit zen pooten krijgen!!

— Uit wiens pooten?

— Uit de klaauwen, ja, klaauwen van me man, hij zeit gusteren teugen me, Mie, als de baas komt zeg 'm dan maar dat ik wat kort aangeschroeft ben! —

— Welzoo? 'n mooie historie, en is dat zoo?

— Ja, ziet uwé, dat zal ik uwé nou reis kortheds halve breedvoerig uitleggen: me man

verdient een aardig weckgeld, en ik ook, — maar wat ik verdien, eten we op, ziet uwé, maar me man is voor de wereld, begrijp u...

Hoe meen je dat? voor de wereld!

Ja, ziet u, hij wil alle avonden naar de kemedie, of naar de »druiventrots» en zoo gaat zen geld naar de weerga...

— Maar, zeg reis, vrouw Mangel, kijk jij dat dan maar met zoete ooggen aan? als ik een vrouw en mijn man een doordraaijer was, weetje wel, wat ik dan doen zou —

Nei! —

Welnu, ik zou hem die malligheid wel afleeren, — of, of, ik zou zeggen, eerst de huishuur bij mekaar.

Ja! goed praten, hm! als je een vrouw was! — maar je begrijpt, als ik hem over de huur praat zet i een bakkes als een uilenest en laat om me te tormenteren voor een kwartje citroen halen!! — en dan hè je 't lieve leven, dan zuipt hij als een Zwitser, en begint de kinderen met zen zundagsche casené af te ranselen, of i gooit de kommetjes kapot, ...

— Hm ja, en dat laat uwé dan maar toe, hé, och hoe lief!!!

— Ja, dat mot ik wel, anders krijg ik ook op mijn ribben, betert 't toch niet .... u begrijpt wel ...

— Begrijpen! begrijpen! en als je me niet afdoet, zullen we verder gaan, hoor je, ...

Eindelijk betaalt de vrouw de penningen, die zij uit doosjes en kistjes bijeenzoekt en gooit de deur achter Punt's rug toe, welke, dit gewoon zijnde, iets vrolijker den trap opklint naar een kamer, bewoond door een Franschman, die in 't jaar 1848, oproeriger nagedachtenis!! herwaarts overvloog, zonder vleugels maar met den noodigen wind (Fransche)...

— Goe morgen, hoe vaart mesjeu Didijn?

— Kaat nok al koet, hep sleks een keprek.

— En dat is? als ik je zoo vragen mag.

— Mal en zak, keen monnaie, in de porte monnaie.

— Wel zoo! — dat kan ik niet helpen!

— Moi aussi pas! moet nok keld ontvank van een Kermaansch monsieur, maar, comme vous savez, die mof toujours kaal, al hep zij ook turfmand met pankpillet ...

— Zoo! — ei, ei, weet je wel, wie je voor je hebt, jij meneer Didijn?

— Oui! weet zeer koed, koed monsieur voor de wereld, peut-être, maar, ik mijn ook, een afzetter, met anter woord, un trompeur ...

— Een tromp heer! wat is dat voor een, een klomp heer...

— Die Ollander zek, petrieker —

— Ja! jullie vreemde snoesen vinden vermaak in iemand uit te jakkeren, maar je moet de kamer af, hoor...

— Pourquoi?.....

— Ja, ploertka, ploertka! schel jij maar, ... je mot der af, hoor, daar is geen lieve moederen aan!!.....

— Omdat ik jou vraak pourquoi, — mak dan niet vraak, waarom je keen geld van mij wilt hep meer!

— Omdat je de boel verinneweert: ja, man, dat doe je, en nog bovendien zoo slecht betaalt, kijk me nou dat lieve leven reis aan, de glazen kapot allemaal.....

— Ik die zal laat maak!.....

— Ja, je zal wat! nou de deur vol met kratzen en de behangsels met allerlei gekheid.....

— Wat kekheid?.....

— Ja! je mot je schamen, als een fatsoenlijk man hier inkomt, met jou leelijke printen...

— Dat zijn dessins à crayons, fleur de marie, la vie d'un.....

— Vlieruil, vlieruil, ja spot jij maar, ik zal toch triompheren, hoor, mijn kaan zal honing, ik wil zeggen mijn haan zal koning kraaijen hoor, — ik verkies dat je van mijn kamer gaat....

— Quel diable! pourquoi? 'k jou toujours hep petaal....

— Ja, je het wat? neen vrindje, dat gaat zoo niet, en buitendien, al betaaldet jij ook een gouden rijder in de week, je mot er toch af, zoo'n smerige vent als jij....

— Quoi? smerik, zek jou là, qui est smerik, non monsieur Punt, c'est trop, da laat ik mij niet zek, vous êtes un coquin, un trompeur,..... un trompeur en grand.....

— Ja, schel jij maar voor trompbeer, — 't zal je opbreken, van middag stuur ik de deurwaarder, en je zult de kamer af, dan zal je reis zien wie ik ben, hoor!! —

— Als kij in jou art neem dat te doen, par-

bleu!! tan, tan, tan,..... oui, tan... mille de tonnières! tan.....

— Wat dan?

— Tan pak ik straks mijn piezen, hoor!!

En nog was hij ongerust.

Hoe ongerust de heer H. is, zal uit het volgende blijken. In den jare 1820, toen wij ons aan boord der *Hollandia* bevonden en in den Atlantischen Oceaen kruisten, viel het gesprek op valsch en gesnoeid geld. H. toonde ons een pleten gulden en zeide, dat hij wel een middel verlangde te weten om te beletten dat het geldstuk ooit weder in de wandeling komen kon. Werp hem in zee, was het eenparig antwoord, en spoedig daarop bevond zich de gulden eenige duizende voeten lager dan de bodem van ons schip. Tegen den avond vond ik H. zeer onrustig, en vraagde hem naar de reden. Mogt deze zee eenmaal droog gemaakt worden, dan kon de gulden weder gevonden en voor een goeden uitgegeven worden, zeide hij. —

De vulkanen verdwijnen.

Voorwaar, ik zeg het u, nog slechts weinige maanden, misschien maar weinige dagen, en de Vesuvius zal niet meer bestaan, — ten minste als vulkaan niet, want hij zal in een zwavel- of lijmachting meer herschapen zijn.

De kegel van den vesuvius verdwijnt stuk voor stuk; hij zakt in een als een oude sukkelaar van een vulkaan, wiens grootheid vervlogen is; en professor Palmieri, die tot speciaal geneesheer van den Vesuvius benoemd is, verklaart, dat hij geen hoop meer heeft om hem te redden.

Maar ik moet ook zeggen, dat professor Palmieri niets aanwendt om den geliefkoosden vulkaan der Napolitanen te behouden; hij laat der natuur haar loop; onder ons gezegd, geloof ik, dat er wel iets beters gedaan kon worden.

Den dag, waarop den Vesuvius den laatsten adem zal geven, zal een dag van rouw voor het geheele koninkrijk Napels zijn.

Men verbeeldt zich hier en daar, dat een

vuurspuwende berg iets verschrikkelijks is voor de menschen, die in zijn nabijheid wonen, doch dat is zoo niet; vooral te Napels leeft men slechts voor en door den Vesuvius.

In die stad telt men gewoonlijk twaalf duizend Engelschen, die er jaren en jaren blijven, om een uitbarsting te zien, welke nooit plaats zal hebben.

Deze twaalf duizend Engelschen doen de driemaal honderd duizend Napolitanen leven.

Wanneer de Vesuvius verdwenen is, vertrekken Albion's kinderen snel naar een meer gelukkige plaats, waar zij wezentlijk vulkanen denken te vinden, en dadelijk sterven alle Napolitanen van honger.

Een staticus heeft berekend, dat de Vesuvius gemiddeld sedert vijftig jaren, zoo iets als honderd duizend ponden sterlings opgebracht heeft, — en dit is meer dan voldoende om driemaal honderd duizend menschen te doen leven in een stad, waar de macaroni slechts twee stuivers per portie kost.

En welke portien zijn het! een enkele is voldoende om aan twaalf lazzaroni een indigestie te veroorzaken.

Als de Vesuvius op dezen of genen nacht verdwijnt, kunnen de Napolitanen niets beters doen dan dadelijk een nagemaakte vulkaan te fabriceren, waarin zij een vijftig menschen moeten verbergen, om van tijd tot tijd door middel van een pijp, van harst en van kruid een uitbarsting na te bootsen, ten einde den Engelschen touristen vermaak te verschaffen.

Moge professor Palmieri den Vesuvius redden!

Jan Jordaan.

Jan Jordaan was een eerste guit, die liever de vrije lucht dan de school zag; geen wonder dus, dat het Latijn leeren hem vrij spoedig verveelde en de snaak het pad naar het ouderlijke huis koos, vanwaar papa hem met een portie klappen terugzond. Juist dicteerde de rector een opstel ter vertaling, toen de schalk den tempel der wijsheid weder intrad.

— Jordaan, ... sprak de onderwijzer.

— Present! klonk het op eenmaal.

— Stilte, jongens! en schrijf hetgeen ik zeg: Jordaan.....
 — Hier ben ik!
 — Stilte, stilte! Jordaan, waarom keert gij weder?
 — Wijl ik te huis in plaats van spekkeok sla-gen en schoppen kreeg.

Ontoereikend.

Wanneer er brieven op den post bezorgd worden, waarop een postzegel van te geringe waarde is bevestigd, dan wordt het ontbrekende bedrag van den ontvanger des briefs geïnd en de post-directie schrijft dan gewoonlijk naast »franco» met blaauwen inkt: »ontoereikend» Kortelings zond een vader aan zijn zoon,

welke te A. onder de tenorzangers als een ster van 99de groote schitterde, twee muntbilletten en frankeerde den brief; maar kijk, men vergiste zich en het was »ontoereikend.» De brief kwam in handen van den verheugden zanger, wiens beurs sedert eenige weken aan de tering leed. Reeds na verloop van een kwartier kwam de tenorist echter, met een monstreuse rotting gewapend, op het postkantoor en voer hevig tegen den aanwezigen commies uit.

»Mijnheer, de post moet zich geene slaauwe aardigheden veroorloven, zij moet dit aan anderen overlaten en ik verzoek dringend, daarvan in het vervolg verschoond te blijven, of ik zal er rapport van maken; de twee muntbilletten, die ik ontvangen heb, zijn, wel is waar, ontoereikend, maar dat gaat den post niet aan; dat zijn mijn zaken!»

CURIËUS ALLERLEI.

Een ijverig lid van het matigheidsgenootschap vroeg onlangs aan een man, welke nog niet tot de vereeniging was toegetreden, of hij geen neiging tot het matigheidsgenootschap bij zich bespeurde.

»O ja,» antwoordde deze, »want als ik wijn zie, dan wateren mij steeds de tanden.»

Tayon, de geneesheer van Lodewijk XIV, hield eens in tegenwoordigheid van een talrijke vergadering een eclatante voordragt over den tabak en zijn schadelijke eigenschappen. »Hoe kan men,» voer hij steeds warmer wordende voort, »zijn mond tot een schoorsteen, hoe kan men zijn neus tot een vuilnisbak maken? Bij het uiten dezer woorden greep hij in de verstrooijing in zijn rokzak, en nam met de grootste gemoedsrust een snuifje. Een schaterend gelach van het auditorium deed hem inzien, welk een bespottelijk figuur hij gemaakt had.

»Leentje!» zeide een dame tot haar keukenmeid, »wie was toch die man, met wien gij gisteren avond zoo lang op de stoep stond te praten?»

»O, mevrouw, dat was mijn oudste broeder,» antwoordde het meisje verlegen.

»Uw broeder, Leentje? ik wist niet eens dat je nog een broeder hadt. Hoe heet die toch?»

»Frans Nagelbijter, mevrouw.»

»Hé, hoe komt het dan, dat hij niet uw geslachtsnaam voert?»

»O, mevrouw, ziet u, hij is reeds eenmaal gehuwd geweest!»

Een rentmeester moest eens in het donker een smallen dijk passeren, die langs een rivier lag, en nam derhalve een ezeldrijver als wegwijzer mede. Toen zij op de gevaarlijkste plaats kwamen, zeide de zorgvuldige geleider, met een waarschuwende stem, »nu moet gij u in acht nemen, heer rentmeester, want op deze plaats is reeds menigen ezel er afgevallen.»

De eigenaar van een huis te W. heeft zijn huurders verboden den vloer te schuren of te wasschen, wijl daardoor vochtigheid in het hout dringt. De vloeren moeten droog gevoegd, of met was gewreven, of ongereinigd gelaten worden. Met der tijd zal men wellicht verbieden, dat een zieke niet hoesten mag, — dat er in eene kamer niet gezongen mag worden, om geen scheuren in de dunne muren te veroorzaken, — en dat, ter voorkoming van vochtigheid een ieder, die niezen wil, in den tuin moet gaan.

DE HUISBAAS.

DOOR

D. HOUTKAMP

III.

Mr. Punt (in zich zelve sprekende terwijl hij met de gewone zaturdagsche route weder een aanvang maakt). Ja, ja, we zellen reis kijken of we de lammetjes niet ereisis een beetje kennen opslaan; 't is waarachtig een bitter nare tijd, duur eten en geen verdiensten, en dan dat beroerde ekivalent, ik wou dat Thorbekke met zen accijns van 't gemaal, ik weet niet wáár was, ja, dat wou ik, - - - brr! wat is 't koud, aha, daar zijn we bij onzen nieuwen bewoner in den kruidenierswinkel.

— Dag baas, och hoe hiet je ook weer? —

— 't Dondert je niet....

— Brr! wat ben je stug en korrelig, zoo korrelig als die grut, die je daar in die zak hebt.

— Ja, 't is ook waarachtig wel om knorrig te worden, als jij 'r aan komt zetten, — maar ter zake, je begrijpt, ik zit hier pas, en ik heb zoo veel moeten inslaan, dat mijn contanten o-p-op zijn.

Zoo! waarlijk? maar, je begrijpt, mijn waarde, dat dat allemaal van die uitschuijjes zijn, daar ik me niet meê op hou; me vorige bewoner, je weet wel, die met dat groote waterhoofd, nou die zée altijd....

't Gaat me geen lor an, wat dat ventje zée; ik zeg, ik heb geen contanten, en daarmee is 't uit?

— Ja, maar ik 'n heb met geen contanten noodig, ik kom alleen om men twee daalders, en of je nou al geen contanten, of dat je een mudszak met contanten het, is mij tout mim,....

— Welnu ik heb 'n propresisi?

— Aha, daar hei je 't al weer, dat hiet me nou, een menheer, een man die 'r in zit, een man die voor.... de hemel mag weten voor hoeveel, inslaat, en heeft, God beter 't, geen geld voor je huur, — 't is zonde, — maar enfin, — laat ereis hooren.

— Nou, ik lever je voor die drie gulden een zak grut, ziedaar.

— Hou jij je grut maar, man! — né lieve mensch, waar zal ik met zoon zak grut heen? ..

— Den armen geven, heer Punt!

1836.

— 'n mooie grap; neen, kereltje, we binnen wel goed, maar niet gek, — ik wil wel bij je laten halen, hoor!

De kruidenier betaalt eindelijk de penningen, waarop de heer Punt aanstalte maakt om »uit te sneijen,» maar eensklaps keert hij om en zegt, terwijl zijne wenkbrauwen drie graden gerezen zijn.

— Goed dat 'k daarom denk, je begrijpt de tijen, en me grondlasten, en afin, dit en dat....

— Nou, wat mot dat?

— Welnou, vreet me maar niet op met je uilengezigt, ik had gedacht, je met een kwartje per week op te slaan, — omdat jij het bent....

Hm! wat zeg je, ben je nou heelemaal gek? — Omdat jij het bent, man; een ander kreeg hooger opslag.

— Zeg jij reis, ouwe schaggeraar, als je 'm nou niet weerlichts gaauw poetst, dan begin ik, zie je; dan begin ik opslag te geven....

Punt druipt af met 't stellige voornemen den man van avond reis een hartelijk wordeken te schrijven.

Hij gaat den kelder in, bewoond door de vrouw, die een kleinkinderschool houdt.

— Goeje morgen, vrouw Lepel!

— Dag baas.... hoor reis, hij staat hoor!

— Zoo! wie staat er...

— Hoor me nou in Gods naam zoo'n man reis, wie staat er!! — wie zou er nou anders staan...

— Maar, men goeije ziel, ik zie niks staan..

— Dat mag je den drommel, zie je dan niet, de sikkertaire van men ouwen man is naar oome Jan achter de skuine deur!

— Zoo! zooveel te beter, dan zel je me je schuld dubbel en dwars kunnen afdoen!...

— Wat zeg je daar baas!.... denk je nou dat asse we geen geld hebben, om dat ding te lossen, jou kunnen afdoen,.... neen, meheer! je mot rekenen...

— Ik behoef niks te rekenen, ik mot men geld, en als je me 't nou niet van avond zend, dan ga je even als je sikkertaire de deur uit, hoor,.... nou adju,....

Punt klopt aan de kamer der twee doove Eva's dochteren, men laat hem binnen.

— Zoo! zusje, is je zuster weer uit?...

— Neen, meheer Punt, niks dan wittebrood.

24

beschuit gaat me in me kiezen zitten, en dan krijg ik een wang nog een' zoo....

— Ik vraag je, of je zuster t'huis is...

— O! zoo, nou begrijp ik iwes, neen meheer Punt, ze haalt appies, weet u, dertien en een kleintje de vijf kop, maar keurig, hoor!...

— Dat gaat me geen lor aan, ... het ze het geld klaar gelegen, of weer vergeten?....

— Als we maar genogt hadden graag, ... op 'n anderen keer mag uwé wel reis komen eten, maar van middag hebben we maar vijf kop met zen beije, en dan hebben we juist nog iets, daar uwé eigelik gezeid met je neus niet in noodig hebt.....

— Zoo! jongens, je bent erg komplasant, maar afin, heb je je geld klaar, (harder) geld klaar! (nog harder) geld! geld! geld!!...

— Ik zal erisis kijken, wie weet, of ik nog wel wat vin in men pillendoosje, weet uwé, dat is zoo'n, afin zoo'n ontdekking van men zuster, ze zéé, Pietje, Pietje, wie weet waar zoo'n pillendoosje nog ereisis goed voor is.....

— Jongen, juffer wat ken je toch verduveld seuren, wat gaat me nou an, waar jelui je geld weg stoppen, dat gezanik hangt me me keel uit, altijd hebben jelui wat.....

— Ja! daar mogt uwé wel voor zorgen, alles slaat uit, me ouwe foulard staat dik in den schimmel, je huis, meheer, is erg nat, hoor...

— Doove tang! (harder) ik - zeg - dat - jelui -, zaniken, - als - ouwe - wijven - die - vet verkoopen, - betaal me (harder) betaal me (nog harder) betaal, betaal me nou maar gaauw, want ik ben gepresseerd, hoor je!...

— Waaraan? als ik u vragen mag...

— Waaraan?? ha ha ha! ik - zeg, dat ik haast heb, ik mot heraus! hoor je!...

O! zoo, nou vat ik uwé, ik dacht, dat uwé uwé bezeerd had,..... ziedaar meheer Punt, een kwartje, en nog een kwartje, en een dubbeltje en twintig centen aan hallevies, zie je....

— Punt (nadat hij zijn oogen opgespalkt heeft) wat 's dat nou weér! somma sommarum tachtig cents, waar blijven nou weér die twee dubbeltjes.... hoe zit dat? — Dat zal ik uwé zeggen: over ons woont een schoenlapper, die er zoo wat, afijn bij knoeit, als u begrijpt hij leert viool.....

— Mooi zoo! en voorts.....

— Nou die man geeft les bij 'n meneer in de Kalverstraat, die meneer dan houdt van een borreltje....

— Dan slacht i mijn wat, hi, hi.....

Zoo?! afijn, nou die heer had hem getraceerd op een knjackie, nou mot me die vent zoo gesikkerd hebben, dat i as een malle met zen viool op zen kamer hierover rondgedanst heeft, zijn vrouw die dit niet beviel heeft hem afgerost en toen het me de vent een zoeten appel door men glazen gegoooid, dat me de scherpen om me ooren sprongen.

— Ei, ei! dan had je op die manier een zoeten appel kado, — hi, hi, hi, — en moet ik dat nou met men twee dubbeltjes, die je me te kort doet, bezuren.....

— Vraag skus, meheer, 't was een zoete....

— Ik vraag je, of ik nou dat glas betalen mot, 't is toch immers mijn schuld niet; kan ik het helpen, dat die vent dronken t'huis komt....

— Hier even om den hoek, ze mot met een voor een stuiver vlier halen, voor men buik.....

— Ik vraag je ten derde of ik dat vergoeije mot, neen! oudje, daar staat niks van in mijn boekje. Dat glas blijft voor jou rekening staan, hoor!

— 't Hoeft niet te staan, baas, 't is er al ingezet, tien centen voor de ruit, en tien centen voor het stoppen.

— Betaal jullie tien centen voor het stoppen? men goeije ziel, dat kan ik ook, had je me maar een boëschap gestuurd..... nou afin, zoo als ik zeè, dat blijft voor jou rekening hoor, — tot 'n andere week, adju! kompliment aan je zuster.....

— De kamer nevens die der oude best wordt bewoond door een fluitist van het Joodsche geslacht, die eerst kortelings, na geëmplooi-jeerd te zijn aan een der varietés te A. hier is komen wonen.

Tik, tik, is uwé der in, meheer?....

Het antwoord is 't gegalm van het genie:

Waarom toch zou de zeeman sparen?

Voor hem heeft 't geld geen waarde, neen!

Reeds vliegt hij morgen op de baren

En zeilt naar de andere streken heen. —

Hei! meneer, — doe reis open....

Ondanks den wind, ondanks de baren,
Ondanks de orkaan, ondanks de nacht,
Zal God de zijnen steeds bewaren,
En schenkt den zeeman moed en kracht,
En sch-h-h-henkt den zeeman moed kera-ha-kracht!

Punt begint op nieuw: Hei! meneer, de fluitman, ben je misschien an 't compeneren? ik wil wel reis terugkomen. —

Ach neen! menheer Pint, als ik je than toch wel helpen kan, — maar, zheg heens! pin ik niet herg mis i calisj?

— Ja, menheer, dat ben je, wat had je daar voor 'n dingetje?....

— Nah! hals me that than toch keen tinghetje was, 't was heen zhangstikje van Dipport, huit de scheepsjongen, gezongen door Pamperg.

A, zoo! van 'n scheepsjongen! — maar ter zake, u zal weten, dat 't gewoonte is zoo maar roijaal weg elke week om de mij komende huurpenningen te komen.

Pamperg en Judels, nah! hals ze me than toch hals the peste, daar hepje Pheters, die hartrollen stond te gheven.....

— Juist man, maar daar heb ik al heel weinig verstand van, en buitendien.....

— Kint meheer het 'k zhink hin the khoren! kezongen door Pamperg? het was de componist en me proer.... as je mheent....

— Allemaal wel mogelijk, daarvan bij occasie reis wat meer, 'k heb nu bitter weinig tijd en verzoek diensvolgens mijn penningen.

— Heerst ze hebben! heerst khenog khontanten hebben, maar wheet je wat met mij 't geval staat te wezen, what ik vertien, tat verzhuij ik, na! dat, dat.... als je meent! —

— Dat schijnt jullie met de moederpap ingegeven te zijn.... afin, ik ken je als een solieden vent, — de zaak zal wel losloopen, maar 'n andere week stel ik niet meer uit, hoor je!

Brommende verlaat Punt de kamer en strompelt naar de bovendste, bewoond door een vijf en tachtigjarige maagd, die rijk maar tevens hoogst zuinig is, en diensvolgens op een kamer van 12 stuivers per week woont, welke gelden door haar niet dan met de grootste moeite worden betaald.....

— Je dienaar jufvrouw Kroes, hoe staan de zaken? —

Zoo! meheer Punt, hé, is uwé dat, ik dacht dat 't me Pietje was, de jongste van me dochter van de Keizersgracht.

— Neen! jufvrouw Kroes, dan heb je je vergist, ik ben het, met lijf en ziel....

— Zoo! is uwé 't, he, — maar wat ik zeggen wou, wat dunkt u van 't behangsel?....

— Wel, me lieve juffer, dat 't er heerlijk uit ziet, zoo goed als nieuw. —

— Neen! meheer Punt, daar beleef ik wat verdriet van, hoor par eksimpel, gusteren avond zit ik zoo bij het raam te praktizeren over me dochter van de Keizersgracht; daar hoor ik me op eens een gekrabbel; ik luister goed en jawel een tor, een groote graauwe tor komt door dat gat heen en kruipt onder me rokken — ik, natuurlijk ging naar den haard om een tang; maar net zoo als ik dat dier pakken wil, komt er een groote huisrad door hetzelfde gat kijken, heel brutaal, net als de kleine jongen van me zuster, ik heb den ganschen nacht geen oog toegedaan, want dat beest zat, met permissie, aan men kornet te knabbelen, net als of 't maar geen geld kost; nou, verder; gist'ren na het ontbijt wil ik naar, afin, uwé weet wel, naar de plaats gaan, dat doe ik altijd als ik gegeten heb, ik ga zitten maar val met permissie door den bril heen, zoodat mijn hoofd aan een lias, waaraan ik papiertjes gestoken had, blijft haken, — de bril kapot, me japon morsig, me hoofd geschramd, — nou verder, gisteren krijg ik den kleinen jongen van me dochter van de Keizersgracht op 'n koppie thee, afin, ik wil een keteltje warme melk ophangen, daar valt me pardoes een groote steen en een drie duims plank uit den schoorsteen op mijn kornet; nou verder, de kleine jongen van me dochter van de Keizersgracht wil me een kooltje uit den aschpot halen, daar valt een stuk roet, zoo groot als mijn psalmboek, op den jongen zijn kuif; nou verder, ik wil op den zolder me hemd te droogen hangen, daar valt me een der hanebalken op me linker been; nou verder, ik wil 'n boodschap doen, en strompel den trap af, daar gooit me de jongen van de schoes met een stuk pik vlak tegen me oogtand die, zooals uwé ziet, een eindje uit me mond komt kijken; nou verder, de kerel hier beneden, die jood, die aan

een kmedie is, komt 's nachts om 1 uur t'huis en dan begint hij te janken als een ouwe dog; nou verder, die vrouw hierover gluurt den godganschelijken dag hier naar toe, en die kwaaije jongen van der steekt zen tong voor me uit of roept: »Gierig oud vel, met je 42 pooten uit het ouwe Jerusalem!» hier bedoelt hij me tanden meê, en die andere kwaaije rekel roept: »Dag ouwe slagland!» nou verder — —

— Nou verder, nou verder! maar, men goeije mensch, daar ken ik niet voor wezen.....

— Nee! dat weet ik wel, maar ik wil maar zeggen dat bevalt me niks, niemendal, weet uwé, afin, daar heb je je geld 60 centen.

— Genadige vader! allemaal centen, wacht, ik zal me bril reis opzetten (nadat hij gekeken heeft) men goeije ziel, allemaal Belgen! allemaal Belgen!.... ja, die minister van vlinansie, ze mosten hem..... ja, nou....

Ja, menheer! daar heb je men ouwe heer, die met zen koperen moffe pijp....

— Ja, maar ik ben intusschen met die Belgen opgescheept, ik zou haast gelooven dat je hier op een fabriek werkt, — die heeren, is me verteld, laten scheepsladingen Belgen, centen namelijk, uit België kommen, daar betalen ze derlui volk meê, en dat scheelt er lui tien percent.....

Ja, meneer Punt, die tijen, die tijen,....

Nou adju jufvrouw! roept Punt, terwijl hij de deur achter zich sluit en naar N° 6, een kamer bewoond door een katechiseermeester, promeneert.

— Uw dienaar, mijnheer Frijman, hoe gaat 't...

— Naar 't ligchaam wel, maar het hart des menschen is boos van zijn jeugd af aan....

Juist, mijnheer Frijman, maar uwé zult me excuseren dat ik u om 't geld verzoek, ik heb een weinig haast....

Ik heb daar juist een arme vrouw hier gehad om een aalmoes, en daar ik niets had dan de huurpenningen, heb ik die aan haar gegeven, want ge weet Jeremias zegt....

Alles mooi en wel, maar daar ben ik niet meê voldaan .... kort en goed, uwé moet de kamer af, hoor! ... 't begint me te vervelen! ...

Brommende vertrekt Punt zonder te groeten.

Na rest hem nog twee huurders, die hij al-

tijd het laatst bezoekt, wijl het van deze slechts met groote moeite mogelijk is het geld te krijgen; hij klopt aan...

— Kom maar binnen, Punt!

— Mooi, goê morgen, hé, wat bin jij altijd verdiept in de boeken...

Ja, dat zal ik je reis is zeggen, der is een werk uitgekommen, getiteld: »het evangelie der natuur.»

— Zoo! en wat mot je daar meê? ...

— Dat zel ik je reis is zeggen, eenige *verlichte mannen* zeggen »je moet gerust uit de kerk blijven, en den bijbel laten voor wat hij is, want de natuur is je kerrek en je bijbel, b. v. de natuur straf je, hij voorbeeld, ik zal van daag acht of tien borrels drinken, alles wat ik in huis heb, per ksempel, wat ondervindt je dan morgen? ...

— Dat je kruik leeg is, hé! ...

— Neen, Punt, dat is nog maar half, maar morgen zal ik suf en naar wezen, akelig en lang niet nuchter, zie je, zóó straft je dan de natuur, zie je, als je tegen de natuur zondigt, straft de natuur, we bezondigen ons dagelijks teugen de natuur, jij en ik, en de bakker van hierover en, afin allemaal zie je ...

— Ja, man, maar weet je, wanncer je nou ereis niet teugen de natuur zondigt? .....

— Jandoppie, nei, da weet 'k niet, kom zeg ereis op.

— Nou, als jij mij je huur betaalt, versta jei .....

— Juist, dat mag je de drommel, maar dat 's de, afin, Hegel ...

— Wie en wie is dat Hegel?

— 't Raakt je geen lor, afin, Hegel zou zeggen, dat is de kwestie niet, — maar daar heb je Dikkens, en afin Bulwer, je mot ze maar kennen, neen, kerel, — dat binne eerst je ware, daar heb je .....

— Mooi, geef op maar ....

— Wat? dacht je dat 'k je wou betalen, neen, man, zoover binnen we nog niet.

Op dit oogenblik begint een dozijn kleuters te schreeuwen; 4 gedeelte vliegt naar Punt, de rest jout hem uit; grommende verlaat de huisbaas dit tooneel.

.....

— Bin je der in, vrouw Stokvis?

— Ja, baas! maar i trekt van daag hoor!

— Wie en wie?

— De loterij, begrijpt uwé ....

— Dat bedoel ik niet, ik meen of jij der in bent, en nou ik je stem hoor, zal ik maar ereis zoo vrij zijn binnen te komen.

Nadat Punt gezeten is tegenover de vrouw begint hij:

— Hoor reis, reeds 6 weken heb 'k geen rooije cent gezien, van jou namelijk, ik heb, afin, toegegeven en geduld gehad, maar van daag doene we der niet an, versta je me?

Zoo! och grut en ik wou uwé justement ereis iets vertellen, ...

— O jé, daar heb je 't weer, — ellende voor en ellende na, maar je begrijpt van jou uitstel en mooie woordjes kan ik geen biefstuk eten, vat je?

— Né! meheer, dat heeft uwé ook niet, maar afin ....

— Afin, afin, en nog ereis afin, maar ik zeg je ronduit, dat ik nou ereis 'n heel ander mensch bin, zie je, ik bin een engel; een, afin, ... maar als ik zie, dat ze me van achteren tot van voren ver.... ja, ik zou haast gemeen worden, dan word ik een satan vat je? foei!

— Och, meheer Punt, je mot denken .....

— Ik denk niks, ik ga van me ouwe sisteem uit, asse de lui niet met goeie woorden te driseren binnen, dan beginnen we met de roei, versta je? ...

— Drommels goed! hoor, — neen, man, als je met geweld wilt beginnen en misselijke bakkessen zetten teugen mijn, dan bin je bij de verkeerde, hoor, — mijn ouwe man, je zult'm je nog wel voorstellen, hé?

— Ik hoef me niks voor te stellen van jou ouwen man, 't was vrij wat beter geweest, als jou ouwe man je wat meer met de klomp gegeven had achter je, afin .... want weet je wat je bint? een snoepmedam bij de grasie Gods, daar kom ik nou en dan zoo ereis is achter, dat is zoggens op de nuchtere maag een vijf, om elf uur een kinkeltje met een broodje, om 2 uur een kummeltje of een bitteren borrel, om 5 uur tuinboonen met een pond spek, je most je schamen, om 4 uur thee met 'n bakkers koekie, afin, dat is snoepen en

smullen, als offe we, afin geschapen zijn om te smullen en te smikkelen als kwajongens; neen vrouw, denk je dat de lieve God ons geschapen heeft om te smikkelen en zoet te eten, het heit 'r nimendal van, en als je dan in Gods naam nog maar af deé, wat je schuldig bint, maar né, dat gaat maar altijd zoo tousjoer voort, dat eet en drinkt en grinninkt met je man en laat een ander naar zen duiten fluiten .....

(Middelerwijl is de heer des huizes, een breed geschouderden sjouwer, uit een hoek te voorschijn gekomen.)

— Wat wou jij vertellen, jij menheer daar? wou jij jandorie regte, watte we doen motten, heraus! de deur uit, of we duvelen je al de trappen af .... sapperloot, kijk me zoo'n gierige kalfskop reis an! Druipstaartende verlaat Punt de woning en gaat half grienende huiswaarts.

Hans in den Spoorwagen (*).

Hans Kreliszoon, een eerbaar man,
Zat aan zijn wijfjes zij,
Te rooken uit zijn Goudsche pijp;
Zijn Krelis zat er bij.

Hij sprak van zijn gedane reis
Nog eens voor tijdverdrijf,
Tot Krelis, zijn beminde zoon,
En Trijn, zijn lieve wijf.

Vast hadt gij graag 't verhaal gehoord
Van Hans; in zijne stée,
Deel ik daarom, mijn Vrienden! u
't Voornaamst gedeelte meê.

Het is 't belangrijkste deel der reis,
Die Hans heeft afgelegd;
Het is de togt langs d'ijzerbaan,
Hooft wat hij daarvan zegt.

»k Kwam uit de schuit in Amsterdam,
»Deer was ik meer eweest,

(*) Een Noord-Hollandsche vriend zond mij onlangs, behalve eenige andere, dit vers, dat ik nu, buiten zijn weten, ter plaatsing aan »de Humorist» afsta. Ik hoop echter, dat hij mij mijne vrijpostigheid zal vergeven.
G. Fr.

»Maer toch voor dwaelen in die stad,
»Un weinige bevreesd.

»k Nam deerom in de Domeniebus,
»Dat is un wagen, Kees!
»Maer plaes, en reed zoo deur de stad,
»Bevraid van alle vrees.

»Want al die waegens rajje toch
»Nie d'ijzerbane hien,
»In voor ien kwartje is 't toch niet
»Te duur, zoo als ik mien.

»Je weet ik wou nee Uitert toe,
»En dat wel spore, man!
»Nooit had ik nog zoo'n ding ezien,
»Maer 't stond mun toch wel an.

»Hoe ziet zoo'n ding ur dan wel uit?"
»Sprak Trijntje tot haar man.
»Jae vaeder," zeide Krelis, »jae
»Vertel er ons wat van.

»Verbeelje den nouw wijf en zeunt
»Twee lange reepe stael,
»Deur rajje heel veul waegens op
»In dat is 't allemaal.

»Maer trekke deer den peerde veur;
»Hoe gaet dat in zen wark?
»Neen wijf, ut is en heel aer dier,
»Veul grooter in heel stark.

»Eerst docht uk, dat 't un duvel was,
»Want 't spooog maer vlam in rook,
»In 't gierde of 't un varken was;
»In 'k stikte haest in de smook.

»He Man! wel foei! ik gril er van,
»Zoo'n groot in leeluk dier;
»In dorst je deer den toch maer op,
»In dat voor jou plazier?

»Och wijf! wat praetje nou weer raer.
»Ik ging, as alleman,
»In waegens achter 't groote dier;
»k Had deer geen hinder van.

»Maer hoe besturen zij dat dier?

»Ik weet niet hoe dat gaet;
»Maer 'k zag deer voorop wel un man,
»Die digt bij 't vuurdier staet.

»Die man steekt zeker hier of deer
»Dat beest den in zen lijf,
»Want o! dat hij je nooit zoo hoort,
»Zoo'n schrik'lijk gieren, wijf!

»In as ie den an 't trekken gaet,
»Kijk deer verskietje van,
»Den geeft ie eerst un hoest of wat,
»In den is 't voorwaers, man!

»Ik kreeg een schok deur heel men lijf,
»Zoo hart ging 't an de gang.
»Wel lieve Hans! och was je niet
»Voor ongelukke bang?

»Wel neen ik, wijf! in 't ging wel mooi
»In hart, jae as een muis,
»Je ziet zoo in 't voorbijgaen ook,
»Digt bij je boom noch huis.

»In 't duurde ook en uurtje maer,
»Dat ik in Uitert kwam;
»In 't ligt toch, as je 't loopen moet,
»Acht uur van Amsterdam.

»Maer bleef dat beest maer daed'lijk staen,
»Toen jij der uit wou, Hans?
»Wel jae, dat most et ommers wel,
»Dat zeide hum die mans.

»Maer ach! as jij dat hat ehoort,
»Hoor Trijn! geloof mij vrij,
»Je kreeg, ofschoon 't de duvel leek,
»Mit 't beest toch medelij.

»'t Was naar, zoo aszie hoeste Trijn!
»In den gaftweer zoo'n gier;
»Gerust, al is 't den groot in stark,
»k Beklaeg dat arme dier.

»Nou jae dat ken wel weze Hans!
»Maer is het hooijen edeen,
»Den moet je toch mit mijn in Kees
»Er is weer nee Uitert heen.

»Want as ik den op 't koppie bin,
»Bij Geertje of Guurtje buur,
»Kaijk, dan vertel ik anderlui,
»k Reed mit un beest van vuur.

De Nieuwjaarsgeschenken van Gendrouillet.

»Kent ge Gendrouillet?"

»Neen."

»Toeh niet?"

»Waarlijk niet."

»Nu, Gendrouillet is een onzer vrienden, die bij het ministerie werkzaam is en een traktement van slechts achttien honderd francs heeft . . . . Sedert veertien jaren zijn zijn inkomsten niet vermeerderd geworden . . . . . Waarschijnlijk zal hij nimmer een hooger rang verkrijgen, want al de ministers hebben hem gezegd: »Vriend, als men een zoo leelijken platten neus heeft als gij en den naam van Gendrouillet draagt, moet men nimmer aan verhooging denken!

Gendrouillet weet dat genoeg en kampt moedig tegen de wederwaardigheden des levens.

Begeef u slechts in zijn woonvertrek en gij zult er van overtuigd worden.

Men vindt er de volledigste verzameling van alle mogelijke benoedigheden: een schoenmakers-laarzentrekker, een kleermakersschaar en naalden, een schrijnwerkers draaibank, een slotenmakersvijl, lijm, hamers, hoedenmakers-gereedschappen enz.

De ijverige Gendrouillet maakt eigenhandig al zijn benoedigheden als: laarsen, hoeden, broeken, jassen; hij zelf borduurt zijn overhemden en zoomt zijn dassen. Ongehoorde zaak! Hiertoe besteedt hij den avond en een gedeelte van den nacht.

Deze brave jongen, die bij al de deugden van den bever, het geduld van de mier en de behendigheid van den aap voegt, heeft echter ook zijn zwakheden.

Onder anderen verkeert hij gaarne in de groote wereld en dus moet hij bij de jaarsvernieuwing ook vele geschenken geven.

Geschenken, lieve tijd! lekkernijen, snoeperijen en een inkomen van achttien honderd francs!!....

Wat doet de vernuftige Gendrouillet, om zijn pligt te vervullen en aan 's werelds gebruiken niet te kort te doen? Hij doet met de cadeaux zoo als hij met alles doet: hij bereidt die zelf.

Zoodra de maand Julij in het land is, begint hij aan zijn nieuwjaarspresenten te denken.

Terwijl sommigen spelevaren, anderen uit rijden gaan, dezen zich te Chatou, genen zich te Asnières bevinden, staat hij voor zijn fornuis en maakt bessen- en aardbeziënpastilles.

Weldra zal hij zich onledig houden met geconfijte pruimen en abrikozen.

In de maand October gaat hij over tot de kastanjes, die hij, zoo goed als de beste, weet klaar te maken.

Chocolade kan hij ook in de perfectie bereiden en, wanneer hij ze netjes ingepakt heeft, is zij waarlijk om te stelen.

Alles in orde zijnde, wordt het zorgvuldig in papieren zakken gedaan en weggesloten, na alvorens op elken zak geschreven te hebben:

voor mevrouw de hertogin N.

voor de barones L.

voor mevrouw de prinses C. enz.

De nieuwjaarsdag kan aanbreken, Gendrouillet is gereed.

Overigens houdt hij zich niet alleen bezig met het bereiden van lekkernijen, hij maakt ook poppen, hansworsten, soldaatjes, kannonetjes, houten trommeltjes, schaatsen, paardjes, rijtuigjes, enz.

Is het niet aandoenlijk te zien hoe deze moedige man elken zomer besteedt om als verscheidene stoommachines te werken, ten einde deze lekkernijen, die kortstondige aardigheid, welke men nieuwjaarsgeschenken noemt, tot stand te brengen?

O, Mevrouw! die deze presenten ontvangen zult, zoudt gij kunnen gelooven, dat Gendrouillet bij eene conciërge de vrucht van zijn waken, de vrucht van zijn zweet gebragt heeft met zijn visite-kaartjes op porceleinpapier, dat ook door hem gemaakt is?

Doch edele, volhardende Gendrouillet, beef en onderzoek uw geschenken van dit jaar eens goed! Het schijnt, dat gij verschil met u portierster gehad hebt, zoo als overigens wel eens gebeurt met menschen, die al te zuinig zijn.

Deze vrouw vertelt aan ieder die het hooren

wil, dat gij u slechts behoeftig voordoet, verschrikkelijk veel geld naar de spaarbank brengt en de uiterste gierigheid u tot eigen timmerman schoenmaker enz. maakt.

Zij heeft u een vreesselijke wraak bereid.

Terwijl zij zich met de huishouding bezig hield, heeft de vrouw in pannetjes en potjes een groote hoeveelheid *Jalap* gedaan.

Wat zal er van u worden, ongelukkige, wanneer dit middel op nieuwjaarsdag zijn uitwerking doet?

Geloof mij, Gendrouillet, fabriceer voor ieder een nieuwjaarsgeschenken, als ge wilt, maar koop er een voor uw portierster..... Dit is het eenige middel om een groot ongeluk te vermijden.

Openbare verkooping.

De Notaris J. G. Stephanus, residerende te Nullepart, zal ten verzoeke van zijn principalen

op Woensdag den 28 Januarij 1837, des voormiddags te 10 ure, in de herberg *Humor* aldaar publiek verkoopen de navolgende hoogst belangrijke roerende goederen, als: twee pruiken, zeer geschikt om domkoppen in schrandere bollen te herscheppen; den halsband van Noach's jagthond, drie kavelen splinters van Sebastopol's poorten, twee aandeelen in een falieten boedel; zes kousen, afkomstig van even zoovele leden van het vredecongres; twee gelooiden drakenhuiden; het overblijfsel van een mamouth; twee fusten water uit het voormalige Haarlemmermeer; een geduchte dosis verwaandheid; acht meerschuiimen kwispedoortjes, en hetgeen er verder ten voorschijn zal worden gebragt.

Gemelde goederen zijn twee uren vóór de verkooping voor een ieder te zien.

Zegt het voort.

CURIEUS ALLERLEI.

Iemand schetste den smaak eener schildpadsoep, die hij in Londen voor de eerste maal at, volgenderwijze: wanneer het mogelijk ware, dat een met olie, peper en andere sterke specerijen bestreken bezem door de keel kan gaan, zoo moest dit gevoel wel veel overeenkomst hebben met dat, wat wij ondervonden, toen wij de eerste lepels van deze delicate lekkernij inslikten.

Een sterk wijdrinker zeide onlangs: "t is toch zonderling; ik drink met opzet alleen *witten* wijn en krijg toch een *rooden* neus!"

Lessing had verscheidene malen geld vermist, zonder den dief te kunnen ontdekken. Hij besloot derhalve, de eerlijkheid van zijn bediende op de proef te stellen en liet een handvol geld op de tafel liggen. "Gij hebt het toch geteld?" vroeg hem een zijner bekenden. "Geteld?" antwoordde Lessing verrast, "potstausend neen! dat heb ik waarlijk vergeten."

In Newyork verzoekt onlangs een heer schriftelijk om de hand eener dame, en voegde er het volgende bij:

"Wees zoo vriendelijk hierop spoedig te antwoorden, want ik heb nog een andere persoon in het oog!"

Een voetreiziger in de Provincie Drenthe, ontmoette eenen boer en vroeg hem misnoegd, waarom de uren afstands, toch zoo drommelsch lang waren. De boer antwoordde: "Joa, meneer, de waegen bunt nit als te best en doarum geven we gocije moate."

A. v. H.

Zeker Knownothing zeide onlangs in een gezelschap: ik kan mij niet begrijpen, waarom de menschen zoo'n leven over Shakspeare hebben; zoo de kerel niets geschreven hadde, zou men nooit iets van hem gehoord hebben."

